

Giới thiệu Cổ Cháp Yêu Đương Ngọt Ngào

Tên convert: Cổ Cháp Mật Ái

Tên nguyên bản: 偏执蜜爱

CP: Sở Phong - Tôn Miên Miên

Thể loại: Ngôn tình, Song khiết, Hào môn thế gia, Giới giải trí, HE, Nhẹ nhàng, 1vs1

Edit by: Kanalz, Tròn

Đào hố: 8/4/2020

Des bìa: Lilysopretty (@lxlxsso)

Beta: Cải Trắng

Vốn có cha là đạo diễn nổi tiếng, vì thế Tôn Miên Miên từ nhỏ đã tiếp xúc với giới giải trí muộn mà. Lớn lên cô cũng trở thành một trong những người có tiếng trong giới, được xem là "mối tình đầu quốc dân" trong lòng rất nhiều thiếu niên.

Dường như cô và Sở Phong rất có duyên với nhau, mỗi lần gặp anh đều có thể thấy một phần con người anh, một mặt đen tối, tàn bạo, bất cần...

Lần đầu tiên cô gặp Sở Phong là ở sân đấu quyền anh. Cả người thiếu niên toát ra hơi thở tàn bạo. Đôi mắt u ám lạnh lẽo như lưỡi dao bay về phía đối thủ. Anh đọ sức quyết liệt như không muốn sống.

Lần thứ hai nhìn thấy Sở Phong là ở cuộc đua xe. Anh mang về mặt lạnh tanh lái một chiếc xe màu đen đã được cải tiến, chạy như tên bắn trên đường đua ngoằn ngoèo không thấy điểm cuối.

Lần thứ ba cô bắt gặp Sở Phong là ở tiệc rượu ăn uống linh đình. Thiếu niên mặc âu phục đi giày da, nụ cười bất cần đời.

*

Giữa mưa phùn lất phất, hai mắt Sở Phong đỏ ngầu, ngón tay dùng sức nắm cầm Tôn Miên Miên, lông mi ướt át, không biết là nước mắt hay nước mưa.

"Thích tôi, em không có cơ hội hối hận, cũng không có cơ hội trốn. Em, chỉ có thể là của tôi."

- ----

Lúc Tôn Miên Miên trở lại làng giải trí, phát sóng trực tiếp có đại ca tặng 100 vạn làm quà ủng hộ. Đến sinh nhật, đêm đó bên ngoài các tòa nhà chọc trời và màn hình LED ở Nam thành đồng thời xuất hiện lời chúc mừng sinh nhật...

Trong phút chốc, lời đồn đãi tràn lan trên mạng, ai ai cũng thử đoán người thần bí phía sau màn là ai?

Tôn Miên Miên bình tĩnh tuồn ra một bức ảnh mình chụp chung với đàn ông.

Cư dân mạng: CMN, đính hôn? Vị hôn phu còn là người mà phụ nữ muốn gả nhất - Chủ tịch tập đoàn Sang Thế mới nhậm chức Sở Phong, người có giá trị con người lên đến trăm tỉ.

1v1, Cả hai đều sạch

Cô gái tính cách tốt, cảnh vàng lá ngọc được chiều chuộng X Thiếu gia cổ chấp giả học tra cứu giúp lẫn nhau.

Thật ra, nữ chính là ánh trăng của nam chính

Nam chính rất lăm điều, nữ chính ngọt ngào, hai người ở chung một chỗ ngược tra sáng khoái

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Đương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Kanalz: hic mấy chương đầu hơi khó hiểu nhưng mọi người chịu khó chút nhé! Mấy chương sau đọc cuốn và rất hay. Đọc có mấy chỗ hà hề lăm =))))

Đường Hoàn Hải là con đường du lịch danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất ở Nam Thành, so với ban ngày các cỗ xe ngựa kéo mang theo tiếng náo nhiệt thì đường Hoàn Hải vào ban đêm yên tĩnh, vắng vẻ. Kèm theo đó là ánh đèn đường vàng ấm áp trải dài và tiếng lá cây bị gió biển thổi xào xạc.

Một chiếc xe toàn thân bao phủ bởi 1 màu đen giống như mũi tên sắc nhọn xuyên qua gió, men theo đường Hoàn Hải lao như bay lên núi Phụng Minh.

Bãi đậu xe dưới lòng đất của biệt thự trên đỉnh núi Phụng Minh cực kỳ rộng. Hơn mười chiếc xe hơi sang trọng đã đậu trên sàn đá cẩm thạch.

Lão Kiều, chủ của bãi đậu xe đồ chơi Ferrari của Lâm Tư Hàn, nhị thiếu gia của tập đoàn Khải Minh vào chỗ đã được dặn sau đó đứng dưới ánh trăng ngắm một cái thật lớn. Tối nay, thiếu gia Tần Bắc Minh tổ chức một bữa tiệc, tất cả các vị khách được mời đều có mặt đầy đủ.

Ông đang nghĩ lát sẽ ăn món gì cho bữa tối thì trên đường núi có tiếng động cơ đang gầm rú từ xa chạy đến, một lúc một tới gần và tiếng vang càng lúc càng lớn hơn.

Lốp cao su cọ sát vào mặt đất phát ra tiếng chổi tai ngựa.

" nhị thiếu gia, ngài đã tới." Lão Kiều cung kính cúi đầu chào một tiếng.

Sở Phong cả người mặc một màu đen cùng cái quần jean rách, tỷ lệ đôi chân dài của anh gần bằng với tỷ lệ vàng 0,618, trên chân mang đôi giày da làm thủ công kim loại retro tôn lên độ dài đường viền của bắp chân.

Anh tháo mũ bảo hiểm xuống, một bàn tay giơ lên tùy ý gỡ gỡ mái tóc ngắn đen nhánh, trên khuôn mặt nở nụ cười như thường lệ.

" lão Kiều, tôi nghe nói con trai của chú đã thi đậu NTU, chúc mừng chú "

NTU là trường đại học đầu tiên ở tỉnh và là một trong những trường đại học trọng điểm của quốc gia theo " dự án 211 " và " dự án 985 ".

Lão Kiều nghe anh nhắc đến liền tự hào về con trai, nở nụ cười tươi và khiêm tốn nói: " nó thi chỉ được 625 điểm, so với điểm chuẩn chỉ hơn 10 điểm, không có gì đáng nhắc. "

Sau khi nói xong, sắc mặt lão Kiều liền thay đổi tự giác nhận ra mình đã nói sai, vị nhị thiếu gia trước mặt này khai giảng sắp sửa vào lớp 11, lúc đầu lão gia đã tốn rất nhiều công sức để mời năm gia sư kèm cho anh thi cấp ba mới đậu. Cho nên sự khiêm tốn của ông chính là gián tiếp mỉa mai cậu chủ.

Lão Kiều vội vàng sửa lại " thật ra thì cũng tạm được, nhìn lên mình chẳng bằng ai, nhìn xuống chả ai bằng mình. "

Câu này nghe trực tiếp rõ ràng là cười giễu.

Lão Kiều cảm thấy bản thân ngu xuẩn đến phát khóc, hận không thể tự tát mình một cái, lão căn bản là không dám cùng Sở Phong mặt đối mặt bèn rũ mắt xuống lắp bắp nói " ha, Nhị thiếu gia, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ là không biết cách nói chuyện, cháu đừng vì chuyện này mà cùng tôi so đo. "

Sở Phong vỗ vỗ bờ vai của lão, thậm chí còn cười ra tiếng " chú Kiều, cháu ở trong mắt chú liền có thể xuống tay ư? "

Nhìn theo bóng lưng cao gầy của cậu bước vào thang máy, lão Kiều mới dám thở dài một hơi, nâng tay lên trán lau một lớp mồ hôi lạnh.

May mắn là Nhị thiếu gia, nếu đổi lại là hai vị biểu thiếu gia, nói không chừng lão liền trực tiếp bị cuốn gói đi khỏi.

Diện tích của căn biệt thự ước chừng năm nghìn mét vuông, lưng dựa vào núi mặt hướng ra biển. Sân thượng lớn chia sân trước thành các khu vực hình chữ thập. Mỗi khu vực đều có nơi để tiếp khách, tất cả các phòng đều dùng bộ ghế sofa da chất lượng cao màu trắng mát trắng, mọi nơi trong phòng tiếp khách đều có thể nhìn thấy rõ biển xanh mênh mông xanh đẹp và màu sắc của những đám mây bay bồng bềnh trên trời.

Lúc này, khu tiếp khách vẫn sáng trưng, đài quyền anh tạm thời được đặt ở giữa của bể bơi rộng như sân bóng rổ, bốn phía trống trơn không có vật ngăn cản, có hai người phụ nữ xinh đẹp là một trong một trăm người mặc những bộ bikini mát mẻ đang đấu với nhau.

Nhưng nhìn ra, hai người ấy đều không đánh quyền.

Nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là người xem phía dưới đều đang rất cao hứng. Những tên được sinh ra ở thế hệ này mỗi người đều ngâm chiếc thìa vàng trong miệng, bọn họ cái gì cũng không hiểu vì thế thỉnh thoảng tìm đến những thứ mới mẻ và kích thích.

Bùm một cái, cô gái đã bị đánh gục và rơi xuống nước, chọc cho đám công tử xung quanh đều bật cười.

Cô gái thắng trận đưa tay lên vuốt mái tóc bị rối trên đầu, lau sạch vết máu dính trên khoé miệng, từ dưới võ đài đi đến trước mặt Tần Bắc Minh, quyến rũ kêu một tiếng " Tần Thiếu. "

Tần Bắc Minh ném tấm thẻ tín dụng đen (blackcard) cho cô, cô nàng vội vàng nhận lấy, cười khoa trương nịnh nọt, những lời tăng bốc từ miệng cô liên

tục tuần ra.

Tần Bác Minh thiếu kiên nhẫn càu nhàu " Đừng dùng khuôn mặt sưng phồng giống như đầu heo của cô lắc lư trước mặt tôi, lượn đi! "

Đây không phải là lần đầu tiên cô ta nịnh nọt những kẻ như này, vội vàng lùi ra.

Lâm Tư Hàn uống cạn ly rượu, quay qua ôm ấp Tần Bác Minh nói " Nếu cậu muốn chơi, Tần thiếu nhận hai, tôi sợ rằng không ai dám nhận nhất. Thằng trước người kia che mặt bắt vật cũng cực kỳ có ý tứ.

Tần Bác Minh ăn miếng dưa trong tay cô gái đang ngồi trong lòng, chuẩn bị nói, ngược mắt lên nhìn thấy Sở Phong đang đến gần. Anh đẩy cô gái ra, đứng dậy nhanh chóng bước tới, " người anh em, sao bây giờ cậu mới đến, chúng tôi đã uống được một lúc rồi "

Sở Phong mặc kệ Tần Bác Minh ôm lấy vai mình, lấy ly rượu được người đưa qua chậm rãi lắc cũng không uống " Lão gia trở lại, bị dạy dỗ một chút."

Ánh mắt Tần Bác Minh thoáng qua ý cười, " đánh là hôn, mắng là yêu, ông ngoại hiểu cậu nhất, không phải bởi vì " Càng Ảnh "? "

Sở Phong lười biếng, người như không có xương ngồi phịch một đồng ở ghế trong, tùy ý ừ một tiếng " đều là những lời thường ngày hay nói. "

Cảnh Ảnh không phải là người mà là một con ngựa vàng Ahalte thuần, thường được gọi là " máu của BMW ". Chơi ngựa chắc chắn là một hành động đắt tiền chỉ có những người giàu mới có thể mua được. Một con ngựa có dòng dõi phong phú thậm chí còn đắt cả hơn một chiếc xe hơi tốt và Càng Ảnh là một chú ngựa hiếm không phải cứ giàu là có thể sở hữu nó. Tuần trước, Sở Phong đã vung hàng chục triệu vào Cảnh Ảnh, gây sốc cho tất cả mọi người.

Mọi người đàn ông khi sinh ra đại khái đều có sẵn trong người lòng ham muốn chinh phục và kiểm soát mọi thứ, thú vui tiêu khiển với tốc độ. Họ thích âm thanh của động cơ, mùi xăng toả ra khi xe nổ máy và sự thoải mái của tốc độ mang lại.

Vẻ đẹp của " BMW " có lẽ đã kích thích lòng ham muốn chinh phục của Sở Phong.

Nhưng, việc chặn ngựa so với chăm sóc một chiếc xe tốn hơn rất nhiều tiền. Không nghĩ đến, lão gia trở về chỉ " dạy dỗ một hồi " đủ để thấy mức độ cưng chiều của ông đối với Sở Phong.

Tần Bác Minh khề hừ một tiếng.

Tuy nói hai người họ là anh em họ nhưng lại bị ngăn cách bởi một tầng lớp. Bà nội của Sở Phong, Lý Túc Phương là vợ chính của lão gia, hai người họ là cặp vợ chồng rất tình cảm nhưng cơ thể của Lý Túc Phương vốn yếu đuối, sinh ra bố của Sở Phong là Sở Hâm Thao sau hai năm liền mất.

Ba năm sau, lão gia tái hôn, phu nhân sau hạ sinh một nam một nữ cũng chính là bà của Tần Bác Minh, Sở Hâm Hồng.

Phu nhân sau xuất thân từ một gia đình bình thường, ban đầu làm thư ký trong văn phòng chủ tịch, lão gia vì thấy cô gái thật thà nên cưới cô. Sống dưới danh phận Chu phu nhân. Đáng tiếc, cô gái này đã quen với cuộc sống bình thường nông cạn bỗng kết hôn với một người đàn ông giàu có, sống dưới danh phu nhân nhưng không thể thích nghi với cuộc sống xa hoa mấy năm sau cô cũng rời đi.

Sau đó, lão gia không tiếp tục tái hôn nữa về sau ông chỉ có một mình.

Tần Bác Minh lớn hơn Sở Phong bốn tuổi, xem như cùng nhau lớn lên, nhưng anh thường gặp khó khăn trong việc thấu hiểu người em họ này.

Lâm Tư Hàn đứng dựng khoe 18 tiểu minh tinh vừa tới tay " mặc kệ như nào, thanh cao đến đâu, miễn là có tiền, tôi chả thấy ai có thể giả vờ đến phút cuối. "

" Đàn bà chính là tư thái, cời ra đều không khác nhau là mấy.... lo lắng nhất chỉ là tôi không nhìn thấy nó." Anh ấy uống thêm vài ly nữa, lời nói dần dần trở nên thô tục.

(hic, câu này anh Hàn nói mình không hiểu lắm, các bạn thông cảm. Nguyên văn là "女人就是个姿态, 脱了都差不多.....就是看得到, 得不到的时候, 最挠人心。"他多喝了几杯, 嘴里的话越发显得粗俗了起来。Bạn nào biết tiếng Trung có thể inb mình sửa nhé hic:()

" chính nó đó, bỏ ra một khoảng thời gian nhưng lại gặp một tên khốn, nhắc đến làm gì để thất vọng." Ai đó bên cạnh anh nói

Lâm Tư Hàn quay đầu qua Sở Phong nói " Phong Nhị thiếu gia không nên chê tôi tục, anh em như tay chân, đàn bà như quần áo, Phong Nhị thiếu gia thích loại nào, tôi đây liền tặng cho cậu."

Sở Phong thậm chí đến nhìn còn không thèm, đôi môi mỏng khề mấp máy " không cần. "

Lâm Tư Hàn mỉm cười, bước đến bên cạnh Sở Phong, vỗ vai anh như đã quen biết từ lâu, " đừng xấu hổ chứ, mọi người đều là đàn ông, tất cả cũng đã trưởng thành."

Đôi môi Sở Phong vẫn nhếch nhẹ lên, đôi mắt đào hoa lộ lên tia cảnh cáo làm Lâm Tư Hàn giật bắn mình.

Anh ngượng ngừng rút tay lại, miệng thì thầm gì đó định nói để giải quyết sự bối rối.

Sở Phong đưa tay lấy hộp thuốc lá, đốt lên rít một hơi sau đó nhấc điếu thuốc ra và giơ lên cạnh bả vai của Lâm Tư Hàn.

Ngón tay thon dài khẽ nhúc nhích, tàn thuốc lá ấn vào cổ áo sơ mi màu cao cấp mới nhất của Lâm Tư Hàn, lưu lại dấu vết mờ mờ nhưng khó có thể xóa đi.

Độ nóng lưu lại trên cổ áo bằng vải lụa, toả ra mùi không khác gì đốt tóc là mấy.

Xung quanh, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm hướng về phía này nhưng không một ai dám lên tiếng.

Sở Phong thu tay lại, một tay khác ở cổ áo Lâm Tư Hàn phui phui, một cái lỗ thủng đen sì được tạo ra trên cổ áo sơ mi, mở miệng cười tươi mà nói " cái áo này của cậu nguyên liệu không tồi, tơ tằm. "

Hai mắt Lâm Tư Hàn đỏ lên, bàn tay bên cạnh nắm thành 1 nắm, gân xanh nổi lên nhưng cậu cũng không thể nói gì.

Tổ tiên thế hệ thứ hai không phải là đứa trẻ lớn ở nhà, Lâm Tư Hàn cũng không phải ngoại lệ, chưa kể cậu là con trai duy nhất trong ba thế hệ vượt qua kiếp độc thân của dòng họ Lâm, gia đình rất cưng chiều.

Từ khi còn nhỏ đến lúc già đi, cha Lâm đã nhiều lần nhấn mạnh với con trai " gia đình Sở là một trong những gia đình huyền thoại đếm trên đầu ngón tay của Trung Quốc, sau hơn 400 năm rưỡi tội, gia tộc ấy vẫn thịnh vượng, lãnh thổ thương mại bao trùm thế giới với tài sản lên đến hàng ngàn tỷ, toàn bộ Nam Thành này ai cũng có thể đắc tội nhưng con tuyệt đối không được đụng đến Sở Phong, cháu nội duy nhất của gia đình Sở. Nếu không, ta thà cắt đứt hai chân của con hơn là để con chạy ra ngoài gây họa. "

Sự công nhận của ông đã ăn sâu trong tâm trí của Lâm Tư Hàn trong 10 năm.

Cho nên chuyện hôm nay cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Ai bảo anh ta uống 1 chút sẽ bắt đầu nói chuyện vô nghĩa, đùa giỡn trên đầu Sở Phong.

Lâm Tư Hàn che dấu sự không phục trong ánh mắt, khôi phục thành thần sắc thường ngày vốn có " tôi uống vào một chút rượu liền không quản được cái miệng của tôi, hy vọng Sở Phong Nhị thiếu gia không chấp nhất với tôi. "

Sở Phong không thèm quan tâm đến anh ta.

Lúc này, điện thoại bên cạnh bỗng rung lên mấy cái. Liếc nhìn tên người gọi, Sở Phong nhấn nghe, mới vừa alo một tiếng, bên kia đã truyền tới tiếng nging chửi " Phong chó cái ra ngoài tìm trò vui, không soi mặt vào nước tiểu mà nhìn xem là thứ gì, mẹ nó liền chạy đến trước mặt lão tử âm ỉ, mẹ kiếp 18 đời đại tổ tông nhà nó! Lão tử... "

Nghe thấy đầu bên kia càng mắng càng khó nghe, Sở Phong lên tiếng cắt ngang, " Lôi ca, có chuyện gì? "

Lôi ca dừng lại 1 chút, lúc này mới đi vào vấn đề chính " A, Vương Đại mang theo cái tên Đại Hồ tới đập phá quán, mấy người Đại Vĩ, Thạch Đầu, mới sáng sớm đã tới. Vốn là bị lừa mấy đồng tiền thế nhưng Vương Đại thật mẹ nó quá kiêu căng, đi đến hỏi lão tử với đôi mắt thật là đậu xanh " đám thuộc hạ của nguoi chỉ đến đây thôi à? " cụ nhà nó, cái này có thể nhẫn nhịn à. "

Sở Phong hiểu, Lôi ca này tìm anh để cầu cứu.

Anh đơn giản mà dứt khoát trả lời " hai mươi phút nữa. "

Đầu bên kia Lôi ca giọng oang oang tiếp tục hét ầm vào tai anh " thật thú vị nha hahaha, Sở Phong có thể đến. Kẻ to lớn kia chỉ là sợi tóc, không xứng đáng quý xuống mạng đôi giày cho cậu, ngày của tôi... "

Sở Phong không đợi anh ta nói hết, lập tức ngắt điện thoại.

Đã qua 11 giờ, nhà nhà đều đã tắt hết đèn, trên đường trừ chợ đêm và KTV giải trí, hiếm khi thấy được bóng người.

Nhưng trong chiến trường ngầm, nơi có ba tôn giáo và chín dòng chảy trộn lẫn, lúc này là thời gian sống động nhất. Mỗi cuộc tranh tài đều có thể đánh cược, bất luận là ai chỉ cần có tiền ghi danh đều có thể ra sân.

Bốn phía xung quang sáng trưng, một người đàn ông cao lớn với vóc dáng khoẻ mạnh bị đối thủ đánh đến đứng không vững. Mũi anh ta sưng lên, xương trán bị gãy. Máu trộn với nước bọt chảy từ khoé môi xuống.

Khán giả đam mê hướng mắt nhìn theo, tiếng khóc to hơn tiếng sóng

Sở Phong đi thẳng vào phía sau đài chiến

Lôi ca đầu dính mặc vest không có tay áo, khoe cơ bắp mạnh mẽ. Khi nhìn thấy Sở Phong, đôi mắt anh ta sáng lên, vứt bỏ điếu thuốc lá trong tay, " cậu có thể vào, mau mau mau đi thay quần áo. "

Trên sân khấu đã kết thúc 1 ván, người chủ trì vẫn đang cố gắng khơi dậy bầu không khí sống động "ô, còn có người muốn khiêu chiến sao, bây giờ thường là một trăm ngàn tiền mặt, còn có ai khiêu chiến?"

"có! " Lôi ca hét lên một tiếng, vỗ mạnh tay lên đôi vai của Sở Phong.

Sở Phong bước lên đài, chùm ánh sáng sáng loá đang chiếu trên người anh, đem làn da trắng của anh càng thêm tái nhợt.

Nhìn chàng thiếu niên phía đối diện, Đại hồ lộ ra một nụ cười khinh, thậm chí còn khiêu khích đưa ngón cái lên

Khán giả sau đó còn hét lớn lên

"Đại Hồ sẽ chiến thắngggg! "

" giết anh ta đi! "

" Hãy để anh ta quỳ xuống và gọi anh là Daddy Tiger! "

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Edit: Kanalz

Tôn Miên Miên chưa bao giờ đến những nơi như thế này.

Cô cũng chỉ mới đến Nam Thành có một tuần mà thôi.

Bố của cô Tôn Hi Niên là một đạo diễn phim truyền hình rất nổi tiếng trong nước, hơn hai tháng trước, ông đã lên cơn bạo bệnh và qua đời đột ngột tại phim trường. Bố mẹ ly dị khi cô chỉ mới một tuổi, từ đó Tôn Miên Miên sống với bố. Vì vậy, sau đám tang của bố Tôn Miên Miên được cô là Tôn Á Vân đưa từ Thủ Đô về Nam Thành sống tạm.

Cô Tôn Á Vân có một người con trai và một người con gái, con trai trưởng Lý Hồng Duệ là sinh viên năm thứ hai của khoa tài chính NTU, con gái Lý Mộc Ca so với Tôn Miên Miên nhỏ hơn hai tháng, khai giảng này cũng học lớp 11.

Sau khi ăn tối xong, Lý Mộc Ca làm nũng xin anh trai dắt hai cô đến chiến trường ngầm để mở mang kiến thức về xã hội ngoài kia.

"Nếu em đề cho bố mẹ biết em lén lút chạy đi xem người ta đánh đám đờn Hắc Quyền, em nhất định sẽ bị phạt " Lý Hồng Duệ tính tình trước giờ vẫn ôn hòa nghe em gái nói vậy liền trầm mặt xuống. Đêm hôm khuya khoắc, hai nữ sinh đi đến Tam Giáo Cửu cực kỳ không an toàn, ở nơi chiến trường đó, thể loại người gì cũng có, hai cô gái đi đến đó còn ra thể thống gì.

Lý Mộc Ca nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh trai không chút sợ sệt, dịu dàng nắm lấy tay Lý Hồng Duệ mềm giọng nói " vì thế nên em mới cần anh dẫn em đi "

Cuối cùng Lý Hồng Duệ cũng chịu thỏa hiệp.

Anh quá hiểu tính tình cô em gái này, tính tình hiếu kỳ cùng lá gan lớn mật, nếu anh không đồng ý, chuyện gì sẽ xảy ra nếu Lý Mộc Ca bí mật kéo theo Tôn Miên Miên chạy trốn trong đêm? Cuối cùng anh vẫn phải dẫn hai đứa nó đi, xem như tìm hiểu một chút. Lấy khăn che mặt lại, các trò chơi bạo lực ở trên đài chiến, thường thì mấy cô gái xinh đẹp và tinh tế sẽ không muốn xem lại lần thứ hai.

Mấy ngày này bố Lý Uân Sóng đã đi công tác, mẹ Tôn Á Vân luôn làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật vì vậy đúng 10 rưỡi tối, ba người họ lén lút lái xe ra ngoài.

Trước khi xuống xe, Lý Hồng Duệ tìm thấy hai chiếc mũ lưỡi trai màu đen tuyền liền đội lên đầu hai cô bé sau đó còn ấn cái mũ của Tôn Miên Miên một lần nữa mới gạt đầu hai lòng " cứ để như vậy đi, không được lấy xuống."

Tôn Miên Miên đã nhiều lần xuất hiện trên màn ảnh cùng các diễn viên, ca sĩ nổi tiếng vì bố là đạo diễn có mặt mũi trong giới. Chưa kể đến cô còn có khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết, nụ cười ngọt ngào tinh tế trong trái tim của mọi người vì thế cô đã trở thành " mỗi tình đầu quốc dân " trong lòng rất nhiều thiếu niên.

Nhưng từ khi cô lên mười ba, Tôn Hi Niên bắt đầu cân nhắc vì gánh nặng học tập của con gái ngày càng tăng, từ đó cô không xuất hiện trước mặt công

chúng nữa.

Ba năm sau, khi xuất hiện lần nữa cô càng ngày càng trở nên xinh đẹp.

Mặt Tôn Miên Miên vốn nhỏ nhắn, lúc này cái mũi đã che hết nửa khuôn mặt, cô ấy ngẩng cao cổ nhìn Lý Hồng Duệ giọng nói mang theo chút tình nghịch " anh họ, em không nhìn thấy gì cả "

Lý Hồng Duệ nhếch miệng cười lại với cô.

Không khí bên trong chiến trường vô cùng ồn ào và náo nhiệt, khi nói chuyện dùng âm lượng bình thường sẽ không nghe thấy, bất quá ai cũng phải hét to lên.

Ba người tìm vị trí không có người ngồi sau đó ngồi xuống

Tôn Miên Miên mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn đồng nhìn tây.

Ở trên võ đài, hai người đàn ông to lớn vạm vỡ đang thi đấu với nhau, một trong hai người đàn ông có làn da ngăm đen, cơ bắp cuộn cuộn, cánh tay phải xăm các hình xăm móng vuốt màu xanh lam đen, rõ ràng nhìn anh ta đang chiếm thế thượng phong.

Không giống các cuộc thi quyền anh hay Sanda thông thường, các trận đấu ngầm đậm chất máu me, bạo lực và thú vị hơn.

Nhưng đối với Tôn Miên Miên, mấy thứ này đều không có ý nghĩa gì lớn lao.

Lý Mộc Ca đưa cho cô chai nước rồi phàn nàn lớn tiếng " Sao lại nhầm chán thế, thật không giống như tứ tượng tượng. "

Lý Hồng Duệ chỉ chờ cơ hội này liền nói " xem cũng đã xem rồi, nếu hai em đều cảm thấy chán vậy chúng ta về thôi "

Tôn Miên Miên liền gật gật cái đầu nhỏ

Bỗng nhiên Lý Mộc Ca ôm chặt lấy cô, hét toáng lên " aaaaa, Phong thần, người kia chính là Phong thần, tớ không nhìn nhầm đấy chứ. "

Tôn Miên Miên liền nhìn về phía Lý Mộc Ca nói chỉ thấy có một thiếu niên trên người mặc quần đùi đỏ hiên ngang đứng trên võ đài.

Thân hình anh ta cùng người vừa đánh chiến thắng vừa nãy không khác biệt lắm, thậm chí còn cao hơn một ít nhưng Đại Hổ vóc người cao lớn sừng sững như ngọn núi, mồ hôi phủ đầy trên bắp thịt rắn chắc, ở dưới ánh đèn mồ hôi làm cơ thể hắn sáng bóng.

Anh ta có thể đánh sao?

Hay là lên để bị đánh?

Suy nghĩ của Tôn Miên Miên cùng rất nhiều người không hẹn mà đồng nhất, ở nơi này kẻ nào mạnh thì có quyền, không ai đồng cảm cùng kẻ thua cuộc. Cho nên khi vừa bước lên võ đài Sở Phong nhận được rất nhiều ý kiến trái chiều.

Thậm chí còn có người hô to lên " người bạn nhỏ, mau mau về nhà tìm mẹ uống sữa đi haha. "

Sau khi Đại Hổ làm ra động tác khinh bỉ, khán giả đều bật ra tiếng kêu thống nhất " đánh chết hắn đi, đánh chết hắn đi, đánh chết hắn đi. "

Lý Mộc Ca tức giận dậm chân đùng đùng, hai tay ở khoe môi tạo ra tiếng thổi hô to " Phong thần cố lên! Phong thần cố lên! "

Đáng tiếc cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ bé, âm thanh hoàn toàn bị " đánh chết hắn đi " áp chế.

Trên đài, tiếng thổi còi của trọng tài vang lên.

Cũng là lúc đó, Sở Phong và Đại Hổ cùng lúc tiến lên xông về phía đối phương.

Điểm này nằm ngoài dự liệu của mọi người

Hai người này 1 nặng 1 nhẹ đứng trên cùng một võ đài hoàn toàn không thuộc về cùng thế giới.

Theo thường lệ thì Sở Phong phải lợi dụng thân thể nhanh nhẹn linh hoạt để chiếm ưu thế, tập trung tìm ra sơ hở và điểm yếu của đối thủ, như vậy mới có thể bảo vệ bản thân cùng sức lực.

Cho nên không ai nghĩ đến Sở Phong không hề né tránh, ngược lại liền xông lên đâm cho đối phương một quyền.

Càng không thể tin nổi, một cú này có thể đâm trúng mà ngược lại Đại Hổ thất bại trong việc công kích.

Sau đó Sở Phong nhanh chóng giơ chân lên đá thẳng một cú vào mặt của Đại Hổ

" Ầm " một tiếng, Đại Hổ bị đập làm cho hấn choáng váng, khó khăn lắm mới đứng thẳng lên được

Sở Phong không nhân cơ hội ấy mà xông lên, chỉ lười biếng ngênh cái cằm trắng nõn lên cười " bản lĩnh chỉ có như vậy à? "

Nụ cười khinh bỉ ấy giống như ném que diêm đang cháy vào thùng thuốc nổ, chọc cho Đại Hổ lập tức nổi điên lên.

Anh ta nhìn chằm chằm Sở Phong với dáng vẻ phần nộ, nuốt 1 ngụm nước bọt, cơ bắp nổi gân xanh, dùng 1 phút liều mạng nhào về phía Sở Phong.

Sở Phong lại cười, bầu không khí xung quang nhiễm tia lạnh lẽo, thoát ra hơi thở tàn bạo, đôi mắt u ám như lưỡi dao bay về phía đối thủ như không muốn sống.

Khán giả phía dưới lập tức im phăng phắc, đôi mắt không chớp mà nhìn chằm chằm lên võ đài, bên tai chỉ nghe được tiếng da thịt chạm vào nhau và những cú đấm gây nên tiếng vang.

Ưu thế lớn nhất của Đại Hổ là sức chịu đựng nhưng đáng tiếc, Sở Phong không chỉ có tốc độ nhanh mà còn có đôi mắt cực kỳ nhạy bén quan sát đánh giá tình hình, anh phân tích được thế võ của đối phương rất nhanh sau đó cố ý lộ ra sơ hở, đưa Đại Hổ vào cái bẫy.

Rất nhanh, trên võ đài mọi người đều nhìn ra được thắng bại rõ ràng

Sau một vài giây, tất cả mọi người đều rói rít nhận ra cậu bé gầy gò đã chiến thắng.

Khán giả bị rối một phen

Một mặt lúc này oai phong chiến thắng mà hót tiền cược về, một mặt khác chính mình lại cược thua aa, cho nên lúc cần võ tay vẫn không võ tay, lúc cần khen gọi vẫn không khen gọi.

Lúc này, Lão Kiều và tất cả các người lúc này bị Đại Hổ đánh bại liên huyết sáo, sau đó khán giả cũng đồng loạt vỗ tay cùng tiếng hét đình tai nhức óc sen lẫn tiếng khóc lóc.

Đây chính là bản lĩnh cùng thực lực nên được sùng bái.

Trên mặt Sở Phong không để lộ biểu cảm gì, đáy mắt không có 1 chút tia vui mừng, lông mày nhũ vào với nhau.

trọng tài thổi còi, Sở Phong là người chiến thắng.

Lý Mộc Ca lần đầu trong đời nhìn thấy đánh nhau mà nhiệt huyết sôi trào, cô nàng gào khản cả cổ " Phong thần, anh là nhất! "

Giọng nói trong trẻo, đặc biệt là chữ " Phong thần " đã thu hút được sự chú ý của Sở Phong. Anh nhìn về phía tiếng hét được phát ra, Lý Mộc Ca 1 phen lúng túng bèn " ai ya " một tiếng ôm chặt lấy Tôn Miên Miên, động tác ôm quá mạnh làm rơi mũ của Tôn Miên Miên xuống.

Trong nháy mắt, bốn mắt nhìn nhau

Trên trán của anh tiết ra một tầng mồ hôi trong suốt, sạch sẽ gọn gàng chảy xuống mặt được ánh sáng chiếu lên sáng bóng, đẹp không có gì có thể miêu tả được.

Chẳng qua là khi nhìn vào cặp mắt đào hoa kia, cực kỳ lạnh lùng, nhìn chằm chằm khiến Tôn Miên Miên chảy mồ hôi lạnh.

Rất nhanh sau đó có rất nhiều người tiến xuống vây quang anh, ánh mắt rời đi, khóe môi nhếch lên cười quyến rũ.

Sau khi rời khỏi Tam Giáo Cửu, Lý Mộc Ca liền thao thao bất tuyệt giảng 1 bài cho Tôn Miên Miên " Phong thần tên là Sở Phong, cùng trường học với tớ, cùng khối, bắt quá cậu ấy học lớp 1, tớ lớp 4 "

" Tại sao lại gọi là Phong Thần? Thành tích học tập của cậu ấy rất tốt à? " Không thể trách Tôn Miên Miên lại hỏi như vậy bởi vì chỉ có học bá mới xứng với danh " thần "!

" Không không " Lý Mộc Ca liên tục lắc đầu " cậu ấy là một học tra, chỉ cần một mình cậu ấy cũng có thể kéo 1 tập thể lớp xuống loại trung bình, sở dĩ xưng là Phong thần bởi nhan sắc của cậu ấy, cái nhan sắc cực phẩm ấy trong vòng 3 giây đều có thể hút hồn mọi cô gái "

(* Học tra: học cho có, điểm thấp)

Đây là lần đầu tiên Tôn Miên Miên nghe đến chuyện dựa vào khuôn mặt có thể xưng danh " thần ", bất quá nhớ lại vừa rồi Sở Phong nắm chặt tay dùng ngón cái lau vết máu trên khóe môi, động tác vừa tùy ý vừa lười biếng, bỗng cô thấy hơi khó thở, không thể giải thích được.

Lý Hồng Duệ bẽ bẽ ngón tay, gõ vào trán em gái " em mới chỉ là học sinh cấp ba, phải đem việc học làm ưu tiên hàng đầu, không nên yêu sớm. "

Lý Mộc Ca che trán lại, đau đến mức phải lên án " ai nói em không chăm chỉ học hành, cuối kỳ trước em thi trong top 50 nha, ai ya đau chết mất "

Nhìn em gái có cặp mắt tương tự mình, Lý Hồng Duệ cười xoa xoa đầu cô " có muốn đi ăn khuya hay không? "

" Ăn ", Lý Mộc Ca thân mật ôm lấy cánh tay Tôn Miên Miên, nhiệt tình trả lời. " cách đây hai con đường, có quán thịt nướng của một "Đại Thúc ", ăn rất ngon, chỉ cần thử một miếng liền cảm thấy cả cái Nam Thành này chả quán nào bằng, bắt quá anh chỉ mới ăn có hai lần. "

" Tại sao thế? "

" Chú ấy cứ 10 giờ mới bày bán, rạng sáng liền đóng cửa, các ngày lễ Tết đều không có mở cửa, thời tiết bất thường không mở cửa. nhà có tin vui không mở cửa, tâm tình không tốt cũng không mở cửa, nhưng cứ mỗi lần mở cửa dĩ nhiên sẽ đắt khách. "

Lý Hồng Duệ kể về hành trình ăn thịt nướng của anh.

Lý Mộc Ca ôm Tôn Miên Miên " chúng ta đi xem thử vận may nào "

Và hôm nay họ gặp may mắn, hàng quán mở cửa.

Lý Hồng Duệ đi mua nước, Lý Mộc Ca đem thực đơn và bút chì cho Tôn Miên Miên gọi món, cô gọi thịt dê cùng cánh gà nướng, đem thực đơn đưa lại cho Lý Mộc Ca, "phần còn lại cậu gọi đi. "

Hai cô đều có sở thích giống nhau nên cô bạn cũng không gọi thêm gì nữa, Lý Mộc ca bỗng nhìn về phía xa xa.

Cách đó không xa, có năm người đang tiến lại gần, có một thiếu niên làn da trắng mịn, vết thương đỏ ở khoe môi trông cực kỳ quyến rũ thêm 1 chút nổi loạn phù hợp với các sắc nét trên khuôn mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

EDIT: Kanalz

Lôi ca thường đi ăn thịt nướng sau mỗi lần thắng trận, Sở Phong không định về nhà vì thế cũng đi theo.

Không ngờ lại gặp cô gái đã cổ vũ cho anh lúc nãy.

Nhìn qua, cái mũi đen không hợp đã che gần hết khuôn mặt cô, chỉ thấy mỗi cái cằm nhỏ xinh.

Nhưng khi nãy ở Tam Giáo Cửu, anh đã vô tình nhìn thấy khuôn mặt cô, khuôn mặt chỉ to bằng bàn tay mang theo nét trẻ con, ngũ quan xinh xắn đáng yêu, làn da trắng búng ra sữa cùng với mái tóc màu nâu nhạt, nhìn vào rất dịu dàng không gây nên cảm giác khó gần.

Đột nhiên anh cảm thấy cô bé này có chút quen thuộc.

Cô đang ngồi trên cái ghế nhựa, tướng ngồi rất nghiêm túc, ngoan ngoãn để hai tay lên đùi, lưng thẳng tắp.

Không khác gì so với đám học sinh tiểu học...

Lôi ca đưa thực đơn cho Sở Phong, không nói gì " em ăn gì cũng được, anh cứ gọi theo ý anh đi. "

Anh vừa nói vừa mở lon Coca uống mấy ngụm, mấy giọt nước bị đổ ra dọc theo vết hầu chảy xuống.

Mấy người bên Lôi ca uống bia, từ lượng của bọn họ đều rất tốt, Sở Phong ngược lại cầm lon coca và bánh mì nướng, so với bọn họ thì Sở Phong giống như 1 đứa nhóc tiểu học.

Nhưng như vậy vẫn không thể phá hủy hình tượng của anh trong lòng mấy cô gái.

" Đừng nhìn nữa, con gái con lừa có biết dè dặt không hả? " Lý Hồng Duệ cầm cánh gà nướng đưa ra trước mặt Lý Mộc Ca, người đang nhìn Sở Phong đến mức con mắt sắp rơi ra ngoài.

" Nhưng cậu ấy đẹp trai thật mà! xoay 360 độ vẫn không tìm thấy một góc chết nào! " Lý Mộc Ca cắn 1 miếng cánh gà sau đó quay qua lén lút liếc trộm Sở Phong.

Sở Phong không còn vẻ lạnh lùng khi nãy, im lặng ngồi trên chiếc ghế nhựa màu đỏ, tùy ý ngửa đầu uống Coca hay miết miết chiếc đũa cũng đẹp như

một bức tranh.

"Đẹp trai có thể ăn à?" Lý Hồng Duệ cau mày, đưa tay xoay mặt Lý Mộc Ca về thấp giọng nói "sau này bất kể là trong trường hay ngoài trường, hai em đều phải tránh xa cậu ta ra"

"Tại sao?"

"Anh không đùa với em, bây giờ cậu ta không phải là người thừa kế duy nhất của Sở gia, mấy ngày trước chú của cậu ta cùng vợ vừa sinh ra một bé trai Lợi ích trước mắt lớn như vậy chắc chắn tình trạng "huynh đệ tương tàn" không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra", hơn nữa bố cậu ta cùng người chú kia còn là anh em cùng cha khác mẹ."

"Lợi ích càng lớn, anh sợ cậu ta sẽ không làm chủ được chính mình, các em bu vào cũng chỉ rước họa vào thân thôi."

Lý Mộc Ca mới 16 tuổi, chỉ thích đơn thuần còn dễ, nếu thật sự rung động thì bây giờ giúp cô nàng tách ra vẫn còn kịp.

Mặc dù Lý gia không so được với Sở gia về mặt tài nguyên và nhân lực nhưng gia đình họ cũng ở sán đầu thương trường được nhiều năm. Không phải gia đình Sở giàu, bất cứ ai có mắt đều có thể nhận ra Sở gia trưởng, người đứng đầu Sở gia hiện giờ vẫn đang sống rất khỏe mạnh, vài năm hoặc thậm chí trong mười năm nữa, anh chị em nhà Sở sẽ không sống trong bình yên.

Lý Hồng Duệ trước giờ vẫn luôn hiền lành, anh còn hơn Lý Mộc Ca 4 tuổi, từ trước đến giờ anh rất thương em gái, rất hiếm khi ngồi xuống cùng em gái nói chuyện nghiêm túc.

Lý Mộc Ca được cả nhà nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, bình thường cô nàng rất vô tư, ngây thơ nhưng cũng không ngốc, thấy anh trai mình nói chuyện rất nghiêm túc, lập tức cảnh giác, cười lấy lòng nói "anh à, em chỉ là thích khuôn mặt đó của Sở Phong thôi, không có suy nghĩ nhiều như vậy nha."

Lý Hồng Duệ nhìn vào mắt em gái liền mềm lòng, rút một tờ khăn giấy lau lau khóe môi dính coca rồi gạt đầu.

Lý Mộc Ca quay đầu qua nhìn Tôn Miên Miên "Miên Miên, cậu cũng học ở Anh Hoa, nhớ kỹ lời anh tứ dặn nhé."

Tôn Miên Miên gạt đầu "tớ biết rồi"

Đại thúc nướng thịt rất nhanh, không lâu sau đó các loại xúc xích nướng cùng cơm chiên mì xào đều được bung lên bàn của Lôi ca.

Trong bốn người trừ Lôi ca ra, tất cả đều chưa đến 20 tuổi, Sở Phong ăn không nhiều, Đại Vĩ, Thạch Đầu, Thần Tử đều ăn rất nhiều trong chốc lát, 1 bàn đầy thức ăn chỉ còn lại một nửa.

Ba người bọn họ ban ngày cũng có công việc đằng hoàng, tối đến đi đánh quyền cũng có nguyên nhân nhưng tám đến chín phần đều vì tiền.

Sở Phong không thiếu tiền, chỉ là anh thích sự kích thích.

Những bữa tiệc cao cấp, toàn sơn hào hải vị ở biệt thự cũng không bằng nơi này, một quán đồ nướng tồi tàn, thậm chí còn không mở được cửa hàng đằng hoàng, chỉ là 1 quán vỉa hè. Nhưng khi ở đây, tất cả mọi người đều gỡ đi lớp nguy trang, thoải mái cùng nhau tán gẫu.

Đang ăn, đột nhiên Đại Vĩ gào lên với Thạch Đầu, cậu lấy khăn giấy chùi đi vết nước trên quần "Thạch Đầu, cậu bị gì vậy? lấy ly rượu thôi sao tay run thế? đồ đầy quần thôi rồi!"

Thạch Đầu để ly rượu xuống, đỏ mặt quay qua véo Thần Tử 1 cái.

Thạch Đầu làm vẻ mặt như không biết gì, khoa chân múa tay chỉ sang bàn bên cạnh "tớ tớ là thấy một người..... cái người đội mũ đen kia kìa, nữ thần nữ thần của đời tôi đó"

Lôi ca uống cạn ly bia, nắc lên 1 cái hỏi "ai là nữ thần của cậu?"

Thần Tử vỗ vỗ vào vai Lôi ca "haha anh đừng tin, Thạch Đầu hôm nay bị đánh xong đầu óc có vấn đề rồi."

Đại Vĩ cũng đang ngồi xem trò vui "nữ thần của cậu ta là cô bé "mối tình đầu quốc dân", người chiếm lĩnh hình nền điện thoại của các nam sinh mới lớn ấy. Thạch Đầu, chỉ bằng hãy nói giới tính thật của cậu là nữ sẽ khiến mọi người tin hơn là việc cô bé ấy ngồi bên cạnh ăn thịt nướng đó."

Mọi người bật cười

"Nói thừa, làm sao tôi lại nhận nhầm nữ thần với người khác được, các cậu muốn tự mình xác nhận đúng không?" Thạch Đầu thấy mọi người không tin, mặc dù chính cậu cũng không tin nữ thần lại xuất hiện ở nơi này nhưng vẫn đứng lên mượn ông chủ một tờ giấy và cây bút.

"Mẹ kiếp, hôm nay thằng bé này uống say thật rồi!" Lôi ca nhìn Thạch Đầu đã mượn giấy và bút xong đang chỉnh lại tóc tai đi thẳng đến bàn bên kia. Lôi ca tròn tròn mắt "mất mặt quá, ai kéo nó về đi."

Thần Tử và Đại Vĩ đang ngồi xem trò vui lắc lắc đầu "không đi đâu không đi đâu"

Lôi ca bèn phải tự mình đi qua lòi con ma men Thạch Đầu về. Ai ngờ, Lôi ca vừa mới đứng lên thì nhìn thấy Thạch Đầu nhảy chân sáo với vẻ mặt thỏa mãn mà trở về, ôm mảnh giấy như nâng niu bảo bối.

Mọi người sáp lại gần, Thần Tử đọc rõ ràng từng chữ " Tôn! Miên! Miên! "

" Mẹ nó " Đại Vĩ dùng sức đánh Thạch Đầu 1 cú " cậu may mắn thật "

" Ai ya, hôm nay cậu đi mua vé số không chừng có thể trúng 500 vạn đấy! "

Các quán ăn vỉa hè như quán thịt nướng vào ban đêm hoàn toàn có thể biến thành " Tam Giáo Cừu " thu nhỏ.

Ở sau bàn Tôn Miên Miên đang ngồi, bỗng nhiên có một đám giang hồ tầm 20 tuổi kéo đến, thoạt nhìn một vài trong số họ mặc đồ rất kỳ lạ, để lộ ngực và cánh tay, đeo khuyên tai cùng khuyên mũi.

Đám người này rất đông.

Lý Hồng Duệ thấy hai cô bé ăn gần xong, đứng dậy đi thanh toán.

Thức ăn đám người đó gọi vẫn chưa làm xong, họ liền mở một đồng bìa vừa uống vừa khoác lác, nói được một chút thì hết chủ đề để duy trì, trong một buổi nói chuyện dĩ nhiên không thể vì chuyện không biết nói gì mà yên lặng. 1 trong số những người đó bỗng chuyển sự chú ý qua vấn đề mấy chiếc xe thể thao với giá trên trời, giới làm ăn tranh giành những hạng mục hàng chục triệu.

Nghe đến đây, Lý Mộc Ca đang cắn bánh quy bỗng phì cười, phun hết đồng bánh quy ra ngoài, ho sặc sụa.

Tôn Miên Miên lấy khăn giấy đưa cho Lý Mộc Ca sau đó quay qua vỗ vỗ lưng cô bạn.

Hành động của hai người đã vô tình gây sự chú ý của đám người kia, có người nói " a, Hoa ca bên kia có hai em xinh lắm! "

Người được gọi là Hoa ca trên cổ đeo dây chuyền vàng cười cười nói " vóc người không tệ, eo thon như vậy một tay đã có thể ôm hết vào lòng, nhan sắc như nào thì chưa biết, cái mũi của nó đã che gần hết khuôn mặt. "

Hai cô bé kia ăn mặc rất bình thường nhưng khí chất toát ra khác hẳn với những cô gái khác, thịt cá ăn mãi cũng chán, không bằng thay đổi khẩu vị một chút.

Hoa ca rõ ràng là có địa vị khá cao trong lòng đám người này, ngay lập tức có một người chạy đến trước mặt Tôn Miên Miên nịnh nọt mà nói " người đẹp, trên đời này gặp được nhau ắt phải có duyên phận, không bằng em lại kia ngồi ăn với chúng tôi? Yên tâm, chúng tôi không phải người xấu. "

Người này nhuộm tóc, trên tai đeo 1 đồng khuyên, cầm điều thuốc rít một hơi

Tôn Miên Miên rất ghét mùi thuốc lá, không suy nghĩ, trực tiếp từ chối, cô cất chất giọng nhẹ nhàng " không cần đâu, chúng tôi ăn xong rồi."

Sau đó kéo Lý Mộc Ca đi khỏi, anh ta liền giữ vai Tôn Miên Miên lại " rượu mời không uống thích uống rượu phạt à, anh đây mời các em là đang đề ý đến các em đấy... "

Chưa kịp nói xong thì anh ta hét lên một tiếng!

Lý Hồng Duệ đứng sau lưng, cầm tay anh ta bẻ một cái.

Choang một tiếng, Hoa ca đập ly rượu xuống đứng lên, mấy anh em thấy vậy cũng đồng loạt đứng dậy.

" Mẹ kiếp, thằng ắt ơ kia từ đâu chạy ra đấy? "

" Mày không muốn sống nữa đúng không thằng kia? "

Nhìn thấy Lý Hồng Duệ trông có vẻ yếu đuối, bên này bọn họ người đông sức bèn, Hoa ca bèn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt không tốt lành gì mà nhìn chằm chằm Tôn Miên Miên cùng Lý Mộc Ca " để hai người kia qua đây bồi bọn tao mấy ly, nếu không... "

Lý Hồng Duệ nhấc chân đá người ban nãy, lông mày cau lại " nếu không? "

Nói xong, Lý Hồng Duệ lắc lắc tay, lấy chìa khóa xe ném cho Lý Mộc Ca " hai em ra xe đợi anh. "

" Anh ", " anh họ "

Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca đồng thanh thốt ra.

" Nào, hai em mà ở đây thì anh phải bảo vệ hai em nữa, ngoan ra xe đợi anh. "

Lý Hồng Duệ nói, không quay đầu lại nhìn họ lấy một cái.

Thông thường, những gia đình giàu có sẽ thuê giáo viên về dạy cho con họ các cách thức phòng thân từ khi còn bé để tự vệ, Lý Hồng Duệ đã học được đến giai đoạn thứ sáu của taekwondo, những người này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Vì vậy, Lý Hồng Duệ không hề sợ.

Hiểu ý anh mình, Lý Mộc Ca không hề do dự nữa " Anh ơi, cẩn thận nhé! ", sau đó kéo Tôn Miên Miên cùng chạy.

Những bàn bên cạnh thấy sắp có đánh nhau cũng tự động đứng lên đi mất.

Chỉ có bàn Sở Phong vẫn ngồi yên.

Thạch Đầu nghe thấy bọn họ xưng anh em họ liền hiểu quan hệ của nữ thần nhà cậu với Lý Hồng Duệ, nữ thần của cậu bị đùa giỡn làm sao cậu có thể ngồi yên được? Cậu lập tức nổi nóng, vơ lấy chai rượu trên bàn chạy lại giúp Lý Hồng Duệ.

" Gọi cảnh sát đi! " Tôn Miên Miên đề nghị

Lý Mộc Ca lấy điện thoại ra, lập tức bấm số " đúng đúng, gọi cảnh sát "

Tôn Miên Miên sợ chạy quá nhanh làm bay mất cái mũ liền tháo xuống, bàn tay theo thói quen đưa lên cổ sờ sờ.

Không có!?

Tôn gia là một gia tộc tôn trọng lễ nghĩa, nhất là các nghi lễ thời xưa được ông bà truyền lại, vào thời cổ đại, các cô gái khi đủ mười lăm tuổi sẽ được cử hành một nghi lễ cực kỳ trang trọng.

Vào năm Tôn Miên Miên lên mười lăm, Tôn Hi Niên đưa cô một sợi dây chuyền làm bằng hồng ngọc, đặt tên cho nó là Hòa Điền. Tôn Hi Niên nói đây là một lá bùa, có thể bảo vệ cô bình an.

Trong giới của những người sưu tầm đá quý hay nói " Một đồ Nhị Hoàng ba mỡ dê ", có nghĩa là cho dù mỡ dê có đắt cách mấy cũng không bằng hồng ngọc. bởi vì một viên hồng ngọc nguyên chất vô cùng hiếm.

Viên hồng ngọc của Tôn Miên Miên mặc dù chưa được mài dũa qua nhưng đã toát ra một vẻ đẹp thần bí, đồ rực. Tôn Miên Miên rất thích món quà này, cô gắn nó vào một sợi dây màu đỏ, luôn đeo nó bên mình.

Đây cũng là món quà cuối cùng mà bố tặng cô trước khi mất.

Đối với Tôn Miên Miên, sợi dây hồng ngọc này rất quan trọng.

Tuy nhiên, nó lại đột ngột biến mất?

Cô nhớ rất rõ rằng cô vẫn đang đeo nó lúc ăn bữa tối, chắc chắn rằng nó chỉ có thể rơi trên đường cô chạy đến đây.

Lý Mộc Ca biết Tôn Miên Miên làm rơi sợi dây chuyền bèn chủ động cùng cô đi tìm, Tôn Miên Miên từ chối " cậu lên xe đợi tớ đi, lỡ anh họ ra không thấy chúng ta sẽ rất lo lắng, tớ sẽ quay trở lại ngay. "

Trong con ngõ, đèn đường không chiếu vào được vì thế ánh sáng mờ mờ ảo ảo, Tôn Miên Miên mở đèn pin điện thoại, chú tâm vào tìm sợi dây chuyền.

Đi được một nửa đường, cô cũng tìm thấy viên hồng ngọc nằm trong một góc của con ngõ, mặc dù biết sẽ tìm được nhưng Tôn Miên Miên vẫn không kiềm được thở dài nhẹ nhõm.

Cô nhặt viên hồng ngọc lên, rọi đèn pin vào xác nhận nó không bị nứt mẻ gì mới an tâm.

Cách đó không xa, cô tìm thấy sợi dây màu đỏ, vì đã được đeo trong một thời gian dài, có thể nhìn thấy rõ các vết mòn trên sợi dây.

Cũng là lúc đó, trong con ngõ truyền đến tiếng bước chân, giống như đang chạy lại đây, khoảng cách của hai người đã rất gần.

Tôn Miên Miên bỏ sợi dây vào túi, đứng lên thì đột nhiên người đó kéo cô đè vào tường.

Trong hơi thở của người này toát ra mùi gỗ nhàn nhạt.

Mùi hương trên cơ thể người này toát ra sự kiên cường cùng với ngoan cố.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

EDIT: Kanalz

Tôn Miên Miên vì sự xuất hiện bất ngờ của anh mà ngạc nhiên, cả người cô cứng đờ dựa vào tường, đôi mắt tròn xoe mở to.

Cô nhanh chóng nhận ra tình huống của mình, lập tức gầy gựa thoát khỏi vòng tay anh.

Nhưng đáng tiếc, cô là con gái, dù có mạnh như nào cũng không thể thoát khỏi vòng tay của một người con trai. Sở Phong bắt lấy hai tay cô để lên tường, tay còn lại dùng ngón trỏ ấn nhẹ lên môi cô.

" Anh cô không bị gì đâu, bên ngoài có cảnh sát, cô giúp tôi một lát. "

Sở Phong thì thào vào tai cô.

Mùi hương nhàn nhạt cùng chất giọng trầm ấm của anh nhẹ nhàng lướt qua tai cô.

Ở khoảng cách cực gần, hơi thở của anh liên tục phả vào tai cùng cổ của cô.

Cơ thể thiếu nữ chưa bao giờ được tiếp xúc thân mật cùng với người khác giới, bỗng nhiên nổi da gà.

Cô nhanh chóng quay mặt qua, muốn thoát khỏi vòng tay Sở Phong, nhưng vô tình lại đập mũi vào cánh tay anh.

Mặc dù Tôn Miên Miên đã được chứng kiến sức mạnh đáng kinh ngạc bộc phát từ cơ thể gầy gò kia nhưng cũng không ngờ rằng cơ bắp của anh cứng như vậy. Mũi của cô đập vào rất mạnh, ngay lập tức trong mắt cô xuất hiện một tầng nước mỏng.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập đi đến, một người cảnh sát trang bị đầy đủ gear chạy về phía hai người.

" Nửa đêm nửa hôm mấy người đứng đây làm gì đấy! "

Sở Phong ôm Tôn Miên Miên vào lòng, che mặt lại ừ ừ nói " chú cảnh sát này, có phải cháu cùng bạn gái yêu đương là phạm pháp phải không? "

Chú cảnh sát đứng nhìn kỹ vào căn cước công dân của Sở Phong một hồi, xác nhận là thật mới trả lại căn cước cho Sở Phong nói " cháu mới 18 tuổi vẫn nên tập trung vào học hành "

Sở Phong đưa tay lấy lại căn cước công dân, cười đùa nói " hết cách thôi, bạn gái quá xinh, cháu không tấn công sớm lỡ bị người khác giành mất rồi sao. "

Chú cảnh sát "..... " rất có lý.

Nghe tiếng bước chân của chú cảnh sát xa dần rồi biến mất, Tôn Miên Miên không nhúc nhích để mặc Sở Phong ôm vào lòng này giờ đột nhiên đá vào chân của anh.

Sở Phong đau đón a một tiếng lập tức ngồi xuống đưa tay ôm lấy chân, mãi vẫn không thấy đứng dậy.

Tôn Miên Miên lập tức quay đi chạy về phía trước, chạy được vài bước, cô bỗng quay đầu lại thấy Sở Phong vẫn đang ngồi chồm hổm ôm chân.

Cô nghĩ vừa rồi mình đá cũng không hề nhẹ, do dự một chút, không đành lòng bỏ anh ngồi đó, cô quay lại ngập ngừng hỏi " đau lắm à? "

Sở Phong lén như vậy rồi nhưng đây là lần đầu cậu bị một cô gái đánh, cảm giác khá mới mẻ, nhưng đau là đau, anh đoán xương ống quyển của mình đã bị cô đá gãy rồi. Thoạt nhìn cô gái này yếu đuối mềm mại thế nhưng ra tay lại rất vô tình.

Anh ngẩng mặt lên, cười quyền rũ nói " dữ dội thật nha, nhưng mà cú đá chuẩn lắm đó, đối với mấy tên lưu manh hay tấy máy tay chân cô nên đá như vậy sau đó cào nát mặt hắn. "

Nói cứ như người vừa rồi đè tôi vào tường không phải anh vậy! Tôn Miên Miên nghĩ thầm.

Đáng vẻ lúc này của anh cùng với người lúc này đã đánh gục Đại Hổ hoàn toàn khác một trời một vực! Anh lúc này như con mèo nhỏ đã thu lại móng vuốt của mình, không còn vẻ lạnh lùng kiêu ngạo kia nữa... nhìn bản thật sự...

Cô không thèm để ý đến anh nữa, xoay người chạy lạch bạch đi mất, cô chạy rất nhanh, trong chốc lát con ngõ tối tăm lại trở về với vẻ tĩnh mịch vốn có của nó.

Sở Phong đứng dậy, đôi chân chậm chậm cử động.

Hai mươi phút trước, đáng lẽ anh đang ngồi uống coca ngon lành thì tự nhiên một đám ngốc đến gây chuyện với anh trai cô.

Về bề ngoài của anh trai cô nhìn mỏng manh yếu đuối ai ngờ kỹ thuật cũng không tệ hơn nữa Thạch Đầu còn đến hỗ trợ, trong thời gian ngắn, anh trai cùng Thạch Đầu đã quật ngã được hơn một nửa nhưng đám người kia lại gọi thêm cỡ một chục người đến, có người còn cầm gậy theo.

Thấy thế anh, Lôi ca, Đại Vĩ cùng Thần Tử cũng đứng lên hỗ trợ.

Đánh đến khi đám người kia chịu không nổi, bắt đầu cầm gậy lên thì cảnh sát đến.

Đám người đó vừa rồi đánh đến chết cũng không chịu buông tay nhưng khi nhìn thấy cảnh sát thì lại lật đật đứng lên, đường ai nấy đi chạy tán loạn mất.

(đọc đến đi tớ lại phì cười vì tưởng tượng đến cảnh bầy vịt chạy lạch bạch tìm chỗ trú mưa =)))))

Nếu không nhờ Tôn Miên Miên thì bây giờ có lẽ Sở Phong phải về đồn ăn bánh uống trà rồi.

Anh nhìn vào bàn tay mình, nhiệt độ của chiếc cổ mềm mại như vẫn còn lưu lại trên đầu ngón tay cùng với mùi hương cam nhàn nhạt trộn lẫn với mùi sữa đậu ngọt.

Nghĩ đến lúc này thì thắm bên tai cô, vì ngại mà vành tai trắng nõn đỏ bừng lên, đáng yêu vô cùng, anh cảm thấy nếu cú đá ban này đổi được điều này thì rất xứng đáng.

Anh dựa vào tường, ngước lên nhìn những ngôi sao thưa thớt trên bầu trời, đôi mắt đào hoa hiện lên tia nghi ngờ.

Mười mấy năm nay anh sống dưới danh nghĩa người thừa kế duy nhất của Chu gia, có vô số cô gái bí mật muốn nhào vào lòng anh.

Khi anh mười lăm tuổi, cái tuổi vẫn là một cậu bé, anh bị người ta câu dẫn.

Đó là kỷ ức anh mãi không thể quên, cũng là lúc đó, anh dần dần bài xích với sự đụng chạm của người khác giới.

Mấy năm sau đó, mặc dù anh không cảm thấy ghê tởm với cơ thể của con gái nhưng vẫn khó chịu với những hành động thân mật và không thích động vào con gái.

Anh cũng không biết tại sao vừa rồi anh lại nghĩ như vậy.

Nếu bị cảnh sát bắt, chỉ cần viết bản cam kết là được thả ra.

Nhưng hôm nay anh chọn cách ôm Tôn Miên Miên vào lòng.

Hành động hôm nay.. hmm không giống với tác phong hàng ngày của anh.

Anh dám chắc rằng nếu người lúc này không phải là Tôn Miên Miên mà là người khác anh sẽ không hành động tùy tiện như vậy.

Tối nay, anh có cảm giác rất quen thuộc khi nhìn thấy Tôn Miên Miên, chắc chắn là đã gặp cô ở nơi nào đó, không phải trên TV... gặp ngoài đời.

Lúc Tôn Miên Miên quay lại bãi đậu xe thì Lý Hồng Duệ đã ở đó rồi, Lý Mộc Ca đang xử lý vết thương cho anh.

" Anh họ, anh có muốn đến bệnh viện không? "

Tôn Miên Miên nhìn vào mấy vết thương đã bầm tím ở khớp tay, máu chảy ra đã khô đọng lại một màu đỏ sẫm, cô vội vàng lấy nước muối giúp Lý Mộc Ca rửa đi.

Lý Hồng Duệ cười nói " chỉ là mấy vết thương nhỏ thôi mà, đến bệnh viện làm gì cho rắc rối, lâu lắm rồi anh mới được đánh một trận đã đời như vậy haha, này Lý Mộc Ca em nhẹ xú đi. "

Nghe vậy, bàn tay đang bôi thuốc của Lý Mộc Ca nhẹ hẫng đi " anh, tối nay anh một đánh mười, xem chừng đã hỏng rồi nha. "

" Thân hình của anh em mặc dù nhìn yếu đuối ngang ngược nhưng cũng không yếu đến mức đó đâu nha, với lại cái cậu lúc này xin chữ ký Miên Miên cũng chạy ra giúp anh, đám người kia không đánh lại liền kêu thêm người đến, lúc đó đám Sở Phong cũng đứng lên giúp. Nhắc lại, nếu không phải Sở Phong đuổi đám côn đồ kia đi cho anh chạy thì anh bị cảnh sát bắt chắc. Lần này anh nợ người ta một ân tình rồi. "

Nghe vậy, động tác của Tôn Miên Miên khựng lại.

Sở Phong quay về nhà, đèn trong phòng khách vẫn sáng trưng. Điền Bá, quản gia của căn nhà nhìn thấy vết thương ở khoe miệng anh, mở miệng mấp

máy định nói gì đó, nhưng lại lắc đầu không nói gì nữa.

Sở Phong nhìn vào trong phòng khách, có một cụ già đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa mặc bộ trang phục từ thời nhà Đường, trên mặt không có cảm xúc gì nhìn anh.

" Ông nội, khuya thế này rồi sao ông không đi nghỉ đi ạ? " Sở Phong tự tin đi qua, đứng trước ghế sofa.

Sở Thanh Phong đã gần bảy mươi tuổi, thân thể vẫn rất khỏe mạnh, ánh mắt sắc bén liếc Sở Phong từ đầu đến chân.

Nhìn khuôn mặt anh cùng với người vợ đã mất chặc chặc giống đến bảy phần, Sở Thanh Phong thở dài " Quỳ ở đây trong vòng nửa giờ, chép luật gia đình mười lần. "

" Vâng ạ, ông nội ngủ ngon. " Sở Phong nhanh nhẹn đi về phía đèn thờ nhỏ.

Khi bóng lưng anh vừa biến mất, Sở Thanh Phong chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cả người ông lúc nào cũng toát ra vẻ uy nghiêm chính trực. Khi nhìn vào mọi người, đôi mắt ông rất bình tĩnh, sự bình tĩnh ấy dường như không thể phá bỏ nhưng lúc này đôi mắt ấy hiện ra sự mệt mỏi rõ ràng.

Những khó khăn của cuộc đời này chưa gì là Sở Thanh Phong chưa trải qua, gặp ghềnh cỡ nào ông cũng xử lý rất mượt mà. Trước những sự thay đổi của xã hội hiện đại, với trí thông minh cùng tầm nhìn xa sáng suốt một tay ông hô mưa gọi gió đưa con thuyền thương mại của gia đình ngày càng đi lên.

Chẳng qua là những chuyện trong gia đình khiến ông phiền muộn rất nhiều, những người vợ trẻ đã mất, những người vợ trung niên đã mất... Rất nhiều biến cố xảy ra đã làm thay đổi tính cách của Sở Thanh Phong khi ông về già.

Ông biết rằng đứa con trai thứ hai của mình có năng lực cực kỳ bình thường, đầu óc hạn hẹp, đứa nhỏ này không phải là ứng cử viên sáng giá cho vị trí thừa kế Sở gia, nếu để Sở gia vào tay anh, ước tính chỉ trong vòng 20 năm tới, ngành công nghiệp do gia đình Sở tích lũy hàng trăm năm sẽ phải phá sản dưới tay cậu.

Còn Sở Phong, đứa trẻ này khi còn nhỏ đã thích được nuông chiều. Lúc anh học mẫu giáo, vào nửa đêm hay đến phòng bố mẹ trèo lên giường để tìm mẹ. Đôi lại anh rất thông minh, mới ba tuổi đã có thể học được bốn ngàn chữ, đọc được 100 bài thơ Đường, xoay được sáu mặt rubik trong vòng hai phút.

Nhưng từ sau cái chết của mẹ và anh trai trong một vụ tai nạn, Sở Phong đã thay đổi hoàn toàn tính cách, suốt ngày cùng Tần Bác Minh chơi chung với đám tiểu tử không biết suy nghĩ.

" Lão gia à, người nên đi nghỉ ngơi. " Diên Bá nhìn ông ngồi trên sofa như bức tượng không di chuyển, mở lời nhắc nhở ông.

Sở Thanh Phong mở mắt ra, sự hối hận cùng mệt mỏi hiện rõ trong mắt. Ông chậm rãi đứng dậy dặn dò rồi đi lên lầu " hãy chuẩn bị đồ ăn khuya cho Sở Phong, ngoài ra, Sở Phong sắp tựu trường, hãy hầm súp cho nó trong những ngày này."

" Vâng " Diên Bá trả lời.

Đầu tháng tám, những đám mây đen tích tụ mấy ngày trời cuối cùng cũng bị cơn mưa cùng với sấm sét đánh bay, cơn mưa kéo dài cả ngày.

Sau cơn mưa to như trút nước, cả bầu trời âm đạm cũng được trả về với vẻ ban đầu, bầu không khí còn đọng hơi nước, trời xanh cực kỳ trong lành.

Trong biệt thự của gia đình Triệu ở trung tâm thành phố, phòng khách rộng rãi sáng sủa không một hạt bụi, nhưng dù đã lót tường làm bằng tường vi hay màu sắc các vật dụng trong nhà đều mang một màu lạnh lẽo.

" Mặc dù những năm gần đây chúng ta không có liên lạc nhưng mẹ vẫn là mẹ của con, bây giờ con ở nhà di, cách mẹ rất gần, nếu có việc gì con đều có thể nói với mẹ. "

Một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ngồi trên ghế sofa làm bằng da, trên người mặc bộ đầm cao cấp, cổ và tai đều đeo bộ trang sức làm bằng kim cương hoàn chỉnh, chúng xếp chồng lên nhau tạo ra ánh sáng chói lóa.

Tôn Miên Miên sống lưng thẳng tắp, cô tự hỏi có phải điều hòa quá lạnh không, hai bàn tay nhỏ nhắn đặt trên đùi bỗng chốc lạnh ngắt.

Con lạnh dọc theo mấy ngón tay lan thẳng vào cơ thể cô.

" Cảm ơn " cô nhìn người phụ nữ đối diện so với cô có nét giống nhau, lúc biết mình sẽ được gặp " người mẹ " chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô suốt mười năm nay, cô rất vui nhưng khi gặp rồi sự mong đợi thấp thỏm bấy giờ đều biến mất hết.

Phòng khách bỗng chốc im lặng.

" Mấy ngày trước khi mẹ đang đi du lịch nước ngoài, mẹ nghe nói di cho con vào học ở Anh Hoa? " Ngu Thiển hỏi

" Vâng. "

"Ừ, vào học ở Anh Hoa rất tốt, tỷ lệ đậu vào trường đại học danh tiếng rất cao. "

Ngu Thiển đang nói thì cầu thang bên trên truyền đến tiếng bước chân, một cô gái mặc váy trắng buộc tóc đuôi ngựa xuất hiện.

Cô bé trông rất xinh xắn, khoảng mười bốn đến mười lăm tuổi. So với Tôn Miên Miên thì cô bé cùng Ngu Thiển giống mẹ con hơn, hai người này như cùng 1 khuôn đúc ra.

Đây là " em gái " cùng mẹ khác cha của cô.

Triệu Khanh Nguyệt rúc đầu vào lòng Ngu Thiển " mẹ ơi, đây là ai vậy ạ? "

Ngu Thiển dừng lại một chút " con phải kêu là chị Miên Miên "

" Chị Miên Miên " cô bé cười ngọt ngào kêu lên.

Tôn Miên Miên gật đầu trả lời theo phép lịch sự.

Triệu Khanh Nguyệt nũng nịu nói " mẹ ơi, con đói. "

Ngu Thiển bảo người làm mang thức ăn lên bàn, ánh mắt nhìn Triệu Khanh Nguyệt vừa yêu thương vừa trách móc nói " buổi tối con thức khuya nữa đi, thức khuya không tốt cho da đâu, con ăn tổ yến này trước đi, chút ăn điem tâm sau. "

Tôn Miên Miên cảm thấy rằng cô nên đi về.

Ngu Thiển giữ cô lại cùng ăn bữa trưa nhưng cô từ chối.

Triệu Khanh Nguyệt đứng dậy " mẹ ơi, để con đưa chị Miên Miên ra ngoài. "

Ngu Thiển sờ đầu cô " được thôi. "

Sau đó, Ngu Thiển quay qua nói với Tôn Miên Miên " con cũng biết mẹ ở đây rồi đó, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ con có thể đến gặp hoặc gọi cho mẹ. "

Không thể trách Tôn Miên Miên nghĩ nhiều được, nếu như cô mới sáu tuổi thì có thể hiểu đây là mẹ gọi cô khi rảnh hãy đến chơi, nhưng bây giờ cô mười sáu tuổi rồi có thể hiểu lời này của mẹ là " nếu không có việc gì thì đừng tới quấy rầy gia đình ta. "

(mọi người ơi, tác giả viết rất rõ ở trên là căn cước công dân của Sở Phong ghi anh 18 tuổi nhưng Miên Miên chỉ mới 16 tuổi. Lúc edit đến đoạn này mình cũng thấy kỳ, mình đã đọc lại mấy lần đoạn Lý Mộc Ca nói với Miên Miên. Chắc chắn là lúc đó Lý Mộc Ca nói học cùng khối! Mình cũng không biết tại sao đến lúc này lại lòi ra Miên Miên nhỏ hơn Sở Phong 2 tuổi nữa, mình nghĩ là chủ cảnh sát nhầm Phong ca 18 tuổi hoặc tác giả nhầm. Cứ đọc tiếp sẽ biết hihi)

Triệu Khanh Nguyệt đưa cô ra đến cổng, vừa rồi ở trong nhà ngọt ngào xưng chị em em, đáng vẻ yếu đuối nép vào lòng Ngu Thiển thì bây giờ hoàn toàn ngược lại. Sắc mặt Triệu Khanh Nguyệt biến đổi hoàn toàn " tôi biết chị là ai thế nên chị đừng mong đến đây mà làm càng. "

Âm thanh phát ra đều đều.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Đầu tiên mình xin cảm ơn bạn @lxssso đã giúp mình edit cái bìa truyện nhaaa.

Tôn Miên Miên đột nhiên thấy buồn cười.

Cô không ngờ cô " em gái " này tuổi còn nhỏ mà kỹ năng diễn xuất không thua gì diễn viên nổi tiếng.

Khi cô chưa đầy một tuổi, Ngu Thiển và Tôn Hi Niên ly dị.

Lúc hai người kết hôn, Tôn Hi Niên đã là một đạo diễn trẻ tài ba còn Ngu Thiển chỉ là cô diễn viên không có danh tiếng. Tôn Hi Niên quanh năm suốt tháng chỉ tập chung vào công việc, thời gian ở nhà đếm trên đầu ngón tay. Ngu Thiển vì việc này mà ra ngoài ngoại tình. Đối tượng chính là chồng bây giờ của cô, Triệu Thế Nam, tổng giám đốc tập đoàn Triệu.

Những bạn nhỏ khác khi biết nói đều sẽ gọi mẹ đầu tiên, nhưng từ nhỏ cô đã ở với bố cùng ông bà nội, từ đầu tiên Tôn Miên Miên nói được là " bố ".

Thời thơ ấu của cô, ai ai cũng có mẹ nhưng cô thì không. Tôn Miên Miên cũng đã từng rất mong chờ một ngày nào đó mẹ sẽ về với cô. Những lúc đến sinh nhật, điều ước của cô chỉ là mẹ sẽ xuất hiện, chơi cùng với cô dù chỉ một ngày.

Nhưng điều ước này chưa bao giờ được thực hiện.

Cô cũng dần dần hết hi vọng.

Nếu như bố không đột ngột qua đời, cô cũng không phải là trẻ vị thành niên thì cô không muốn có 1 chút quan hệ nào với Ngu Thiển.

Ngày hôm qua, lúc cô nghe được Tôn Á Văn và Ngu Thiển hẹn hôm nay gặp, cả tối hôm đó cô bị mất ngủ. Nhưng dù gì đi nữa thì cô cùng Ngu Thiển cũng là mẹ con, có quan hệ huyết thống. Trong trái tim Tôn Miên Miên vẫn le lói 1 chút hy vọng.

Nhưng đến lúc gặp mặt, " mẹ " đã cho cô thêm một người em gái. Thái độ của Ngu Thiển đối với cô so với Triệu Khinh Nguyệt khác một trời một vực.

Cứ như vậy, trên đời này được gặp, chung sống với nhau đều nhờ vào duyên phận. Cô và Ngu Thiển xem như không có duyên mẹ con.

Cũng may, những người thân khác đều quan tâm, yêu thương cô, Tôn Miên Miên cảm thấy như vậy là quá đủ.

Cô hít thở không khí trong lành mang mùi cỏ cây xung quanh, quay qua Triệu Khinh Nguyệt " như cô muốn, đây là lần đầu tiên và sẽ là lần cuối cùng Tôn Miên Miên này bước chân vào cửa Triệu gia. "

Đứng trên vỉa hè, Tôn Miên Miên lấy điện thoại ra thì trùng hợp Lý Mộc Ca cũng gọi cho cô.

Khóe mắt cô hiện lên ý cười, bắt máy " Mộc Ca "

" Thế nào rồi Miên Miên, cậu có gặp được mẹ không? Mọi chuyện vẫn ổn chứ? "

" Ừ, thuận lợi, tớ vừa ra cửa được vài bước thì cậu gọi.

Lý Mộc Ca a một tiếng bất ngờ, hai người này là mẹ con đã nhiều năm không gặp. Không lẽ đến bữa cơm cũng không ăn cùng?

Nhưng qua điện thoại cũng không tiện hỏi nhiều, Lý Mộc Ca định nói thì điện thoại đã bị Tôn Á Văn giật mất " Miên Miên, con xong rồi à, bữa trưa con muốn ăn gì để cô nấu. "

" Cô ơi, con muốn về nhà nhìn lại một chút, mai con sẽ về ạ. "

" Ừ cũng được, buổi tối con nhớ khóa cửa cẩn thận, nếu có chuyện gì thì lập tức gọi cho cô. "

" Vâng ạ. " tắt điện thoại, Tôn Miên Miên gọi 1 chiếc taxi.

Nhà cũ của bọn họ là một ngôi nhà ba tầng ở trong khuôn viên thuộc về của bố Tôn Miên Miên. Những năm gần đây Tôn Hi Niên cùng con gái đều ở Thủ Đô, chìa khóa nhà sẽ do Tôn Á Văn giữ, 1 tuần cô sẽ cho người dọn một lần.

Bây giờ Tôn Miên Miên đã về, chìa khóa nhà dĩ nhiên sẽ được trả lại cho cô. Về đến nhà, Tôn Miên Miên lên phòng ngủ thay quần áo sau đó cô ra vườn tưới hoa.

Thời tiết Nam Thành hôm nay rất tốt, trời trong xanh lâu lâu còn có cả đàn chim bay ngang qua.

Tôn Miên Miên cầm vòi nước đứng giữa sân, ánh mặt trời chiếu xuống làn da trắng nõn của cô hắt nên màu vàng nhạt, tạo nên bức tranh tuyệt đẹp.

Tưới hoa xong, Tôn Miên rửa tay sau đó đi vào phòng sách.

Phòng sách rất lớn, ngoài mấy kệ sách màu đen bên ngoài bị bong sơn thì bắt mắt nhất chính là mấy bức tranh lớn nhỏ, có 1 vài bức màu sắc cực kỳ rực rỡ số còn lại màu sắc u buồn.

Đứa bé nhỏ xíu vẫn còn nằm trong tã lót, cánh tay và chân như củ sen trắng mập mập có nét gấp, cái miệng nhỏ chúm chím đang mút mấy ngón tay. Đứa bé hai tuổi đang ngồi khóc dưới trời thu rụng lá vì không đuổi theo được con bướm. Có một cô bé mặc đồng phục, đeo khăn quàng đỏ nghiêm túc đứng dưới lá cờ tổ quốc, đôi mắt to trông rất đáng yêu...

Từng bức tranh đều thể hiện được rõ tình thương của người bố dành cho con gái. Tôn Hi Niên đã từng nói với cô rằng ông sẽ đi cùng với cô, chụp ảnh cô cho đến khi cô vào đại học, kết hôn rồi sinh con.

Tôn Miên Miên cứ đứng mãi ở bức ảnh cuối cùng. 1 lúc lâu sau đó cô từ từ ngồi xuống, ôm đầu gối, khóe mắt hiện lên vệt nước, theo cái chớp mắt rơi xuống sàn nhà.

Sau khi ngủ dậy, mặt trời cũng đã xuống núi, bụng Tôn Miên Miên kháng nghị kêu lên một tiếng. Lúc này cô mới phát hiện cả ngày nay cô chỉ ăn mỗi bữa sáng.

Nhà bếp và tủ lạnh đều trống không, ngay cả một quả trứng cũng không có. Tôn Miên Miên lên lầu lấy điện thoại, đội mũ vào sau đó đi ra ngoài kiểm đồ ăn.

Ngôi nhà không nằm ở trung tâm thành phố nên Tôn Miên Miên phải đi bộ khá xa, đi được cỡ 1 mười lăm phút thì cô cũng đến được một con phố tương đối sầm uất, Tôn Miên Miên đói đến mức không thể đi thêm nữa, cô bèn vào cửa hàng tiện lợi bên đường mua một phần cơm, ngồi tạm ở cái bàn gần cửa sổ để ăn.

Một tiếng " chào mừng quý khách " được cài sẵn vang lên, cửa tự động của cửa hàng mở ra. Tôn Miên Miên không ngẩng đầu lên nhưng cô cảm giác được có người đang cầm chai nước đi đến gần sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Sau hai ba phút im lặng, người bên cạnh đột nhiên quay qua, đôi chân dài của người đó gần như đụng vào người cô.

Haiz, ông này làm gì vậy?

Có bệnh?

Hay là nhận nhầm người?

Tôn Miên Miên lùi về sau, cô bỏ đũa xuống lau miệng, lúc này cô mới cau mày nhìn qua người bên cạnh.

Bên này, Sở Phong cũng đang nghiêng đầu nhìn cô.

Tôn Miên Miên ngậy người!

Bọn họ lại tình cờ gặp nhau!

Nam Thành có gần một nghìn năm trăm vạn dân, giữa biển người mênh mông trong vòng ba ngày cô gặp được Sở Phong tận hai lần. Xác suất gặp gỡ giữa bọn họ cao thật.

Mà cô còn gặp được một người đẹp trai như vậy.

Tôn Miên Miên càng lớn càng xinh cộng thêm việc từ nhỏ cô đã gặp không ít nào là ảnh hậu cùng ảnh đế thế nên tiêu chuẩn về sắc đẹp của cô dĩ nhiên cũng sẽ hơn người bình thường.

Mặc dù tiêu chuẩn của cô rất cao... Nhưng cũng không thể không thừa nhận sắc đẹp của Sở Phong. Có thể nói từ nhỏ đến lớn, Sở Phong là người đẹp trai thứ hai mà cô gặp được.

Thứ nhất là bố cô...

" A chào, xin chào, chúng ta lại gặp nhau rồi " Tôn Miên Miên chủ động chào hỏi.

Sở Phong khẽ gật đầu đáp lại, khóe môi nhếch lên " Sao cô lại ở đây? "

Anh có một đôi mắt rất đẹp, hốc mắt sâu cùng với hai mí rõ ràng. Ánh mắt khi cười lên lộ ra rõ sự lưu manh.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì sâu trong ánh mắt đó không hề có cảm xúc gì.

Giống như đêm hôm đó, khi anh đứng trên sân đấu ánh mắt cũng không hề lộ ra sự phấn khích.

Tôn Miên Miên thất thần nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh. Đến lúc Sở Phong khẽ nhướng mày Tôn Miên Miên mới định thần lại.

Nghĩ đến vừa rồi mình hơi thất lễ, Tôn Miên Miên ngại ngần đưa tay lên gỡ gỡ vành tai trả lời " à, tôi đến tìm đồ ăn thôi, nhà ở gần đây mà haha. "

Đột nhiên Sở Phong cúi xuống, nheo mắt nhìn vào mắt cô.

" Mắt cô bị gì vậy? "

Tôn Miên Miên khựng người lại, không nhúc nhích.

Sở Phong đứng dậy, đi đến gần cô hỏi thẳng " Sao lại khóc? "

Tôn Miên Miên hơi ngạc nhiên.

Bởi vì hồi trưa quá nhớ bố, cô quả thật đã khóc, khóc xong liền mơ mơ màng màng mà ngủ mất. Lúc tỉnh dậy mắt rất đau nhưng bởi vì quá đói, cô chỉ chải tóc, rửa mặt sơ qua sau đó đi ra ngoài.

Không nghĩ đến Sở Phong nhìn lười biếng nhưng lại rất tinh tế.

Tôn Miên Miên không muốn nói dối nhưng cô cũng không muốn chia sẻ chuyện riêng của mình cho một người lạ mới gặp nhau hai ba lần thế là cô mím môi lại, không nói gì.

Im lặng cùng trầm lặng.

Sở Phong cùng cô mặt đối mặt nhìn nhau, khóe môi cũng không còn nụ cười ban nãy, sắc mặt lạnh đi.

Sở Phong cũng không nói gì nữa, anh xoay người, đứng dậy rời đi.

Tôn Miên Miên cũng không rõ cảm xúc của cô bây giờ, có nhẹ nhõm nhưng đồng thời nơi sâu thẳm trong trái tim cảm thấy trống rỗng.

Cô đứng dậy vứt hộp đồ ăn đi, mua một chai sữa chua việt quất.

Vì Nam Thành gần biển, gió biển ban ngày tạo nên cảm giác nóng ẩm nhưng khi về đêm sẽ trở nên cực kỳ mát mẻ.

Bên tai là tiếng pháo hoa nổ cùng với tiếng trẻ em vui đùa. Có những cặp tình nhân đang ngồi thì thầm anh anh em em, có những cụ già đang trên đường trở về nhà sau bữa tập dưỡng lão, có mấy con bộ không biết từ đâu chui ra đậu trên thân cây.

Âm thanh của sự sống hòa vào với tiếng gió biển, tuy ồn ào nhưng lại bình yên.

Tôn Miên Miên vứt chai sữa chua vào thùng rác, cô đứng trên lan đường dành cho người đi bộ để đợi đèn giao thông.

Bỗng tiếng động cơ xe máy từ xa chạy đến, dừng ở vạch trắng trước mặt cô.

Sở Phong mở nắp của nón bảo hiểm ra, anh khẽ cau mày, tầm mắt anh rơi vào sợi dây leo núi sau lưng cô

Anh hỏi đều đều " cô muốn đi chơi không? "

Tôn Miên Miên mở to mắt ra nhìn anh.

Đột nhiên tim Sở Phong đập mạnh hơn, ma xui quỷ khiến anh lại thêm vào câu " yên tâm đi, tôi sẽ không bán cô đi đâu. "

Nói xong, cô lại đem tầm mắt dời đi.

Tôn Miên Miên nhớ lại hôm đó ở quán thịt nướng, cái đám người kia cũng nói y hệt vậy, lúc đó cô không do dự lập tức từ chối.

Nhưng bây giờ.....

Ánh mắt Sở Phong mang theo sự mong chờ cùng chút cố chấp của trẻ con cứ thế mà mà nhìn vào cô không chớp mắt.

Tôn Miên Miên nghe thấy chính mình nói " được. "

Khóe môi Tôn Miên Miên khẽ cười.

" Vậy thì chúng ta làm quen nhé, tôi tên là Tôn Miên Miên. "

Đôi mắt của cô rất to, lúc này chúng đang sáng rực lên nhìn anh. Đồng tử màu nâu sẫm, xa xa ánh đèn đường chiếu vào đáy mắt của cô làm nó trong suốt.

Anh khẽ cười " Sở Phong. "

Sở Phong thở dài nhẹ nhõm, anh tháo cái mũ bảo hiểm xuống đưa cho cô, " Lên xe đi. "

" Còn anh thì sao? ", Tôn Miên Miên không nhận mũ. Cô nhớ hồi đó có đọc một cuốn tiểu thuyết. Nam chính đưa cho nữ chính mũ bảo hiểm của mình sau đó họ đưa nhau đi chơi, kết quả gặp tai nạn xe, nữ chính bị thương nặng, phần đầu vì được mũ bảo vệ nên không sao còn nam chính thì chết tại chỗ.

Con gái lúc nào cũng lo xa như bà già vậy.

Sở Phong khịt mũi bước xuống xe, không nói gì cầm cái mũ trong tay đội lên đầu Tôn Miên Miên.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị cái mũ che đi một nửa anh mới nói " nghe lời một chút đi. "

Chương 6

EDIT: Kanalz

Tôn Miên Miên là một cô gái ngoan ngoãn nên dĩ nhiên trong vòng mười mấy năm nay cô chưa hề được đi xe máy.

Cô nghĩ rằng chiếc xe máy này so với xe điện hai bánh không khác nhau mấy, chỉ là xe máy to hơn, chạy nhanh hơn.

Nhưng đến lúc thực sự được ngồi trên xe máy cô mới cảm thấy được sự khác biệt rõ ràng.

Khi xe nổ máy, tiếng động cơ đột ngột vang lên, Tôn Miên Miên theo đà ngửa người về phía sau, bị hoảng sợ cô liền giơ tay nắm chặt hai bên vạt áo của Sở Phong.

Nếu không có mũ bảo hiểm, Tôn Miên Miên chắc rằng cô phải ngậm một miệng đầy gió.

Đến lúc dừng đèn đỏ, Sở Phong kéo tay cô ôm vào eo mình.

"Tiểu thư à, áo của tôi sắp bị cô kéo rách rồi, chiếc áo này của tôi được làm từ năm 1999 đấy!"

Bên trong mũ bảo hiểm, mặt Tôn Miên Miên dần đỏ lên.

Tay của anh rất khác so với cô, đốt nào ra đốt nấy cũng không hề mềm mại một chút nào hơn nữa nhiệt độ còn rất thấp, mấy đầu ngón tay của anh lạnh như băng.

Do dự một chút, cô nhẹ nhàng đưa bàn tay còn lại lên ôm eo anh.

Cả một đoạn đường sau đó hai người không nói chuyện nữa.

Xe càng chạy càng đi xa khỏi nội thành, xung quang không còn tiếng ồn ào náo nhiệt nữa chỉ còn lại tiếng gió và tiếng động cơ lướt nhanh trên đường. Đến lúc Tôn Miên Miên nghĩ có phải người này muốn đưa cô đi vào sâu trong rừng sau đó bán đi không thì xe rút cuộc cũng dừng lại.

Tôn Miên Miên đưa mắt nhìn xung quanh, chỗ này giống như đường cao tốc đã bị bỏ hoang.

Thấy Sở Phong, đám đông tự động tách ra nhường đường.

Xe đi chậm lại rồi dừng hẳn.

Bỗng một giọng nói vừa to vừa khàn đặc hét lên "Sở Phong, cuối cùng em cũng tới. Đám người này không thể nhảy trước mặt em được đâu, anh..."

Giọng của Lôi ca rất to, anh ta hét ầm lên khi nhìn thấy Sở Phong. Nói được 1 nửa thì anh thấy một cô gái bước xuống từ trên xe của Sở Phong.

Em gái? Mẹ?

Phụ nữ?

"Thế này là thế nào???" Lôi ca nhìn thấy cô bé cởi mũ bảo hiểm ra, trong lòng toàn là thắc mắc.

Cô bé này anh nhận ra nha.

Đây chẳng phải là nữ thần trong lòng Thạch Đầu sao?

Đêm hôm đó bọn họ vì cô bé này mà đánh một trận, thiếu chút nữa thì cả đám phải vào đồn cảnh sát rồi.

Sở Phong từ tốn trả lời "cô ấy muốn đi theo."

"Mẹ nó." Không có gì lạ khi Lôi ca nhìn chăm chăm vào Tôn Miên Miên. Sở Phong chưa bao giờ cho bất cứ người khác giới nào ngồi ở ghế sau.

Có gian tình.

Lôi ca quen được Sở Phong là do bạn bè giới thiệu. Nói thật thì lần đầu gặp cậu bé này, anh ta không nghĩ mình và Sở Phong không thể hòa hợp.

Về bề ngoài của anh không thuộc dạng bình thường, chỉ cần tùy ý vẩy vẩy tay là có thể trở thành tiêu điểm của đám đông.

Lôi ca chỉ nghĩ Sở Phong là cậu chủ nhỏ đang giận dỗi gia đình mà trốn đi.

Không ngờ, mỗi ngày đánh nhận lại bị nhận mỗ ngược lại.

Sở Phong không phải loại thiếu gia yếu đuối, một khi lên sàn đấu anh ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Những người khác đấu cũng chỉ vì tiền nhưng Sở Phong thì khác, Lôi ca không biết anh hướng tới thứ gì.

Lúc này Tôn Miên Miên mới hiểu câu đùa cô đi chơi của Sở Phong.

Cách đó không xa, bóng lưng gầy gò của anh đang cùng Lôi ca đứng trước một chiếc xe thì thầm gì đó.

Thân xe sáng bóng, đèn xe cùng lớp xe che mắt phần đầu, trông khác với những chiếc xe thông thường.

Không chỉ riêng về phần về bề ngoài làm cho người ta bất ngờ, chiếc xe chắc chắn sẽ tỏa sáng lấp lánh khi ánh mặt trời chiếu vào nó.

Cảm giác khi nhìn vào cực kỳ kích thích.

Tại sao Sở Phong luôn thích thách thức những thứ nguy hiểm như vậy?

Sở Phong mở cửa xe, ngồi vào ghế lái và mở máy. Đèn của chiếc xe chiếu thẳng vào khiến Tôn Miên Miên nháu mắt lại.

Anh bấm cửa kính xe xuống sau đó để tay lên cửa sổ lười biếng nhìn cô.

Tôn Miên Miên nuốt nước bọt, chậm rãi đi đến ngồi vào ghế lái phụ.

Sau một vài giây, anh không báo trước mà nhích lại gần cô, cái mũi thẳng tắp, lông mi đen nhánh hơi rũ xuống. Lông mi của anh rất dài và rậm, mọc ven theo đường kẻ mắt.

Thật là một cặp lông mi hoàn hảo.

Sở Phong đưa tay vòng qua người cô, ngón tay thon dài cầm dây an toàn kéo qua, "cạch" một tiếng cài chặt lại.

Tôn Miên Miên sưng người nhìn Sở Phong thắt dây an toàn cho cô sau đó ngồi thẳng dậy như không có chuyện gì.

Sở Phong dùng một tay cầm vô lăng, khoe môi nhếch lên quay đầu nhìn Tôn Miên Miên đang nắm chặt lấy dây an toàn, "nếu cô sợ thì bây giờ xuống xe vẫn còn kịp đó."

Tôn Miên Miên hít sâu một hơi, từ từ lắc đầu.

Lúc này Sở Phong mới nghiêm túc ngồi thẳng dậy, tay còn lại để lên cần gạt số, "không có gì đâu, đừng sợ."

Chỉ trong vòng ba tiếng đếm của trạm gác vang lên, chiếc xe chạy nhanh về phía trước, ước chừng cỡ 100m trong vòng chưa đến hai giây. Tôn Miên Miên cảm thấy rất lạ, đến cả hít thở cũng thấy khó khăn.

Tất cả các tế bào trong cơ thể từ trên xuống dưới dường như đều cảm nhận được tiếng động cơ đang gầm rú.

Có thể nói rằng khi đi máy bay tốc độ cũng không nhanh đến như vậy.

Trong nháy mắt, chiếc xe lao nhanh như sấm về phía trước, hầu như không thể thấy rõ khán giả và cây cối bên ngoài.

Ban đầu đường đua này là một con đường bị bỏ hoang.

Không hề có đèn đường, lan can thấp cộng với việc đường cực kỳ hẹp. Chỉ có những người không muốn sống, muốn đem bản thân mình ra làm trò đùa mới dám mạo hiểm chơi trò kích thích như vậy.

Tôn Miên Miên cảm thấy đêm nay mình điên thật rồi, tự nhiên chả ai bảo mà lại tự động lên xe.

Cô miễn cưỡng quay đầu nhìn người bên cạnh, biểu cảm trên mặt anh cực kỳ lạnh lùng, cả khuôn mặt hầu như đều chìm vào bóng tối, đôi mắt trống rỗng không có cảm xúc.

Tay, mắt cùng não của Sở Phong phối hợp rất ăn ý. Anh bẻ cua từ góc này sang góc khác, từ góc khác sang góc nọ.

Sau khi cua liên tục ba góc, Tôn Miên Miên cảm thấy mình như bay trên chín tầng mây, đầu bị xoay khắp nơi, tay và chân đều rung rẩy không kiểm soát được.

Người duy nhất có thể kiểm soát được chính là người đang ngồi bên cạnh cô.

SỜ! PHONG!

Chiếc xe lướt nhanh về vạch đích như con sóc sau đó lại chạy thêm vài trăm mét nữa mới dừng lại.

Đầu của Tôn Miên Miên như tê liệt, tay chân cô cũng đã mềm nhũn cả ra, sau lưng mồ hôi toát ướt đầm cả áo, cực kỳ khó chịu.

Cô chậm rãi quay đầu lại.

Bên này Sờ Phong cũng đang nhìn cô, đôi mắt ấy lại thấp thoáng ý cười như một ngôi sao tỏa sáng lấp lánh trong bóng tối.

Một giọt mồ hôi trong suốt từ chóp mũi xinh xắn của cô rơi xuống bộ ngực đang phập phồng vì sợ, thấm vào áo để lại vết ướt nhỏ.

Sờ Phong nhìn vào vết ướt đó một lúc sau đó quay đầu đi ho một tiếng.

Anh lái xe trở lại điểm xuất phát, xung quanh là tiếng huýt sáo cùng vỗ tay.

Tôn Miên Miên đã bình tĩnh trở lại nhưng tay vẫn còn rất yếu, cô ấn dây an toàn nhiều lần nhưng nó vẫn không mở ra.

Sờ Phong đưa tay qua giúp cô tháo dây an toàn.

Đầu ngón tay mát lạnh vô tình chạm vào tay cô, chạm vào rất nhẹ nhưng cô không thể xem như không có gì được.

" Cô có đi được không? " giọng của Sờ Phong so với thường ngày nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nếu nghe kỹ thì còn có ý cười trong đó.

Tôn Miên Miên gạt đầu sau đó mở cửa bước xuống xe.

Sờ Phong đóng cửa xe lại, đi sau cô.

Đại Vệ và Thần Tử cũng ngồi trên xe, sau khi bước xuống, một người lập tức nôn mửa, người còn lại thì gục tại chỗ. Họ rất khâm phục cô gái nhỏ kia, cô không hề nôn hay gục xuống mặc dù hai chân cũng đã run lẩy bẩy. Họ cùng nhau đi vào phòng nghỉ.

Tôn Miên Miên cố gắng lê lét đi qua đường, cô ngồi xuống dưới một gốc cây cổ thụ.

Sờ Phong mở nắp chai nước, đưa cho cô.

Lúc này Tôn Miên Miên mới cảm giác được cổ họng đã đau rất vì khát nước, cô nói cảm ơn sau đó nhận lấy chai nước.

Sờ Phong dựa vào thân cây, cầm chai nước lên uống. Anh ngửa đầu, cái cổ thon dài lộ ra, yết hầu theo động tác nuốt nước của anh mà chuyển động lên xuống.

Tôn Miên Miên nhìn anh vài giây, cup mắt xuống nhưng cô bỗng nhiên nhớ ra một điều, hỏi " Anh có bằng lái à? "

Sờ Phong vặn nắp chai lại, cười khúc khích " Cô gái à, bây giờ hỏi vậy có muộn quá không? "

Ừ, muộn thật.

Tôn Miên Miên lúng túng sờ tai, một lúc lâu sau cô háng giọng một cái, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên chân thành mà nói " cảm ơn. "

" Cảm ơn cái gì? Cảm ơn vì tôi đã đưa cô đến trường đua bất hợp pháp à? " Sờ Phong đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống.

Đúng vậy, Tôn Miên Miên chỉ muốn nói cảm ơn với anh.

Kể từ khi bỏ đột ngột qua đời, thế giới tươi đẹp của cô bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn, không có ai để cô có thể trút bầu tâm sự.

Hơn hai tháng qua, cô không thể khóc thật to cũng không thể cười một cách thoải mái được.

Hôm nay khi về nhà, nhìn một lượt các bức tranh cô lại cảm thấy có phải hay không tất cả mọi người cô yêu thương đều lần lượt bỏ cô đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô độc, cô cảm thấy rất cô đơn.

Nhưng ngay sau đó, Sờ Phong đã mang đến cho cô một loại kích thích cô chưa bao giờ được trải qua, điều này làm tất cả các cảm xúc tiêu cực trong cô đều biến mất một cách kỳ diệu.

Lúc này cô cảm thấy mình có thể nhẹ nhàng bỏ đi lớp vỏ bọc bên ngoài, thoải mái mà bay nhảy.

Sở Phong như có thể đọc được suy nghĩ của cô, hỏi " cảm giác cực kỳ kích thích đúng không? "

Tôn Miên Miên ngược đầu lên, dùng ánh mắt long lanh nhìn Sở Phong " phải, cực kỳ kích thích, chỉ cần một sơ hở nhỏ sẽ xảy ra tai nạn ngay lập tức! "

Sở Phong cong khóe môi lên cười một cái.

Phải, thứ anh muốn chính là cái này, sự kích thích làm cho tất cả các mạch máu trong người sôi lên sùng sục, nhịp tim như búa đập vào tai... chỉ có như vậy sự cô đơn trong anh mới được giải toả.

Sở Phong đứng dậy, anh đạp lên mấy cành cây khô làm chúng kêu lên răng rắc, anh thì thầm " Cô không nghĩ trên đời này con người ở cạnh nhau mới là kích thích nhất sao? "

Tôn Miên Miên giật mình, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Sở Phong không nhìn cô, anh uống nốt mấy ngụm nước còn sót lại, chai nước mỏng manh bị nắm ngón tay của anh bóp nát, mấy bông hoa đào rơi ở trước mặt mặc dù đẹp nhưng cô lại cảm giác lạnh lẽo. Trên đời này che dấu rất nhiều điều Tôn Miên Miên không thể nào hiểu nổi.

Tác giả muốn nói:

Bé Sở Phong có một chiếc xe đạp cho trẻ em siêu ngầu.

Những cô bé khác trong trường mẫu giáo lập tức vây quanh anh: anh có thể chở em không? Cậu chở tớ đi chơi với?

Bé Sở Phong lắc đầu liên tục: không thể, xe đạp của tớ chỉ chở mỗi bạn Miên Miên thôi

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

EDIT: Karalz

Sở Phong về đến nhà thấy khắp nơi đều bật đèn sáng trưng, anh chợt nhớ ra rằng ông nội đã dặn anh tuyệt đối không được đi ra ngoài vì hôm nay là ngày đầy tháng con trai của chú hai, Sở Hâm.

Anh lấy điện thoại ra, không biết hết pin từ khi nào mà đã sập nguồn.

Từ sau cái chết của gia đình con trai cả, Sở Thanh Phong càng ngày càng không thích sự náo nhiệt, ồn ào nhưng hôm nay xem như ngoại lệ. Sở Hâm năm nay đã bốn mươi ba tuổi, ông đã đổi qua sáu người vợ nhưng đến tận bây giờ mới có một đứa con.

Thật không dễ dàng gì.

Vì vậy, hôm nay Sở Thanh Phong phá lệ mời bạn bè và người thân đến, làm sáu mươi sáu bàn tiệc mừng. Những doanh nhân ở Nam Thành khi nhận được thiệp mời của Sở gia đều cực kỳ vinh hạnh.

Thật không may, Sở Phong lại quên mất.

Lúc này, những vị khách cuối cùng cũng đã về, trong phòng khách lớn của Sở gia chỉ còn lại những người thân trong gia đình.

Diễn Bá cung kính đứng ở dưới bậc thang nhìn ánh đèn xung quanh rồi nhẹ nhàng nói " tối nay lão gia rất vui, cụ bà và nhị lão gia đều đến. "

Dĩ nhiên Sở Phong hiểu được câu nói khéo này của Diễn Bá.

Nhà có thêm cháu trai, ông nội rất vui nhưng anh lại đi cả đêm, chộc cho các bậc bề trên cực kỳ không hài lòng.

Cô Sở Hâm Hồng cùng chú hai Sở Hâm đã chuyển đi từ rất lâu. Hai người họ rất ít khi quay về nhà nhưng hôm nay trở về rồi còn ở đây, sự hiện diện của hai người này thứ nhất đã âm thầm thông báo sự hiện diện của em bé còn chưa biết gì kia, thuận tiện nói cho anh rằng " Sở Phong không còn là người thừa kế duy nhất của gia đình, bây giờ đã xuất hiện thêm một cậu em họ nhỏ hơn anh 18 tuổi. "

Thứ hai, bọn họ còn có thể ở trước mặt lão gia trách móc anh. Em trai họ đầy thán nhưng Sở Phong lại không thèm về nhà.

Sở Phong gật đầu nhẹ, nở nụ cười lười biếng từng bước đi lên bậc thềm được trải thảm đỏ trước nhà. Khi nhìn thấy anh xuất hiện trước cửa, tất cả mọi người lập tức ngừng cười nói.

Sở Phong không nhìn những người khác, anh đi thẳng đến chỗ Sở Thanh Phong, người đang ngồi trên ghế sofa quay lưng lại với anh " Ông ơi, con về rồi."

Không ai trả lời anh.

" Con xin lỗi ông. " Sở Phong chủ động nhận lỗi. " Con quên mất hôm nay là ngày đầy tháng của em.

" Quên!?" " Sở Thanh Phong quát, " ta vừa mới dẫn con vào sáng nay liền quên mất? Còn nữa, tại sao mọi người đều gọi cho con nhưng con không nghe máy? "

" Điện thoại hết pin. " Sở Phong giải thích ngắn gọn " lần sau con sẽ chú ý. "

Sở Thanh Phong không trả lời.

Sở Phong quay đầu lại " chú hai cô hai, cháu xin lỗi. "

Không nói nguyên nhân vắng mặt, chỉ có hai từ " xin lỗi " cho có lệ, còn có " lần sau chú ý " nữa chứ, cậu nghĩ đây là cái chợ à? Chú hai cậu đã phải phần đầu hai mươi năm mới có một đứa con trai đấy!

Nghĩ ra một đồng lời thoại nhưng cuối cùng Sở Hâm không thể mở miệng, lão gia không nói gì, nếu cậu ta còn trách móc nữa sẽ bị đánh giá bụng dạ hẹp hòi, chuyện như vậy lại đi trách móc cháu trai.

Bên cạnh đó, mục đích chính hôm nay cũng đã hoàn thành.

Sở Hâm bên xua xua tay, nở nụ cười " không sao đâu. "

Người ngồi bên cạnh là cô hai Liễu Phuong Anh cũng vâng vâng dạ dạ, lập tức nói " không sao ". Liễu Phuong Anh năm nay mới hai mươi bốn tuổi đã phải trở thành vợ của Sở Hâm, làm cô hai gia đình Sở.

" Em trai của con đây sao, lúc còn ở bệnh viện đâu giống như thế này? " Sở Phong nhìn đứa bé đang ngủ được bảo mẫu ôm trong lòng. " Con có thể ôm em một cái không? "

Bảo mẫu nhìn hai vợ chồng Sở Hâm. Không đợi hai người họ trả lời, Sở Thanh Phong ở phía sau đã lên tiếng đồng ý " tất nhiên rồi, thằng bé là em trai của con đấy. "

Sở Hâm nhìn cô bảo mẫu rồi gật đầu nhẹ một cái, bảo mẫu tháo cái khăn ra dè dặt đặt vào lòng Sở Phong, " nhị thiếu gia, cậu hãy ôm lấy phần đầu cùng với đuôi của tam thiếu gia, đúng rồi chính là như vậy. "

Em bé có cặp má phúng phính, lông mày rất nhạt nhưng ngược lại lông mi cực kỳ đen và dày, đôi mắt giống Sở Hâm y đúc.

Sở Phong tò mò đưa ngón tay lên chọc nhẹ vào má của em bé, mềm cực kỳ!

" Con không được đụng vào mặt em. " Liễu Phuong Anh lo lắng ngồi thẳng dậy.

Mọi người đều đồng loạt nhìn vào cô ấy, " ý của tôi là, Sở Phong vừa rồi về nhà chưa có rửa tay mà làn da của trẻ sơ sinh cực kỳ mỏng, rất dễ bị nhiễm trùng. " Liễu Phuong Anh vội vàng giải thích.

Sở Phong có chút xấu hổ, thầm nghĩ hôm nay có rất nhiều người đã chạm vào em bé, có chắc tất cả những người đó đều đã rửa tay không?

Sở Phong không quan tâm nữa, trả đứa bé lại cho bảo mẫu bế.

Anh ngồi xuống bên cạnh Sở Thanh Phong " ông nội, mắt em giống chú Sở Hâm y đúc. "

Sở Hâm Hồng ở bên cạnh lập tức cười nói " Đúng vậy, mọi người đều nói hai cha con giống nhau y đúc. "

Sở Phong quay qua nhìn gò má được trang điểm tinh xảo của Sở Hâm Hồng, Tần Bác Minh ngồi bên cạnh tiếp lời " Em ấy cũng rất giống dì hai và cậu. "

Sở Hâm mỉm cười " chị, người cùng một nhà tất nhiên khi lớn lên sẽ giống nhau. "

Tần Bác Minh nắm chặt lấy cốc trà.

Sở Phong chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

"Được rồi, giờ cũng không còn sớm nữa, tất cả mọi người về hết đi. " Sở Thanh Phong đứng dậy, chấp hai tay ra sau lưng đi lên lầu " Sở Phong, con đi theo ta. "

Sở Phong đoán rằng ông nội sẽ giáo huấn anh một hồi sau đó bắt chép luật gia đình hoặc ra đền thờ nhỏ quỳ. Kết quả anh mở cửa phòng thấy ông đang ngồi bên cửa sổ, vẫy tay với anh " nào lại đây, chơi với ta một ván cờ. "

Trên bàn, hai quân cờ trắng đen thay phiên nhau bao phủ hết 361 ô cờ, lúc tấn công dồn dập, lúc phòng thủ. Sở Phong tập trung toàn bộ vào việc tấn công, Sở Thanh Phong thì ngược lại, ông hầu như đều phòng thủ.

Cuối cùng, ông cụ ra một đòn chí mạng, giành chiến thắng trong nháy mắt.

Sở Phong ném mấy quân cờ vào hộp, ngồi duỗi chân bên cạnh bàn cờ, " ông nội, ông không thể nhường con một chút à? Sau này ông muốn đánh cờ đừng rủ con nữa, lần nào cũng thua thế này con không muốn chơi nữa đâu. "

Sở Thanh Phong nhìn anh như con cá mắc cạn

" lần này tự trường cháu đã lên lớp 11 rồi, cuộc sống này về sau như thế nào đều do cháu quyết định, làm gì thì làm đừng để mai sau phải hối hận. "

Sở Phong rũ mắt, không trả lời.

Buổi tối ngày hôm sau Tôn Miên Miên quay lại nhà của Tôn Á Văn.

Vừa đúng lúc là giờ ăn cơm tối, Tôn Á Văn đeo tạp dề, găng tay cao su cùng cái mặt nạ trong suốt để tránh dầu bắn lên mặt, cô đưa mặt nạ ra nói " A, Miên Miên về rồi, con đói không? Rửa tay ăn chút hoa quả để lót bụng đi, bữa tối sắp xong rồi. "

Tôn Miên Miên lên tiếng chào, cô đặt balo xuống, nhìn Lý Mộc Ca đang ngồi trong phòng khách chơi game, cô kỳ lạ hỏi " hôm nay cô vào bếp ư!? "

Lý Mộc Ca thờ dãi gật đầu, " tớ cũng không biết bị gì nữa, hai ngày trước tự nhiên cho đi giúp việc nghỉ vài ngày, tự mình đi nghiên cứu mấy cái video nấu ăn, còn tải mấy app dạy nấu ăn nữa chứ! Hôm nay còn làm việc rất chăm cõ, mới sáng sớm đã đến vườn rau để mua nguyên liệu, sau khi đầy đủ đồ nghề thì đứng trong bếp nửa ngày nay rồi. "

Tôn Miên Miên cười nói " không phải cô muốn làm hết mọi việc chứ? để tớ đi xem thử. "

Đẩy cửa nhà bếp ra cô ngửi thấy mùi khét lẹt, Tôn Á Văn đang ho sặc sụa, trên bàn là một đồng hồ hỗn loạn cứ như vừa đánh trận xong ấy.

" Cái gì vậy cô? " Tôn Miên Miên nhìn Tôn Á Văn đang khua chân múa tay.

" Con vào đây làm gì, đi ra thôi. " Tôn Á Văn bỏ cái thìa xuống, đóng cửa bếp và đẩy cháu gái ra ngoài, chính mình cũng đi ra ngoài.

" Sao nấu ăn lại khó thế chứ, cô đã làm y như hướng dẫn trong sách và app nhưng đồ ăn vẫn bị khét! "

Tôn Á Văn tháo cái mặt nạ nấu ăn xuống sau đó kêu Lý Mộc Ca mang cất hộ, cô nói ra một loạt mấy món ngọt Tôn Miên Miên thích ăn. Lúc sau Tôn Á Văn nắm lấy tay Tôn Miên Miên hơi cau mày hỏi " hôm đó con với mẹ có cãi nhau không? Sao con nhanh như vậy đã rồi đi? "

Tôn Miên Miên vâng vâng khấn trái bần, kể cho Tôn Á Văn nghe hôm đó đã xảy ra chuyện gì, cô cười cười " con với mẹ không có duyên cô ạ. "

Một lúc lâu sau đó Tôn Á Văn thờ dãi, cô kéo Tôn Miên Miên vào lòng, nhỏ giọng an ủi " nếu không có duyên thì không cần ngượng ép, con còn có cô mà. "

Tôn Miên Miên gật đầu mạnh, dạ một tiếng.

Tôn Á Văn loay hoay cả một ngày trời, bắt quả cũng có cái ăn được. Cô ấy dùng nồi cơm điện nấu canh không tời. Dượng Lý cho vợ một chút mặt mũi, uống liền ba bát, uống xong ợ một cái rõ lớn.

Ba đứa trẻ trong nhà cười liên tục.

Lý Hồng Duệ cười nói đùa " bố ời, ý chí sinh tồn của bố thật cao cả. "

Bố Lý Uẩn Sóng trừng mắt, liên tiếng bác bỏ " các con thì biết cái gì, bát canh này có hương vị của tình yêu. "

Lý Mộc Ca che miệng " Bố, tim con đau quá! "

Tôn Á Văn đánh chõng một cái, đưa miếng thịt đến bên miệng Lý Uẩn Sóng nói " anh ăn nhanh đi. "

Buổi tối, gia đình năm người bọn họ ngồi trong sân nói chuyện phiếm.

Tôn Á Vân nhìn ba đứa nhỏ nói " ngày mai tại con ở nhà đừng đi đâu hết, mẹ hẹn Joseph đến may lễ phục, người ta cần số đo của mấy đứa. "

" A, ngày mai không khí mát mẻ con muốn cùng Miên Miên ra sân chơi, vé cũng đã đặt rồi. Tiệc tùng xã giao gì chứ! mẹ với bố đi là được, con không đi đâu. " Lý Mộc Ca quơ quơ cái điện thoại hiện hai tấm vé đã được đặt xong, tưởng tượng đến cảnh ở trong yến tiệc không được ăn nhiều, có cười cũng không được cười lớn liền dẫu cái miệng nhỏ ra.

" Sân chơi có thể đi sau được nhưng Joseph thì không. Con có biết mẹ hẹn lịch để gặp được cậu ta rất khó không! Nếu ngày mai bỏ qua thì con định mặc mấy bộ quần áo, trang sức mua đại ở trung tâm thương mại mà đến gặp gia đình Sở à? "

Đi đến dự mấy bữa tiệc sợ nhất là việc đụng hàng với người khác, Joseph là một người thiết kế nhận được rất nhiều giải thưởng quốc tế, có phòng thiết kế cho riêng mình, ở Nam Thành này danh tiếng của cậu ta không tồi.

" Cái gì, Sở gia? Sở gia nào? " tinh thần của Lý Mộc Ca phấn khích lên.

" Ở cái con bé này, Sở gia nào? ở Nam Thành này còn có Sở gia nào khác à? Nửa tháng sau là sinh nhật lần thứ 70 của Sở lão gia. "

" AAAAA, con muốn đi, con muốn đi. " đôi mắt Lý Mộc Ca sáng rực lên quay qua nắm tay Tôn Miên Miên " Sở gia có đoàn thợ làm bánh rất chuyên nghiệp, bánh đậu xanh họ làm ăn rất ngon! "

Tôn Miên Miên nở nụ cười, gật đầu với Lý Mộc Ca " được thôi. "

Sau 10 giờ, Tôn Á Vân đã ngủ gục. Lý Uẩn Sóng trực tiếp bế cô vợ đang mơ màng của mình về phòng.

Hai đứa con và một đứa cháu đều ở đây, Lý Uẩn Sóng bế như vậy khiến Tôn Á Vân mặt đỏ bừng rúc vào lòng ngực chồng.

Lý Uẩn Sóng không thèm để ý, " các con cũng đi ngủ sớm một chút nha. " sau đó trực tiếp đem người bé đi mất.

Lý Mộc Ca chắc chắn " người trung niên rắc thức ăn cho chó kia mau ăn đi để nguội, không thể tin được baba mình khỏe thật nha. "

Tôn Miên Miên nhìn bóng lưng hai người họ nghĩ thầm " đây mới đúng là tình yêu đích thực. "

Tác giả muốn nói:

Bé Sở Phong: mấy ngày rồi không gặp được Miên Miên nha, bé không vui chút nào!!!!

Bé Miên Miên: ngoan nào, ngày mai tớ sẽ mặc váy thật xinh đẹp đến gặp cậu!

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

EDIT: Karalz

Tôn Á Vân đang đứng trong một căn phòng thay đồ rất to, bà tự ngắm mình trong gương, cất giọng to gọi hai cô bé đang ở phòng bên cạnh " Miên Miên, Mộc Ca hai con xong chưa. "

(mấy chương trước mình xưng Tôn Á Vân là " cô " nhưng đến chương này mình sẽ đổi lại thành " bà " cho mấy bạn dễ nhận ra ai là Miên Miên ai là Á Vân nhé.)

Tôn Á Vân năm nay đã bốn mươi lăm tuổi, mái tóc ngắn đã giúp bà nhìn trẻ hơn so với tuổi thật rất nhiều, khuôn mặt quyến rũ mang nét thủy mị được chăm sóc rất kỹ. Lúc này trên người bà mặc bộ váy đuôi cá màu xanh ngọc ra dáng một người phụ nữ trưởng thành.

" Tại con sắp xong rồi ạ. " Tôn Miên Miên lên tiếng trả lời, ngay sau đó một tiếng hét thảm thiết vang lên.

" Hít vào, hóp bụng lại, giữ nguyên đó, không được cử động. " Tôn Miên Miên đang giúp Lý Mộc Ca cài dây nịch bụng.

Lý Mộc Ca cao 1m65, là cô bé hơi mũm mĩm, nếu chỉ nhìn vào khuôn mặt thì không ai nghĩ cô nặng 70 cân nhưng thực chất cô nặng đến 78 cân vì vậy

cơ thể sẽ hơi thừa thịt một tí.....

Để trở nên xinh đẹp hơn, Lý Mộc Ca đã dặn Joseph làm phần eo của chiếc váy nhỏ hơn 2cm, ban đầu cô nghĩ thời gian còn tận nửa tháng, nếu chịu khó ăn ít lại tập thể dục nhiều hơn sẽ giảm cân được nhưng ai ngờ đến lúc váy được gửi đến Lý Mộc Ca không giảm được cân nào, cô gần như không thể mặc chiếc váy vào.

May mắn thay Joseph rất chu đáo, cậu ta như đoán trước được tình hình mà gửi thêm cho bọn họ một bộ đồ lót nịch bụng.

Lúc này Lý Mộc Ca như con cá bị mắc cạn, vẻ mặt đau khổ thở dốc nói " Tớ là đang tự đào hố chôn mình đúng không? Mẹ nó, đêm nay tớ cảm thấy tớ không ăn được cái gì nữa rồi. "

Tôn Miên Miên đỏ mặt, lấy tay quạt quạt mấy cái sau đó cười nói " tớ sẽ thay cậu ăn nhiều một chút. "

" AAAAAAAAA, cậu thật đáng ghét. " Lý Mộc Ca dậm dậm chân.

" Chúng ta ra ngoài thôi, đừng để cô và chú đợi lâu. " Tôn Miên Miên nói.

" Ok "

Hai người tay trong tay cùng nhau đi xuống, nghe thấy tiếng động, Tôn Á Vân cùng Lý Uẩn Sóng đang ngồi đợi ở sofa đều nhìn qua.

Hai chị em đều đang mặc lễ phục cực kỳ tinh xảo, thợ trang điểm chỉ trang điểm nhẹ cho họ.

Trên thực tế, các cô gái ở độ tuổi thiếu nữ đều mang hơi thở đậm chất thanh xuân, nụ cười rạng rỡ cực kỳ trẻ trung và xinh đẹp vì thế thợ trang điểm chỉ cần tô đậm những ưu điểm này lên một chút.

Tôn Á Vân nhìn hai cô bé tươi như hoa, hài lòng nói " sinh công chúa là điều tốt nhất từ trước đến giờ mà tôi làm được, có con gái xinh đẹp thế này tôi cần con trai làm gì! "

" Mẹ, mẹ nói vậy con sẽ buồn đó. " Lý Hồng Duệ mặc một bộ vest màu đen từ ngoài bước vào.

" Ôi, con trai của tôi hôm nay cũng thật đẹp trai! " Tôn Á Vân không cảm thấy xấu hổ khi bị bắt tại trận, nói thêm " nó mà dẫn bạn gái về ra mắt tôi thì tốt rồi. "

Lý Hồng Duệ đã quá quen rồi, mẹ mình mặc dù đang nói cái gì đi chăng nữa thì thể nào lúc sau cũng chuyển chủ đề thành " bạn gái ".

Đêm nay biệt thự Sở gia sáng đèn rực rỡ.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 70 của Sở Thanh Phong, ở giữa phòng có một cây trụ cao 8m được quấn quanh bằng chiếc khăn đỏ thắm, cái đèn chùm pha lê cũng được trang trí rực rỡ hơn, mấy bông hoa được treo khắp nơi với mục đích làm cho căn phòng trông tươi vui, có sức sống hơn. Những tấm thảm có hoa văn tinh xảo đang làm nền cho các đôi giày da được đánh sáng bóng cùng mấy đôi giày cao gót ưu nhã, thanh lịch.

Những người được xem là quan trọng ở Nam Thành đều có mặt đông đủ ở đây, thậm chí còn có mấy ảnh đế, ảnh hậu cùng mấy minh tinh cùng đến góp vui.

Mấy đôi nhà Sở đều không có phu nhân đang hoàng, Sở Hâm tùy tiện thay vợ như thay áo vì vậy từ trước đến giờ mấy hoạt động xã giao đều do một tay Sở Hâm Hồng, một người phụ nữ đã được gả đi chu tri.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Trong phòng tiệc to như vậy, Sở Hâm Hồng đứng ở giữa khiêu vũ, xung quang bà đều là tiếng cười vui vẻ.

Khi nhìn thấy Tôn Á Vân, Sở Hâm Hồng đi lại chào hỏi nhiệt tình " Ai ya, có thể mời được người nổi tiếng của chúng ta đến là phúc của tôi. "

Tôn Á Vân được sinh ra trong gia đình nghệ sĩ, dĩ nhiên bà sẽ làm nghề gì đó liên quan đến nhạc, bà chọn con đường làm nhạc sĩ, đến bây giờ cũng đã có hơn chục bài hát. Khi bà được gả vào Lý gia thì tài hùng biện của bà đã tăng đáng kể. Bà mỉm cười lịch sự tiếp chuyện cùng với Sở Hâm Hồng.

Chủ đề của phụ nữ luôn luôn là mấy thứ đồ trang sức, làm đẹp, giảm cân và chồng con.

Da của Sở Hâm Hồng được bà chăm sóc rất kỹ vì vậy khi bà đưa tay ra có thể nhìn thấy nó trắng nhợt như thiếu nữ vậy. Bà quay đầu nhìn Lý Hồng Duệ đứng cách bọn họ không xa khen ngợi " hai đứa con trai của tôi cứ như được phái xuống để đòi nợ vậy, nhà chị lại có Hồng Duệ ưu tú thế kia làm tui cũng vui lây đến mức mấy nếp nhăn trên mặt đều biến mất haha. "

Cuộc hôn nhân bây giờ của Sở Hâm Hồng là cuộc hôn nhân thứ hai, Tần Bác Minh là con trai ruột của bà, một đứa khác là Chu Tuấn Hào, con trai của chồng hiện tại, Chu Hạo.

Tôn Á Văn biết rằng Sở Hâm Hồng không tính toán với Chu Tuấn Hào chỉ vì nể tình Chu Hạo vì thế liền nói " Bác Minh nhà chị cũng ưu tú không kém nha, từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, miệng ngọt như đường. Sinh nhật chị cậu bé đã đích thân bay đi Hồng Kông mua bộ trang sức ngọc lục về tặng, thật khiến người ta ghen tị nha. "

Quả nhiên sau khi nghe xong nụ cười trên mặt Sở Hâm Hồng lại vui tươi hơn mấy phần, bà cười nói " Haha, Mộc Ca của chúng ta cũng càng ngày càng xinh ra nha, nói đi nói lại thì con trai cũng không tâm sự, thân thiết với mẹ bằng con gái, tiếc là tôi không có duyên với con gái. A, cô bé này là ai, nhìn lạ thế? "

" Con bé là cháu gái của tôi, tên là Tôn Miên Miên. "

" Ôi con bé xinh thật cứ như một đóa hoa ấy, nhìn lại mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp bỗng chốc tôi nhận ra chúng ta cũng đã già đi nhiều rồi haha. "

Tôn Á Văn trêu " nếu nói chị là hoa tàn ít bướm thì những người như chúng tôi phải làm thế nào đây. "

Hai người bật cười.

Sở Phong nãy giờ vẫn đi sau lưng Sở Thanh Phong, anh cùng ông xã giao.

Hôm nay, Sở Phong không mặc âu phục. Anh tùy tiện mặc một cái áo sơ mi sáng màu, bên ngoài khoác thêm cái áo comple màu xám tro.

Hầu như trong các bữa tiệc như thế này thì người ta sẽ không mặc âu phục, nhưng nó lại là một món đồ thiết yếu để có thể tôn lên được vẻ thời thượng và mắt thẩm mỹ của cánh đàn ông. Nhưng việc phải phối đồ làm sao cho chúng hợp nhau mới là điều khó khăn.

Tuy nhiên đối với Sở Phong, chiếc áo comple đã tôn lên thân thể gầy gò thẳng tắp của anh.

Với khuôn mặt đẹp trai gây sát thương cực mạnh đó, Sở Phong đã làm bao nhiêu cô gái trẻ tuổi trong hội trường điêu đứng, họ cứ 1 chút lại lén lút nhìn trộm anh.

Đôi mắt của anh lộ ra một ý cười cực kỳ thờ ơ, dĩ nhiên những cô gái áo hương tóc mai kia hoàn toàn không thể lọt vào mắt xanh của anh.

Đã có không ít " tiểu cô nương " theo lời bố mẹ đến chào hỏi Sở Thanh Phong và anh, tiện thể tăng sự tồn tại của mình lên trước mặt hai người.

Trong các bữa tiệc xã giao kiểu này, khi phụ nữ chủ động chạy đến bắt chuyện, đàn ông không thể nào từ chối, đó là sự tôn trọng tối thiểu trong giới.

Vì thế, trong vòng nửa giờ Sở Phong đã bắt tay với hơn mười cô gái. Có những người cực kỳ táo bạo, khi bắt tay còn gãi gãi tay anh một cách ngớ ngẩn!

Sở Phong đã hết kiên nhẫn, anh tìm một cái cớ sau đó rời đi.

Trong phòng tắm, Sở Phong nhắm mắt, bật vòi nước lên rồi rửa tay.

Anh dường như không biết đau, chà rất mạnh bàn tay phải cho đến khi lòng bàn tay đỏ hết lên mới chịu thôi.

Tắt nước, Sở Phong lấy khăn giấy chậm chậm lau đi mấy giọt nước. Lúc này anh mới cảm giác được nỗi đau.

Nhìn cái gương trong phòng tắm được chạm khắc sang trọng, anh khẽ nhếch khóe môi lên nhưng trong ánh mắt không hề có ý cười, chỉ có vẻ lạnh lùng như băng.

Trở lại phòng tiệc, tiếng kéo đàn violin du dương từ trên sân nhảy phát ra.

Ánh mắt của anh liếc qua đám đông, Khi thấy Tôn Miên Miên đứng đối diện sân nhảy Sở Phong cực kỳ ngạc nhiên, anh hơi giật mình.

Cô bé ấy hôm nay rất xinh.

Cái váy màu hồng phấn tôn lên làn da trắng nõn của cô, nó cao hơn đầu gối một chút, để lộ ra đôi chân dài thẳng tắp.

Mái tóc màu nâu được chải gọn gàng, đuôi tóc mềm mại che đi bả vai, cả người đều toát ra vẻ ôn nhu thanh thuần. Vốn dĩ đôi mắt của cô rất đẹp, to và tròn, giờ nó như biết nói chuyện vậy, trong suốt sáng ngời.

Tôn Miên Miên vừa vận cũng nhìn thấy Sở Phong.

Cô khẽ mỉm cười với anh nhưng không đi qua.

Sở Phong cũng đứng yên tại chỗ, anh cầm ly cocktail trong tay, làm động tác cụng ly.

Tôn Miên Miên nâng ly lên uống một ngụm

Ngay sau khi bản nhạc vừa kết thúc, một cô gái trẻ với lối trang điểm tinh tế mặc chiếc váy trắng từ trên sân nhảy chạy đến chỗ anh.

Bước chân cô gái rất nhẹ nhàng, nở một nụ cười dịu dàng đứng sát vào anh. Đôi mắt sáng ngời bắt chuyện với anh.

Sở Phong lại có vẻ không quan tâm lắm, thậm chí trong mắt anh còn có điểm... thiếu kiên nhẫn.

Mặc dù Tôn Miên Miên chỉ mới quay qua nhìn anh có hai lần nhưng cô chắc chắn là mình đúng.

"Mùa hè này tớ vừa đến nhà máy rượu của chú ở Pháp, tớ ở đó vài ngày, trong mấy ngày đó tớ nhận cho cậu rất nhiều tin nhưng cậu không trả lời. Uhm thì tớ không giỏi về khoa học cho lắm, trường Anh Hoa thì lại có vẻ "trọng lý khinh văn", khai giảng này tớ sẽ phải chuyển đến trường Thực Nghiệm. Nói thật thì tớ rất muốn học chung lớp với cậu... À với lại anh trai tớ vừa về nước, ngày mốt sẽ tổ chức tiệc mừng anh trở về, tớ muốn hỏi cậu rảnh không, có thể đến chung vui với nhà tớ được không?"

Tô Lạc Doanh nấn nỉ, cô ngược đầu lên nhìn anh. Đáng vẻ đáng yêu, thái độ của cô ấy thể hiện rõ sự yêu thích đối với Sở Phong. Bây giờ cho dù người đứng trước mặt cô ấy có đẹp trai đến đâu thì 99% chắc chắn không thể cưỡng lại.

Nhưng hôm nay cô ấy không may rồi, Sở Phong thuộc tuýp 1% còn lại.

Tô Lạc Doanh đã nói rất nhiều để mời nhưng chàng thiếu niên bên cạnh chỉ nhẹ nhàng buông một câu "không rảnh" sau đó xoa người đi mất.

Nụ cười của Tô Lạc Doanh không còn rạng rỡ như trước, cô nhìn tấm lưng thẳng tắp của Sở Phong đằng trước, bĩu môi một cái.

Bữa tiệc hôm nay là tiệc buffet, trên bàn toàn là những món sơn hào hải vị nhưng mọi người đều lịch sự mà ăn rất ít, không có ai dám buông thả bản thân để ăn tới bến.

Ngoại trừ Lý Mộc Ca ra...

Cô nàng vốn chỉ định ăn thử mấy món ngon ngon nhưng khi thử rồi mới biết món nào cũng ngon, không dừng lại được.

Đặt bát cháo hải sản xuống, Lý Mộc Ca bây giờ mới cảm thấy cái bụng như đang quặn thắt trên người vậy, cô thấy hơi đau đau.

Lý Mộc Ca lôi Tôn Miên Miên đến nhà vệ sinh chỉnh lại một chút.

Vừa đi vào phòng vệ sinh, Lý Mộc Ca liền ngồi bệt xuống sàn không động dậy nữa, nhà vệ sinh ở Sở gia cái nào cũng có điều hòa mát lạnh, ngồi được một lúc, Tôn Miên Miên xoa xoa bàn tay hơi lạnh "Mộc Ca, trong này hơi lạnh, tớ ra ngoài đi dạo một chút nhé."

"Ừ cậu đi đi, nhớ cẩn thận nhé, tớ trong này đợi cậu."

Bữa tiệc hôm nay có không ít người tham dự, phục vụ cực kỳ bận. Lúc đi qua khu nghỉ ngơi Tôn Miên Miên suýt nữa đụng vào một bartender.

Người đó liên tục xin lỗi, Tôn Miên Miên lắc đầu bảo không sao. Cô nép vào ghế sofa cho anh ta đi trước đột nhiên nghe được hai người ngồi đằng sau đang thì thầm cái gì đó có liên quan đến Ngu Thiển.

Với thân phận của Ngu Thiển mà lại không xuất hiện ở bữa tiệc hôm nay, nghĩ cũng thấy lạ lạ.

Tôn Miên Miên lấy một ly nước cam, đi đến chỗ ngồi cách đó không xa, lấy điện thoại ra giả vờ nghịch nghịch.

"Haiz, Triệu Thế Nam không bằng một thằng súc sinh nữa, đến cả phụ nữ cũng bị hấn đánh cho không ra gì."

"Đây cũng không phải là lần đầu tiên, hôm qua tôi đi shopping gặp được Hà Thái, cô ấy bảo hôm trước cùng con gái đi khám thai thì gặp được Ngu Thiển đeo kính che mắt nửa khuôn mặt. Thấy vậy Hà Thái gọi nhưng Ngu Thiển giả vờ không nghe lên xe đi mất."

"Triệu Thế Nam là thằng đàn ông cặn bã! Hàng xóm của bọn họ kể là ông ta thường đi tụ tập uống say đến tận khuya mới về, sau khi về thì dè người ta ra đánh, có lúc còn đem mấy con hồ ly tinh bên ngoài về. Ngu Thiển vì vậy là cãi nhau um sùm với hắn, to tiếng không ai ngủ được."

"Tôi còn nghe nói hồi đó Ngu Thiển bị ép gả cho Triệu Thế Nam."

"Thật hay giả vậy?"

"Thật hay giả cũng không ai biết cả."

Đi khỏi chỗ đó Tôn Miên Miên thở dài một hơi.

Cô cũng không rõ cảm xúc lúc này là gì.

Khu vườn của Sở gia được xây nên qua bản vẽ của nhà thiết kế gia nổi tiếng thế giới, có sự hài hòa giữa văn hóa Trung Quốc cùng phương Tây, có những con đường mang đậm nét dân gian Trung Quốc cũng có những con đường mang nét phóng khoáng của châu Âu.

Tôn Miên Miên không nghĩ biệt thự Sở gia lại rộng như vậy, cô đi lòng vòng một hồi cũng không về được nhà vệ sinh, hình như là lạc đường rồi. Cô men theo tường đi một chút thì bắt đầu mệt. Cô quyết định dừng lại nghỉ.

Một lúc sau con đường phía bên cạnh truyền đến tiếng bước chân cùng giọng nói của hai người đàn ông.

Bọn họ nói rất khẽ nhưng Tôn Miên Miên vẫn nghe được.

"Tôi tin anh được đúng không?"

"Anh yên tâm đi, người đó là bà con xa của tôi. Cha cô ấy bị nhiễm trùng đường tiểu, vì chữa bệnh đã tiêu hết số tiền tiết kiệm trong nhà, bây giờ chỉ đợi số tiền sắp tới cứu mạng thôi."

"Tốt rồi, sau khi chuyện này thành công thì tên cháu trai Sở Phong kia cả đời không rửa được vết nhơ này." Âm thanh của người kia cực kỳ đặc ý

"Chúng ta chia nhau về thôi kẻo bị phát hiện."

"Được."

Tôn Miên Miên hồi hộp ngừng cả thở, tim đập thình thịch.

Tác giả muốn nói:

Bé Sở Phong: tay bị bẩn rồi! Không vui tí nào cả.

Bé Miên Miên hôn một cái vào bàn tay của bé Sở Phong: Được rồi, đã khử độc.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

EDIT: Kanalz

Nhờ chăm chỉ cày truyện, mấy vụ lục đục trong gia tộc lớn Tôn Miên Miên cũng hiểu sơ sơ.

Khi này, cô nghe rất rõ từng câu từng chữ họ nói.

Cô phải nói cho Sở Phong biết ngay!

Tôn Miên Miên chạy về phía phòng tiệc, cô gọi cho Lý Mộc Ca hỏi xem cô ấy có số điện thoại của Sở Phong không.

Cô không để ý dưới chân thế nên vấp phải một hòn đá, bởi vì quá đột ngột hơn nữa Tôn Miên Miên còn đang nói chuyện điện thoại, không kịp phản ứng ngã nhào ra phía trước.

Đầu gối đập xuống đất "ầm" một tiếng, điện thoại bị văng ra xa.

Tôn Miên Miên bị đau "ui da" một cái, cúi xuống nhìn đầu gối đang chảy máu, cô định đứng dậy đi nhặt điện thoại.

Đột nhiên mấy ngón tay thon dài xuất hiện trước mặt giúp cô nhặt điện thoại lên, "cô không sao chứ?"

Mùi ngửi được mùi gỗ thân thuộc.

Cô hơi bất ngờ sau đó vui vẻ ngược mặt lên, "Sở Phong! Tôi định đi tìm anh luôn đó!"

Tôn Miên Miên vẫn quỳ ở dưới đất, chiếc váy hồng xõa ra hai bên.

Sở Phong cúi đầu xuống, anh không hỏi cô tìm mình để làm gì, ngược lại nói "cô tự đứng lên được không?"

Tôn Miên Miên gật đầu.

Cô chống tay vào bồn cây bên cạnh, từ từ đứng dậy. Đầu gối cực kỳ đau vì thế cả người run run.

Sở Phong thấy vậy, anh bước về phía cô, đưa tay ra đỡ.

Anh cao hơn cô rất nhiều vì thế phải cúi xuống, trong chốc lát khoảng cách của hai người rất gần, gần đến mức có thể thấy rõ được cả lông tơ trên mặt đối phương.

Mắt, mũi, miệng của Sở Phong như được phóng to ra trước mặt Tôn Miên Miên.

Đôi môi hồng hào của Tôn Miên Miên khẽ mở.

Sở Phong quay mặt đi điều chỉnh lại hô hấp dồn dập, khi thấy cô đứng vững rồi, anh rút tay lại chỉ vào một căn phòng thủy tinh ở trước mặt, " chúng ta đến đó xử lý vết thương trước. "

" Được. "

Đây là căn phòng dùng để trồng hoa, tất cả hoa bên trong đều được để trên cái kệ sắt cao hoặc thấp, không khí trong đây thoang thoảng mùi thơm dịu nhẹ rất dễ chịu.

Trong đây còn có một bộ bàn ghế làm từ gỗ Tử Đàn, trên bàn có bộ cờ vây." Ông nội tôi khi rảnh rỗi hay đến đây tưới hoa, lâu lâu tôi sẽ cùng ông chơi cờ. "

Nói xong, Sở Phong kéo cái ghế qua, ngồi xuống đối diện Tôn Miên Miên. Anh kéo chân cô đặt lên đùi mình.

Cách một lớp quần tây nhưng Tôn Miên Miên vẫn cảm thấy được rõ ràng da thịt rắn chắc trên đùi anh.

" Tôi tôi... " Tôn Miên Miên bỗng cảm thấy xấu hổ, cô rút chân lại " để tôi tự làm. "

" Đừng có nhúc nhích. " Sở Phong cầm lấy chân cô để lại trên đùi mình, ngữ khí nhẹ nhàng đáng tin cậy.

Tôn Miên Miên theo phản xạ kéo váy xuống, ngoan ngoãn nghe lời Sở Phong không nhúc nhích nữa.

Chỉ là lỗi tai càng ngày càng đó lên.

" Trầy da thôi, không nghiêm trọng lắm đâu, tôi nhớ ở đây có băng cá nhân, cô đợi một chút để tôi đi lấy. " Sở Phong nhìn vết thương của Tôn Miên Miên sau đó đứng lên đi lại góc phòng, kéo ngăn tủ ra tìm băng keo cá nhân.

Lúc này Tôn Miên Miên mới nhớ ra chuyện lúc nãy mình nghe lén được, lo lắng nói " Sở Phong, có người muốn hại anh, anh cẩn thận một chút. "

Sở Phong cầm thuốc khử trùng cùng với tấm bông đi lại, anh nheo nheo mắt nhìn cô sau đó cười.

Nụ cười cực kỳ bình tĩnh.

Làm sao anh có thể cười trong khi biết có người muốn làm hại mình.

Trời đã tối, ánh trăng từ trên đầu chiếu xuống mờ mờ ảo ảo.

Tôn Miên Miên nắm chặt lấy tay vịn của cái ghế, bởi vì dùng sức nên mấy ngón tay trắng hết lên. trên chóp mũi xinh xắn hiện lên tầng mồ hôi mỏng.

Sở Phong lấy tấm bông nhẹ nhàng chấm vào đầu gối của cô, bên tai là tiếng hít thở của cô.

" Ráng nhịn một chút, lát nữa sẽ hết đau. "

Tôn Miên Miên " ừ " bằng âm mũi.

Động tác bôi thuốc của Sở Phong nhanh hơn nhưng vẫn làm rất nhẹ nhàng, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói nhảm của Tôn Miên Miên " xã hội hiện đại, mọi người tự do, xã hội văn minh, dân chủ, hài hòa, bình đẳng, pháp luật công bằng, chính trị gia luôn luôn yêu nước, thành thật và thân thiện. "

Sở Phong "?????? "

Tôn Miên Miên nhắm tịt hai mắt, bịt tai lại tự mình thôi miên. Cô tự dặn mình rằng làm như vậy thì vết thương ở chân sẽ không đau nữa.

Sở Phong bật cười ra tiếng.

Thật yếu đuối, chỉ là vết thương to bằng cái ngón tay thôi mà.

Nhưng mà... cũng dễ thương phết.

Sau khi xử lý xong vết thương cho cô, Sở Phong ngồi bệt xuống đất, lưng dựa vào cái ghế. Chiếc áo sơ mi trắng để mở hai nút, mấy sợi tóc rũ xuống trên trán.

Một nửa khuôn mặt anh không được ánh trăng chiếu sáng, cái cằm hoàn hảo không tí vết, làn da trắng như ngọc, trong bóng tối đôi mắt nhìn xa xăm, lạnh lẽo như băng.

Hai bên khuôn mặt cứ như ánh sáng và bóng tối, vốn dĩ luôn đối lập với nhau.

Tôn Miên Miên muốn mở miệng nói gì đó nhưng cùng lúc Sở Phong cũng mở lời, " cô muốn đi xem kịch không? "

Trong phòng tiệc, Sở Thanh Phong đang cùng một người bạn cười nói vui vẻ thì Sở Hâm đột nhiên chạy vào hớn hờ nói " bố, cái cây trong vườn đang nở hoa! "

Sở Thanh Phong ngạc nhiên, " con nói thật à? "

Khi Sở Thanh Phong kết hôn với Lý Túc Phương, cái cây đó được chính tay họ trồng nên và cũng là vật minh chứng cho tình yêu của hai người. Cây lá xum xuê, đến mùa nở hoa đều đặn nhưng ông không hiểu trong vòng mười năm nay nó lại không nở hoa nữa.

Tại sao hôm nay nó lại nở hoa?

Sở Hâm cười nói, " là thật bố ạ, trong vòng mười năm nay nó im hơi lặng tiếng nhưng nó lại chọn hôm nay là sinh nhật của bố mà nở, đây là điềm lành. "

Bây giờ Sở Hâm nói gì Sở Thanh Phong đều không nghe lọt vào tai, điềm xấu điềm lành gì đó kệ hết. Người ta nói rất đúng, buổi tối là lúc con người dù có mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ lộ ra vẻ yếu đuối, tâm sự sâu trong lòng mình. Sở Thanh Phong cũng không phải ngoại lệ, mỗi khi đêm về ông đều nhớ đến người vợ cùng gia đình đứa con trai đã mất mà lòng đau như cắt. Họ nói ông không có cảm xúc, ông tàn nhẫn nhưng đâu ai biết ông đã phải trải qua những gì? Ông cũng là con người như bọn họ, ông cũng cần tình thân.

Vì vậy, sau khi nghe tin cây Phù Dung năm ấy bỗng nhiên nở hoa, ông rất vui, " chúng ta đi xem một chút. "

Mọi người xung quanh cũng muốn góp vui vì vậy cả đoàn người từ phòng tiệc kéo nhau ra ngoài, dọc theo con đường được lát đá cuội đi về phía trước.

Xa xa họ nhìn thấy một cái cây cao bằng hai tầng lầu, trên cây nở đầy mấy bông hoa lớn nhỏ, bông hoa lớn nhất cũng phải to hơn cái bát 1 chút.

Sở Thanh Phong rất vui, ông cùng mọi người tán gẫu về nguồn gốc của cây Phù Dung. Nghe nói năm đó khi cái cây được trồng mọi người đều khen hai vợ chồng ông tình nồng ý đậm.

Hơn nữa cái cây này không phải là một cây Phù Dung bình thường, vào buổi sáng hoa của nó sẽ có màu trắng, khi đến trưa nó sẽ chuyển thành màu hồng nhạt và chuyển thành màu đỏ rực vào xế chiều. Đây là cái cây cực kỳ hiếm thế nên những lời khen càng ngày càng nhiều.

Một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài lịch lãm, ông đẩy cái kính lên nói " nhớ hồi đó khi còn nhỏ tôi cùng em gái đến nhà bác trai chơi, không hiểu sao lúc đó trên tay tôi nổi lên cái mụn nhọt, bác gái lấy lá cây Phù Dung ấy đắp vào tay tôi. Sáng hôm sau ngủ dậy cái mụn nhọt đó xẹp đi không ít. "

Sở Thanh Phong nhớ lại, " A, lúc đó cậu còn rất nhỏ, hình như chưa lên cấp một thì phải? "

" Dạ đúng rồi, trí nhớ của bác trai tốt thật. " người đàn ông đó rất cao, lông mày của anh ta và Sở Phong có phần giống nhau.

Sở Thanh Phong lại nói " lúc cậu còn nhỏ cứ trèo lên trèo xuống, ta trông Sở Phong từ lúc nó nhỏ xíu, nó cũng nghịch ngợm y hệt cậu. "

Tổng Trì Viễn nghe vậy không phục liền nói, " Sở Phong giống Hâm Thao nhiều hơn nha! bác còn không biết Hâm Thao à, mỗi lần gây chuyện cậu ấy chỉ đứng phía sau chỉ đạo, toàn là cháu ra mặt thế nên mỗi lần bị phạt cháu đều phải quỳ còn cậu ta không sao! "

Sở Thanh Phong cười haha " cậu cùng Hâm Thao kẻ tám lạng người nửa cân. "

Mọi người đang cười nói thì bên cạnh một hòn đá ở hồ Thái Hồ có tiếng phụ nữ hét lên thảm thiết.

Âm thanh rất to gây chói tai.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Điền Bá phản ứng rất nhanh, ông cất giọng nói để phân tán sự chú ý của đám đông, " lão gia, cô hai đã chuẩn bị cho ngài 1 cái bánh kem chín tầng, thời gian cũng không còn sớm nữa chỉ bằng chúng ta vào trong cắt bánh đi ạ. "

Sở Thanh Phong nhú mày, ông gật đầu " được "

Đúng vào lúc này, từ chỗ tiếng hét ban nãy phát ra có một cô gái trẻ quần áo xộc xệch vừa chạy ra vừa kêu cứu.

Sắc mặt Sở Thanh Phong trầm xuống, hôm nay là sinh nhật của ông, khách khứa nhiều như vậy mà chuyện này xảy ra không phải trực tiếp đánh vào mặt ông à?

Tần Bác Minh ồ một tiếng " đây không phải là Nhuận Vi Từ sao? Mẹ tôi thấy em gái này tay chân nhanh nhẹn, đầu óc cũng thông minh nên mấy hôm nay bảo cô ấy đến giúp. "

Giọng của anh không lớn lắm nhưng cũng đủ để mọi người có mặt ở đây nghe rõ.

Sở Thanh Phong quay qua liếc Tần Bác Minh một cái, lúc này anh mới biết mình quá nhiều chuyện liền rụt cổ lại gọi một tiếng " ông nội ".

Nhuận Vi Từ chạy đến trước mặt mọi người ầm một cái ngã xuống, về mặt kính hải nắm chặt lấy hai vạt váy bị rách tả tơi, chập vạt ngược mặt lên tìm khuôn mặt quen thuộc trong đám người. Khi thấy Tần Bác Minh, cô ta bỗng khóc ào lên " Bác Minh, Sở nhị thiếu gia, hần... hần đem tôi... "

Đáng vẻ cực kỳ đáng thương.

Tần Bác Minh lập tức quát cô ấy một tiếng " Nhuận Vi Từ, cô đừng nói nhảm. Tôi thấy cậu ấy đi cùng với ông nội cả buổi! Cô nhận nhầm người rồi! "

" Tôi không có mà, tôi thật sự không có! " Nhuận Vi Từ vội vàng giải thích " Bà chủ lúc nãy nói với tôi không có chuyện gì làm nữa, kêu tôi đi nghỉ một chút. Tôi thấy trong đó mờ điều hòa quá lạnh thế nên đi ra đây, vừa đi đến Thái Hồ thì có ai đó bịt miệng lại kéo tôi vào trong. Hần ta uống rất nhiều rượu, tự xưng là Sở nhị thiếu gia... Tôi sợ quá, bên cạnh lại có hòn đá thế nên tôi đập vào đầu hần một cái, hần hôn mê sau đó tôi liền chạy ra đây. " nói xong cô ấy khóc nức lên.

Sở Thanh Phong tức giận đến độ trên trán nổi gân xanh, " Điền Bá, ông đi xem đi. "

Giọng ông không cao lắm nhưng hiện rõ sự uy nghiêm, ông đang rất giận.

Điền Bá trả lời sau đó dẫn thêm hai vệ sĩ đến chỗ Thái Hồ xem thử.

Sở Hâm thấp giọng nói " Bố à, bình tĩnh lại nào, Sở Phong tuổi còn nhỏ, đang trong thời kỳ nổi loạn còn uống một chút rượu, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi. "

Câu này của Sở Hâm nghe qua thì giống như đang nói đỡ cho Sở Phong nhưng thực chất là ngầm định tội lên đầu anh, nói anh là một thằng dâm tặc chuyên đi sàm sỡ con gái nhà người ta.

Tổng Trì Viễn nghe thấy vậy liền nói lại " Sở Hâm, cậu nói như vậy không đúng! Chỉ dựa vào lời Nhuận Vi Từ kia nói mà đã định tội cho Sở Phong? Tôi lửa tắt đèn, không thể loại trừ khả năng nhận nhầm người! Còn về Sở Phong, đứa trẻ đó bình thường hay nghịch ngợm nhưng tính cách nó rất tốt, tôi không tin chuyện này do nó làm ra. "

Sở Hâm thở dài một tiếng " tôi cũng không tin nó là loại người này nhưng con gái người ta đã nói rõ ràng rồi còn gì, là chỉ đích danh Sở nhị thiếu gia. Cậu thử hỏi xem tối nay nhiều người như vậy tại sao Nhuận Vi Từ không nói Trương Tam không nói Lý Tứ mà hết lần này đến lần khác nói là Sở Phong làm? Tôi biết cậu thương nó nhưng mà... "

" Chú hai, chú nói Trương Tam Lý Tứ gì, họ cùng con có quan hệ à? " một giọng nói mang theo ý chế giễu vang lên.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Sở Hâm như bị điểm huyết, anh ta từ từ quay đầu lại, miệng mở to ra như còn có thể nhét vừa 1 quả trứng gà.

Tác giả có lời muốn nói:

Bé Miên Miên bị ngã, bé Sở Phong không vui tạo nào, cậu bé phồng má lên: Tổ sẽ thổi vù vù cho cậu, không đau chút nào cả!

Cây Phù Dung này mọi người, cây này họ Cẩm Quỳ nha mấy bạn.

Đây là màu sắc như trên tác giả tả

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

EDIT: Kanalz

Người bây giờ không cần xuất hiện ở đây đã xuất hiện..

Quá kinh ngạc, Sở Hâm há hốc miệng cùng với biểu tình kiểu "thế khi nào thằng quý nhỏ này lại ở đây", trông hơi buồn cười.

Khi nhìn thấy Sở Phong, đôi mắt của Sở Thanh Phong sáng rực lên. Ông nhìn anh một lượt từ đầu đến chân.

Thấy quần áo, kiểu tóc, đồng hồ cùng dáng vẻ của Sở Phong không khác gì lúc ở trong phòng tiệc, ông thở phào nhẹ nhõm. Sở Thanh Phong cất giọng hỏi "bây giờ con đi đâu? Làm gì? "

Sở Phong lười biếng trả lời "ông nội à, con có nhu cầu, con chỉ đi vệ sinh thôi mà. "

"Đi vệ sinh bây giờ hết bao nhiêu thời gian hả? " Sở Thanh Phong lớn giọng quát.

Sở Phong vẫn bình tĩnh trả lời "ông nội, đi vệ sinh thì ai lại canh từng giờ từng phút chứ ạ? Bây giờ chắc cỡ tầm 15 phút."

"Sau đó thì sao nữa? "

"Trong phòng tiệc nhiều người, không khí ngột ngạt thế nên con ra ngoài hóng gió kết quả nhìn thấy một tiểu thư vấp cục đá gãy trái chân. Con đưa người ta đến phòng hoa xử lý vết thương. Sau khi xử lý xong con với cô ấy cùng đi ra ngoài thấy mọi người vây ở đây đông quá định đến xem xem có chuyện gì thì bị ông hỏi nè. "

"Là tiểu thư nhà nào? " Sở Thanh Phong không tha cho Sở Phong, ông quyết vấn hỏi tới cùng.

"Con không biết nhưng con nghe nói cô ấy là cháu gái của bà Lý ở công ty bất động sản, họ Tôn. " Nói xong Sở Phong quay đầu qua nhìn Sở Hâm " chú hai, này chú nói con cùng Trương Tam Lý Tứ có quan hệ gì à? "

Sở Hâm không nói nên lời, ông ta nhếch miệng cười trừ.

Tổng Trì Viễn kêu Sở Phong lại, ông khó chịu chỉ vào Nhuận Vi Tử vẫn đang nằm trên mặt đất kể lại toàn bộ sự việc lúc này.

Nói xong, Tổng Trì Viễn vỗ vào đầu Sở Phong một cái, đau lòng nói "con để ý một chút đi, con cho rằng mình vẫn còn nhỏ được mọi người bao bọc trong vòng tay à? Cả ngày ăn no ngồi rồi, bị người ta bán đi mà còn không biết. "

Sở Phong đau đớn "a " lên một tiếng, ầm ục nói "oan cho con quá! So với Đậu Nga* còn oan hơn! Cái người này là ai con còn không biết. "

* Đậu Nga là một nhân vật trong vở kịch "Oan Đậu Nga " nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện oan khuất "Đông Hải Hiếu Phụ" trong "Liệt Nữ truyện". Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng.

Lúc này Điền Bá cũng trở lại, hai vệ sĩ phía sau ông còn vác trên vai một người đàn ông bất tỉnh.

"Lão gia, trong hang động quả thật có một người đàn ông đang nằm nhưng không phải là Sở nhị thiếu gia mà là cậu hai... " Nói xong Điền Bá nhắc khuôn mặt người đàn ông đang bất tỉnh kia lên.

Mọi người có mặt ở đây đều nhìn người đàn ông đó với vẻ mặt kỳ lạ nhưng bất quá cũng chẳng ai dám lên tiếng.

Sở Thanh Phong về mặt thâm trầm, quay ra nói với các vị khách "đưa con rể này của tôi uống say không biết đông nam tây bắc, mọi người thứ lỗi. Đi đi, chúng ta vào trong cất bánh kem. "

Mọi người rối rít hòa theo ông.

Tôn Miên Miên đứng đằng sau một cái cây cách đó không xa thở dài một cái.

Xem ra Sở lão gia vẫn còn sáng suốt.

Vừa rồi Sở Phong bảo cô về phòng tiệc trước, cô không yên tâm nên lén lút theo sau, nghĩ nếu Sở lão gia không tin thì cô sẽ lập tức đi ra làm chứng cho Sở Phong.

Tâm trạng lo lắng này giờ cũng được thả lỏng.

Mấy chuyện kiểu này chỉ cần dính vào một chút thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa được hết. Sở lão gia lúc này chất vấn Sở Phong như

vậy nhưng thật ra ông đang âm thầm giúp Sở Phong thoát tội.

Bằng chứng Sở Phong không có ở hiện trường rất rõ ràng.

Không để mọi người sinh ra một chút nghi ngờ nào về anh.

Một đám người từ từ đi về lại phòng tiệc, Sở Phong bỏ tay vào túi quần đi ở phía sau. Khi người cuối cùng vừa đi khỏi, anh bước chậm lại, nghiêng đầu hỏi " nhìn đủ chưa? "

Cứ như có mắt sau lưng ấy!

Đằng sau cái cây, Tôn Miên Miên từ từ đi ra, đến lúc còn cách Sở Phong cỡ ba bước thì cô đứng lại. Ngẩng đầu lên, cô làm bộ nhảy mắt đáng yêu với Sở Phong " tôi không cố ý nghe lén mà, sợ Sở lão gia không tin anh nên mới theo sau có gì đi ra làm chứng cho anh thôi. "

Sở Phong nhướn lông mày, anh không nói gì, chỉ nói một câu " về thôi "

Sở Phong chân dài dĩ nhiên sẽ đi nhanh hơn Tôn Miên Miên. Đi cỡ ba bốn mét, anh quay đầu lại thấy cô không theo kịp mới chợt nhớ ra lúc này cô nàng vừa mới ngã trầy đầu gối, không đi nhanh được.

Anh đứng lại, xoay người đợi cô.

Anh thấy Tôn Miên Miên đứng yên tại chỗ, cô đang lục cái gì trong túi xách. Bỗng cô chạy chậm lại phía anh mỉm cười ngọt ngào " anh đưa tay ra đi. "

Sở Phong không nghĩ cô lục cái gì lúc này, rất nghe lời, lập tức đưa tay ra.

Bàn tay của anh lớn hơn cô rất nhiều, ngón tay hơi cong lên.

Đầu ngón tay của Tôn Miên Miên chạm nhẹ vào tay Sở Phong, đến khi anh nhìn lại thì trong tay đã có một viên kẹo bơ được bọc xinh xắn.

" Mọi chuyện sẽ tốt lên thôi. "

Âm thanh của cô rất nhẹ nhàng nhưng lại rất kiên cường.

Nói xong Tôn Miên Miên giơ tay lên làm động tác của mấy con mèo chiêu tài với Sở Phong, nở nụ cười rạng rỡ.

Sau đó cô nàng quay người chạy đi mất.

Có chút ngốc... nhưng lại vô cùng đáng yêu!

Tiệc sinh nhật của Sở Thanh Phong là một bữa tiệc tư nhân, khách khứa sẽ dựa vào quan hệ với Sở gia mà lựa chọn thời gian thích hợp để đến và về.

Quan hệ thân thiết sẽ ở lại lâu hơn một chút.

Lấy thân phận là bác ruột của Sở Phong, Tổng Trì Viễn là người cuối cùng ở lại.

Tổng Trì Viễn thờ dài một hơi, ông nhìn về Sở Thanh Phong " bác trai, thằng bé Sở Phong này sống rất tình cảm, bố mẹ lại mất khi còn rất nhỏ, việc hôm nay xảy ra có lần đầu tiên cũng sẽ có lần thứ hai. Cô bé đó cùng Sở Phong rút cuộc có thù gì mà lại chọn ngay hôm nay, trước mặt các vị quan khách trực tiếp tạt một xô nước bẩn vào thằng bé, hành động này là muốn phá hủy cả đời nó. Dù sao con cũng là cậu của Sở Phong, có bác ở đây con cũng không cần ra tay nhưng lấy thân phận là người thân của thằng bé, con xin bác trai ít nhiều gì hãy để mắt đến thằng bé một chút! "

Sở Phong mang họ Sở thế nên người có thể bảo vệ thằng bé chu toàn nhất chỉ có Sở Thanh Phong. Tổng Trì Viễn hiểu rất rõ điều này thế nên ông chơi trò " lạc mềm buột chặt " mong Sở Thanh Phong chú ý tới Sở Phong.

Sở Thanh Phong cắn cắn môi, ông khẽ nói " cậu yên tâm, có tôi ở đây thằng bé sẽ không phải chịu ủy khuất. "

Nói xong ông để Sở Phong thay mặt mình đưa Tổng Trì Viễn ra tận bãi đỗ xe.

Một người đàn ông mặc đồng phục đeo bao tay màu trắng bước từ trên chiếc xe Rolls - Royce xuống, người đó mở cửa xe sau đó cúi đầu.

Tổng Trì Viễn nói với anh ta " tôi cùng nhị thiếu gia nói chuyện một chút. "

Tài xế rất biết điều, đợi hai người lên xe sau đó đóng cửa lại, anh ta đứng bên ngoài đợi.

Bên trong xe rất rộng, sàn được trải 1 tấm thảm tối màu. Hệ thống nước hoa được tài xế mở lên từ trước, bây giờ không khí trong xe thoáng thoang mùi gỗ nhàn nhạt.

Tổng Trì Viễn đưa tay nói lòng cả vạt ra, vỗ vai Sở Phong một cái nói " vừa rồi nhìn thằng cha Sở Hâm kia há hốc miệng buồn cười thật haha, bọn họ cũng quá nóng lòng rồi, em bé vừa sinh ra chưa được bao lâu đã muốn loại trừ cháu. "

" Dám ở trước mặt bác nói xấu cháu, bọn họ xem bác như không khí à? "

" Hahahahahahahahahahaha "

Khỏe mắt Sở Phong cũng cong lên " bác là lợi hại nhất! bác tuyệt nhất! "

" Họ dùng chiêu cũng độc phết, dám bỏ thuốc ngủ vào ly rượu đó, hên là bác đổi lại kịp thời. Sở Hâm Hồng cũng không thấy đâu, cô ta dám để chồng mình đi xàm sở người ta trong bữa tiệc sinh nhật của bố mình, đó còn chưa nói đến việc Nhuận Vi Từ là bà con xa của họ. Bác chắc là Sở Hâm Hồng không để chồng cô ta vào mắt, đang cố gắng tìm cơ ly dị. Để bác chống mắt lên xem được bao lâu. "

" Con không nghĩ vậy, con đoán là sau chuyện tối nay ông nội sẽ cắt tất cả chức vụ của chú Chu Hạo trong tập đoàn, chú ấy sẽ phải tự lực cánh sinh. Nhưng chú Chu Hạo cũng không phải là người tầm thường đâu ạ, một tay chú ấy có thể nâng đỡ công ty sắp phá sản bước vào đường đua thương trường. Năng lực không thể xem thường được. "

Hai người nói chuyện trong chốc lát, Tống Trí Viễn đột nhiên nói " năm nay kế hoạch chia tiền thưởng của công ty là trả mười lăm nhân dân tệ mỗi mười vé cổ phiếu. Cổ phiếu của con sẽ được công bố vào ngày mai, con xem lại một chút sau đó đến công ty nhận thưởng. "

Tập đoàn nhà Tống cũng là một tập đoàn nhất nhì ở Nam Thành, mẹ của Sở Phong, Tống Tư Nhân là con gái út trong nhà, bà được mọi người yêu thương hết mực. Khi kết hôn, gia đình cho bà rất nhiều của hồi môn trong đó bao gồm 5% cổ phiếu của tập đoàn, tương đương tám con số mỗi năm.

Sau khi Tống Tư Nhân qua đời, những thứ này đều được chuyển qua dưới danh nghĩa của Sở Phong.

" Con cảm ơn bác. " Sở Phong thuận miệng hỏi " mấy hôm trước bác nói có đồ tốt, đồ tốt gì vậy ạ? "

Tống Trí Viễn thả lỏng, ông dựa vào ghế nói " mấy hôm trước bác đi Y quốc tham gia một buổi đấu giá quy mô nhỏ, định dẫn con theo, không nghĩ tới đột nhiên nhà thầu đưa ra một món đồ nữa, con đoán được là gì không? Là " Lâm Tiệp Dán " đó. "

" Lúc đó bác cực kỳ kích động! So với năm đó Tống Phóng được sinh ra còn kích động hơn hahaha. "

Sở Phong "..... "

Tống Phóng là con trai duy nhất của Tống Trí Viễn, cũng tức là anh họ của Sở Phong, năm nay hai mươi hai tuổi, hiện giờ là thần tượng hàng đầu trong giới giải trí.

Trong mắt bố ruột, anh ấy còn không bằng mảnh giấy từ một ngàn năm trước...

" Chúc mừng bác, chúc mừng bảo vật bác thích. " Sở Phong phun ra câu nói miễn cưỡng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, anh dừng một lát " a từ từ, bác nói cái gì cơ? là Lâm Tiệp Dán à?? "

" Đúng vậy là Lâm Tiệp Dán, Lâm Tiệp Dán đó! Bác không nghĩ là cả đời này bác có thể chính mắt nhìn thấy thứ bảo vật này. "

Tống Trí Viễn đang sung sướng khoe khoang thì bị Sở Phong cắt ngang " bác, theo con được biết thì lần cuối cùng Lâm Tiệp Dán xuất hiện là từ hồi 300 năm trước bị Nguyên Châu Mẫn bỏ năm ngàn lượng vàng ra mua, từ đó đến giờ nó vẫn ở yên trong nhà họ Nguyên, chưa từng bị bán ra ngoài? "

Tống Trí Viễn kinh ngạc nói " bác nhớ là bình thường con đâu có hứng thú với mấy thứ đồ này, làm sao con biết được lần cuối cùng Lâm Tiệp Dán xuất hiện??? "

" Bởi vì hơn hai mươi năm trước, Mẫn Gia Tường dùng Lâm Tiệp Dán xem như của hồi môn cho một cô gái, mà cô gái này lại là thím hai của con. "

Người thím hai mà Sở Phong nhắc đến không phải là người xuất hiện ở bữa tiệc sinh nhật hôm nay mà là người vợ đã mất của Sở Hâm, Mẫn Thế Anh.

Tống Trí Viễn nhướn lông mày, trên cổ tay lộ ra một cái đồng hồ, ông lấy ngón trỏ gõ nhẹ lên đầu gối " Mẫn Thế Anh sau khi qua đời thì chắc Lâm Tiệp Dán ở trong tay chú hai con, nhưng đã là buổi đấu giá chú đi thì chắc chắn phải là hàng thật 100%, Lâm Tiệp Dán này chắc chắn là hàng thật, nói cách khác Sở Hâm đã sớm âm thầm mang nó đi bán? Sở Hâm này không thiếu tiền, tại sao lại đem món bảo vật trị giá 200 đồng vàng đi bán? Nói đi nói lại thì chỉ có một câu hỏi là tại sao ông ta lại bán đi? "

" Vậy thì con kính nhờ bác phí tâm tư đi tra một chút. "

Tống Trí Viễn gật đầu " bác biết rồi, đây không phải là số tiền nhỏ, nhất định phải có nguyên do của nó. "

Bên trong biệt thự Sở gia, Sở Thanh Phong vẫn chưa ngủ, khi còn trẻ ông là một người cuồng công việc, ít nhiều gì cũng làm việc 16 đến 17 tiếng mỗi ngày là bình thường. Khi ông về già, ông cảm thấy thời gian làm việc ngắn đi không ít.

Bên trong phòng ngủ, Điền Bá đứng cung kính ở trước mặt Sở Thanh Phong, hai người không ai nói gì, bầu không khí rất ngột ngạt vì vậy Điền Bá cũng cư xử thận trọng hơn một chút.

" Tôi sẽ đuổi Nhuận Vi Từ đi khỏi sau đó cắt hết tất cả các chức vụ của Chu Hạo trong tập đoàn, ông nghĩ thế nào? " Sở Thanh Phong hơi cụp mắt,

giọng nói rất nhỏ.

Điền Bá thờ mạnh, ông không dám lên tiếng.

Sở Thanh Phong đối xử với ông rất tốt, nhưng dù gì đi chăng nữa ông cũng không phải là một thành viên trong gia đình Sở, huống chi sự việc tối nay còn liên quan đến nhiều người như vậy.

Sở Thanh Phong biết Điền Bá sẽ không trả lời, ông ngược đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, không nói gì nữa. Một lúc sau ông đi đến bên cạnh mép giường.

" Ông cũng đi nghỉ ngơi đi. "

" Lão gia... ngài. "

" Tôi không sao hết ông ra ngoài đi. "

" Vâng. "

Điền Bá đi ra, ông nhẹ nhàng khép cửa lại sau đó trở về phòng của mình. Ông nằm một mình ở căn phòng rộng lớn, thờ dài nghĩ lão gia nhà mình lại mềm lòng rồi.

Đối với chuyện ngoài ý muốn xảy ra hôm nay ở Sở gia, các vị khách có mặt đều rất biết điều, cư xử bình thường xem như chưa có gì.

Tôn Miên Miên cùng gia đình Lý Uẩn Sóng về đến nhà đúng 10 giờ.

Xã giao cả một đêm, mọi người đều rất mệt, chúc nhau ngủ ngon sau đó Tôn Miên Miên về phòng mình.

Phòng của cô hướng từ Bắc xuống Nam, ánh sáng chiếu vào rất thuận lợi, phòng cũng rất rộng, có nhà vệ sinh riêng, từ rèm cửa đến đồ nội thất trong phòng đều được sắp xếp theo sở thích của Tôn Miên Miên.

Cô cùng dượng đối xử với Tôn Miên Miên cũng thật tốt!

Mặc dù rất mệt nhưng cô không tài nào ngủ được.

Tôn Miên Miên nằm nghĩ đến hai cuộc gặp của mình và Sở Phong trước đó.

Dưới tiếng cười huyền ảo của chiến trường, chàng thiếu niên quật cường cùng đôi môi đầy máu đánh gục được cả một người đàn ông mạnh mẽ, trên con đường cao tốc bị bỏ hoang, người con trai ấy về mặt lạnh tanh ngồi trong chiếc xe màu đen tuyền, không quan tâm sống chết ra sao, liều mạng lao như bay về phía trước.

Mà đêm nay, trong một bữa tiệc trang trọng, người thiếu niên ấy lại một mực đi theo sau ông nội, đóng vai thành người cháu ruột trong gia đình Sở, được mọi người chú ý.

Cũng chính vì vậy mà người chú kia tìm cách gây chuyện với anh sao?

Cho nên mới một mực đẩy anh vào hố đen.

Ở bữa tiệc sinh nhật của ông nội... xâm sở họ hàng xa, nếu mục đích thành công thì chẳng phải là hủy hoại toàn bộ danh tiếng khiêm tốn của Sở Phong địa vị của anh trong lòng Sở Thanh Phong cũng giảm không ít?

Tôn Miên Miên nằm trên giường lật qua lật lại, đây là lần đầu tiên cô bị mất ngủ vì một người đàn ông ngoài bố cô ra.

Cho đến hai giờ sáng, bên ngoài trời bắt đầu mưa tí tách cô mới mơ màng mà ngủ mất.

Trong giấc mơ, Tôn Miên Miên như đi đến một thế giới tràn ngập màu trắng cùng xanh thẳm, không khí xung quang thoang thoang hơi thở mùi gỗ nhàn nhạt của anh.

Đôi mắt của Sở Phong sâu thẳm, anh trầm lặng đứng phía cuối con đường đợi cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Bé Sở Phong đang ăn như lợn: aaaaa, hôm nay bé Miên Miên mơ thấy tôi này.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

EDIT: Kanalz

" Ở trường Anh Hoa, học sinh lớp mười một chỉ được nghỉ nửa mùa hè! " ở trên bàn ăn, Lý Mộc Ca chán nản, cô nàng cầm cái đĩa đâm đâm mấy hạt com trong bát.

Tôn Á Văn múc cho con gái cùng Tôn Miên Miên mỗi người một bát canh đậu nành hầm giò heo " ngày mai tựu trường rồi, hai con ăn nhiều một chút cho bổ não. "

Lý Mộc Ca mạnh bạo ghim một chiếc đĩa vào cái giò heo, đưa lên miệng cắn một miếng thật mạnh, " mẹ, cho con hỏi giò heo bổ não chỗ nào? "

Tôn Á Văn không thèm quan tâm đến con gái, bà quay đầu qua hỏi Tôn Miên Miên nãy giờ vẫn đang im lặng húp canh " con đã chuẩn bị đồ xong hết chưa? "

" Dạ xong rồi ạ. "

" Được rồi, để chút cô lên xem xem còn thiếu gì không để bỏ vào cho con. "

Trường Anh Hoa thuộc dạng nửa bán trú nửa nội trú cộng thêm vị trí ở ngoại ô thế nên toàn bộ học sinh lớp mười một và mười hai đều phải ở nội trú tại trường. Trước kia, Tôn Miên Miên toàn học bán trú vì vậy đây là lần đầu tiên cô được trải nghiệm cuộc sống tập thể.

Lệ phí ở Anh Hoa rất mắc. Hai người ở một phòng, có nhà vệ sinh riêng và ban công, mỗi phòng đều được trang bị máy giặt, khá là tiện lợi. Điều đáng chú ý nhất ở đây là bạn có thể thay đổi phòng ký túc bất cứ lúc nào nếu quan hệ với bạn cùng phòng không tốt. Không cần phải vì mấy vụ xích mích nhỏ nhỏ mà ảnh hưởng đến việc học.

Tôn Miên Miên cũng học lớp mười một, bằng tuổi với Lý Mộc Ca vì vậy Tôn Á Văn đã dựa vào quan hệ rộng của bà để sắp xếp cho hai cô bé học cùng lớp, ở cùng phòng.

Ăn tối xong, Tôn Á Văn giúp hai chị em kiểm tra hành lý, hành lý của Tôn Miên Miên không có vấn đề gì, cô mang một cái vali dài cỡ 20 inches, trong ấy chứa đủ các đồ dùng sinh hoạt cần thiết.

Nhưng Lý Mộc Ca thì khác, cô ấy mang một cái vali tận 28 inches...

" Mẹ ơi, con muốn mang con búp bê này đi theo. "

" Con mang nhiều búp bê như vậy làm gì? Muốn chuyển nhà luôn à? "

" Mẹ ơi lấy hộ con cái máy đọc sách Kindle với ạ. "

" Giữa Ipad và Kindle con chỉ được chọn một cái thôi, con không được mang nhiều đồ điện tử như vậy đến trường, sẽ bị phân tâm. Con cũng mang ít quần áo một chút, dù sao cuối tuần cũng về nhà mà. "

Hai người họ cứ con bỏ vào một cái, mẹ lấy ra một cái. Tôn Miên Miên đứng bên cạnh cong cong khóe môi nhìn.

Sáng hôm sau, Lý Uẩn Sóng " lên lút " cho con gái cùng Tôn Miên Miên ít tiền tiêu vặt.

" Tụi con cầm cất nhanh lên, đừng để mẹ phát hiện. " Ông còn ra vẻ nghiêm túc mà nói " không nên tiêu tiền bừa bãi, tụi con có thể dùng nó để mua sách, mua tài liệu học cũng có thể mua đồ ăn. Nói vậy thôi chứ hai con ăn vặt ít thôi, mua cái gì có dinh dưỡng một chút. "

" Vâng ạ. " Hai cô con gái yêu ngoan ngoãn gật đầu, Lý Mộc Ca còn nịnh nọt chạy lại bóp vai cho bố.

Sau khi ăn sáng xong, Lý Uẩn Sóng lái xe đưa Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca đến trường. Tôn Á Văn không yên tâm còn dắt hai cô bé đến tận ký túc xá.

Danh sách lớp đã được nhà trường sắp xếp trong kỳ nghỉ hè, bọn họ sẽ phải tập trung đến lớp vào lúc chín giờ ba mươi để làm quen bạn mới.

Đúng chín giờ mười, Tôn Miên Miên cùng Lý Mộc Ca từ phòng ngủ đi ra. Lý Mộc Ca dẫn Tôn Miên Miên đến phòng giáo viên của khối mười một sau đó cô nàng đi đến lớp.

Chủ nhiệm lớp bọn họ đang học họ Ngô, tuổi đã ngoài bốn mươi, dạy toán. Vóc người gầy, nói chuyện rất hòa nhã. Tôn Miên Miên đeo cái cặp trống

không, chỉ có một túi bút chì, bình nước và một cuốn sổ tay. Cô đi theo thầy Ngô đến phòng giáo vụ để làm thủ tục chuyển trường.

Cùng lúc đó, lớp học bên trong cực kỳ ồn ào, tiếng cười cùng tiếng than thở vì đã hết kỳ nghỉ hè xen lẫn vào nhau.

Khương Hạo vừa thấy Lý Mộc Ca liền lập tức nhào tới gần, giọng nói ồn ào quen thuộc vang lên "chị Mộc Ca, cái người buổi sáng cùng cậu đến trường là ai thế? nhìn bóng lưng cũng đủ biết là rất xinh rồi."

Hỏi lớp mười Lý Mộc Ca với Khương Hạo không học cùng lớp nhưng Khương Hạo cực kỳ sôi nổi với biệt danh "cái loa phùng chuyện gì cũng biết", cả khối không ai không biết đến cậu ta. Lý Mộc Ca đang nhìn danh sách chỗ ngồi được dán trên bảng, cô nghe vậy quay xuống trả lời "lớp chúng ta có học sinh chuyển trường, cậu ấy cực kỳ xinh nha."

Lý Mộc Ca đang nghĩ nếu đám người này thấy chị Miên Miên nhà mình chắc bị nhan sắc cực phẩm ấy hù chết.

Hahaha, một chút nữa sẽ biết thôi.

Khi tròn ba tuổi Tôn Miên Miên đã bắt đầu đi đóng phim, cô tham gia rất nhiều tác phẩm kinh điển cực kỳ nổi tiếng do vậy không ít bạn học trong lớp theo dõi được quá trình trưởng thành của cô.

Nhất là vào ba năm trước, bộ phim ngôn tình <Kim Lăng chuyện> do Tôn Hi Niên làm đạo diễn được phát sóng trên đài truyền hình quốc gia. Tôn Miên Miên vào vai Cố nhị tiểu thư trong phim.

Có một tấm ảnh cô đang đứng trên sân khấu, mặc một bộ đầm màu xanh da trời, trên tay cầm cây đàn Tỳ Bà, cột tóc hai bím, nhìn vào máy ảnh mỉm cười dịu dàng. Cô không chỉ tỏa ra khí chất tinh tế của một cô gái mà còn có sự kiên cường trong đó, cộng thêm khả năng diễn xuất tuyệt vời, khi tập phim ấy được phát ra, độ hot của cô đã vượt qua cả nữ chính, thành công trở thành "mối tình đầu quốc dân" trong lòng nhiều thiếu niên.

Ba năm sau, độ hot của bộ phim ấy vẫn không dừng lại, thậm chí còn có những đài truyền hình tranh nhau phát lại bộ phim trong kỳ nghỉ đông.

"Thật à?" Lư Tiêu Hàn với vóc người cao ráo, hơi đỏ con đang đứng trên bục giảng lau bảng quay xuống hỏi, cậu ta dùng giọng điệu làm thơ nói "có một loại vẻ đẹp gọi là vẻ đẹp chết chóc, ở trong ngôi trường vô vị này luôn tồn tại, đó là nữ thần của tôi! A, nữ thần của tôi, cô ấy đến rồi, nữ thần của tôi đến với tôi bằng một nụ cười rạng rỡ động lòng người."

Khương Hạo nhặt cái chổi vệ sinh ở góc phòng học sau đó ném lên bục giảng, cười to nói "thật là con mẹ nó, cậu im miệng lại cho tớ."

Cậu ta tung ta tung tăng chạy về phía chỗ trống ở hàng ghế cuối cạnh cửa sổ, hí hửng nói "anh Phong anh Phong."

"....."

Không ai trả lời Khương Hạo cả.

Khương Hạo làm vẻ mặt như "tôi đã quá quen rồi", cậu ấy cũng không nổi giận mà tiếp tục gọi, gọi liên tục cỡ mười lần thì cái người đang ngủ kia cũng động dậy. Sở Phong ngồi dậy ngáp một cái, mơ mơ màng màng, khuôn mặt còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

"Mẹ kiếp, cậu gọi hồn tôi à?" Sở Phong vừa mới ngủ dậy, giọng của anh có chút trầm.

Khương Hạo xoa xoa tay nói "anh Phong, này tớ cùng mọi người nói chuyện, nghe nói lớp chúng ta sắp có bạn mới, là học sinh chuyển trường, cực kỳ xinh."

"Liên quan gì đến tôi?" Sở Phong như không xương mà mềm oặt nằm xuống bàn.

Trời ạ! Vẫn là vẻ lạnh lùng như mọi khi mặc dù nghe nói lớp sắp có mỹ nữ chuyển đến!

Đúng chín giờ rưỡi, thầy Ngô bước vào lớp. Ông gõ vào tấm bảng đen cả nửa ngày lớp mới yên lặng.

Lớp họ đang học là lớp tự nhiên, theo lẽ thường tình sẽ nghiêng dạy về mấy môn khoa học nhiều hơn. Phần lớp học sinh đều từ lớp 10A1 lên, trùng hợp năm ngoái thầy Ngô cũng là chủ nhiệm lớp đó.

Thấy thầy Ngô, Khương Hạo trêu "thầy ơi, cả mùa hè không gặp hình như kính của thầy lại dày hơn mấy phân rồi."

Thầy Ngô mặc dù đang ở tuổi trung niên nhưng thầy lại có một trái tim thiếu niên, ông tin chắc rằng nếu muốn hòa mình vào cùng với các bạn trong lớp thì cả thầy lẫn trò đều phải thấu hiểu lẫn nhau, làm cho quan hệ thầy trò thoải mái một chút, không cần quá gay gắt.

Vì vậy, ông nhìn xuống dưới bục giảng cười nói "thầy cũng cảm thấy bạn học Khương Hạo của chúng ta sau khi nghỉ hè tròn lên không ít nha."

Cả lớp cười rộ lên

Cười đã đời, thầy Ngô mới đi vào chủ đề chính "bắt đầu năm học rồi, các con cũng nên chơi ít lại thôi, lớp mười một là một lớp rất quan trọng, nó là bậc thang kiến thức cho lớp mười hai. Vì vậy thầy mong các con hãy chuẩn bị một tinh thần thật thoải mái để thầy trò chúng ta cùng bước vào năm học mới. Thầy cũng muốn giới thiệu cho lớp một bạn học chuyển trường mới, mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh bạn nào."

Mới vừa rồi mọi người sôi nổi bàn về "bóng lưng xinh đẹp" của bạn học mới, cũng không ai biết khuôn mặt chính diện sẽ trông như thế nào thế nên cả lớp không hẹn mà cùng hướng mắt ra cửa chờ đợi.

Lúc này, Tôn Miên Miên bước vào.

Tôn Miên Miên là học sinh chuyển trường thế nên chưa có đồng phục, thứ cô đang mặc là đồng phục riêng. Bởi vì đồng phục nữ của trường Anh Hoa là áo sơ mi kết hợp với váy vì vậy Tôn Miên Miên cố tình mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng cùng cái váy màu xám tro, chạch chạch giống với đồng phục của nhà trường.

Dáng người của Tôn Miên Miên cao cao, làn da trắng nõn nà, đôi mắt to màu hổ phách, mái tóc nâu mềm mại được cô buộc kiểu đuôi ngựa.

Vừa vào lớp, cô nhìn thấy Lý Mộc Ca ngồi ở vị trí giữa lớp đang tỉnh ngịch nhìn cô nháy mắt.

Tôn Miên Miên nhìn cô ấy nở nụ cười.

"AAAAA, tiên nữ giáng trần."

"Mau mau tắt tởm một cái đi, tởm chưa tỉnh ngủ hay gì mà lại thấy một nữ thần đứng ngay trước mắt!"

"Cậu ấy đẹp thật!"

"Fuck a!"

Trong lớp không ngừng phát ra tiếng cảm thán.

Tôn Miên Miên đứng trên bục giảng cất tiếng "xin chào mọi người, tớ tên là Tôn Miên Miên, rất hân hạnh khi được gặp mọi người."

Giọng nói của cô mềm mại và dịu dàng, vừa dứt lời, trong lớp truyền đến tiếng vỗ tay như sấm, thậm chí còn có một bạn nam vỗ mạnh bàn hét "nữ thần nữ thần!"

Thầy Ngô lại vỗ bàn một cái "được rồi được rồi, các con đều biết bạn học Tôn Miên Miên, thầy cũng không nói nhầm nữa. Con ngồi ở..."

Ánh mắt thầy Ngô lướt qua lớp một vòng, chỉ vào chỗ ngồi cạnh cửa sổ ở cuối lớp "trong phòng học cũng không còn chỗ trống nào, con đi xuống ngồi cạnh bạn Sở Phong đi."

Tôn Miên Miên nhìn vào chỗ được thầy chỉ, thấy Sở Phong đang hồ hững nhìn cô, anh rất yên tĩnh ngồi đó như vừa tỉnh ngủ.

Tôn Miên Miên cảm thấy cô cùng anh rất có duyên, Nam Thành lớn như thế lại vô tình gặp nhau ba lần trong một tháng, bây giờ lại trở thành bạn cùng lớp, hơn nữa còn ngồi cùng bàn.

Cô lấy khăn giấy từ trong cặp ra lau lau bàn ghế sau đó ngồi xuống, bộ dạng nghiêm túc lấy sổ tay cùng bút chì ra ghi ghi chép chép.

Trên bục giảng, như thường lệ thầy Ngô nói một chút về nội quy sau đó lấy danh sách lớp ra điểm danh "thầy gọi đến bạn nào bạn đó đứng lên giới thiệu một chút, nếu có hứng thú với ban cán sự lớp thì nói nhiều một chút."

"Thật là trùng hợp." bên cạnh cô vang lên một âm thanh lười biếng.

Tôn Miên Miên hơi nghiêng đầu qua, cười khẽ "chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi nhưng đây là lần đầu tôi thấy cậu vào ban ngày đó."

(Bởi vì trước đó Miên Miên không biết Sở Phong bằng tuổi thế nên cô xưng bằng anh, bây giờ biết rồi nên đổi thành cậu. Nhưng mọi người sẽ sớm thấy chữ anh trở lại=)))

Sở Phong suy nghĩ một chút, hình như là vậy thật.

Ban đầu Sở Phong còn không biết cô là ai, đến lúc Thạch Đầu cầm điện thoại mở hình cô lên khoe khoang "nữ thần của tôi" cực kỳ đẹp cực kỳ xinh, lúc đó anh cũng thấy bình thường, không quan tâm.

Lúc đó anh còn nghĩ, chắc gì mặt mộc đã xinh, thời đại bây giờ tùy tiện trang điểm một chút thì vịt cũng hóa thành thiên nga, nữ thần của cậu có bản lĩnh thì tẩy trang đi đã rồi hãy đến gặp tôi.

Nhưng sau khi gặp được cô ngoài đời, anh mới cảm thấy mắt nhìn người của Thạch Đầu ngốc không hề tệ.

Mặc dù trang điểm lên trông Tôn Miên Miên xinh thật nhưng anh vẫn thích cô bây giờ hơn, khuôn mặt sạch sẽ không tì vết, ngũ quan cũng không đến mức khoa trương như bọn kia nói nhưng cũng rất đặc biệt, nhưng khi đã nhìn vào rồi thì rất khó quên.

Cẩn thận quan sát một hồi Tôn Miên Miên mới nhận ra rằng cô đã gặp được một số bạn trong lớp vào bữa tiệc sinh nhật của Sở lão gia, ví dụ như chàng trai mặt tròn tên Khương Hạo đang ngồi trước mặt cô.

Lý Mộc Ca nói với cô rằng ở Anh Hoa, học sinh được chia thành hai loại.

Một là các thiếu gia tiểu thư con nhà giàu tiền vung như rác, hai là thành tích học tập cực kỳ tốt, dùng học bổng để vào Anh Hoa.

Đang mãi suy nghĩ, cô nghe thầy Ngô gọi tên Sở Phong.

Tiếng kéo ghế vang lên, chàng thiếu niên bên cạnh lười biếng đứng dậy "tên Sở Phong, không có sở thích."

Khương Hạo ở phía trước còn vỗ tay, gật đầu "nói rất hay."

Sau khi tự giới thiệu xong cả lớp bắt đầu bầu chọn ban cán sự, tiếp theo đó là phát sách giáo khoa. Khi làm xong hết cũng đã đến giờ ăn trưa.

Thầy Ngô hô lên hai chữ tan lớp, cả phòng học lập tức vang lên tiếng kéo ghế. Khương Hạo quay xuống nói "anh Phong, lát ăn cơm trưa xong chúng ta đi chơi bóng rổ."

"Được" Sở Phong lấy chai nước từ trong học bàn ra, uống mấy hớp sau đó đứng dậy đi về phía cửa, đi được hai bước nhìn thấy bóng lưng của một cô gái, anh cất giọng kêu "Tôn Miên Miên?"

Tôn Miên Miên quay đầu lại nhìn Sở Phong, "sao vậy?"

Sở Phong vịn nắp chai nước xuôi lại, "không có gì, làm quen tên của bạn cùng bàn một chút."

Khương Hạo đi ở phía trước lảo đảo vài cái.

Lần đầu tiên thấy anh Phong chủ động làm quen với bạn cùng bàn như vậy a.

Đây là bị ai nhập hay là đã tước vũ khí đầu hàng trước mỹ nhân?

Cậu, Sở Phong với Lư Tiêu Hàn xem như cùng nhau lớn lên, người khác có thể không biết chứ Khương Hạo biết rất rõ nha!

Sở Phong cao 1m88, da trắng chân dài khuôn mặt đẹp trai, cặp mắt hút hồn bao nhiêu thiếu nữ.

Mặc dù Sở Phong luôn nở nụ cười lười biếng trên môi nhưng trên thực tế anh cực kỳ tàn nhẫn với mấy cô gái, bây giờ ví dụ có một cô gái ngồi trước mặt anh than khóc anh cũng không thêm dỗ.

Nhưng hôm nay Sở Phong đối với bạn học mới lại cực kỳ "nhiệt tình"

Đây có gọi là sự khác biệt giữa nữ thần và dân thường không?

Xem ra ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp, Sở Phong cũng không phải là ngoại lệ a.

Khương Hạo quay người lại, nhiệt tình nói "bạn học Tôn Miên Miên, chiều chúng ta gặp lại."

Tôn Miên Miên vui vẻ gật đầu một cái.

Sở Phong nhấc chân đạp Khương Hạo một phát "đi, ở đó mà cười toe toét như thằng có bệnh."

Khương Hạo bị đau "a" một tiếng.

Tác giả có điều muốn nói:

Vào ngày tựu trường, Phong Phong rất vui vì được ngồi cùng bàn với bé Miên Miên

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

EDIT: Kanalz

Tôn Miên Miên đi cùng Lý Mộc Ca đến nhà ăn trưa.

Vừa mới bước ra khỏi lớp học, Lý Mộc Ca than lên than xuống " a đói quá, đói chết tớ rồi, trưa hôm nay tui mình ăn com thịt nướng nhé. "

" Ủ " Tôn Miên Miên ăn gì cũng được.

" Vậy thì tui mình đi nhanh lên, đến trễ là hết đồ ăn đấy. "

Nhà ăn ở trường Anh Hoa tổng cộng có bốn tầng để thức ăn, tầng một và hai để com, tầng ba và bốn để đồ xào và món mặn. Không chỉ sạch sẽ vệ sinh, thức ăn được nấu cũng cực kỳ ngon, kiểm tra đều trên mức tiêu chuẩn.

Com thịt nướng được để ở lầu hai, ngay khi giờ học vừa kết thúc, các bạn học sinh đến trước cũng đã xếp thành hai hàng ngay ngắn để đợi lấy com.

Lý Mộc Ca nuốt nước bọt, cô nàng hồi hộp chờ đợi.

Tôn Miên Miên đứng phía sau cô ấy, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Đột nhiên cô cảm thấy có một hơi thở hoàn toàn xa lạ đang thổi vào tai, làm cô rợn cả tóc gáy.

Tôn Miên Miên theo bản năng quay đầu lại, phát hiện ra khuôn mặt của cậu con trai ấy cực kỳ gần mình, ngũ quan của cậu ấy nhìn tương đối đẹp trai, chỉ là một bên mắt sưng vù lên, vùng thâm mắt khá đậm giống như thường xuyên thức khuya.

" A " cô bất ngờ thốt nhỏ lên.

Chàng trai phía sau lưng đứng rất gần đã vậy còn hơi nghiêng người về phía trước làm cho cái mũi gần như chạm vào tóc cô.

Thấy Tôn Miên Miên quay đầu lại, cậu ấy đứng thẳng lên, làm vẻ mặt như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thích thú nhìn cô.

Tôn Miên Miên nhin cảm giác khó chịu xuống.

Lấy com xong, cô gấp hơn nửa số thịt qua cho Lý Mộc Ca sau đó cầm ly sữa đậu nành lên uống.

" Sao cậu không ăn? Không thoải mái à? " gương mặt Lý Mộc Ca bởi vì đang nhai com mà phình lên.

" Không đói lắm. " Tôn Miên Miên lấy cái đũa đâm đâm vào đĩa com, lơ đãng nghiêng đầu, cô phát hiện nam sinh lúc nãy đi ngang qua sau đó ngồi ngay bên cạnh các cô.

Thấy cô nhìn qua, cậu ấy nháy mắt mấy cái.

Tôn Miên Miên phun ra 1 ngụm sữa đậu nành, một chút cảm giác thêm ăn cũng không còn...

Đợi Lý Mộc Ca ăn xong, các cô cùng nhau bung khay trả về, Tôn Miên Miên lấy một cái khăn ướt ra để lau ngón tay bị dính dầu mỡ.

" Bạn học à, cậu có thể cho tớ xin một tờ khăn giấy không? "

Cô ngước mắt lên thấy một nam sinh đang đến gần, chịu đựng ý muốn đá hất một cái, nhàn nhạt đáp " không thể. "

Nói xong, cô kéo Lý Mộc Ca đi khỏi.

Cô gái có gương mặt xinh xắn, lạnh lùng bỏ đi không thèm quan tâm đến hắn. Chu Tuấn Hào đứng tại chỗ dõi theo bóng lưng của cô, ngón tay xoa xoa môi dưới, lộ ra nụ cười lưu manh.

Có người từ sau đi đến vỗ lưng Chu Tuấn Hào một cái, cười giỡn nói " Anh Hào, lại tương tư cô nào à. "

" Tương tư con mẹ nhà ông. "

Chu Tuấn Hào ngoài miệng thì từ chối nhưng thật chất đang suy nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của Tôn Miên Miên. Lạnh lùng, cao ngạo giống như một tiểu bạch thỏ có làn da căng mọng làm hắn càng thích thú hơn.

Cùng lúc đó, Lý Mộc Ca đang mở một lớp " phổ cập kiến thức " dành cho Tôn Miên Miên, " chàng trai lúc nãy tên là Chu Tuấn Hào, học lớp 11, nhìn đáng đáp cũng ngon nhưng thật chất cậu ta hèn lắm, cực kỳ bỉ ổi. Sau này nếu đụng phải hắn, cậu tránh xa ra. Hồi còn học cấp hai, hắn ta để gương dưới sàn nhà để soi quần của con gái, còn đi trộm quần lót nữa, bị người ta phát hiện báo cáo lên nhà trường nhưng trường đến cả hình phạt cũng chả cho ra. "

" Tại sao vậy? "

" Thì đằng sau có người chống đỡ thôi, mẹ nuôi của cậu ta là người sáng lập ra tập đoàn con dưới trướng Sở lão gia, Sở Hâm Hồng, đồng thời cũng là cô của Sở Phong. Trường học của chúng ta có 51% cổ phần là của họ. "

" Vậy cậu ta với Sở Phong là anh em họ à? "

" Ủ đúng rồi cho nên ở trường này ngoài Sở Phong ra cũng chả ai dám trêu cậu ta. "

Tôn Miên Miên nhớ vào bữa tiệc tối hôm đó, cái người được đưa ra khỏi hang động là bố của cậu ta, đúng là cha nào con nấy. Cậu ta cùng bố giống y hệt nhau.

Hai người cùng đi về phòng học, lúc này cách giờ học còn rất sớm. Lý Mộc Ca ngồi chỗ của Khương Hạo, quay xuống một bên nghịch điện thoại một bên nói chuyện phiếm cùng Tôn Miên Miên. Hai người đang ngồi nói chuyện thì có một bạn nữ cầm cái cốc đi tới, không biết vô tình hay cố ý mà đụng vào bàn của Tôn Miên Miên. Cây bút màu đen ở trên bàn từ từ lăn xuống sau đó " cạch " một tiếng rớt dưới đất.

Bạn nữ kia thậm chí còn không thèm quay đầu lại xin lỗi, cứ thế mà đi thẳng.

" Ơ? Có bệnh à Dịch Nhất Nặc, vừa rồi tớ chắc chắn cô ấy cố ý, cả đường đi rộng như vậy mà lại đụng vào bàn cậu! " Lý Mộc Ca nhìn bóng lưng Dịch Nhất Nặc nói.

Tôn Miên Miên nhặt bút lên, không nói gì.

Lý Mộc Ca đang lướt diễn đàn của trường học, lướt được một chút cô nàng cười híp mắt nói " cậu lên diễn đàn xem đi, tớ biết tại sao Dịch Nhất Nặc gây chuyện với cậu rồi. "

Tôn Miên Miên lấy điện thoại lên diễn đàn, vừa vào đã thấy một bài đăng được ghim ngay trên đầu có tiêu đề là < Nữ thần xinh đẹp >.

Cô nhấp vào, có một cái caption hiện lên " mọi người cùng nhau liếm màn hình "

Ở dưới có mấy tấm ảnh.

Có một bức ảnh chụp lưng của cô, có một bức ảnh chụp chính diện, ở giữa là bức ảnh cô đang cười.

Có tấm rất rõ, có tấm hơi mờ.

Cô lướt xuống nhìn bình luận.

" Nữ thần của tôi ăn cái gì mà lại xinh thế, ôi tim tôi đau quá. "

" Ba năm, trong vòng ba năm cô ấy vẫn là nữ thần lòng tôi. "

" Nữ thần, nữ thần, nữ thần. "

" Cảm ơn trường học đã cho học sinh nghỉ nửa mùa hè, vì vậy mà tớ có thể thấy nữ thần sớm hơn!!! "

" AAAA, tui cũng muốn chuyển sang lớp 1!!!! "

" Thế giới này thật kỳ diệu, tôi mà lại được học cùng trường với nữ thần, haha tôi có thể khoác lác cả đời này rồi. "

" AAAAAAAA, fopdeil Sj AKKkkkk "

" Hahaha, lâu trên kích động đập mặt vào bàn phím rồi à. "

" Học đệ muốn báo danh sư tỷ! "

" Học bối đang gáy tiếng gà cùng học đệ! "

" Các! Bạn! Học! Nữ thần không biết từ đâu lại bay vào Anh Hoa của chúng ta, tôi xin hỏi chúng ta có cần bình chọn hoa khôi nữa không "

" Không cần không cần. "

" Hoàn toàn không cần một chút nào. "

" Nữ thần đã là hoa khôi rồi cần gì bình chọn nữa? "

" Tôn Miên Miên trong lòng tôi mãi là nữ thần, mãi là hoa khôi. "

Trên diễn đàn trường học cực kỳ náo nhiệt nhưng ngược lại Tôn Miên Miên lại không biểu hiện gì. Nói cô khiêm tốn cũng không phải, chỉ vì từ nhỏ đến lớn cô đã là tâm điểm của sự chú ý trong trường nên đã quá quen.

Qua một thời gian mọi người quen rồi thì mọi chuyện sẽ trở lại bình thường.

Cách giờ học cỡ mười phút Sở Phong ôm bóng, cả người mồ hôi nhễ nhại quay về lớp.

Tiếng kéo ghế vang lên, không khí xung quang Tôn Miên Miên bị bao phủ bởi mùi hương gỗ trên người anh.

Sở Phong mới vừa rửa mặt, giọt nước từ trên trán dọc theo gò má chảy xuống, hai cái cúc áo được anh mở ra vì vậy là Tôn Miên Miên có thể thấy rõ cái cổ cùng xương quai xanh quyến rũ.

Anh mở nắp chai nước suối, uống một ngụm, yết hầu vì vậy cũng trượt lên trượt xuống.

Mặc dù chỗ ngồi rất rộng nhưng Tôn Miên Miên vẫn cảm thấy vừa rồi Sở Phong vận động rất kịch liệt, mùi cơ thể tỏa ra rất nồng.

Không hiểu sao nhưng Tôn Miên Miên lại thấy dễ ngủ.

Tôn Miên Miên nhận ra này giờ vẫn đang nhìn anh chăm chăm, cô xấu hổ quay mặt đi.

Đã đến giờ học, còn một tuần nữa mới đến ngày tựu trường của các em khối dưới, toàn trường chỉ có mỗi khối 11 và 12 học trước.

Tiết đầu tiên là tiếng Anh, thầy giáo yêu cầu mọi người lấy đề thi của năm trước sau đó bắt đầu giảng bài.

Tôn Miên Miên là học sinh chuyển trường vì vậy không có bài thi, cô nhìn Sở Phong thì thầm " tôi không có bài thi, cậu cho tôi xem cùng được không? "

Sở Phong gật đầu.

Sau đó cô thấy Sở Phong đưa tay vào ngăn bàn móc cái gì đó, một lúc sau mới lấy ra được cái bài thi nhăn nhúm.

Anh mở bài thi ra, để nó ở giữa bàn, số sáu mươi đỏ chót hiện ra ngay trên đầu tờ giấy.

Khương Hạo xoay người lại nói " con mẹ nó giỏi thật, anh Phong thi tiếng Anh tận sáu mươi điểm. "

Tôn Miên Miên ".... " giỏi chỗ nào? Tổng điểm bài thi là một trăm năm mươi, thi được sáu mươi điểm căn bản còn chưa đạt tiêu chuẩn.

Sở Phong gác một chân lên ghế phía trước, tay đang cầm cái bút xoay xoay, cười đùa nói " đương nhiên. "

Khương Hạo nhin cười " đúng đúng, cỡ trình độ tiếng Anh của trẻ mẫu giáo và tiểu học, khi tớ đọc còn phải cảm thán. "

Sở Phong cầm cục tẩy chọi Khương Hạo " quay lên "

Mặc dù đã đi quay phim từ khi còn nhỏ nhưng Tôn Miên Miên vẫn giữ vững được thành tích học tập, ở trường cũng học ở lớp chọn chứ chẳng ít.

Cho nên đây là lần đầu tiên cô thấy một người chỉ được sáu mươi trên một trăm năm mươi điểm mà vẫn kiêu ngạo, đúng chuẩn học tra.

Tiết thứ hai là tiết hóa, Sở Phong lôi ra bài thi hóa được mười chín điểm.

Tôn Miên Miên xem thế là đủ rồi..

Mười câu hỏi trắc nghiệm đầu tiên đều làm sai! Đúng rồi, mười câu làm sai mười câu.

Làm sao mà người này lại làm được? Mỗi một đề đều có bốn đáp án, nếu đánh đại thì xác suất đúng cho mỗi câu là 25% nhưng Sở Phong không đúng một câu nào!

Quả nhiên không có thấp nhất chỉ có thấp hơn..

Khương Hạo lại quay xuống, về mặt y hệt Tôn Miên Miên " tôi xem thế đủ rồi " mà nhìn vào bài thi của Sở Phong " Tớ đã quăng đáp án xuống cho cậu rồi mà!?"

Sở Phong ngáp một cái, đôi môi mỏng khe mở, cực kỳ nghĩa khí nói bảy chữ " tôi không tình nguyện, cũng không chép. "

Khương Hạo ngây ra nửa ngày cuối cùng chấp tay lại nói " ngưỡng mộ, tinh thần dũng cảm của người trẻ tuổi thật đáng khen ngợi! Chỉ cần bên cạnh có một anh hùng như thế này thì mẹ tôi cũng không cần sợ tôi hư người. "

Thầy dạy hóa bị cảm vì vậy lúc đến lớp đã nhắc rằng thầy sẽ nói hơi nhỏ, mong cả lớp im lặng. Dưới giọng nói nhỏ như mèo kêu, hơn nửa lớp đã nằm gục xuống bàn.

Trong đó có Sở Phong!

Ánh nắng vàng của buổi chiều qua cửa sổ chiếu rọi vào phòng học, anh nằm đó, bao phủ bởi ánh nắng. Mái tóc lay nhẹ trong gió, chàng thiếu niên để mở cúc áo, có thể nhìn thấy xương bả vai lấp ló dưới lớp áo.

Tôn Miên Miên cầm đủ các loại bút xanh đỏ tím vàng, hăng hái sửa lại lỗi sai của Sở Phong trong bài thi.

Lúc tiếng chuông hết tiết vang lên Sở Phong bị đánh thức, anh quay qua thấy bài thi của mình viết đầy các ghi chú bằng đủ các loại mực.

Nét chữ uyển chuyển thanh tú, rõ ràng mạch lạc. Các điểm chính được gạch dưới và ghi chú rất kỹ.

Nhìn cực kỳ nghiêm túc.

Sở Phong sững sờ, anh nhìn người ngồi bên cạnh mình.

Buổi trưa không ăn cơm, chỉ uống mỗi ly sữa đậu nành thế nên mới học có hai tiết bụng Tôn Miên Miên đã réo lên kháng nghị.

Trong giờ học, Tôn Miên Miên lấy trong cặp ra một bịch bánh oreo.

Bạn học Sở Phong, đại diện cho hình ảnh một học tra xuất sắc với châm ngôn đến lớp chỉ để ngủ bỗng lên tiếng hỏi " buổi trưa cậu không ăn nên bây giờ lấy oreo ra ăn tạm à? "

Tôn Miên Miên gật đầu.

Khi còn nhỏ Tôn Miên Miên đã được dạy rằng khi có thức ăn phải chia sẻ cho người khác, không được ăn một mình cho nên cơ hồ theo bản năng, Tôn Miên Miên đẩy bịch bánh ra giữa bàn hỏi " cậu ăn không? "

Cô như kiểu nghĩ một đằng nói một nẻo.

Sở Phong nhìn cô nàng trước mặt miến cưỡng mời mình, ánh mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào cái bánh duy nhất còn sót lại trong bịch, cố ý nói " được, cảm ơn. "

Anh cầm lấy cái bánh lên, xoay xoay ăn mất một nửa.

Tôn Miên Miên rũ mắt nhìn cái bánh sắp bị ăn sạch, khẽ nuốt ngụm nước bọt.

Sở Phong thấp giọng cười ra tiếng, cầm nửa còn lại đút cho Tôn Miên Miên.

Tôn Miên Miên rất đói, không cần biết mình đang được Sở Phong đút, cứ thế mà há miệng ăn cái bánh.

Miệng của cô nhỏ nhắn xinh xắn, khi ăn còn dính một chút chocolate bên khóe môi vì vậy Tôn Miên Miên đưa lưỡi ra liếm.

Sở Phong nhìn cô không chớp mắt, đột nhiên cổ họng rất ngứa, anh nuốt một ngụm nước bọt. Có một suy nghĩ bất chợt hiện lên trong đầu rằng anh muốn đem cô về nhà nhốt lại, ngày đêm nhấm nháp.

Mặc dù rất biến thái.

Nhưng mà...

Tôn Miên Miên cầm ly nước lên uống, người bên cạnh tự nhiên đứng lên, tiếng ghế va chạm vào mặt đất phát lên tiếng " kịt " nhỏ. Sở Phong đi thẳng đến cửa.

Cô chậm rãi chớp chớp mắt mấy cái, nghĩ đến vừa rồi tại sao cô không lấy tay cầm bánh?

Mặt Tôn Miên Miên nhanh chóng đỏ lên.

Tác giả có lời muốn nói: Hmmm, tôi cảm thấy tôi viết bộ này tiến triển quá nhanh, nhanh đến mức.... Sau tuần là có thể đâm thủng cửa sổ bằng giấy ấy =>))

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

EDIT: Kanalz

Vào những ngày tiếp theo, giáo viên vào lớp cũng chỉ để sửa bài thi.

Khi Sở Phong móc bài thi tiếng Trung ra làm Tôn Miên Miên một lần nữa phải thay đổi nhận thức về học tra!

Đề bài yêu cầu viết bài văn 800 trăm chữ nhưng tên này chỉ viết mỗi ba đoạn ngắn, trang trắng còn lại anh vẽ vào hai nhân vật, một lớn một nhỏ.

Một người tí hon màu trắng, biểu tình trên mặt hết sức chân thật, tay run lẩy bẩy. Bên cạnh người tí hon ấy là rồng bay phượng múa với bốn chữ " chúc mừng phát tài "

Giáo viên dạy văn đã lớn tuổi, được mọi người đặt cho biệt danh là " Ác Quỷ Diệt Sạch ", mặc dù sắp về hưu nhưng tính tình vẫn rất nóng nảy. Đứng trên bục giảng, bà ấy bẻ viên phấn làm ba sau đó quăng thẳng về phía Sở Phong.

" Tôi đã đi dạy nhiều năm đèn sách như vậy, cũng xem như học trò được tôi đào tạo ra ở khắp cái Nam Thành này nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy có cậu học trò dám vẽ bậy trên bài thi! Cậu chắc là một họa sĩ giả danh học sinh rồi đây! Thay vì ngồi vẽ sao cậu không dùng thời gian ấy viết thêm vài chữ? Cậu nhìn cậu viết cái gì kia kia, ba đoạn? Mà ba đoạn cậu viết còn không ra cái thể thống gì! Ý nghĩ hỗn loạn, bố cục chả đâu vào đâu. Thà là cậu viết đủ 800 chữ tôi còn chấm chúc cho cậu được vài điểm nhưng nhìn lại đi, cái bài văn không có ĐIỂM nào thấy oan không?! "

" Không oan, một chút cũng không oan. " Sở Phong cười cười đáp.

Cả người cô giáo dạy văn cứng lại.

Bạn khiêu khích anh ta không tức giận, bạn chọc cho gấp lên nhưng anh ta cũng không gấp. Đụng phải người khó chơi thế này thì đến thần cũng không có cách.

Nếu cứ đứng đây tính toán cãi nhau với cậu ấy không chừng lại phải vào bệnh viện vì bệnh tim.

Hết giờ học, nhân lúc Sở Phong không có ở trong lớp, Khương Hạo lấy bài thi ngữ văn của anh xem thử.

Đi một vòng phòng học cuối cùng Lưu Tiêu Hàn cũng đầu hàng mà nói " dừng cảm, vẫn là Sở Phong dừng cảm. Nếu tớ mà làm như vậy không chừng bố sẽ chặt đứt chân tớ sau đó cắt hết tiền tiêu vặt! "

Khương Hạo cười đau cả bụng " Sở Phong đúng là họa sĩ giấu nghề mà, điểm 0 này xứng đáng! haha "

Gia đình bọn họ mặc dù không bằng Sở gia nhưng cũng là những tai to mặt lớn ở Nam Thành. Ngay cả như vậy nhưng không ai trong số bọn họ dám đùa giỡn với điểm số như Sở Phong.

Thật ra Sở Phong lớn hơn bọn họ một tuổi, khi còn học ở nhà trẻ, trong lúc cả đám vẫn đang nước mũi thò lò thì anh đã mặc lễ phục sau đó đến buổi lễ tốt nghiệp mà lừa các thầy cô một phen.

Sau đó Sở gia xảy ra chuyện.

Bố mẹ của anh lên phi cơ riêng ra nước ngoài để tham dự buổi lễ tốt nghiệp của anh trai Sở Phong nhưng không may lúc về máy bay xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cả ba người lẫn nhân viên phi hành đoàn đều không ai sống sót.

Rút cuộc gia đình trụ cột của cả Sở gia chỉ còn lại đơn độc mỗi mầm cây đang phát triển là Sở Phong.

Xảy ra biến cố lớn như vậy, Sở Phong biến mất tăm mất tích trong vòng một năm, trường cũng không đến. Nghe người lớn nói rằng anh bị rối loạn tâm lý.

Lúc xuất hiện trở lại anh cùng bọn họ vào lớp 1.

Tôn Miên Miên cầm hai viên phấn mang lên đặt lại trên bảng, cô lấy khăn giấy lau sạch bụi phấn dính trên bàn.

" Bạn học Tôn Miên Miên, đây là giấy đăng ký câu lạc bộ ngoại khóa sau giờ học, cậu điền vào rồi chiều nay nộp lại cho tớ nhé. " Nói chuyện với cô là bạn lớp trưởng mới nhậm chức, Quy Tuấn.

Vào kỳ thi cuối kỳ năm trước, trường Anh Hoa có tám bạn lọt vào top 50 học sinh đứng đầu toàn thành phố, Quy Tuấn là người duy nhất trong tám bạn ấy lọt vào top 10. Cậu ấy cao, ánh nắng mặt trời chiếu xuống khuôn mặt đẹp trai rạng rỡ, tính tình ôn hòa, là điển hình cho một học bá!

Lúc này, lớp trưởng đẹp trai đang đứng thẳng lưng, lỗ tai hơi đỏ đỏ đưa tờ giấy cho Tôn Miên Miên.

Tôn Miên Miên không chú ý đến sự lạ thường trong hành động của Quy Tuấn, cô đưa tay cầm lấy tờ giấy " được, tớ cảm ơn. "

Đúng lúc Sở Phong vừa quay lại phòng học, anh nhìn thấy Quy Tuấn đang đứng cạnh bàn học của Tôn Miên Miên, muốn lên tiếng gọi nhưng lại thôi. Anh đi lại chỗ đó.

Anh cau mày, đứng sau Quy Tuấn, giọng nói trầm thấp "nhường đường một chút."

Quy Tuấn quay đầu, thấy Sở Phong, cậu ấy lập tức lùi lại hai bước đồng thời lấy thêm một tờ đơn khác đưa cho anh "cậu điền vào cái này, buổi chiều đưa lại cho tớ."

Sở Phong cầm tờ giấy sau đó gật đầu một cái.

Lúc Quy Tuấn quay lại chỗ ngồi mới phát hiện mình bị sự xuất hiện bất thành hình của Sở Phong dọa chảy mồ hôi hột.

Sở Phong, phải nói người này như thế nào đây? Cậu ta trong giờ học không ngủ thì cũng bấm điện thoại, ở lớp cũng rất ít nói. Trên mặt luôn mang ý cười nhưng thật ra nụ cười ấy làm ai cũng phải sợ.

Vì ở ngoại ô ít nhà của nên trường Anh Hoa chiếm diện tích rất lớn, xây theo phong cách hiện đại thời nay. Điều hòa thang máy gì đó có đầy đủ, dàn giáo viên kinh nghiệm phong phú và chuyên nghiệp, tỷ lệ học sinh thi đậu vào trường đại học rất cao, có thể nói trường lọt vào top 5 những trường đào tạo ra học sinh tốt nhất ở Nam Thành hiện giờ.

Hơn nữa ở Anh Hoa, cách quản lý học sinh được quân sự hóa. Họ giám sát khắt khe vào những buổi tự học cả sáng và tối. Điều này làm cho các bậc phụ huynh rất yên tâm bởi vì họ không phải lo lắng con mình nửa đêm nửa hôm la cà đâu đó hoặc ngồi quán net.

Cho nên học sinh học được ở Anh Hoa này đều là con cái nhà quyền quý.

Đương nhiên là không thiếu tiền.

Phòng tập thể dục, sân bóng đá, sân bóng rổ, hồ bơi, thư viện và quán ăn đều không thiếu một chỗ nào. Ngoài ra còn có những chỗ giải trí nghe đến tên là ngủ thấy mùi tiền như trang trại cuối ngựa, phòng bắn cung, phòng đấu kiếm.

Lúc ăn trưa, Tôn Miên Miên hỏi Lý Mộc Ca xem cô nàng đăng ký môn ngoại khóa nào.

"Chắc là bắn cung hoặc cuối ngựa."

Tôn Miên Miên cứ tưởng rằng Lý Mộc Ca sẽ chọn ca hát nhảy múa gì đó, nghi ngờ hỏi "đó không phải là mấy câu lạc bộ bọn con trai hay vào à?"

Lý Mộc Ca nhìn Tôn Miên Miên chớp chớp mắt "đúng rồi, hai môn này là hai môn Phong ca thích nhất."

Tôn Miên Miên: ".... Ngày nào cũng học chung nhìn chưa chán à?"

Lý Mộc Ca lắc đầu "Aiya, cậu không hiểu gì cả. Mỗi ngày ở lớp cậu ấy toàn ngủ là ngủ, tớ có muốn nhìn cũng chỉ nhìn được mỗi cái ót. Nhưng mà chỉ cần vào trang trại một phát thì cậu sẽ thấy. Lúc Phong ca cuối ngựa chỉ có đẹp trai, cực kỳ đẹp trai. A cái đó, cái đó..."

Thấy Lý Mộc Ca há hốc miệng nói không ra hơi, Tôn Miên Miên chỉ cảm thấy là cô em họ của mình bị trúng độc trai đẹp rồi, haiz.

Còn về câu lạc bộ ngoại khóa, tổ chức hai buổi một tháng. Tôn Miên Miên xin vào câu lạc bộ cắm hoa còn Lý Mộc Ca vào câu lạc bộ bắn cung.

Khi còn nhỏ, cô từng quay bộ phim có phân cảnh cuối ngựa. Vừa leo lên lưng ngựa đã bị nó hất ngã sấp mặt. Từ đó chỉ cần nhắc đến hai chữ "cuối ngựa" thì không cần gọi Tôn Miên Miên.

Vào ngày lớp bắn cung được mở, Tôn Miên Miên bị sốc khi thấy cả đám con gái đang điên cuồng la hét bên trong. Cô đã đánh giá thấp khuôn mặt của Sở Phong rồi, độ nổi tiếng không thua gì các ngôi sao lớn.

Đáng tiếc, khi thầy giáo đến vẫn chưa thấy Sở Phong đâu.

Lớp học bắn cung rất rộng, chia thành nhiều khu vực tùy thuộc vào mức độ khó, bia di động hình người gì đều có.

Thầy dạy bắn cung cũng biết hầu hết mấy cô gái trong trường đến đây là vì lý do gì, ông cũng không muốn nói nữa, thầy bắt đầu giảng mấy động tác cơ bản, đi lên làm mẫu, 20 phút sau đó cho học sinh hoạt động tự do. Các cô gái sau khi nghe được hoạt động tự do liền bốn phương tám hướng chạy đi mất.

Lớp học bắn cung rất rộng, chia thành nhiều khu vực tùy thuộc vào mức độ khó, bia di động hình người gì đều có.

Lý Mộc Ca đăng ký lớp học bắn cung từ năm ngoái, cô nàng chỉ học được một ít nhưng một ít ấy đủ để dạy cho Tôn Miên Miên.

Chẳng qua là hôm nay Tôn Miên Miên đến kỳ kinh nguyệt, bụng không thoải mái thế nên được một lúc cô liền chuẩn bị lên kế hoạch lên về phòng học. Thầy cô dạy ngoại khóa không quản nghiêm, đối với học sinh mất nhắm mắt mở cho qua.

Lúc sau Tôn Miên Miên lại không muốn quay về nữa, cô đã bắn được năm sáu phát nhưng mới trúng được một phát, cô rất vui vì đã bắn trúng nên tinh thần lập tức khá lên.

Lý Mộc Ca dặn cô " chơi ít thôi, cẩn thận ngày mai lại bị đau đến mức nhấc cánh tay lên không nổi bây giờ. "

" Được, tớ biết rồi. "

Tôn Miên Miên rút một mũi tên bên hông ra, lắp mũi tên vào cung và bắn. Mũi tên chệch hướng bay ra ngoài " tó " một tiếng cắm vào tường.

Lần này lại bắn không trúng bia rồi.

" Tư thế của cậu không đúng rồi. "

Tôn Miên Miên quay đầu lại, thấy Khương Hạo đứng cách đó không xa vẻ mặt buồn cười nhìn cô " thật sao!?" "

Khương Hạo đi đến sau đó đứng ở phía sau cô, một tay rút mũi tên một tay cầm cung.

Ngay lúc cậu ấy muốn đưa tay ra cầm tay Tôn Miên Miên để dạy cô cách bắn chính xác thì một âm thanh lạnh như băng truyền đến.

" Hai người đang làm gì vậy? "

Khương Hạo và Tôn Miên Miên cùng lúc quay đầu lại, hai người thấy Sở Phong đang đứng ở trước cửa, một tay đút vào túi quần hơi híp mắt lại nhìn họ.

Khương Hạo nhảy bèn nhận ra ánh mắt lạnh băng kia đang nhìn vào tay mình, cậu ấy nhanh chóng rút tay, không dám nắm tay Tôn Miên Miên nữa sau đó lùi lại, giữ khoảng cách với cô.

Khương Hạo vừa buông tay, Tôn Miên Miên bị mất đà mũi tên cứ thế bay thẳng đến phía trước sau đó đâm xuống sàn.

Cô xấu hổ, lúng túng giải thích " thật ra, thật ra thì tớ mới vừa tập thôi. "

" Thật à? " Sở Phong đi lại, đứng kế bên cô hất cằm lên sau đó làm động tác " cậu tiếp tục đi " nhìn vào cô.

Tôn Miên Miên "... "

Tôn Miên Miên làm động tác cứng ngắt giờ cung tên lên " phiêu " một tiếng, mũi tên lại một lần nữa bắn không trúng bia.

Biểu cảm trên mặt Tôn Miên Miên cực kỳ chán nản, cô gục mặt xuống, hơi rũ mắt. Hàng lông mi đen nhánh như đôi cánh của một con bướm.

" Tư thế không đúng. " Nói xong, Sở Phong đi đến gần Tôn Miên Miên hơn, rút một mũi tên từ bao đựng bên cạnh. Anh đưa tay vòng qua vai cô, cầm lấy cung tên, đặt tay Tôn Miên Miên lên sau đó giữ trước mặt cô.

Nhìn từ phía sau, Tôn Miên Miên như được Sở Phong ôm trọn trong lòng.

Giọng nói trầm thấp mang theo hơi thở ấm áp thì thầm bên tai, mặt Tôn Miên Miên dần đỏ lên " duỗi thẳng cánh tay ra, đừng có lác người, tay phải để yên, bình tĩnh, tập trung tinh thần, nhắm mắt phải lại rồi nhìn mũi tên. "

Tôn Miên Miên cao 1m70, trùng hợp Sở Phong cao hơn cô đúng một cái đầu. Hai người đứng như vậy, cầm chung 1 cây cung, âm thanh kia cứ như đang ní non vào tai cô.

Sở Phong nhìn đôi má của cô nàng đang đỏ rực, nếu nhìn kỹ có thể thấy cái lỗ tai nhỏ nhỏ xinh xinh dưới mái tóc cũng hồng hồng làm người ta muốn chọc vào.

Sở Phong ho một cái " tập trung vào. "

Tôn Miên Miên giật mình " a " một tiếng, loại bỏ hết mấy suy nghĩ đen tối trong đầu, tập trung cao độ.

Sở Phong nhẹ nhàng cầm tay cô kéo xuống, thấy ổn sau đó liền buông dây cung ra.

" Phiêu " một tiếng, mũi tên lao về phía trước rất nhanh. Tôn Miên Miên hồi hộp dõi mắt theo. Không phụ sự kỳ vọng của cô, mũi tên đâm thẳng vào trung tâm vạch đỏ của tấm bia.

Mặc dù dây cung không phải cô kéo, thậm chí ngay cả mũi tên cô cũng chẳng đụng vào nhưng lúc này cô lại có cảm giác như mũi tên vừa rời do chính tay cô bắn ra vậy.

Lần đầu tiên bắn trúng tâm bia, trên khuôn mặt trắng nõn của Tôn Miên Miên liền nở một nụ cười thích thú, cô ngược đầu lên nhìn Sở Phong.

" Tớ bắn trúng rồi, bắn trúng rồi kìa. " Âm thanh vui vẻ vang lên.

Sở Phong trên mặt chả có biểu tình gì như chuyện này là tất nhiên nhưng khi nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tôn Miên Miên cực kỳ hào hứng, đôi mắt cũng cong cong lên ý cười.

Anh không tự chủ được đưa tay lên xoa đầu Tôn Miên Miên " Ừ, cậu rất giỏi. "

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

EDIT: Karalz

Chương 14

Đột nhiên lại được xoa đầu, độ ẩm của bàn tay anh nhanh chóng len lỏi vào tận góc ngách khắp người Tôn Miên Miên, cô cong cong khóe môi mỉm cười nhưng chẳng mấy chốc bàn tay ấy đã rời đi.

Sở Phong lùi lại mấy bước, anh hất cằm nhìn cô " cậu thử lại đi. "

Tôn Miên Miên ừ một cái, rút mũi tên ra. Cô đứng thẳng người, nâng cây cung lên, quay đầu lại nhìn Sở Phong, người đang gật đầu với cô " đuổi thẳng cánh tay trái ra, người thấp xuống một chút, đẩy cung về phía trước, tay phải kéo cung. "

Cô chậm rãi kéo dây cung về phía cằm của mình.

Sở Phong đưa tay ra, nhẹ nhàng nâng tay phải của cô lên một chút " nhắm mắt phải lại, nhìn mũi tên bằng mắt trái. Buông ra! "

Tôn Miên Miên buông tay ra, mũi tên theo đà bay thẳng về phía trước. Dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, mũi tên bắn thẳng vào bia.

Tuy rằng không bắn trúng tâm điểm nhưng đây là lần đầu tiên cô thể hiện tốt đến vậy.

So lần bắn này với mấy phát bắn trước khi được Sở Phong dạy hoàn toàn khác một trời một vực.

Thậm chí cô còn có cảm giác như Hậu Nghệ * mới nhập vào mình.

* Hậu Nghệ là một nhân vật truyền thuyết cổ đại Trung Hoa, được hình tượng hóa là một xạ thủ vĩ đại, gắn liền với truyền thuyết bắn hạ 9 mặt trời (nguồn: Wikipedia.)

Cô bắn ba mũi tên liên tiếp, ngoại trừ một mũi hơi bị chệch ra ngoài một xú thì hai mũi còn lại đều bắn trúng vào bia.

" Đến đây, bắn cung không phải một lần là xong đâu. " Lúc cô chuẩn bị rút mũi tên thứ tư ra thì Sở Phong ngăn lại.

Bắn cung là một môn cực kỳ tiêu hao thể lực, cô dùng cây cung nhỏ nhất nhưng nó vẫn rất nặng. Sau khi hết hứng thú, cô mới cảm thấy cánh tay hơi nhức, cô gơ tay lên trấn quệt một đường, toàn mồ hôi!

" Được rồi "

Sở Phong vặn nắp chai nước đưa qua cho Tôn Miên Miên, cô nói cảm ơn sau đó nhận lấy.

Khuông Hạo, người nãy giờ đang rất ngạc nhiên bởi vì được xem phim tình cảm miễn phí mà diễn viên lại còn là anh Phong của cậu.

Sở Phong lại có kiên nhẫn để dạy bắn cung cho một cô gái à? Đúng sát nhau??? Lại còn xoa đầu khen giỏi lắm nữa chứ.

Đúng đúng đúng, tôi không nhìn nhầm đâu, bạn nhỏ ngồi cùng bàn kia vừa rồi tiếp xúc cực kỳ thân mật với Sở Phong, giỏi thật nha.

Nếu không phải rung động thì đây là cái gì? Không phải sức mạnh của tình yêu thì là cái gì? Đây là thâm thương trọng nhố con gái nhà người ta rồi chứ cái gì nữa?

Ôi chúa Jesus, nữ thần Maria ơi! Anh Phong đã nghĩ thông suốt rồi!

Khuông Hạo thấy từ khi nữ thần xuất hiện thì mấy ngày gần đây toàn bộ khối 11 và 12 lan truyền nhanh như chớp. Nếu ví thì Tôn Miên Miên giống như một con gấu trúc không lồ cực hiếm trong sở thú ấy, một mình có thể thu hút được rất nhiều sự chú ý. Thậm chí những người ở lớp khác cũng phải len lén

chạy qua ngã, có những người còn mạnh bạo rút điện thoại ra chụp tách tách liên tục.

Hôm qua, lúc Sở Phong đang nằm ườn trên bàn ngủ thì bị tiếng tranh cãi ồn ào đánh thức. Anh tức giận đứng lên rống một tiếng " vẫn chưa xong à " sau đó đóng cửa sau " đùng " một cái, lực mạnh đến mức khung cửa còn phải rớt xuống.

Ai cũng biết lai lịch của Sở Phong lớn cỡ nào, hơn một nửa cái trường Anh Hoa này thuộc quyền sở hữu của nhà anh. Ngoài ra, khi anh chưa tỉnh ngủ thì con ác quỷ bị phong ấn bên trong sẽ lập tức nhảy ra ngoài, so với vẻ mặt đào hoa mọi ngày khác một trời một vực.

Phiên bản ác quỷ của Sở Phong đã dọa cho không ít người phải sợ.

Vì thế từ đó trước cửa của lớp 11A1 luôn im ắng đến phát sợ...

Không phải chứ? Chẳng lẽ lý do hôm qua Phong ca tức giận không chỉ là mỗi việc bị đánh thức?

Bình thường ở trong lớp Tôn Miên Miên không hề kiêu ngạo, người đẹp như vậy mà còn thân thiện nữa chứ, âm thanh nói chuyện cũng cực kỳ dễ nghe, rất dịu dàng.

Khó trách!

Ai da, hình như Khương Hạo đã phát hiện ra chuyện thú vị rồi.

Sáng thứ hai hôm sau, Tôn Miên Miên phát hiện ra rằng cánh tay của mình rất đau, đau đến mức không nhấc lên nổi nữa. Cô đánh răng với một nụ cười cực khổ nở trên môi, đến tóc còn phải nhờ Lý Mộc Ca chải hộ.

Lý Mộc Ca chải tóc cho Tôn Miên Miên, gan tị nói " tóc cậu đẹp thật ấy, mượt quá trời luôn á, màu sắc cũng đẹp nữa chứ, tóc nâu như vậy đỡ phải đi nhuộm. Haizzz, tớ muốn 18 tuổi đến nhanh một chút, đến lúc đó muốn làm gì cũng được. "

" Cậu muốn làm gì? " Tôn Miên Miên đưa dây buộc tóc lên cho Lý Mộc Ca.

" Cái gì cũng muốn làm á! Lúc đó mỗi ngày đều không phải bù đầu cắm cổ vào học, có thể quang minh chính đại nói chuyện yêu đương, có thể đi nhuộm tóc thành đủ màu nữa nè, à còn có trang điểm nè, xõ khuyên tai bla bla " Lý Mộc Ca đặt cái lược xuống " xong rồi, chị họ của tôi ơi, chị muốn làm gì? "

Tôn Miên Miên đang thay quần áo thì khựng lại một chút " tớ à? Tớ muốn hoàn thành tâm nguyện của bố "

Các cô cùng đi đến phòng học, lúc này cách giờ học còn 15 phút.

Bầu không khí trong phòng nặc mùi " Học Tập ". Học sinh giỏi nếu không giải đề thì cũng dán mắt vào học đề cương, các thành phần còn lại thì đang cắm đầu cắm cổ chép bài tập về nhà.

Lư Tiêu Hàn đang hì hục chép bài " A Hào, bài tập tiếng Anh của cậu viết chữ cứ như gà bới ấy! Dính một chùm lại thì con mẹ nó bố thẳng nào đọc được. "

Khương Hạo không ngẩng đầu lên nhìn Lư Tiêu Hàn, cứ thế mà trả lời " muốn như nào, chữ đó là style riêng, là rồng bay phượng múa của tớ. Nói đi nói lại nếu không chép thì trả đây thẳng kia. "

" Ê căng vậy, nói xiu thôi mà. Mà quăng luôn bài tập toán qua đây đi. "

Sở Phong cũng đến rồi, trong miệng ngậm bịch sữa, anh cũng đang tập trung làm sự nghiệp lớn.

Nhìn thì đại khái là anh vừa tắm sáng nay, mấy giọt nước đang nhỏ xuống từ mái tóc đen nhánh, mùi gỗ tuyết tùng cũng nồng nặc hơn bình thường.

Tôn Miên Miên ngồi xuống, liếc qua thấy anh đang chép bài tập toán.

Nói thật thì Sở Phong viết chữ không tệ, nét bút mạnh mẽ rắn chắc, rất có khí chất. Chắc là khi còn bé bị gia đình bắt luyện thư pháp.

Nhưng mà...

Một cái đề toán cực kỳ phức tạp, anh chỉ ghi hai ba dòng sau đó lập tức ra đáp án. Nói cách khác thì là hết sức ngắn gọn...

Tiết kiệm từng giọt mực...

Bạn học ơi, đến học bá còn không dám làm vậy huống chi bạn lại còn là học tra, chép bài cũng chép không đủ, thái độ này là không được rồi.

Sở Phong ném bịch sữa đã uống hết ra cái thùng rác sau lưng, bịch sữa tạo thành một vòng cung trên không trung, một tiếng nhỏ phát lên sau đó rơi chuẩn xác vào cái thùng rác bé tẹo.

Anh đứng dậy đi lên nộp bài tập mình vừa chép xong cho lớp trưởng, quyền bài tập bị gió ngoài cửa sổ thổi, mấy trang giấy bay bay.

Lư Tiêu Hàn một bên chép bài tập thoãn thoát một bên ngẩng đầu lên hét lớn " a anh Phong nhanh thế! Hack à "

Sở Phong quay về hướng Lư Tiêu Hàn giờ nắm đấm lên sau đó trở về chỗ ngồi. Anh đóng nắp bút lại.

" Nhìn cái gì vậy? " Sở Phong quay qua hỏi cô gái này giờ vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình.

Tôn Miên Miên khẽ thở dài 1 cái " thật ra cậu rất thông minh đấy. "

Sở Phong quả thật là thông minh, cô bé bên cạnh nói một câu đầu đuôi không rõ nhưng anh lại hiểu trong nháy mắt.

Nếu một người bình thường thông minh như vậy thì tại sao không đặt việc học lên vị trí đầu mà lại làm một học tra?

Sở Phong liếc nhìn thời khóa biểu sau đó lấy cuốn sách tiếng Anh mới toanh từ trong ngăn bàn ra. Anh dựa người vào sau, cất giọng nói " cậu không hiểu đâu, ông trời cho tôi sự thông minh nhưng không muốn tôi vì việc học mà phải lãng phí nó. "

Khuông Hạo cũng đang chép bài tập, nghe vậy cậu ấy quay xuống cười tít mắt " Haiz, anh Phong là người đáng ngưỡng mộ nhất trong đám học tra ở trường này rồi. Anh hùng, xin hãy nhận của tôi một lạy. Chỉ cần anh Phong cứ mãi giữ vị trí đó thì chúng ta sẽ có một cuộc sống không phải ăn hành ngáp mặt. "

Tôn Miên Miên "..... " bây giờ cô còn có thể nói gì nữa?

Cái người này thật sự là không có duyên với việc học hành.

Hôm nay đến lượt Tôn Miên Miên trực nhật.

Mỗi lần trực nhật tổng cộng có bốn học sinh, dựa theo chỗ ngồi thì hôm nay là Tôn Miên Miên, Sở Phong, Khuông Hạo và Mã Hiên.

Ba nam sinh một nữ sinh.

Chả biết Khuông Hạo thì thầm gì với Mã Hiên mà hai đứa đứng cười gian xảo lắm. Hai cậu ấy cầm cây lau nhà đến phòng vệ sinh để giặt, chỉ để lại cho nhân vật chính của chúng ta 1 câu " anh Phong à, anh với bạn cùng bàn nhỏ chia nhau quét nhà với lau bảng đi nhé. "

Lúc đi ngang qua Sở Phong còn chớp chớp mắt, đại loại là " bọn tớ tạo cho cơ hội tốt thế này thì ráng mà phát huy đi. "

Nhưng đáng tiếc, Sở Phong không hiểu!! " mắt của cậu bị chuột rút đấy à? "

Khuông Hạo ".... " cậu thật là nghi ngờ việc người anh em này có phải là bạn thân của cậu từ năm 10 tuổi không đây!!

Sau khi họ đi, Sở Phong chủ động giành lấy cây chổi, anh nói với Tôn Miên Miên " cậu lau bảng là được rồi, quét nhà để tớ lo. "

Tôn Miên Miên gật gật đầu, cô lấy cái khăn ướt ra. Đầu tiên đến bàn giáo viên lau sơ qua một chút, đem mấy viên phấn còn dư bỏ lại vào hộp sau đó mới lau bảng.

Dáng người của Tôn Miên Miên không thấp, bình thường chỉ cần nhấc tay lên lau một cái là xong cái bảng nhưng hôm nay tay của cô lại bị đau!!! Những chỗ cao quá đều không lau được.

Cô nhón chân, cố gắng nhảy lên một chút.

" A... " Tôn Miên Miên mếu máo, cô đã cố gắng vậy rồi nhưng vẫn còn một chút phấn dính trên bảng, đang chuẩn bị nhảy lên lần nữa.

Đột nhiên, ánh chiều hoàng hôn hắt vào làm cái bóng đang đứng đằng sau cô hiện lên bảng. Người đó nhẹ nhàng cầm lấy cái khăn lau nốt phần còn lại.

Tôn Miên Miên không nhúc nhích bởi vì lúc ngửi thấy mùi gỗ nhàn nhạt cô đã biết là ai rồi.

Đứng quá gần với Sở Phong làm cả cơ thể của Tôn Miên Miên bỗng nhiên cứng đờ lại. Ký ức ngày hôm qua được anh ôm vào lòng day dứt cung bỗng hiện về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo nóng lên, trong lúc không biết phải làm thế nào thì cô thấy Sở Phong đã lau xong tấm bảng.

Anh đưa lại cho cô cái khăn.

Đầu ngón tay của hai người chạm vào nhau, trong lòng Tôn Miên Miên lại nóng thêm một chút, cô gật đầu " cảm ơn cậu. "

Sở Phong nhìn lướt qua vai cô hỏi " cánh tay sao vậy? Ngày hôm qua bị thương à? "

" Không có, chỉ là hôm qua tập hơi nhiều nên hôm nay bị đau cơ. "

" Nếu như đau quá thì có thể đến phòng y tế xin thuốc bôi vào. "

Tôn Miên Miên "ừ" một tiếng, lau bảng lần quét nhà đều đã xong, hai người cùng nhau để mấy cái ghế lên bàn.

Nhưng Khương Hạo lẫn Mã Hiên đều chưa có vẻ, không khỏi nghi ngờ "tại sao Khương Hạo với Mã Hiên đi giặt có cái cây lau nhà thôi mà đến giờ vẫn chưa về nhỉ?"

Sở Phong miễn cưỡng dựa người vào bàn giáo viên nhún nhún vai "không biết nữa, chắc là nhà vệ sinh nhiều người."

Lúc này, ở trong nhà vệ sinh chả có một bóng người, Mã Hiên hét lên một tiếng, cậu ấy nhìn vào nhân vật game của mình đang dần dần biến thành cái hòm gỗ màu xanh, cậu buồn bã thoát game. Nhìn thời gian, chán nản hỏi "Khương Hạo, cái cây lau nhà này mình giặt từ lúc nãy mà giờ nó khô luôn rồi kia, có cần nhúng lại nước không?"

Khương Hạo cũng đã chết, "không cần vội, tớ với cậu ngồi trong này thêm một chút nữa, cây lau nhà cũng bẩn mà, lấm đất thế thì trong thời gian ngắn làm sao giặt sạch được. Chán quá thì chúng ta bàn chuyện tương lai, cậu muốn thi vào trường đại học nào?"

Mã Hiên kiểu "?????"

Trong phòng học chả có ai chỉ có hai người họ ngồi nhìn nhau, không ai nói gì nhưng bầu không khí khá là quái dị. Tôn Miên Miên cúi đầu, cô hết nhìn móng tay lại sờ lỗ tai. Từ nhỏ đến lớn, nếu gặp chuyện gì căng thẳng thì cô sẽ luôn có động tác nhỏ nào đó.

"À, tớ đi đồ rác." Tôn Miên Miên nghĩ nếu cứ tiếp tục thế này thì tim bay ra mất, cô đột nhiên không dám nhìn vào mắt Sở Phong, ánh mắt ấy cứ như cất giấu xoáy nước cuộn cuộn trong đó.

Trong lúc vội vàng cô không chú ý ở dưới chân thế nên vấp vào bụi giăng, cả người cô theo quán tính cứ thế ngã về phía trước. Mắt nhìn thấy mình cách mặt đất chỉ còn chút xíu thôi, Tôn Miên Miên thảm nhũn thôi chết toi rồi thì bên cạnh có một cánh tay vươn tới giữ cô lại.

Chuyện xảy ra bất ngờ như vậy, hên là Sở Phong nhanh tay nhưng trước mắt vẫn bị Tôn Miên Miên kéo xuống thế nên anh phải gồng hết mọi sức lực ôm eo cô kéo vào lòng mình.

"Về rồi về rồi, ai da nhà vệ sinh nhiều người quá..." Khương Hạo xách hai cây lau nhà mở cửa phòng học ra thì bị một màn trước mặt dọa, lúc này có thể ví cậu ấy như con gà con, nửa chữ cũng không thốt ra được.

AAAAAAAAA!!!!

Ôm!! Ôm!! Ôm kia!

Tác giả có lời muốn nói:

Bé Phong: cậu ấy hiểu tôi thật, đúng là anh em chí cốt

Khương hôm nay thể hiện rất tốt Hạo: chuyện nên là chuyện nên làm

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Aaaaa, tớ thi xong rồi này các cậu oii. Vừa thi xong về một phát là nhào vào edit truyện liền cho nóng ấy. Tiện thể tớ chúc mấy bạn sắp tới thi thật tốt nhé. Riêng mấy bạn thi chuyển cấp và thi ĐH thì cố gắng học thật tốt, làm bài thi thật bình tĩnh và đạt kết quả cao nhất để vào được ngôi trường mình mong muốn nhé.

EDIT: Kanalz

Ừ thì phản ứng đầu tiên của Khương Hạo là cực kỳ ngạc nhiên, muốn xác định người đang ôm Tôn Miên Miên kia có phải là anh Phong nhà cậu không. Sau khi cậu nhìn được thì lại sốc 1 lần nữa, kia chính là anh Phong mà!

Haiz, nhìn kia, nhìn kỹ vào. Ngay cả nữ thần, mối tình đầu quốc dân của bao chàng trai cũng phải chịu thua trước cái ôm đầm ấm.

Phản ứng tiếp theo là giận bởi vì đây là phòng học đầy hai bạn học à, định công khai rải thức ăn cho chó à...

Khương Hạo liếc nhìn lại, cảm thấy hai người này thân mật thì thân mật thật nhưng mà tư thế có hơi quái dị quá không?

Vừa rồi Sở Phong cố gắng hết sức để đỡ cho Tôn Miên Miên không bị ngã xuống, cô cũng theo bản năng mà nắm chặt lấy tay anh.

" Không phải như cậu nghĩ đâu! " Hai người cùng đồng thanh hét lên.

Sở Phong chỉ vào bức giảng, giải thích " vừa rồi cô ấy không cẩn thận vấp vào bức giảng, tớ tiện tay đỡ cô ấy lại, cậu tin không? "

" Tớ tin! " Khương Hạo khẳng định chắc như đinh đóng cột nhưng trong đầu lại thầm nghĩ " tin cái đầu cậu ấy... "

Mã Hiên xách thùng nước đi vào thấy ba người đang đứng bất động lấy làm lạ, ngờ ngác hỏi " Ở sao các cậu không lau nhà đi? Hội học sinh bắt đầu đi kiểm tra rồi. "

Khương Hạo " à ok ok tớ lau nhà liền "

Sở Phong " tớ đi kiểm tra lại xem còn rác không "

Tôn Miên Miên " à tớ đi đổ rác đây "

Mã Hiên ".... " sao tôi có cảm giác như mình vừa bỏ lỡ chuyện gì thú vị vậy ta?

Sau khi ăn xong cơm tối, Sở Phong cùng Khương Hạo quay trở lại lớp học.

Sở Phong nắm bàn tay lại, anh vẫn còn cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể của Tôn Miên Miên.

Đến giờ, trái tim của anh vẫn đang đập rất mạnh.

Nghỉ đến vừa rồi cô gái ấy nắm chặt tay anh, khoảng cách gần đến mức Sở Phong có thể cảm nhận được hơi thở nhàn nhạt và mùi cam sữa từ tóc cô tỏa ra.

Hơn nữa cô ấy cực kỳ mềm, đôi tay mềm, eo cũng mềm. Khi ôm cô trong lòng cứ như ôm một khối bông vậy.

Một đồng suy nghĩ bập bọ xuất hiện trong đầu Sở Phong, cuối cùng anh tóm gọn cái đám suy nghĩ ngổn ngang ấy thành hai chữ..... chết tiệt.

" Có điều thuốc nào không? " Anh hỏi.

Khương Hạo quay qua nhìn Sở Phong, trợn mắt lên" chính cậu nói với tớ là hút thuốc không tốt cho sức khỏe, đáng người không cao, gầy gò với lại còn bị ung thư phổi nữa mà! Lúc đó tớ mới thấy cậu nói đúng, suy nghĩ lại thấy thế giới tốt đẹp như vậy, không thể chỉ vì mấy điều thuốc lá bé nhỏ mà đánh mất mạng sống. Trong kỳ nghỉ hè tớ đã cố gắng cai thuốc như vậy, cậu thấy từ hồi tựu trường đến giờ tớ đã móc ra điều nào chưa? "

" Tớ nói chơi vậy mà cậu cũng tin à? " Sở Phong vẻ mặt kinh ngạc, anh không nghĩ Khương Hạo sẽ phản ứng như vậy " nhưng mà cậu rất có nghị lực nha! "

Khương Hạo "... "

Khương Hạo xoa xoa mặt, nhích lại gần Sở Phong, thì thầm " nhưng mà anh Phong này, rốt cuộc cậu với nữ thần đã xảy ra chuyện gì vậy? "

Sở Phong ghét bỏ đẩy đầu Khương Hạo ra, anh bước nhanh hơn " cậu biết để làm gì? "

Khương Hạo co chân lật đật chạy theo " có phải cậu định của người ta đúng không? "

Bốn chữ " của con mẹ cậu " suýt vọt ra khỏi miệng thì bị Sở Phong nuốt trở về. Anh nhìn chằm chằm vào Khương Hạo.

Cái người này như cái loa phường ấy, dáng dấp nhìn cũng ổn, rất có duyên với nữ sinh, đã có chuyện đến miệng thì dĩ nhiên là không giữ kín bao giờ... Nói liên miên như là thông thạo chín chín tám mốt Pháp Luân Đại Pháp vậy.

Sở Phong đang do dự, do dự là thứ mà trước đây anh chưa bao giờ mắc phải.

Anh cảm thấy dạo này bản thân cứ sao sao ấy.

Lúc đầu chỉ có một chút thôi, không biết từ khi nào lại tiếp xúc nhiều như vậy, đến bây giờ thì cũng chả hiểu tại sao tâm trí cứ quanh đi quẩn lại.

" Cậu nói, ừ... " Sở Phong đang muốn hỏi Khương Hạo rằng cảm giác khi thích một người là thế nào nhưng cuối cùng mở miệng nửa ngày cũng chả thốt ra được chữ nào.

Lỗ tai của Khương Hạo cũng dựng đứng cả lên chỉ để chuẩn bị nghe Sở Phong nói nhưng cũng không thu được kết quả gì.

"Không có gì." Sở Phong quyết định không hỏi Khương Hạo, người này không tin tưởng được, không chừng mới nói một giây trước thì một giây sau cả trường đều biết. Anh là con trai thì không sao nhưng lo cô là con gái, đa mặt muôn vẻ bị ngại, nói không chừng còn dọa cho con gái nhà người ta chạy mất thì phải làm sao?

Thời khóa biểu tự học của khối 11 gồm ba tiết liên tục, bình thường nếu thầy Trương không xin tiết thì mọi người cũng tự động làm bài tập và chuẩn bị bài cho ngày hôm sau.

Nhưng mà hôm nay thầy Ngô xin nửa tiết để giảng bài hồi sáng chưa xong kịp.

Trong lớp dĩ nhiên sẽ có ba loại người, một loại học giỏi, một loại học kém và một loại học giỏi nhưng không chịu học. Đối với giáo viên, việc giảng bài cũng tương đối khó khăn. Một mặt phải lặp đi lặp lại những kiến thức cơ bản cho các bạn học sinh yếu kém, mặt còn lại thì phải giảng những bài nâng cao khó hơn cho các bạn muốn kiếm điểm 10. Nhưng những kiến thức cơ bản bình thường rất cần thiết nên dĩ nhiên thầy Ngô sẽ nói nhiều hơn.

Tuy rằng thành tích học tập của Sở Phong hơi kém nhưng vẫn giữ kỷ luật cho lớp học bài. Bình thường nếu anh không ngủ thì cũng sẽ chơi điện thoại.

Nhưng hôm nay không biết ăn trúng gì, anh rất nghiêm túc lấy bài kiểm tra ra, làm bộ làm tịch ngồi nghe giảng rất nghiêm túc.

Trên thực tế, anh đang viện cớ để tránh khỏi tình huống xấu hổ ban nãy.

Sau sự cố kia, từ nãy đến giờ anh chưa nói với Tôn Miên Miên tiếng nào.

Là giận hay là ngại?

Thật sự là Sở Phong không thể nào có thể đoán được tâm tư của bọn con gái!

Anh cầm cây bút chọc chọc vào cùi chỏ của bạn cùng bàn " thân yêu " " mượn tạm bút, bút hết mực rồi. "

Tôn Miên Miên đến nhìn cũng không thèm, cô đẩy hộp bút qua " tự lấy "

Sở Phong nhìn thấy sắc mặt Tôn Miên Miên rất bình thường, trong lòng thầm thở nhẹ một cái, lấy đại một cây bút.

Màu hồng! Trên đầu còn gắn cái bánh donut nhỏ nhỏ xinh xinh.

Tĩnh tế! Nữ tính.

Anh là con trai, dùng bút màu hồng có vẻ không thích hợp cho lắm. Chọn tới chọn lui cuối cùng anh lấy một cây bút màu trắng nhưng mà ở trên đầu lại có một con mèo màu hồng...

Anh thờ dài, trả bút lại cho Tôn Miên Miên, chống tay lên gãi vờ nhìn vào bài thi, hmmm chán quá thì thỉnh thoảng lướt qua bên cạnh xem tình hình học tập của đồng nghiệp như nào.

Nói thật thì cô gái bên bàn rất xinh!!!

Lông mày hình lá liễu, lông mi cong cong rũ xuống đôi mắt, dưới cái mũi thẳng tắp là đôi môi anh đào hồng hồng.

Lúc nghiêm túc suy nghĩ, theo vô thức cô ấy sẽ dùng bút chọc chọc vào cái cằm, đôi môi trề lên một chút.

Cái này cũng thật con mẹ nó... quá đáng yêu!

Sở Phong đỡ trán thờ dài.

Giáo viên đứng trên bục giảng dĩ nhiên sẽ nhìn được rất rõ từng cử chỉ của học sinh bên dưới, hôm nay thầy Ngô thấy Sở Phong lại nghiêm túc nghe giảng không những thế còn cầm bút lên nữa chứ. Đây là tình huống có một không hai đó!

Thầy đột nhiên gọi anh " Sở Phong, con nói xem bài này đáp án là gì? Cứ mạnh dạn nói, sai cũng không sao cả. "

Sở Phong miễn cưỡng đứng lên, đến nhìn bảng cũng lười, anh nói đại " câu này chọn C "

Thầy Ngô ".... "

Tôn Miên Miên "... "

Mọi người "... "

Tôn Miên Miên nhỏ giọng nhắc nhở anh " bài này là tự luận, không phải trắc nghiệm "

Sở Phong "A " một cái, nhìn lên bảng " không biết "

"Được rồi, con ngồi xuống đi, ngồi hàng cuối chăm nghe giảng một chút. Tuy nói học không phải là con đường duy nhất để thành công nhưng bây giờ bắt buộc vẫn phải đi đường này. " Thầy Ngô đưa tay lên vẫy vẫy tỏ ý anh ngồi xuống đi, về mặt buồn bã nhìn bạn học Sở, người mà ai trong cái trường Anh Hoa này cũng biết.

Sau khi tiết tự học đầu tiên kết thúc, Sở Phong cầm cây bút hình mèo đáng yêu trong tay, về mặt vô tội nói " bạn cùng bàn oi, thêm Wechat "

Tôn Miên Miên chớp mắt mấy cái.

Cô nàng không muốn thêm Wechat của Sở Phong à?

Hình như là đúng rồi.

Từ ngày tựu trường đến giờ, cô hầu như không nói gì nhiều, cứ như vậy mà im lặng trong một tập thể lớp.

Bỗng nhiên cô lấy điện thoại ra " Được "

Sở Phong đã chuẩn bị sẵn sàng cho hai tình huống, một đồng ý một từ chối. Anh vội vàng đưa điện thoại ra " cậu quét mã của tôi đi "

Quét mã xong, Khương Hạo quay xuống rủ Sở Phong " anh Phong, tối nay chỗ cũ thời gian cũ đến xem phim nha, tớ tốn hơi bị nhiều công sức để tìm bộ này đó, hình ảnh âm thanh tốt, không đến nỗi nào... "

Khương Hạo còn chưa nói xong đã bị Sở Phong cắt ngang " cái gì?? Tớ cùng xem phim với cậu bao giờ? Nói vớ va vớ vẩn "

" Ờ??? Không phải hôm thứ hai sau khi tựu trường tại mình vừa xem cùng nhau à? "

Sở Phong ".... "

Anh quay đầu qua nhìn bạn học Tôn Miên Miên, quả nhiên là cô bé đang nhìn hai người bọn anh, ánh mắt giống như " không ngờ cậu cũng xem mấy loại phim này... "

Lúc này Sở Phong chỉ muốn lập tức bay qua bóp chết Khương Hạo, anh nhào cả người qua nhanh như chớp, túm lấy cổ áo cậu bạn hét " tớ và cậu đã cùng nhau xem qua bao nhiêu bộ rồi? Nào là khoa học viễn tưởng, hành động, siêu anh hùng, lâu lâu còn có hoạt hình nữa!!! Nhưng tớ xem phim đen với cậu lúc nào??? "

Khương Hạo nhìn Sở Phong đang gấp gáp giải thích cuối cùng cũng hiểu, cậu ấy gật gù vội vàng nói " đúng đúng đúng, là tớ nói không rõ. Ý là tớ vừa tìm được một bộ phim kinh dị, hình ảnh lẫn chất lượng đều rất tốt nhưng một mình lại không dám xem thế nên mới phải rủ Sở Phong xem cùng. "

Khương Hạo vừa nói vừa lấy điện thoại ra tìm đại một bộ phim kinh dị sau đó đưa qua cho Sở Phong rồi quơ quơ trước mặt Tôn Miên Miên " đây này, 100% phim kinh dị, tớ dối mấy cậu làm gì? "

Sở Phong buông tay ra " sau này nói chuyện rõ một chút. "

Lư Tiêu Hàn đi tới " anh Phong, A Hạo, đi vệ sinh đi. "

Mặc dù Sở Phong chẳng ưa gì cái trò cứ kéo cả đám đi vệ sinh chung như bọn con gái, đến tiểu cũng không yên nhưng mà bây giờ anh lại cảm thấy đề nghị này không tồi, đặt điện thoại xuống bàn, Sở Phong đứng lên đi cùng bọn Lư Tiêu Hàn.

Điện thoại của Sở Phong chẳng có gì thú vị, ngoại trừ mấy phần mềm cần thiết được cài sẵn với mấy cái app thì cũng xem như trống không. Màn hình điện thoại cũng không tự tắt, lúc anh đặt xuống ngón tay vô tình chạm vào biểu tượng của app Baidu* phía dưới.

* Bên Trung Quốc người ta cấm Google Chrome ấy các bạn, app Baidu nó cũng tương tự như GGC nhưng là phiên bản của riêng người Trung.

Tôn Miên Miên lấy tờ bài tập vật lý ra chuẩn bị làm, liếc qua thấy điện thoại của Sở Phong hiện lên 1 trang web, trong thanh tìm kiếm hiện ra chữ gì đó.

Thị lực của Tôn Miên Miên không tệ, cô liếc qua thấy trong thanh tìm kiếm loáng thoáng hiện lên chữ " thích ".

Tôn Miên Miên do dự hai giây nhưng cô dứt khoát quay qua một bên.

*

Buổi tối, Sở Phong thân nhiên nằm trên giường. Anh cầm điện thoại vào nick của Tôn Miên Miên xem thử.

Ảnh đại diện của Tôn Miên Miên chắc chắn là do cô tự selfie. Tại sao Sở Phong lại biết? Bởi vì trong ảnh chỉ có một cái tay thôi haha.

Bầu trời ở trong bức ảnh rất đẹp, trong veo, những đám mây bay bổng bồng bềnh cứ như kẹo bông gòn vậy. Cô gái đứng trong ảnh đưa một tay làm một nửa trái tim, một nửa còn lại là đám mây có hình dạng giống trái tim.

Bức ảnh tràn đầy năng lượng và một điều không thể thiếu là... cực kỳ dễ thương.

Bình thường Sở Phong không lên mạng xã hội nhiều, lên thì cũng chỉ để đăng mấy tin về bóng rổ, mấy cuộc thi thể thao.

Tôn Miên Miên cũng không đăng gì nhiều, một tháng chỉ có 2 đến 3 bài ghi hoa hòe chó chó mèo mèo.

Ví dụ như một bài gần đây được chụp trên đường đến trường với caption " ngay cả những bông hoa dại bên đường cũng có hương thơm riêng thuộc về nó. "

Sở Phong cứ lướt nick wechat của Tôn Miên Miên cả tối, không ý thức được mình đang nở nụ cười. Anh chỉ cần thấy tám ảnh nào Tôn Miên Miên xuất hiện, dù có mỗi bóng lưng cũng sẽ lưu về.

Cùng lúc đó, Tôn Miên Miên cũng không ngủ được. Cả phòng đã tắt hết đèn, chỉ có tiếng hít thở của Lý Mộc Ca vang lên đều đặn.

Mặc dù từ nhỏ cô đã đóng không ít phim, dĩ nhiên không thể tránh khỏi đụng chạm cơ thể. Ví dụ như hồi đó cô có đóng một bộ phim, bộ phim ấy nói về tình yêu của đôi bạn thanh mai trúc mã, nhớ không nhầm thì nam phụ tên là Nguyên Chân. Hai người đều đã bắt tay, ôm nhưng Tôn Miên Miên đều không có cảm giác gì.

Nhưng bây giờ...

Là bởi vì cô lớn rồi, biết giữ mình hay là do Sở Phong?

Suy nghĩ một chút, chỗ bị Sở Phong ôm ban nãy đột nhiên lại có cảm giác là lạ.

Cô nhẹ nhàng trở mình.

[Cảm giác khi thích một người là gì?]

Trong giờ tự học lúc này, Sở Phong thấy một câu tám chữ như trên hiện trong top Baidu tìm kiếm, từ đó đến giờ dòng chữ ấy vẫn chạy như điên trong đầu anh.

Anh đã có người mình thích rồi!

Mặc dù Sở Phong có khuôn mặt hút hồn các cô gái nhưng anh vẫn là một cậu bé trong việc tình cảm. Nếu đã là một chàng trai kinh nghiệm đầy mình thì việc gì phải nhờ đến Baidu.

Tôn Miên Miên đang úp mặt vào cái chăn, cô cần nó.

Lúc này điện thoại đặt bên cạnh bỗng rung lên một cái.

Đã trễ thế này rồi mà ai nhắn tin cho cô thế?

Tôn Miên Miên lật người lại cầm điện thoại lên xem thử.

Tin nhắn từ số điện thoại 186*****234

Số này không hề nằm trong danh bạ của cô, là số lạ.

Chắc là nhắn nhầm người. Tôn Miên Miên không suy nghĩ gì nhiều liền xóa tin nhắn đi.

Hai ngày sau, cô lại nhận được một tin nhắn ngắn y hệt.

Nội dung y vậy, thời gian gửi cũng y vậy.

Một lần nữa xóa tin nhắn đi, Tôn Miên Miên nắm chặt điện thoại trong tay, cau mày suy nghĩ.

Đột nhiên cảm giác đau đốn ập tới. Cái điện thoại trong tay từ khi nào tuột ra khỏi sau đó rơi thẳng xuống mặt cô.

Tôn Miên Miên bị đau kêu lên.

" Miên Miên? " Lý Mộc Ca vừa ngủ bị đánh thức mơ mơ màng màng hỏi một tiếng.

" Không có gì, không có gì. Tớ bị điện thoại rơi xuống mặt ấy mà. "

" À vậy cậu ngủ sớm một chút đi nhé, đừng ôm điện thoại khuya quá, ngủ ngon. "

" Được, ngủ ngon. "

Tôn Miên Miên xoa xoa mũi, nỏ da gà. Cái gì đây? Rõ ràng là người này cố ý gửi mấy lời thô tục này cho cô. "

Là ai mới được?

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

EDIT: Kanalz

Tiết cuối cùng của buổi sáng hôm nay là thể dục. Chuông tan học vừa vang lên, ủy viên thể dục của lớp là Lur Tiêu Hàn uể oải từ sáng đến giờ như được tiếp thêm năng lượng, cậu gào lên "anh em, chúng ta chơi bóng rổ đi! "

So với sự náo nhiệt của các bạn nam thì các bạn nữ hoàn toàn ngược lại.

Hầu hết mấy cô gái chả có hứng thú gì với thể thao. Dưới ánh mặt trời nắng gắt của tháng 9, dĩ nhiên các bạn nữ của chúng ta sẽ tìm một bóng mát. Ngồi xuống cùng nhau buôn chuyện và dĩ nhiên không thể thiếu chủ đề về "traị đẹp" trong trường của bọn họ.

Và người bạn học được nhắc đến hôm nay không ai khác chính là bạn Sở Phong lớp 11A1.

Bọn họ học ban tự nhiên, số nữ sinh chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tôn Miên Miên, Lý Mộc Ca cùng với mấy bạn nữ thân thiết đứng một chỗ, cách đó không xa là nhóm bạn của Dịch Nhất Nặc.

Từ lúc Tôn Miên Miên được bầu làm hoa khôi của trường, cô cảm nhận được rõ ràng Dịch Nhất Nặc có thành kiến với mình.

Thật ra đây là vấn đề quá đối bình thường đối với các cô gái. Chỉ cần cùng nhau đi vệ sinh thì một phút sau đi ra đã là chị em tốt của nhau, cũng sẽ có những trường hợp tự cảm thấy mình đẹp sau đó lại xuất hiện người đẹp hơn mình, được sủng bái hơn mình thì tự nhiên sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Tôn Miên Miên chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ được tất cả mọi người xung quanh yêu quý, dù sao thì cô cũng có phải là tò nhân dân tệ đâu? Hơn nữa từ nhỏ đến lớn cô không có nhiều bạn là nữ.

Chuông vào học vang lên, giáo viên thể dục của bọn họ từ từ đi tới. Thầy ấy thổi còi tập trung "Lur Tiêu Hàn, lên điều khiển các bạn khởi động sau đó chạy hai vòng. Chạy xong được chơi tự do. "

Một tiếng đồng hồ sau các bạn nam đã đổ mồ hôi đầm đìa trên sân bóng rổ.

Bên mấy bạn nữ thì có bạn đánh cầu lông, nhảy dây, đá cầu và dĩ nhiên là một nhóm họp lại một chỗ nghỉ ngơi tám chuyện về mấy soái ca.

Trường Anh Hoa có sân bóng rổ ở trong trường lẫn cả ngoài sân, các phòng thay đồ bên ngoài cũng vừa mới xây xong.

Chỉ cần thời tiết hôm đó không quá nắng gắt hoặc mưa thì hầu hết các bạn học đều muốn chơi ở ngoài sân.

Các chàng trai tràn đầy sức sống đứng dưới ánh mặt trời chơi thể thao, hình ảnh này chắc chắn rất bỏ mắt cho các bạn nữ có nhu cầu tám chuyện.

Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca cùng chơi cầu lông, đáng tiếc Lý Mộc Ca không tập trung lắm, trái cầu chỉ bay qua bay lại được 3 vòng là quá mức.

"Cậu là Quan Vũ* à? "

*Quan Vũ là một vị tướng nổi tiếng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công vào việc thành lập nhà Thục Hán, nhưng cũng là một trong những nguyên nhân chính dẫn đến thất bại của Lưu Bị.

Lý Mộc Ca không hiểu "a " một tiếng.

"Thân tại Tào tâm tại Hán. " Tôn Miên Miên nhặt trái cầu đi đến chỗ Lý Mộc Ca "mặc dù cậu đang cùng tớ đánh cầu nhưng ánh mắt lẫn tâm trí đều đã bay sang sân bóng rổ xây nhà rồ! "

Lý Mộc Ca bị Tôn Miên Miên đoán trúng liền cười "Tự mình đi sang ấy xem một chút đi. "

Tôn Miên Miên cũng cười " câu này của cậu thiếu chủ ngữ rồi, hẳn phải là tại mình đi sang ấy xem Sở Phong chơi bóng chứ nhỉ? "

" Ai da đều như nhau cả mà haha "

" Cậu đi trước đi, tớ trả vợt với cầu lại cho thầy đã. " Tôn Miên Miên vừa nói vừa đi về thùng để dụng cụ thể thao.

Đi được nửa đường bỗng nhiên bị ai đó đụng trúng, trái cầu cô đang cầm trong tay văng ra ngoài.

" Tớ xin lỗi, xin lỗi. " Người đụng trúng cô là một bạn nữ lớp khác. Trong lúc đang đùa giỡn với bạn thì tông vào cô.

" Không sao. "

Tôn Miên Miên cúi xuống định nhặt trái cầu nhưng lại chậm một bước so với ai kia.

Cô đứng dậy, ngược mắt nhìn thấy người trước mặt, lòng mày không tự chủ khẽ cau lại một chút.

Chu Tuấn Hào rất tự nhiên thấy trái cầu lên sau đó bắt lại, cậu ta cứ lặp lại động tác đó.

" Thật là trùng hợp đấy bạn học Tôn Miên Miên. "

Không biết tại sao khi vừa nhìn thấy người này, nghe được giọng của cậu ta là cô lại thấy khó chịu.

Cô lùi về sau hai bước, cất giọng nói lạnh lùng " cậu trả trái cầu lại cho tớ đi. "

Chu Tuấn Hào giả vờ như không nghe thấy, cứ thấy thấy trái cầu.

Tôn Miên Miên tiến lên một bước, cô lặp lại lời lúc này.

Chu Tuấn Hào duỗi tay, cầm trái cầu đưa cho Tôn Miên Miên.

Tôn Miên Miên nấp máy môi, đưa tay về phía trước cầm lấy trái cầu, cố gắng hết sức để không đụng vào tay của Chu Tuấn Hào, dùng sức giựt lại.

Nhưng Chu Tuấn Hào lại không chịu buông tay.

Tôn Miên Miên cau mày nhìn cậu ta.

Từ nhỏ đến lớn Chu Tuấn Hào đã gặp không ít các cô gái xinh đẹp, nhất là khi thân phận con riêng của Sở Hâm Hồng bị lộ, các cô gái chủ động nhào vào lòng cậu ta càng nhiều.

Mặc dù có vô số cô gái xinh đẹp vây quanh nhưng từ khi lần đầu gặp được Tôn Miên Miên trong canteen của trường cậu liền cảm thấy đây là cô gái đẹp nhất mình từng gặp.

Tên cũng dễ nghe nữa.

Tôn, Miên, Miên.

Nghe đến chỉ muốn ôm ngay vào lòng để nựng thôi aa.

Đánh cầu này giờ làm mặt Tôn Miên Miên hồng rực lên, Chu Tuấn Hào dòm đôi mắt nhìn từ đôi lông mày đang nhăn nhúm của cô, cuối cùng dừng lại ở đôi môi. Đột nhiên cậu cúi đầu xuống, ngửi tóc Tôn Miên Miên.

" Cậu tắm bằng gì mà thơm thế!/? "

Trong nháy mắt, cả người Tôn Miên Miên như rợn cả tóc gáy.

Giờ cô mới biết rằng không cần chạm trực tiếp, chỉ cần một ánh mặt hay thậm chí một câu nói cũng làm người ta liên tưởng đến những kẻ quấy rối.

Còn ở đám đông như vậy mà tỉnh bơ ngửi tóc cô!

Bây giờ cô không cần trái cầu nữa, Tôn Miên Miên nhắc chân hướng đến hạ bộ của cậu ta đá một cái.

Phản ứng của Chu Tuấn Hào cũng rất nhanh, cậu nhanh chóng lách sang một bên, thuận lợi tránh được cú đá của Tôn Miên Miên, ném cầu lông trả lại cho cô sau đó lùi lại.

Tôn Miên Miên tức đến mức mặt đỏ cả lên.

Cất xong quả cầu, Tôn Miên Miên đi đến sân bóng rổ.

Nói sao nhỉ? Thì sân bóng rổ đều bị mấy bạn nữ vây kín.

Đây là lần đầu tiên Tôn Miên Miên thấy Sở Phong chơi bóng rổ.

Cô phát hiện rằng Sở Phong đánh quyền hay chơi bóng rổ đều y hệt nhau, không nhường, không có những động tác màu mè hoa mỹ. Anh tấn công nhanh nhẹn, bách chiến bách thắng.

Chỉ thấy Lư Tiêu Hàn vừa giành được bóng từ tay đối phương một cách đẹp mắt, truyền sang cho Khương Hạo. Sau khi Khương Hạo chạm tay được vào bóng cậu liền ném lên cao sau đó hét thật lớn " anh Phong! "

Sở Phong bắt được banh, anh lừa đối thủ sau đó quay về hướng ngược lại. Dừng hết sức chạy thật nhanh về phía rổ của đối phương, khi vừa đi được nửa đường thì một bạn nam cao to chạy ra, Sở Phong đứng ở giữa sân vung tay. Trái bóng bay theo đường parabol, lúc đó mọi người đều hết sức căng thẳng, nín thở chờ đợi.

" Lạch cạch " một tiếng thật lớn, không phụ sự kỳ vọng của mọi người, trái bóng lọt vào rổ và ghi điểm cho đội Sở Phong 1 cách đẹp mắt.

Gió thổi bay áo của Sở Phong, lộ ra vòng eo thon và rắn chắc.

Tình cảnh lúc này y hệt như câu ngạn cân treo sợi tóc.

Trái bóng quay vòng vòng trên rổ, tưởng chừng sắp lọt ra thì nó lại lật ngược sau đó rơi chuẩn xác vào rổ.

Tôn Miên Miên thề rằng mạng nhĩ của cô sắp bị tiếng reo hò xung quanh hét thủng.

" A A Phong đại thần ngẫu quá, giết chết ta đi a. "

" Mẹ nó chân sắp dài đến cổ tôi luôn rồi "

" Lại còn vòng eo con kiến hơn cả con gái kia nữa!! "

" Tôi cá là web trường tôi nay sẽ toàn là cảnh đại thần ghi điểm. "

Sở Phong cầm khăn lau mồ hôi. Liếc trong đám đông nhìn thấy Tôn Miên Miên, anh nhướn mày, nở nụ cười thật tươi, dùng ngón trỏ và ngón giữa gõ nhẹ vào lòng mày rồi đưa lên cao.

Dưới ánh nắng mặt trời, cậu thiếu niên 17 tuổi mặc áo thi đấu màu đỏ tươi, giơ tay chiến thắng một cách kiêu ngạo và tự tin.

Vì hành động này của anh, sân bóng rổ một lần nữa bùng nổ.

Các cô gái bao quanh sân đã bị anh làm cho phát điên lên rồi...

Tôn Miên Miên nhìn thẳng vào mắt của Sở Phong, tim đập càng lúc càng nhanh giống như con nai con ngựa.

Sau đó, Sở Phong cứ như bật hack vậy, khí thế bùng bùng một mình ghi mấy bàn thắng mà không cần bất cứ sự trợ giúp nào.

Đi kèm với tiếng la hét xung quanh là tiếng huýt còi của thầy thể dục " Lư Tiêu Hàn, lát nữa nhớ đem đồ về trả cho phòng thể dục dụng cụ. "

Lư Tiêu Hàn vén áo lau mồ hôi, lớn giọng đáp lại. Cậu quay mặt qua Khương Hạo, lấy tay chống đầu gối nói " lần sau tớ nghĩ nên cho Sở Phong vào đội dự bị, 2 phút cuối cùng tớ còn không có cơ hội chạm tay vào quả bóng. "

Khương Hạo gật đầu " ừa tớ đồng tình, cứ tiếp tục chiến thuật này của Sở Phong không bằng bảo tớ chạy vòng vòng quanh sân trường. "

Sở Phong vẫn chưa biết rằng mình bị hai người bạn " thân yêu " đá ra khỏi hàng ngũ chính của đội.

Các dụng cụ thể thao của lớp rất nhiều, một mình Lư Tiêu Hàn không thể cầm hết được, mỗi lần như vậy đều có Khương Hạo giúp. Sở Phong cũng phụ mặc dù anh cứ như ông hoàng, cả người như vậy nhưng chỉ cầm mỗi trái bóng rổ.

Mấy cậu nam sinh cao lớn cứ như vậy, họ bắt đầu cùng nhau dọn dẹp sau đó mang mấy dụng cụ thể thao trả lại cho phòng thể dục.

Khương Hạo chạy lên trước khoác vai Sở Phong " tớ thấy hôm nay cậu hơi khác khác nha, bình thường chơi bóng rổ mà có mấy bạn nữ vây quanh cũng bày đặt trung cái mặt lạnh như băng thế mà thái độ hôm nay ngược lại hoàn toàn nha. Nói thật đi, lại đề ý em gái nào rồi. "

Sở Phong không trả lời, anh quay quay trái bóng rổ trong tay.

Đoán là tâm trạng đang rất tốt.

Khương Hạo chép miệng " oh " một cái.

Lư Tiêu Hàn lấy cùi chỏ chọc chọc Khương Hạo "ê hai cậu thì thăm to nhỏ gì đó, nói cho tớ biết với. "

Khương Hạo lấy che đánh Lư Tiêu Hàn một cái "người lớn nói chuyện, trẻ con đừng có hỏi. "

Lư Tiêu Hàn tròn mắt "cậu lớn hơn tớ có 20 ngày, đừng có ở đó mà ra vẻ đàn anh. À mà đúng rồi, cậu có thấy dạo gần đây tớ đẹp trai ra không? "

Khương Hạo nhìn một cái cũng không thèm "hmm, tớ thấy cậu nên đến bệnh viện mắt một chuyến. "

"Cút " Lư Tiêu Hàn đạp Khương Hạo một cái.

Hai người họ đùa giỡn một hồi, Lư Tiêu Hàn cầm cây vợt cầu lông bằng tay trái, tay phải đưa lên sờ mặt mình "Nhưng mà thật à? Dạo này tớ ăn tổ yến nhiều, thấy da mịn hơn mà không có mụn nữa! "

Khương Hạo cười haha "con mẹ nó, bây giờ mà cậu vẫn còn ăn nước bọt của yến à haha "

Lư Tiêu Hàn cũng cười "mẹ với chị gái bắt tớ ăn! Hai người họ nói là tớ đen quá, đen vậy con gái không thích. Nhưng mà tớ nói thật, từ khi ăn tổ yến mấy bạn nữ lại bắt chuyện với tớ tăng đáng kể luôn á. "

Khương Hạo thờ dãi "cậu nghĩ nhiều rồi, mấy bạn nữ đó 99% là vì Sở Phong.. "

Lư Tiêu Hàn "Má, tớ còn nghĩ rằng mình đẹp trai lên đó. "

Lư Tiêu Hàn suy nghĩ một lúc "chứ không lẽ mấy bạn nam gần đây tìm tớ là vì nữ thần?? "

Khương Hạo nhìn Lư Tiêu Hàn bằng ánh mắt đồng tình "chứ sao nữa, mấy người này lòng lang dạ thú, cứ sàm soi nữ thần. Tớ nói Tôn Miên Miên học ở lớp bọn mình, là người của bọn mình. Mấy thằng kia muốn xin số điện thoại hả? Đợi ngàn năm nữa nhé. "

Lư Tiêu Hàn gãi gãi đầu "nhưng mà tớ lỡ nói cho bọn họ rồi, làm sao đây? "

"Cậu nói cho những ai rồi? " Sở Phong, người nãy giờ vốn im lặng đã lên tiếng.

"Quách Cường học lớp bốn, Ban Vu Lâm lớp năm... à với lại Chu Tuấn Hào lớp hai "

Nghe đến tên của Chu Tuấn Hào, mặt Sở Phong trầm xuống. Anh không biết đột nhiên tại sao lại lôi ra người em họ này. Anh với cậu ta không cùng huyết thống. Từ hồi cậu ta đến, anh và cậu ta chưa nói chuyện với nhau nhiều. Nhất là khi biết được cậu ta làm mấy chuyện buồn nôn như lấy quần lót của mấy bạn nữ, anh liền có ấn tượng không tốt lắm với người em này. "

Tối hôm đó, cùng thời gian cùng một số điện thoại Tôn Miên Miên lại nhận được một tin nhắn ngắn.

[Sao cậu lại thom vậy?]

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

EDIT: Karalz

Thầy Ngô nhìn vào bài kiểm tra trên tay, ông chỉ biết thờ dãi. Rõ ràng là chủ nhân của nó viết chữ rất đẹp, oai phong khí phách nhưng rất tiếc. Đáp án được ghi trên giấy so với chữ viết... nói ra hơi thô chứ như cút í.

Thầy vật lý cảm lý nước đi ngang qua thấy vậy bèn dừng lại liếc nhìn tên " chủ nhân " của bài kiểm tra.

Hai chữ " Sở Phong " được viết rồng bay phượng múa ngay đầu bài, thầy ấy nhấp một ngụm trà " thầy Ngô, thầy nhìn lại chút đi. Kể cả bạn học này điểm có hơi thấp một chút nhưng thế nào người ta cũng vào được đại học. Nói không chừng mấy năm nữa chúng ta lại được cậu ấy trả lương. "

Thầy vật lý họ Trần, đồng thời là giáo viên bộ môn vật lý của lớp 11A1, thầy ấy cũng là một tay lão luyện với hơn 20 năm kinh nghiệm giảng dạy trong trường. Thầy Trần vốn dĩ dạy ở một trường cấp 3 trên thành phố, bởi vì thân thể của bố mẹ và vợ không tốt nên thầy chuyển vào dạy ở trường Anh Hoa. Ở trường cũ, lương 1 tháng không đủ để bù vào tiền thuốc thang và nhu cầu sinh hoạt nhưng ở Anh Hoa thì khác, lương ở Anh Hoa vừa đủ để thầy trang trải cuộc sống.

Các giáo viên trong trường đều biết thầy Trần dạy giỏi nhưng miệng lưỡi rất độc, thầy ấy một bên nhận tiền thưởng một bên chửi ủa gì mà chuyên đi nói xấu gia đình Sở Phong.

Thầy Ngô cũng không ngoại lệ thế nên chỉ đáp lại, không nói nhiều.

Trong mắt của thầy Ngô, Sở Phong không có ngốc ngược lại anh còn rất thông minh nhưng chả hiểu sao lại không hứng thú với việc học.

Điều làm ông ngạc nhiên là hôm tựu trường sắp cho Tôn Miên Miên ngồi cạnh Sở Phong. Sở Phong không hề lên tiếng phản bác cũng không ra hiệu gì rằng anh đồng ý thế mà cô bé kia vẫn ngồi cạnh Sở Phong được cho đến tận bây giờ.

Xem ra quan hệ không tồi.

Trong giờ học Tôn Miên Miên rất nghiêm túc nghe giảng, bài tập hoàn thành trong thời gian quy định. Lúc làm bài kiểm tra điểm cũng không thấp. Thầy Ngô đang có ý định nhờ Tôn Miên Miên giúp Sở Phong học, dù sao hai bạn cũng ngồi cùng bàn.

Vào buổi trưa, thầy Ngô bảo cô đến lớp làm công tác tư tưởng cho Sở Phong, tìm chủ đề cùng nhau nói chuyện để tăng thêm tình cảm bạn bè đồng thời giúp Sở Phong học hành.

Tôn Miên Miên không hiểu tại sao thầy Ngô lại giao trọng trách này cho cô nhưng cô đã đồng ý với thầy rồi.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là Vật Lý.

Lúc vào đến lớp cô thấy bạn cùng bàn thân yêu của mình đang ôm điện thoại chơi game...

Cả trường cùng nhau mặc một loại đồng phục nhưng khi áo sơ mi trắng được khoác trên người Sở Phong thì nó lại tạo ra một cảm giác khác biệt hoàn toàn so với các bạn nam khác.

Làm Tôn Miên Miên nghĩ đến tám chữ " bên ngoài thư sinh bên trong cận bã. "

Bây giờ Sở Phong được sống một cuộc sống sung sướng như vậy là tại vì Sở Thanh Phong vẫn còn, nếu như không có Sở Thanh Phong làm chỗ dựa thì Sở Phong vẫn còn ung dung tự tại như vậy được à? Mặc dù Sở Thanh Phong đã có kế hoạch cho tương lai của cháu trai nhưng cuộc sống đâu thể nào yên bình như trên truyền hình?

Bất kể như nào đi chăng nữa thì con đường tương lai sẽ là do chính bản thân mình quyết định thế nên bây giờ học tập là vấn đề cực kỳ cần thiết. Học tập là con đường ngắn nhất dẫn đến thành công.

Chơi điện thoại gần nửa tiết đầu, có lẽ là cảm thấy chán quá nên Sở Phong cất điện thoại vào ngăn bàn, nằm ườn ra.

Gió mang 1 chút hơi nóng thổi từ cửa sổ vào, ánh sáng mặt trời nghịch ngợm chiếu rọi qua khe cửa. Thấy mắt có hơi nhức, Sở Phong chớp chớp mắt quay người về phía Tôn Miên Miên. Quyển sách vật lý bị cánh tay anh để lên, các góc của quyển sách cũng đang bị gió thổi bay phấp phới.

Đôi mắt anh nhắm chặt lại, tóc hơi bay bay làm lộ ra vàng trán cao, Tôn Miên Miên thấy rõ từng sợi lông tơ trên khuôn mặt không tì vết của anh. Lúc này trông Sở Phong cực kỳ giống một chú cún làm người ta chỉ muốn ngay lập tức sờ vào.

Trên bục giảng, thầy Trần đang hăng say nói đến mức văng cả nước bọt bỗng nhiên dừng lại, cầm viên phấn trên tay bẻ thành ba đoạn, " tạch tạch " mấy cái rơi ngay trên đầu Sở Phong, văng một lớp bột trắng qua bàn Tôn Miên Miên.

" Sở Phong, cậu dậy ngay cho tôi, đứng lên nghe tôi giảng. " sắc mặt thầy Trần đen thui.

Bị đánh thức, Sở Phong một câu cũng không nói. Anh kéo ghế đứng dậy vang lên tiếng " kịt " lớn.

**

Vào tiết cuối cùng, Tôn Miên Miên đưa phiếu ăn của mình cho Lý Mộc Ca, nhờ cô ấy mang một phần cơm rang và sữa đậu nành về, " tớ hơi đau dạ dày, không muốn xuống nhà ăn. "

Lý Mộc Ca " a " một tiếng, quan tâm hỏi han " thế cậu có sao không? Hay là để tớ đưa cậu xuống phòng y tế nhé? "

" Không cần đâu, phòng ngủ tớ có thuốc sẵn. Tiết tự học buổi tối tớ về uống sau. "

" Có thật là không sao không đấy? "

Tôn Miên Miên gật đầu " ừ không sao, tớ muốn nghỉ ngơi một chút. "

Lý Mộc Ca lấy cho cô một cốc nước ấm " vậy cậu uống nước ấm rồi nghỉ ngơi đi nhé. "

" Được "

Đợi mấy bạn trong phòng học đi hết rồi, Tôn Miên Miên rút điện thoại đi lên sân thượng của trường.

Bởi vì đang trong giờ cơm trưa nên hành lang trống không, đến một người cũng không có.

Đây cánh cửa sắt vừa dày vừa nặng ra, Tôn Miên Miên nhìn xung quanh tầng thượng, không thấy ai cả nên cô rút điện thoại ra.

Dãy số còn chưa đổ chuông thì cô nhìn thấy cây cột phía trước có một cậu nam sinh bước ra.

" Vậy mà cậu vẫn dám đến à? " Chu Tuấn Hào dựa vào cây cột hỏi.

Khuôn mặt của Tôn Miên Miên bỗng chốc lạnh như băng " tin nhắn quấy rầy tôi quả nhiên là cậu. "

Trưa nay lúc Chu Tuấn Hào nhận được tin nhắn trả lời có hơi bất ngờ, cô không nói về việc bị quấy rầy rồi mà còn hẹn gặp. Đúng là hiếm thấy.

Trong mắt cậu ta, con gái chia làm hai loại.

Có thể ngủ và không thể ngủ.

Tôn Miên Miên dĩ nhiên là loại sau bởi vì sau lưng cô còn Lý gia chống lưng.

Nhưng điều này không thể ngăn cản Chu Tuấn Hào lùi bước. Với kinh nghiệm của cậu ta, đa số các cô gái bị quấy rầy đều sợ hãi bỏ chạy nhưng cần nhắc đến gia thế cho nên các cô gái ấy đều không dám báo cho bố mẹ và nhà trường biết. Chỉ dám yên lặng chịu đựng.

Đây cũng là lý do Chu Tuấn Hào càng ngày càng ngông cuồng.

Các bạn nữ bị cậu ta quấy rầy đều hận không thể tránh mặt.

Đồng phục của Anh Hoa đều là mời các nhà thiết kế nổi tiếng về vẽ bản thảo nên rất đẹp. Nhất là đồng phục nữ, tinh xảo. Dáng người Tôn Miên Miên cao ráo thể nên khi mặc vào đồng phục trông rất yêu điệu nhỏ nhắn.

Khó trách hơn nửa nam sinh của cái trường này đều gọi cô là nữ thần.

Chu Tuấn Hào dứt tay vào túi quần, tiến mấy bước lại gần cô.

Ánh mắt Tôn Miên Miên có vẻ bối rối nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh " cậu muốn làm gì? "

Chu Tuấn Hào bật cười.

Nha đầu này quả thực rất xinh nhưng đầu óc có hơi chậm chạp, tôi định làm gì còn chưa biết sao?

" Tôi muốn như nào à? Tôi thấy cậu rất đẹp, muốn làm bạn với cậu. " Chu Tuấn Hào nói.

Tôn Miên Miên giống như cực kỳ tức giận, lớn tiếng nói " tôi không muốn làm bạn với cậu, cậu đừng có dây dưa quấy rầy tôi nữa. Nếu cậu còn dám tôi sẽ nói với thầy cô và cảnh sát. "

Chu Tuấn Hào nhìn thấy rõ ràng rằng Tôn Miên Miên mạnh miệng nhưng bên trong đang rất sợ hãi. Làm cậu ta liên tưởng đến tiểu bạch thỏ đáng tội miệng.

Ánh mắt cậu ta lướt nhìn từ trên đầu xuống chân Tôn Miên Miên. Không hổ danh là nữ thần, dáng người chuẩn không cần chỉnh, nếu có thể... Chu Tuấn Hào càng nhìn càng miệng đắng lưỡi khô, nhất thời quên mất Lý gia Tôn gia.

" Không làm bạn cũng được, cậu làm tớ thoải mái một lần đi rồi đảm bảo sau này sẽ không quấy rầy cậu nữa. "

Tôn Miên Miên giận đỏ cả mặt, âm thanh nghẹn ngào " Chu Tuấn Hào, cậu thật là quá đáng. " Nói xong liền ba chân bốn cẳng chạy mất.

Chu Tuấn Hào đâu có ngu để cô chạy mất, sai chân mấy bước đuổi theo.

Tôn Miên Miên sợ hãi hét lên.

Cô càng chạy, Chu Tuấn Hào càng thích thú, những từ ngữ không hay trong miệng cậu ta liên tiếp tuôn ra. Mắt nhìn thấy tay phải của cậu ta sắp đụng vào vai Tôn Miên Miên thì một lực từ đằng sau vung tới đập ngã Chu Tuấn Hào.

Tôn Miên Miên né sang một bên.

Mới vừa rồi muốn đụng vào vai Tôn Miên Miên thì bây giờ nằm một đống ở đó chẳng thể nhúc nhích.

Chu Tuấn Hào đau quá rên lên một tiếng.

Ngay sau đó bên tai vang lên một giọng nói lạnh lùng " cậu muốn đụng vào chỗ nào của cô ấy? "

Chu Tuấn Hào ngước mắt lên nhìn " anh, anh họ, là anh làm sao..."

Cậu ta còn chưa dứt lời thì cổ áo đã bị Sở Phong nhấc lên, đẩy vào lan can.

Chu Tuấn Hào không cao bằng Sở Phong nhưng lại nặng hơn. Lúc này cậu ta bị Sở Phong xách lên giống một con gà con, không hề có năng lực phản kháng.

Chờ đến lúc cậu ta kịp phản ứng thì hơn nửa người đã bị treo ngoài lan can.

Lầu sáu không cao lắm nhưng chắc chắn cũng không thấp. Chu Tuấn Hào nắm chặt lan can hô thất thanh " anh họ, em sai rồi, em sai rồi lần sau em không dám nữa. "

Về mặt Sở Phong hồ hững, anh lại đẩy Chu Tuấn Hào ra ngoài thêm mấy cm nữa. Chu Tuấn Hào biết nếu không duy trì được thăng bằng thì sẽ lập tức lao đầu xuống.

Giờ khắc này Chu Tuấn Hào mới cảm thấy người anh họ cả ngày cả những cà nhõng của mình lại có vẻ đáng sợ như này, cậu ta hét lên như heo sắp bị làm thịt.

" Sở Phong, mày buông tao ra, thăng thiên này "

" Mày ồn ào quá đấy " con người của Sở Phong tối om, anh dứt khoát hất cằm của Chu Tuấn Hào.

Chu Tuấn Hào nước mắt nước mũi giàn giụa, cái quần đồng phục màu xám bỗng chuyển màu đậm hơn, mùi khai xộc lên, cậu ta đã sợ đến mức không cầm được mà tiêu ra quần.

Sở Phong cau mày nhìn, anh một cước ném cậu ta vào trong sân thượng, " ầm " một cái, Chu Tuấn Hào nằm co ro một chỗ, người run lên bần bật.

Sở Phong ngồi xuống, gằng từng chữ một " Sau này còn dám trêu chọc mấy bạn học nữ nữa thì tao để bố mày xuống xử lý mày, bây giờ thì cút mau. "

Chu Tuấn Hào không nói nên lời, chật vật gật đầu, dùng tay chân bò dậy chạy đi mất.

Mới vừa rồi Tôn Miên Miên bị cậu ta quấy rối đã bình tĩnh lại, Sở Phong đột nhiên đến cứu cũng không làm cô bất ngờ.

" Chu Tuấn Hào " cô kêu lên " Nếu như cậu còn không thay đổi tôi sẽ lập tức gửi mấy tin quấy rối cho mẹ kế của cậu, lúc đó cả tập đoàn đều biết, để tôi xem mẹ cậu phản ứng như thế nào. "

Chu Tuấn Hào nghe xong chạy đi mất, đóng cửa sập một cái " rầm " trả lại sự yên tĩnh vốn có cho sân thượng.

Tôn Miên Miên quay qua nhìn Sở Phong " cảm ơn cậu. "

Đối phó với Chu Tuấn Hào lưu manh như vậy, nếu dây dưa vào sẽ rất khó để thoát ra. Đối số điện thoại thì cậu ta có thể tiếp tục đi xin sau đó ngựa quen đường cũ quấy rối cô. Cậu ta ở trường hô mưa gọi gió, nếu cứ tiếp tục để yên thì sự việc sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Nếu như cô nói cho giáo viên biết thì sao? Có lẽ sẽ được yên bình một chút nhưng cũng không thể nhờ cò tận gốc được.

Chu Tuấn Hào sợ nhất là cái gì? Chính là mất đi chỗ dựa vững chắc là Sở gia. Cậu ta dám ngông cuồng trong trường học không phải là vì có danh con trai của Sở Hâm Hồng à?

Cho nên, cô muốn trừng trị Chu Tuấn Hào.

Nhưng mà cô phải có một người nào đó vừa có năng lực vừa có gia thế ngang bằng cậu ta.

Mà cả cái trường này còn ai ra ngoài Sở Phong?

Mặc dù Sở Phong cùng với Chu Tuấn Hào là anh em họ nhưng trực giác của Tôn Miên Miên nghĩ rằng Sở Phong sẽ giúp cô. Họ không cùng một loại người, cô còn là đứa ở miệng xin giúp trước, bất quá 10 phần thì cô cũng không nắm chắc 9 phần rằng anh sẽ đồng ý, dù sao Sở gia cũng quá phức tạp.

Cũng may Sở Phong không một chút do dự, cô vừa mở miệng xin anh đã đồng ý.

Giải quyết xong vấn đề, tâm trạng tồi tệ bữa giờ của Tôn Miên Miên đã tiêu tan hoàn toàn, cô móc trong túi ra hai cây kẹo " Ăn không? "

Cơn giận của Sở Phong vẫn chưa nguôi hoàn toàn...

Trước mặt Tôn Miên Miên, mặc dù Sở Phong đã biết Chu Tuấn Hào cặn bã như nào với lại bình thường anh cũng không thêm quan tâm chuyện bao đồng, chỉ là đồng ý giúp Tôn Miên Miên nói chuyện với Chu Tuấn Hào, anh nghĩ mình sẽ không đụng một ngón tay vào " hiện trường gây án " của cậu ta nhưng khi anh được tận mắt thấy Chu Tuấn Hào nói những lời dơ bẩn với Tôn Miên Miên thậm chí còn định đụng tay đụng chân vào cô. Nhất thời chịu không nổi.

Trong lòng bùng lên ý chí muốn đâm chết Chu Tuấn Hào.

" Cậu có ăn không? "

Trước mặt xuất hiện con heo nhỏ nhỏ, vỏ bọc bên ngoài là màu hồng phấn, đằng sau còn có một con bướm và dĩ nhiên con bướm cũng là màu hồng.

" Tổ thấy cây kẹo bông gòn này ăn rất ngon, rất ngọt nhưng không làm người ta thấy ngán. " Cô nhìn Sở Phong đang sa sầm mặt mày, nói thêm một câu " Ăn đi rồi tâm trạng sẽ tốt lên thôi. "

Sở Phong nhớ lần cuối anh ăn kẹo là vào ngày thứ 7 sau khi bố mẹ mất. Một cô bé xa lạ đến bên cạnh hát an ủi và cho anh kẹo, thế mà anh cũng ăn cây kẹo đó. Sau lần đó anh chưa hề đụng vào kẹo.

Cô bé ấy cũng nói y hệt cô " Anh ơi, cây kẹo này có phép thuật, ăn vào rồi tâm trạng sẽ tốt lên thôi. "

Mười một năm trôi qua, anh không còn nhớ rõ cô bé trông như thế nào, chỉ nhớ cây kẹo rất ngọt, bài hát cũng rất hay.

Sở Phong cầm lấy cây kẹo, lột vỏ cho vào miệng, hương vị ô mai ngọt ngào lập tức xông thẳng vào mũi.

Anh nhìn về hướng bên cạnh, cô gái này giờ vẫn im lặng đi theo sau anh. Lông mi cô ấy rất dài, mái tóc bị gió thổi, cây kẹo đã bị ăn hết một nửa.

Hầu hết ấn tượng của mọi người về Tôn Miên Miên đều là xinh đẹp, dịu dàng và sạch sẽ. Tính cách cũng rất tốt nhưng trên thực tế cô ấy sẽ nhe móng vuốt nhỏ của mình ra để bảo vệ bản thân. Một cô gái nhỏ bé nhưng rất kiên cường.

Lá gan cũng rất lớn.

Sở Phong cắn con heo một cái

Rất ngọt.

Cảm giác tức giận ban nãy cũng tiêu tan.

Tác giả có điều muốn nói:

Bé Miên Miên: tại sao lại có những người đáng ghét như vậy chứ.

Bé Phong sờ tóc của bé Miên Miên: đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.

Bé Tuấn Hào đứng phía sau mặt xị thành một cục.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

EDIT: Karalz

Trước ngày lễ Quốc Khánh một tuần là kỳ thi giữa học kỳ, trong khoảng thời gian này, bầu không khí mang tên " học điên đầu " nồng nặc.

Lớp trưởng Quy Tuấn và lớp phó học tập Trần Cẩm Nguyên cứ như idol ấy, mấy bạn trong lớp hỏi bài liên tục. Có khi muốn hỏi bài còn phải xếp hàng đợi đến lượt mình.

Bạn học Sở Phong ngồi ở bàn cuối vẫn ung dung, không bị ảnh hưởng bởi không khí học tập của lớp. Bạn ấy thích ngủ thì ngủ, chơi điện thoại thì chơi.

Tâm trạng cực kỳ tốt.

Tôn Miên Miên nhìn mà ngưỡng mộ.

Từ khi cô chuyển trường về Nam Thành, đây là lần đầu tiên thi cử. Mấy bài kiểm tra trước đó không tính, chỉ có khi thi cả lớp bị sắp chỗ lộn xộn mới biết được thực lực của nhau đến đâu.

Cô tự làm một cuốn sổ tay nhỏ ghi chép các kiến thức quan trọng của môn tiếng Anh và tiếng Trung. Mỗi lúc rảnh thì lấy ra đọc lại.

Nhớ lời thầy Ngô dặn dò, cô làm cho Sở Phong một cuốn y chang.

Ngoại trừ việc học ra, Sở Phong đều làm mọi việc rất hoàn hảo, người lạ nhìn vào đều nghĩ đứa bé này thật thông minh nhưng không chịu học hành chăm chỉ. Do đó, cô và thầy Ngô chắc rằng tình hình của anh vẫn có thể cứu vãn. Chỉ cần giúp anh học một chút, chắc chắn rằng điểm số sẽ không nát như bây giờ.

Hiện giờ Tôn Miên Miên đang ngồi trong phòng ngủ, dưới ánh đèn học, cô đang tổng hợp các kiến thức cần thiết để chép vào cuốn sổ.

Lý Mộc Ca bước ra khỏi phòng tắm, lau tóc, cô ấy cúi đầu nhìn " Cậu viết thêm một quyển chi nữa vậy? "

Tôn Miên Miên không ngẩng đầu " Viết cho bạn cùng bàn. "

Chuyện thầy Ngô nhờ Tôn Miên Miên giúp Sở Phong Lý Mộc Ca có biết. Cô ấy ngáp một cái, bò lên giường " Cậu bắt buộc phải giúp cậu ta à? Với cái thành tích đó ngoại trừ thầy Ngô ra thì các giáo viên khác đều buông xuôi rồi. "

Dĩ nhiên là Tôn Miên Miên biết chứ.

Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy ngôi sao nhỏ đang mặc sức tỏa sáng trên bầu trời cao. Nhớ đến hồi đó có một lần Sở Phong nói với cô rằng " cậu không nghĩ đến việc người với người ở chung một chỗ mới kích thích à? "

Ở cái tuổi mười bảy mười tám thanh xuân phơi phới của các cô cậu học sinh, mỗi ngày đều phải điên đầu vì số lượng bài tập quá nhiều, bài kiểm tra liên miên, cuối tuần còn phải lao đầu vào học thêm, học phụ đạo. Tiền tiêu vặt còn không đủ để cho bọn họ mua Figure*, Lolita,....

*Figure: là mấy mô hình nhỏ nhỏ mô phỏng nhân vật trong Anime ấy các bạn. Chi tiết các bạn lên GG search nhé ^^

Mà Sở Phong với cô đều là hai bạn nhỏ đáng thương đồng bệnh tương liên, còn nhỏ đã mất đi người thân thiết nhất đối với mình.

Cô còn khá hơn Sở Phong một chút, ít nhất không phải đối mặt với người di và chú suốt ngày chỉ muốn hủy hoại, bôi dơ cháu mình.

Hơn nữa cậu ấy còn giúp cô xử lý tên biến thái kia nữa.

Tôn Miên Miên gục đầu xuống tiếp tục chép.

Vào thứ hai, Sở Phong thấy bạn cùng bàn thân yêu của mình đưa cho một cuốn sổ tay. Tờ giấy và cạnh của quyển sổ màu hồng, có mùi thơm thoang thoang. Ở trên đỉnh còn có câu " tương lai của cậu còn nhiều điều do chính cậu quyết định " phía sau còn có một cái mặt cười nho nhỏ.

Sở Phong "... "

" Đây là những kiến thức quan trọng, cậu chỉ cần chú ý học một chút, tuần sau thi sẽ được điểm cao. "

Sở Phong giờ cuốn sổ trong tay lên " Cậu để tôi dùng cuốn sổ màu hồng kèm theo mùi thơm hoa hồng của con gái à? "

Tôn Miên Miên giải thích " Bởi vì trong ký túc xá không có loại khác, cậu là con trai, nếu dùng màu hồng cũng không giấu được thế nên cậu nhận nó đi mà. "

Cô nhìn Sở Phong bằng ánh mắt cực kỳ mong đợi, anh bèn thở dài gật đầu đáp " Được rồi. "

" Vậy giờ nghỉ trưa từ giờ đến tuần sau tớ sẽ ngồi lại kiểm tra cho cậu nha? Được không? " Tôn Miên Miên nghĩ Sở Phong nhận nhưng không biết có thêm liếc một cái không nữa, cứ tự mình giám sát cho yên tâm.

Sở Phong đưa tay lên đầu " Cậu thích tớ hay gì mà đối xử với tớ tốt thế? "

Móa!

Tìm Tôn Miên Miên đập mạnh một cái, cô cầm cây bút vẽ một dấu chéo vô sách bài tập của Sở Phong.

Sau đó cô nghe thấy người bên cạnh cười một tiếng.

Người này còn cười nữa!

Cô nhắm mắt nghiêng nghiêng răng, quay người sang một bên.

Thấy cô bé giận, Sở Phong sờ sờ mũi nín cười.

Anh cũng không biết tại sao khi thấy Tôn Miên Miên đều muốn trêu cô một chút, đây không tính là tật xấu đấy chứ? Giống như mấy bé trai trong trường mẫu giáo ấy, bám con gái nhà người ta đến mức phát khóc.

Từ từ, vậy thì anh khác gì Chu Tuấn Hào đâu?

Thôi thôi toang rồi, Sở Phong không có kinh nghiệm đồ dành bạn gái! Làm sao để cứu vãn quan hệ của anh với bạn cùng bàn đáng yêu nhất quả đất kia đây?

Tôn Miên Miên đang giải đề cương vật lý, bỗng nhiên một con ếch được xếp bằng giấy bung qua.

Cô dừng lại một chút sau đó ghét bỏ dùng bút hất qua một bên rồi tiếp tục làm bài.

Một phút sau lại có thêm một con ếch nữa nhảy qua! Điểm khác biệt giữa con ếch này và con lúc nãy là có thêm ba chữ "thật xin lỗi" trên lưng.

Một giây kế tiếp lại có thêm một con nữa, lần này là "tất cả đều nghe theo chỉ thị của cậu"

Thấy dòng chữ này, thâm tâm ráng giương nãy giờ của Tôn Miên Miên lập tức mềm nhũn ra như cọng bún.

Cô quay đầu qua, nhìn Sở Phong, mềm giọng "buổi trưa nay cậu cố gắng học thuộc trang thứ nhất cho tớ."

Giọng cô lúc này mềm mại như gió xuân thổi, Sở Phong ngay lập tức bị hạ gục.

Lớn tiếng nói "Được"

Cuối cùng chuông tan cũng học vang lên, Sở Phong hỏi "Buổi trưa cùng nhau ăn cơm à?"

Tôn Miên Miên lấy bút trên bàn cắt vào túi, nhìn Sở Phong một cái "Bởi vì quyền sở nhỏ kia à? Không cần đâu. Xem như lần trước cậu giúp tớ xử lý Chu Tuấn Hào, hôm nay tớ mời."

Trong khoảng thời gian tiếp xúc, anh biết cô không phải khách sáo. Cô gái nhìn hiền hiền vậy thôi chứ đã chọc cho xòe móng vuốt thì thôi xác định. Sở Phong đồng ý, đã có lần đầu tiên chắc chắn phải có lần thứ hai.

Nghĩ đến hàng ngày cô cùng với Lý Mộc Ca như hình với bóng liền nói "Vậy được, dắt theo em họ của cậu đến luôn."

Lỗ tai của Khương Hạo đối với từ "ăn" rất thính, da mặt vô cùng dày, vút bỏ liêm sỉ nói "Nữ thần, dắt tớ theo với. Nghe nói nhà ăn vừa có món mới, trưa nay chúng ta cùng nhau thử đi nè hihi"

Nhiều người nhưng Tôn Miên Miên vẫn không tỏ ra chút gì gọi là tiếc tiền, cô hào phóng "Được rồi vậy trưa nay chúng ta cùng thử."

Có Khương Hạo dĩ nhiên có Lưu Tiêu Hàn, cả nhóm bạn năm người cùng nhau kéo xuống nhà ăn. Sở Phong cầm thực đơn đưa cho hai cô gái "Các cậu chọn món đi."

Đừng để ý Lý Mộc Ca, cô nàng không biết đã nhầm "Phong thần Phong thần" trong lòng mấy chục lần rồi. Chỉ cùng Sở Phong ăn cơm có một bữa thôi mà đã hồi hộp đến mức làm rơi cả thực đơn.

Tôn Miên Miên không biết bọn Sở Phong thích ăn cái gì vì thế gọi một phần cá kho thịt cay cay ngọt ngọt theo khẩu vị của mình sau đó đưa thực đơn cho Khương Hạo.

Khương Hạo gọi gà cay, Lưu Tiêu Hàn thì cá hấp.

Sở Phong nghiên cứu trong chốc lát liền gọi thịt kho dưa, còn gọi thêm một cái bánh bao nhân trứng sữa.

Khương Hạo kinh ngạc nhìn anh "Anh Phong, từ khi nào mà khẩu vị của cậu đổi thành đồ ngọt vậy??? " Còn là bánh bao sữa vàng vàng nữa chứ.

Nghe vậy, Tôn Miên Miên cũng nhìn về phía Sở Phong. Cô cũng thích ăn ngọt, mới vừa rồi còn định gọi thịt xé vị ngọt với thịt kho dưa chua ngọt ai ngờ Sở Phong đã gọi rồi.

Sở Phong vẻ mặt tự nhiên gõ thực đơn lên đầu Khương Hạo một cái "hôm nay, không được à?"

Khương Hạo ôm đầu nịnh nọt nói "Được được chứ, anh Phong làm gì cũng được! Đã là nam nhân thì không thể không được."

Lời này nghe cứ vô lý thế nào ấy.

Sở Phong bỏ qua vấn đề "Im miệng lại đợi ăn đi."

Khương Hạo lập tức làm động tác kéo khóa miệng.

Bữa cơm này Tôn Miên Miên vô cùng hài lòng bởi vì hơn nửa bàn ăn đều là món cô thích, đợi đến khi cô dùng bữa mới phát hiện rằng mình ăn quá no.

Sở Phong vừa ăn vừa len lén quan sát cô, thấy cô bụng bắt chăm chú ăn cơm. Hai cái má phồng lên như con chuột Hamster, đáy mắt còn có tia hạnh phúc.

Ăn xong, Tôn Miên Miên đi tính tiền thì chị thu ngân nói bàn ăn đã có người trả rồi.

Sở Phong một tay đút vào túi quần tỉnh bơ đi đến " Bữa nay có hơi nhiều người, vấn đề tôi con trai mời thì hơn. Lần sau có mỗi tôi thì để cho cậu mời. "

Đã trả tiền rồi, Tôn Miên Miên chỉ nghĩ Sở Phong sĩ diện hảo, cô không tranh trả tiền với anh nữa, lấy lại điện thoại " Được rồi. "

Khỏe miệng Sở Phong nhếch lên, kế hoạch dụ Tôn Miên Miên đi ăn cơm chung lần thứ hai đã thành công mỹ mãn.

Tiết cuối cùng của thứ sáu là tiếng Trung, sau khi chuông tan học vang lên. Cả dãy khối mười một đều phát ra một âm thanh đồng nhất đó là tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng kéo bàn ghế.

" Hôm nay cậu phải về nhà à? " Sở Phong hỏi con ong đang bận rộn dọn dẹp đồ đạc Tôn Miên Miên, bởi vì tuần tới là thi, rất nhiều bạn học chọn ở lại trường để ôn.

" Ừ đúng rồi, ngày mai là sinh nhật cô tớ. " Tôn Miên Miên dừng lại một chút rồi bổ sung thêm 1 câu " Chiều chủ nhật sẽ quay về trường. "

Nói xong cô mới nhận ra mình cứ như con gái đang báo cáo hành tung cho baba Sở Phong.

" Vậy là tôi không được gặp cậu trong vòng hai ngày bốn mươi tám tiếng. " Sở Phong chả muốn điều này xảy ra tí nào. Anh quay người lại đặt tay lên vai Tôn Miên Miên " bạn cùng bàn nhỏ ơi, cậu có gì muốn nói với tôi không? "

Tôn Miên Miên bỏ sách vào cặp đặt lên trên đùi, lạnh lùng nói một câu " Trong hai ngày này nhớ học hành đàng hoàng nha bạn cùng bàn của tôi ơi. "

*

Sáng thứ 7, Tôn Miên Miên dậy thật sớm để xuống bếp làm một nồi mì trường thọ.

Món này do bà nội dạy cô làm, ở nhà nếu có sinh nhật ai thì đều phải biết làm món này. Tôn Á Văn cực kỳ vui, một mình ăn hết hai bát " Miên Miên của chúng ta giỏi thật, mùi vị của món mì giống bà nội y đúc. "

Bình thường vợ chồng Tôn Á Văn đều tập trung đi làm, quan hệ bạn bè đa số là bạn làm ăn nên khi đến sinh nhật chỉ mời mấy người họ hàng thân thích. Cắt xong bánh sinh nhật liền đuổi hai cô con gái yêu lên lầu " thứ hai thi rồi, tụi con cố gắng dành thời gian ra học đi nha. "

Lý Mộc Ca cầm đĩa bánh trong tay than thở " Còn hai năm nữa lận mới được giải thoát, tớ sắp chịu không nổi rồi huhu. "

Sở Phong không có về nhà, ông nội đã đi công tác. Nếu về cũng chỉ có một mình anh bơ vơ.

Anh vừa từ nhà vệ sinh ra, áo choàng màu đen khoác hồ trên người, lộ ra bắp thịt cùng cơ bụng rắn chắc.

Điện thoại trên bàn kêu lên, anh vừa lau tóc vừa ấn nghe.

" Bác "

" Alo " giọng của Tổng Trì Viễn từ đầu kia vang lên " Sắp thi rồi đúng không cậu nhóc? Khi nào thi thế? "

" Thứ hai tuần sau ạ. "

" Hôm nay bác gọi muốn nói cho cháu về " Lâm Tịch Dân ". Chắc chắn trong 10 năm nay nó đã bị mua bán trao đổi qua ba lần, ba lần đều ở nước ngoài. Bởi vì thời gian quá lâu rồi, không tiện tra lắm. "

" Bác, bác có thể tra cho cháu các thành viên trong gia đình của mấy chú phi hành đoàn năm đó ngồi trên chiếc máy bay chở gia đình cháu có gì khác thường trong 10 năm nay không? " Sở Phong để chiếc khăn trắng trên đầu, giọng nói mang vẻ khinh thường.

Tổng Trì Viễn hơi hồi hộp, ông chần chừ hỏi " Sở Phong, không lẽ cháu nghi ngờ... "

" Đúng rồi ạ, 10 năm trước lúc bố cháu còn sống, mọi người đều bầu cử và đồng ý với quyết định của ông nội là cho bố lên làm chủ tịch công ty mẹ của Sở gia. Chắc như ván đóng đinh rằng ông ấy sẽ là đầu tàu tiếp theo của cả gia đình. Sở Hâm ở công ty chẳng qua được đặc cách cho một chút vụ, hằng năm đều có cổ phiếu trong tay. Nếu ông ta không đi làm tức là không ai quản lý chút vụ đó. Nếu ông ta cần nhiều tiền nhưng đồng thời không muốn cho mọi người biết thì " Lâm Tịch Dân " là sự lựa chọn tốt nhất. "

Sau khi cúp điện thoại, Sở Phong ngẩn người ra nhìn chằm chằm vào bàn đọc sách. Tai nạn năm đó xảy ra quá bất ngờ, lúc tra ra thì kết quả lần nào cũng là do thời tiết xấu gây nên, bởi vì chuyện này mà trong vòng 11 năm nay Sở Phong sống trong áy náy với bố mẹ đã khuất.

Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của " Lâm Tịch Dân " làm anh hoài nghi. Mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng trực giác mách bảo rằng mọi chuyện đằng sau không đơn giản như vậy.

Sở Phong hít sâu một hơi, nhưng lồng ngực vẫn rất khó chịu.

Anh đi đến chỗ bàn đọc sách ngồi xuống.

Trên bàn có một quyển sổ hoàn toàn không hợp gì với tông chủ đạo của cả căn phòng. Quyển sổ màu hồng nhạt thơm thơm, trên ấy có nét chữ nắn nót cùng với một mặt cười đáng sau.

Nhìn vào nó, Sở Phong cảm giác như mọi bồn chồn trong lòng đều được giải tỏa.

Lông mày không còn cau có nữa, sự tức giận trong lòng cũng biến mất.

Tác giả có điều muốn nói: Bé Miên Miên không thích ăn cà rốt chút nào, vào giờ cơm trưa, bé len lén lấy cà rốt trong hộp cơm của mình ném ra.

Bé Sở Phong: Không ăn rau là không cao được đâu, anh ăn với em nha. Anh một miếng em một miếng rất nhanh sẽ hết thôi nè, được không?

Bé Miên Miên: Được.

Mình ơi dạo này mỗi lần đăng chương mới lên là wattpad sửa cái dấu ra sau chữ ấy ạ.((ai biết cách khắc phục chỉ tớ với. Để vậy riết tớ sợ máy bạn đọc k được.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lần thi này chỉ cần kiểm tra hai môn là Toán và tiếng Anh, các môn còn lại chỉ cần một buổi tối tự học là giải quyết xong xuôi.

Phòng thi của ban tự nhiên là từ phòng 1 - 22, lớp 1 và lớp 2 là nơi của những học bá, lớp 21 và 22 dĩ nhiên là của những ông thần bà thần học tra.

Sau tiết tự học vào buổi sáng thứ hai, mọi người sẽ di chuyển đến phòng thi của mình theo kết quả học tập vào tháng kiểm tra trước đó. Trong lớp học âm ỉ, mọi người tách bàn ghế ra ngồi xuống, mỗi người một chỗ.

Lư Tiêu Hàn và Khương Hạo đều thi ở phòng cuối cùng. Trong bài kiểm tra tiếng Anh đầu tiên, bọn họ toàn học thuộc những kiến thức chính. Hai người viết những kiến thức đó vào hai tờ giấy nhỏ, mỗi người một tờ.

Sau đó kẻ vai sát cánh đi đến hàng áp chót tìm Thái Tuế Sở Phong ở phòng số 22.

Ánh sáng không truyền được vào chỗ trong góc thế nên vị trí ngồi của Sở Phong hơi tối, anh gục xuống bàn chớp mắt một lúc, áo sơ mi bị anh vén lên cùi chỏ, lộ ra cánh tay tuy gầy gò nhưng khỏe.

" Anh Phong, có cần đáp án không? Lát tớ truyền xuống cho. " Khương Hạo ngồi xuống bàn.

Bởi vì đây là bài kiểm tra chất lượng học sinh hàng tháng thế nên mới chưa đến 6 giờ rưỡi thì cái loa của trường đã bật um sùm bài " Na Tra Chi Ma Đồng Giáng Thế ", đến bây giờ rồi trong đầu Sở Phong cũng chỉ toàn " một đóa hoa sen một đóa hoa sen một đóa hoa sen. "

(Bài này nha mấy bạn <3)

" Không cần. " Sở Phong ngồi dậy, đôi bàn tay thon dài đưa lên gỡ tóc.

Khương Hạo chắc chắn hai tiếng, cái khuôn mặt này của Sở Phong làm cái mẹ gì cũng đẹp trai.

Lư Tiêu Hàn đang cầm bút chỉ trong tay, cậu ấy quay xuống " Cậu sẽ ổn chứ? Thật ra làm con người cũng phải có tham vọng tiến về phía trước chứ, cậu cứ như vậy điểm số không cải thiện được đâu. "

Sở Phong cầm cục tẩy lên chọi cậu ấy " Quay lên học bài của cậu đi. "

Giám thị chưa đến, là một học tra, trong phòng thi này không có cái khái niệm nhồi nhét kiến thức vào đầu trước khi thi.

Mọi người tụ ba tụ bảy, nam sinh nói chuyện về mấy con game vừa ra mắt gần đây " Hôm qua cậu chơi thử chưa? Tớ thử rồi, cực kỳ sống động, bản update lần này còn được lái máy bay trực thăng. " Nữ sinh thì nói về Sở Phong " Wow, với cái nhan sắc này chắc tớ ở lý trong phòng thi này đến cuối năm quá!! "

Đột nhiên cả lớp đang ồn ào náo nhiệt bỗng im bất. Sở Phong ngẩng đầu lên, theo hướng mọi người đang nhìn.

Có một người đang đến nhưng không phải là giám thị, người đó là Tôn Miên Miên.

Cô là học sinh chuyển trường, kỳ thi trước không có mặt thể nên lần này cũng được xếp vào phòng số 22.

Từ ngày tựu trường đến nay cũng đã được một tháng, hào quang của nữ thần vẫn tỏa sáng nhức mắt. Vào những ngày thi, nhà trường thả lỏng thể nên không quản về chuyện ăn mặc của học sinh. Nhiều cô gái có thêm những món đồ trang sức xinh xẻo đeo lên tay, trên tóc bắt buộc lúc nào cũng phải có kẹp tóc nhỏ nhỏ.

Tôn Miên Miên vẫn mặc cái váy đồng phục học sinh màu trắng, mái tóc được cô buộc đuôi ngựa bằng sợi dây màu đen, trên dây có một con gấu trang trí.

Đó là tất cả.

Nhưng vẫn khiến cho người ta tò mò, muốn nhìn theo mãi.

Lúc mọi người chú ý về bên ngoài thì cô đi thẳng xuống hàng cuối cùng sau đó ngồi xuống.

Lư Tiêu Hàn nhỏ giọng nói " Anh Phong anh Phong, thi xong tại mình đổi chỗ nha, tớ cũng muốn ngồi cùng bàn với nữ thần. "

Cậu ấy vừa dứt lời đã bị Khương Hạo thọc một cái vào eo.

Sở Phong cúi chân ra phía trước, nhìn Lư Tiêu Hàn, nở một nụ cười lạnh băng. Lư Tiêu Hàn lập tức sợ sệt cười trừ. Sở Phong không hay cười nhưng nếu anh đã cười tức là đang giận.

Ký ức hồi bé bị Sở Phong đè xuống đánh lại lướt qua trong đầu, cậu ấy nhanh chóng vẫy vẫy tay " Haha không có đâu, nghĩ đùa vậy thôi. "

" Nghĩ cũng không được. " Giọng Sở Phong nhàn nhạt vang lên.

Chuông vang lên, hai giám thị một trước một sau bước vào, Khương Hạo và Lư Tiêu Hàn nhanh chóng trở về chỗ ngồi, vừa đi vừa dùng ngón trỏ gõ vào trán Lư Tiêu Hàn " Cậu còn muốn ngồi cùng bàn với nữ thần à, chán sống đúng không. "

Học sinh ngồi trong cái phòng 22 này đều là những thành phần khiến giáo viên đau đầu. Ngoại trừ Tôn Miên Miên thì 39 em còn lại là nhân vật tệ nhất năm ngoái.

Chuông reo bắt đầu thi vang lên, hai người họ luân phiên nhau đi vòng quanh lớp sau đó cực kỳ yên tâm mà một người ngồi trước đọc sách, người đằng sau ôm điện thoại.

Vừa nhận được đề thi, Sở Phong nhìn từ đầu đến cuối. Cô gái nhỏ đã chuẩn bị cho anh rất đầy đủ, đề không trật một câu nào.

Nếu như anh làm sai thì cô ấy có tức giận sau đó không thèm đề ý đến anh nữa không?

Cầm cây bút chì 2B màu xanh trong tay quay quay mấy vòng, Sở Phong bắt đầu làm bài.

Buổi sáng thi hai môn, trừ khi muốn đi vệ sinh thì tất cả mọi người đều ở im trong phòng thi.

Tiếng Anh khá tốt, đi học mấy năm nay cũng không tính là mù chữ. Còn Toán? Ngoại trừ mấy câu hỏi trắc nghiệm thì mấy câu còn lại tính sao?

Trước khi thi toán, Lư Tiêu Hàn và Khương Hạo cùng nhau chặn cậu bạn ngồi ở hàng đầu, Lư Tiêu Hàn còn vỗ vỗ mấy cái vào tấm lưng ốm yếu gầy gò của cậu ta " Aida nghe nói lần trước cậu thi được tận 78 điểm, anh em chung phòng giúp nhau nhé. "

Lư Tiêu Hàn vừa đen vừa cao. Nếu ai quen cậu ấy còn đỡ chứ không quen thì xác định bị dọa mất vía.

Cậu học sinh kia cũng không ngoại lệ, không tránh khỏi ớn lạnh.

Khương Hạo đẩy Lư Tiêu Hàn " Tránh ra, cậu làm người ta sợ rồi kìa. Sức cậu mạnh như vậy đập người ta muốn bay ra ngoài. " Vừa nói vừa xoa xoa lưng của cậu bạn ấy, cười nói " Người anh em, hôm nay đều trông cậy vào cậu đấy, nhớ truyền câu trả lời cho tớ nhé. "

" Được được được. " Bạn nam ấy nhanh chóng gật đầu.

Giáo viên dạy toán cho Tôn Miên Miên hồi trung học cơ sở cực kỳ nổi tiếng trong thành phố. Giảng bài rõ ràng dễ hiểu còn pha thêm tính tình hài hước. Khi học không bị chán, đó chính là chìa khóa của việc học. Khi bạn học một cái gì đó thật vui vẻ thì dĩ nhiên điểm số sẽ được cải thiện không ít. Trong ba năm qua, toán đã trở thành môn học chính của Tôn Miên Miên.

Ngoài hai câu nâng cao cuối cùng thì lần này đề thi cũng không khó lắm, Tôn Miên Miên làm xong hết cách thời gian còn có mười mấy phút.

Cô ngẩng đầu nhìn người đang trước, quả nhiên là đang ngủ...

Bài thi bị để ở dưới cánh tay lộ ra, hai chữ TRÔNG KHÔNG thích hợp nhất để tả bài thi của Sở Phong, thậm chí còn không có hai chữ "bài làm" luôn.

Trắng xóa như tuyết.

Thôi được rồi, bạn học này không làm được là bỏ trống, rất trung thực. Nghĩ đến đây cô mới nhận ra là mình đang kiểm có hộ bạn học tra này à? Tại sao vậy?

Thở dài, cô tập trung sự chú ý về bài thi của mình, kiểm tra lại một lượt.

Thầy giám thị ở cuối lớp đang nhìn chăm chăm vào bảng báo cáo của lớp 22, cô giám thị ở trên đi một vòng quanh lớp sau đó quay về chỗ cầm quyển sách lên.

Đội cả hai giáo viên đều không chú ý, cả lớp nhanh chóng truyền đáp án, động tác ngày càng nhiều, cục giấy bay đầy phòng.

Lúc chuông reo hết giờ làm bài Sở Phong mới tỉnh, Tôn Miên Miên đi lên bục giảng lấy cặp thấy mắt anh hằn rõ dấu vết vừa mới ngủ dậy.

Tiết tự học buổi tối thi xong môn tổng hợp, mọi người đều chơi tự do mặc dù còn một lúc nữa mới hết giờ. Giám thị cũng để bài thi tại chỗ. Lư Tiêu Hàn, Khương Hạo và hai nam sinh khác còn công khai chơi game trong lớp.

Mới đầu còn biết nói nhỏ, đến lúc trận đấu quá căng thẳng thì miệng người nào người nấy la.

" Có tiếng trực thăng, để ý rồi bắn sập nó! "

" Con mẹ nó cậu kêu nữa tớ đánh chết cậu. "

" AAAA, có người bắn lên. "

" Nhanh nhanh cứu tớ, tớ không muốn làm hòm xanh đâu. "

Lớp trưởng Quy Tuấn có nhắc nhở bọn họ nhỏ tiếng để không ảnh hưởng đến người khác. Các cậu ấy ngoài miệng đáp ứng chứ vẫn kêu như vịt với nhau.

Cả ngày thi mệt mỏi, Tôn Miên Miên có hơi mệt, trong tiết tự học cô gục hẳn xuống bàn để ngủ.

Sở Phong cầm bình nước từ cửa sau đi vào, thấy cô bé đã nằm gục lên bàn mà ngủ. Mấy sợi tóc rũ xuống gò má, hơi thở nhẹ nhẹ.

Mấy người bên kia vẫn cứ nhao nhao, Tôn Miên Miên khó chịu cau mày động đậy một cái, áo khoác trên người rơi xuống.

Sở Phong lập tức kéo áo lên cho cô sau đó đá mạnh vào ghế Khương Hạo " Các cậu nhỏ tiếng một chút xem, không thấy mọi người đang học hả? "

Khương Hạo vội vàng nói " Được rồi anh Phong, xin lỗi anh Phong. "

Im lặng chưa đến một chút đồng hồ, Lư Tiêu Hàn bị knock đã rống lên " Ê cứu, tôi bò... "

Cậu ấy rống lên được một nửa thì chợt nhớ ra anh Phong vừa nhắc bọn họ nhỏ tiếng, cậu ấy liếc xuống một cái thì thấy Sở Phong đang nhìn Tôn Miên Miên ngủ, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng.

A? Hoa mắt à?

Nhất định là...

" Công lên. " Khương Hạo chạy đến cứu cậu ấy, Lư Tiêu Hàn không gấp, cho nhân vật nằm tại chỗ uống nước.

Tôn Miên Miên quay người qua một bên, nếu chú ý sẽ thấy lỗ tai của cô đỏ rực.

Thật ra thì cô ngủ không sâu, mới vừa rồi còn bị bọn họ la đánh thức nhưng mệt quá nên nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sở Phong nói gì cô biết, giúp cô đắp áo cô cũng biết. Không không, những cái này đều không phải là điểm chính, điểm chính là anh lấy ngón tay chọc vào mặt cô.

Ngón tay hơi lạnh trượt qua mái tóc của cô sau đó chọc vào má.

Nghĩ đến đây Tôn Miên Miên không tự chủ được mà tim đập càng lúc càng nhanh.

Cô không thể không động đây.

Chớp mắt một cái, có một bàn tay đang giúp cô vỗ vai.

Cứ như đồ trẻ con ngủ ấy.

Là tay của Sở Phong.

Tôn Miên Miên quyết định nhắm chặt mắt, duy trì tư thế cũ đến lúc chuông tan học vang lên.

Sáng thứ hai thi, nếu không có gì ngoài ý muốn thì buổi chiều thứ ba sẽ có điểm.

" Oh no, tại sao không để tớ vui sướng nốt thứ ba. " Khương Hạo khẽ sờ kêu lên.

Mã Hiên: " đại khái thì niềm hạnh phúc của giáo viên đều xây dựng từ nỗi khổ của học sinh. "

Tôn Miên Miên nhìn chỗ ngồi bên cạnh trống trơn không có ai, không biết Sở Phong làm gì cả buổi trưa không thấy đến, hôm nay lại còn đi trễ.

Mười phút sau Sở Phong mới chống tay vào cửa hô " Báo cáo. "

Thầy Trần không mấy yêu thích " thiếu gia " Sở Phong, trong giờ học thích ngủ là ngủ, chơi điện thoại như chôn không người. Hôm nay anh đi trễ có hơi bất mãn " Cậu làm gì vậy hả? Chuông reng từ thuở nào mà giờ mới đến? "

Thầy ấy đứng trên bục giảng nhìn chàng thiếu niên còn cao hơn mình, giận sôi máu " bài thi tổng điểm 110 được có 25 điểm, cậu nghĩ trường học là cái chợ muốn làm gì thì làm à? Học hành như vậy làm sao lên được đại học? Đừng nghĩ nhà có tiền thì được phép hờ hững gọi gió. "

Thầy Trần vừa dứt lời thì Sở Phong bật cười.

Chàng thiếu niên lười biếng dựa vào cửa sổ, khoanh tay, áo sơ mi để mở hai nút. Dáng người Sở Phong cao gầy nhưng không yếu đuối, những chỗ cần có đều có đủ.

" Dĩ nhiên là tôi nắm chắc tương lai sẽ vào trường gì rồi, làm sao? Thầy ghen tị à? "

Lý do tại sao thầy Trần đến dạy ở Anh Hoa đều đã bị Khương Hạo dò nghe ra rồi. Thầy Trần coi thường bọn họ thì dĩ nhiên bọn họ cũng chẳng ra thì thầy Trần.

Không khí rõ ràng có hơi căng thẳng.

Thầy Trần là vì tiền mới chuyển vào Anh Hoa, nhưng lại luôn giả vờ thanh cao, ánh mắt nhìn bọn họ như nhìn rác khiến cho ông ta khinh bỉ vậy.

Thầy Trần giận đến mức lồng ngực phập phồng, viên phấn trong tay sắp bị ông bóp nát " Cậu nhìn lại mình đi... Cậu... " thầy ấy tức đến mức không nói nên lời " Đi ra ngoài, ra ngoài cho tôi. Sau này giờ học của tôi cậu không cần đến nữa. "

" Đến học hay không học là quyền tự do của tôi, không phải một hai câu của thầy là tôi bắt buộc phải nghe theo. Giờ học hôm nay không phải là thầy không cho tôi học mà là tôi không thích học. " Mặc dù Sở Phong đang cười nhưng đáy mắt có tia châm biếm.

Thầy Trần bị cảm giác tức giận vây quanh khiến ông ta không thở nổi.

Sở Phong đến nhìn cũng không thèm, quay người đi ra khỏi lớp.

Trong phòng học yên lặng như tờ.

Thầy Trần đứng trên bục giảng, sắc mặt lúc trắng lúc đen.

Khương Hạo dựa vào ghế, không khách khí nói " Thầy Trần ơi, này giờ đã trôi qua 5 phút rồi. Nhà trường trả tiền cho thầy không phải để thầy đứng trên đó thờ ơ đâu. "

Bình thường quan hệ của các bạn học với giáo viên cũng không tồi, bởi vì không làm bài tập, phá kỷ luật của lớp bị giáo viên phê bình cũng không nói gì, bị viết kiểm điểm cũng không lên tiếng dị nghị.

Nhưng điều kiện cho điều này là không nói xấu gia đình và nhân phẩm của bọn họ, thầy Trần này lại khác...

Nhà có tiền thì sao? Có tiền là sai à? Có tiền mới không sai ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

EDIT: Kanalz

Vào buổi chiều hôm đó, Sở Phong không lên lớp học hai tiết vật lý, hai tiết hóa sau đó anh cũng không vào.

Ăn cơm tối xong, Tôn Miên Miên quay lại lớp học cũng không thấy Sở Phong đâu. Nhìn cái ghế trống không bên cạnh, cô vỗ vỗ vai Khương Hạo " Cậu có biết Sở Phong đi đâu không vậy? Hai tiết tự học cũng không thấy cậu ấy vào lớp. "

Khương Hạo quay người lại, cậu ấy thở dài " Haiz, Sở Phong cứ nằm lì trong phòng ngủ ấy. Mới vừa rồi tớ với Tiểu Hàn đi gọi cậu ấy cùng ăn cơm, gọi mãi mà cứ nằm ở trong phòng, không cho tụi tớ vào luôn. "

" Vậy là Sở Phong chưa ăn cơm nữa à? "

Khương Hạo gật đầu một cái, bắt đầu than " Nhưng mà thầy Trần cũng quá đáng thật, rõ ràng là ông ta gây chuyện trước còn bày đặt đúng đó mà giảng đạo cho Sở Phong. Mặc dù thầy Trần dạy giỏi thật nhưng tính cách chả ra làm sao. Nếu ông ta không phải là giáo viên thì không chừng tớ đã lao đến đâm cho mấy phát. "

Tôn Miên Miên rũ mắt, không lên tiếng.

Khương Hạo nhìn cô, bỗng cậu ấy chợt nhớ ra điều gì mà gật mình một cái " A, Tôn Miên Miên, cậu có thể gọi khuyên anh Phong hộ chúng tớ được không? "

" Tớ ư? "

" Ủ đúng rồi, tớ cảm thấy nếu là cậu thì hên xui Sở Phong sẽ nghe. "

Tôn Miên Miên: "... Có lẽ cậu đề cao tớ rồi. "

Mặc dù nói vậy nhưng khi cô cùng Lý Mộc Ca về đến trước cửa phòng rồi thì đột nhiên lại nói " Hay là cậu vào ngủ trước đi, tớ đi chạy bộ một chút. "

" O... " Lý Mộc Ca nhìn theo bóng lưng Tôn Miên Miên biến mất ở cầu thang, có chút khó hiểu " chạy bộ buổi tối à??? "

Ngoại trừ chỗ bán thức ăn khuya cho ký túc xá còn sáng đèn thì toàn bộ khuôn viên trường đều tối thui, im lặng quá mức chịu đựng.

Tôn Miên Miên lấy điện thoại gọi cho Sở Phong, chuông đổ rất lâu, tưởng chừng như không nghe máy thì cô lại nghe giọng " alo " khàn khàn truyền qua.

" Cậu đang ở đâu? "

" Sân bóng. "

" Cậu có ổn không? "

" Bình thường. "

" Hôm nay mấy bài thì sửa tớ có chép lại, có chép luôn cho cậu rồi. Ngày mai cậu đến lớp học, nếu có gì không hiểu thì hỏi tớ nhé? "

" Được. "

" Vậy cậu ngủ ngon nhé. "

" Ngủ ngon. "

Nghe tiếng bíp tắt điện thoại, Sở Phong thả lỏng người, ngã người nằm ra sân cỏ phía sau.

Anh đưa hai tay lên gãi đầu.

Khi vào thu, nhiệt độ giữa ngày và đêm ở Nam Thành chênh lệch rất nhiều. Buổi tối hôm nay rất lạnh, sương mai len lỏi qua lớp áo sơ mi áp thẳng vào người anh.

Anh ngước lên nhìn trên bầu trời, có một ngôi sao lấp lánh. Cảnh tượng này làm anh nhớ lại năm mình 7 tuổi.

Cậu bé chuyên gia ngủ nướng đến tận trưa mà hôm nay lại dậy lúc 6 giờ sáng. Thừa dịp bảo mẫu không có ở đó, cậu ấy lén lút chạy đến thư phòng gọi điện thoại.

Anh gọi vào số của mẹ mình, di động reo hai tiếng đã có người nhận máy.

Giọng nói của mẹ truyền qua hàng nghìn km từ Mỹ về Trung Quốc nhưng sự dịu dàng quen thuộc vẫn thông qua ống nghe đi thẳng vào tai anh.

"Tiểu Phong, con dậy rồi à? Sao hôm nay bảo bối của mẹ dậy sớm thế."

Tiểu Sở Phong mặc bộ đồ ngủ ngồi bệt trên thảm, da của cậu bé rất trắng, ánh sáng từ cửa sổ chiếu lên khuôn mặt bụi bặm đáng yêu của cậu. Bàn tay nhỏ bé giữ chặt ống nghe, áp sát vào tai.

"Mẹ ơi, khi nào thì bố mẹ với anh hai về ạ?"

"Tiểu Phong muốn khi nào bố mẹ về đây hả?" Mẹ Sở Phong không trả lời mà hỏi ngược lại, âm thanh mang ý cười.

"Ngày mai, ngày mai ấy ạ. Mai là con tròn 7 tuổi rồi. Con muốn bố mẹ cùng anh hai quay về đón sinh nhật với con."

Ở đầu bên kia mẹ Sở Phong cười "Được, con không nói thì bố mẹ cũng quay về đón sinh nhật với con. Qua 7 tuổi là con được đi học cùng với anh hai rồi, có được không?"

"Được ạ! Con sẽ thi 100 điểm tất cả các môn cho mẹ xem. Mọi người nhớ phải về đúng giờ nha. Không về là con giận đó."

"Ừ, nhất định." Mẹ Sở Phong đồng ý với anh.

Hai ngày sau, anh đợi mãi mà không thấy bố mẹ cùng anh hai trở về, chỉ nhận được tin chiếc phi cơ chở bọn họ đã gặp tai nạn, không một ai sống sót.

Sở Phong đứng trên hành lang của ngôi nhà nhìn xuống dưới. Chỉ thấy bên dưới là một đồng hồ hỗn loạn, rất nhiều âm thanh vang lên bên tai.

"Mau gọi xe cấp cứu."

"Lão gia ngất rồi."

"Đã liên lạc được với nước E chưa?"

"Đặt vé máy bay đến nước E sớm nhất có thể cho tôi."

*

Ngay hôm sau đó, tất cả các tờ báo đều có tiêu đề [Người thừa kế tập đoàn Sở "Sở Hâm Thao" cùng với vợ và con trai cả đã qua đời do một vụ tai nạn máy bay] [Giá cổ phiếu trên thị trường của Sở gia đã bắt đầu "không cánh mà bay"] [Tổng giá trị tài sản của tập đoàn Sở sau một đêm đã bốc hơi hơn 10 tỷ]

Những thứ này đã lưu lại dấu ấn kinh hoàng trong lòng của một đứa bé 7 tuổi như Sở Phong.

Sau đó là tuyệt vọng, hối hận, sợ hãi và mâu thuẫn.

Trong quãng thời gian tiếp theo đó, Sở Phong không thể bước ra thế giới bên ngoài. Luôn cảm thấy mỗi sáng thức dậy đều nghe thấy giọng nói dịu dàng của mẹ gọi mình đi đánh răng rửa mặt. Tiếng trách móc khi anh làm vỡ bình bông ở phòng khách, tiếng la của anh trai khi cùng anh chơi bóng.

Cho đến hôm nay, đã mười năm trôi qua, anh không biết mình đã nghĩ đi nghĩ lại việc này bao nhiêu lần - nếu như hôm đó anh không nháo nhào đòi bố mẹ về đón sinh nhật cùng mình cho bằng được thì chuyện này đã không xảy ra rồi.

Bố, mẹ, anh trai sẽ còn sống.

Rõ ràng là anh không cài cúc áo trên cùng lại nhưng vẫn cảm thấy lồng ngực như bị thứ gì siết chặt lại, đau đến không thở được. Sở Phong tiện tay xé bung hai nút áo còn lại.

Không khí ẩm ướt sau cơn mưa vẫn còn đọng lại.

Sở Phong nhắm mắt lại.

Lúc này Tôn Miên Miên đã đến được sân bóng, cả sân đều bị bóng tối bao phủ. Chỉ có bốn góc được đèn đường chiếu lên ánh sáng nhàn nhạt.

Trong mơ hồ, cô nhìn thấy được một cái áo trắng.

Cô vội vàng chạy đến.

Cái bóng nằm trên cỏ, còn có đầu tàn đỏ của thuốc lá được anh ngậm trên môi.

Cô đi tới, đập trúng một thanh gỗ trên đất phát ra tiếng " cách "

" AI? "

Sở Phong ngửa mặt về nơi phát ra tiếng động, lộ ra yết hầu, giọng khàn khàn. Anh quay ra nheo mắt chuẩn bị sẵn tư thế phòng thủ. Nhảy bèn như con báo săn mồi.

Nhìn được người đến, anh ngăn ra, sự nhảy bèn phòng thủ ban nãy cũng không còn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, Tôn Miên Miên đi đến bên cạnh Sở Phong. Cô dùng một tay vẫy thuốc lá trước mũi, tay còn lại lấy điếu thuốc trong miệng anh mang đến thùng rác gần đó vứt sau đó quay lại.

" Làm sao lại tìm được tôi thế này? " Giọng Sở Phong hơi khàn khàn.

Tôn Miên Miên không trả lời, vặn chai nước ra đưa cho anh " Không lên lớp cũng không ăn cơm mà lại ở đây suy nghĩ chán đời, không giống cậu chút nào. "

Sở Phong nở nụ cười hơi mang tính côn đồ một chút... Anh cầm lấy chai nước ngửa cổ uống ừng ực.

" Thế phải như nào mới giống tôi? " Sở Phong hỏi.

Tôn Miên Miên ngồi xuống cạnh anh " Là bất kể việc gì đi chăng nữa, chỉ cần cậu muốn đều sẽ hoàn thành rất tốt, không sợ trời không sợ đất tự tin nói ta đây vô địch, không ai ngăn cản được hào quang của cậu, không ai dám làm gì hay đụng vào, đó chính là Sở Phong mà tớ biết. "

Là chàng thiếu niên khoe khoang, kiêu ngạo.

Sở Phong cúi thấp đầu, không đáp lại.

Tôn Miên Miên nói chuyện từ từ, cô không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng hình như cô cảm thấy tâm tình Sở Phong không tốt lắm.

Trên người anh như bao quanh bởi đám mây đen, sấm sét đùng đùng, một tia sáng cũng không chiếu lọt vào.

Nhưng cô sẽ không hỏi.

Mỗi người đều có bí mật của mình, nếu anh không chủ động nói thì cô sẽ không hỏi.

" Cậu có muốn chạy không? " Không đợi Sở Phong trả lời, Tôn Miên Miên đã đứng dậy chạy về phía trước.

Chạy bộ sẽ là phương án tốt nhất khi tâm trạng không tốt, chạy vài ba vòng đầu óc sẽ được thả lỏng, không suy nghĩ bất cứ thứ gì ngoài __ Chạy.

Cứ chạy thẳng về phía trước.

Tôn Miên Miên chạy được đến vòng thứ ba thì mệt, cô dừng lại một lát thì thấy một bóng người rất cao từ phía sau chạy vụt qua sau đó kéo khoảng cách của cô và anh càng ngày càng xa.

Chạy đến vòng thứ mười thì Tôn Miên Miên một bước cũng chả nhấc chân lên nổi nữa.

Cô chống tay xuống đầu gối, mặc kệ mồ hôi đầm đìa chảy ròng ròng xuống gò má.

Sở Phong chạy hơn cô năm vòng.

Bây giờ anh vẫn còn chạy được.

Đến vòng thứ mười lăm mà vẫn có thể giữ vững được tốc độ nhanh.

Cổ họng Sở Phong đã khô đến đau, mồ hôi đổ ra ướt hết cái áo.

Nhưng cảm giác khi anh liều mạng chạy mãi mặc kệ bản thân mệt mỏi cực kỳ thích!

Vào lúc cuối cùng, anh chả biết mình đã chạy bao nhiêu vòng. Trong đầu chỉ có một chữ " chạy "

Khi đã tiêu tốn hết sức lực cuối cùng anh mới dừng lại.

Mồ hôi chảy ròng ròng, rơi xuống mắt hơi rát. Anh vuốt tóc lên cao làm ngù quan hoàn mỹ hoàn toàn lộ ra.

Tôn Miên Miên vừa mới ra máy bán nước tự động mua chai nước, cô thuận tay đưa nó cho Sở Phong.

Sở Phong nhìn chai nước lạnh trong tay một lúc, vẩn vơ ra định uống mới phát hiện chai nước đã bị cô bé kia uống hết một nửa.

" Uống ít nước đá thôi. "

Sau khi chạy xong hơi thở của anh chưa bình thường trở lại, vẫn còn dồn dập.

Tôn Miên Miên " a " một cái, chưa phản ứng kịp, cứ thế nhìn anh với ánh mắt ngây ngô.

" Trường chúng ta có một bạn nữ mỗi tháng đều xin nghỉ mấy ngày. Tôi nghe nói con gái khi đến ngày đó đau đến chết đi sống lại trên giường thế nên cậu uống ít nước đá thôi. "

Sở Phong nói ra câu này hết sức tự nhiên sau đó giờ chai nước lên uống, nhìn kỹ sẽ thấy lỗ tai anh đỏ một mảng.

Tôn Miên Miên chưa bao giờ nghĩ một ngày nào đó mình sẽ cùng một bạn nam bàn luận về chủ đề này nên có hơi lúng túng.

Cô " ồ " một cái " Vậy tớ về trước nhé? "

" Đề tôi đưa cậu về. "

" Không cần đâu, tớ có lạc đường đâu mà sợ. " Tôn Miên Miên từ chối vì sợ phiền đến Sở Phong.

Sở Phong không trả lời, anh cầm chai nước đi sau cô.

Đêm hôm khuya khoát lại đi chạy, Tôn Miên Miên cảm thấy tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều. Tâm trạng vui vẻ, trong vô thức Tôn Miên Miên ngâm nga hát.

Đột nhiên đằng sau có một người kéo cổ tay cô lại.

Tôn Miên Miên giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu.

" Cậu đang hát gì vậy? Làm sao cậu biết hát bài này? " Sở Phong chăm chú nhìn cô.

Tôn Miên Miên không biết cô lại chọc gì vào vị thiếu gia này, cô vầy vầy tay " Bỏ ra, cậu làm tớ đau đấy. "

Sở Phong cố tình không nghe thấy, lực trên tay không giảm đi chút nào.

Tôn Miên Miên chịu thua " Đây là bài hát hồi đó bà nội hay hát ru tớ ngủ, khi này thuận miệng hát không được sao? "

" Là bà nội dạy cậu sao? " Sở Phong lặp lại một lần nữa.

" Đúng " Tôn Miên Miên gật đầu.

Sở Phong buông tay ra, rồ mắt xuống thấy bàn tay trắng nõn của cô bé in lên dấu tay đỏ chót.

" Thật xin lỗi, tôi không cố ý. " Sở Phong xin lỗi, không nghĩ cô nhỏ bé yếu đuối như vậy, hồi này anh nắm đâu có chặt lắm đâu.

Tôn Miên Miên xoa xoa cổ tay, lông mi rũ xuống.

Cô lắc lắc đầu " Ừ không sao. "

Đúng lúc này, đằng xa có ánh đèn pin rọi đến " Ai đang ở đó đấy? "

Tác giả có điều muốn nói: Bé Phong và bé Miên Miên nắm tay nhau kìa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

EDIT: Kanalz

Đáng lẽ là hôm qua tôi đăng chương mới rồi mà lại ngủ quên mất =>) sr các cô nhiều. Bật mí xúi là chương này Phong ca nhà ta bắt đầu hành động rồi nên đăng liền các cô đọc cho nóng này

---

Chết bà!

Mỗi đêm đều có bảo vệ đi kiểm tra vòng vòng trong trường, nếu có mấy cặp nam nữ đang hú hí với nhau mà bị bắt được thì thứ hai cả hai đứa sẽ bị phát loa phê bình trước toàn trường.

Tôn Miên Miên hoảng quá không kịp suy nghĩ, cô bắt lấy tay Sở Phong ba chân bốn cẳng mà chạy.

Sở Phong....

Anh định nói cho cô rằng không cần chạy đâu, cũng không cần sợ. Trưởng phòng an ninh của trường trước đó từng là vệ sĩ của Sở gia, vì một vụ tai nạn, không thể tiếp tục làm nhiệm vụ của mình nên anh ta được chuyển công tác về Anh Hoa.

Cho nên nếu bị bắt cũng không sao đâu.

Nhưng mà tay của Tôn Miên Miên vừa mềm còn nhỏ bé nữa, anh không nỡ buông ra thế nên cứ chạy theo sau cô.

Tôn Miên Miên cảm thấy buổi tối hôm nay thật kích thích, cô cầm tay Sở Phong chạy mãi. Có thể hồi này chạy quá nhiều nên bây giờ khá là mệt, hai chân không nghe theo lời nữa, chạy càng ngày càng chậm lại.

Thấy vậy, Sở Phong khoác tay qua vai Tôn Miên Miên, đỡ cô vào một khe hở nhỏ giữa hai tòa nhà, ánh sáng đèn đường không chiếu vào đây được nên nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy có người trong này.

Chiều rộng của cái khe này chỉ đủ cho một người vì vậy hai người phải đứng sát vào nhau, không tránh khỏi sự tiếp xúc thân mật.

Ánh đèn pin quét qua, tiếng lá cây bị đập tạo nên tiếng " xào xạt ".

" Chắc cậu nhìn nhầm rồi chứ có ai ở đó đâu? "

" Không! Rõ ràng là tôi vừa nhìn thấy bóng lưng của hai học sinh. "

" Thôi đi, tuần trước tụi mình vừa đi kiểm tra cái rừng cây kia cũng có ai đâu, làm gì có học sinh nào có lá gan lớn thế. Nhất định là cậu hoa mắt rồi. "

Rất nhanh, tiếng nói chuyện, ánh sáng của đèn pin cùng với tiếng bước chân đã đi ra xa khỏi chỗ của bọn họ.

Sau khi tiếng động xung quanh biến mất hoàn toàn, Tôn Miên Miên mới nhận ra tình huống và tư thế của bọn họ không đúng lắm.

Toàn bộ hơi thở cô thở ra đều phả hết vào cổ của Sở Phong.

Tai của Tôn Miên Miên nhanh chóng đỏ lên, lần này còn đỏ rực cả má.

Sở Phong cũng không khá hơn bao nhiêu, cả cơ thể mềm mại của cô ép chặt vào người anh, chỉ cần cúi đầu xuống một chút thôi là hôn vào tóc cô rồi.

Tôn Miên Miên lắp ba lắp bắp nói " Chúng, chúng ta, hay là tụi mình ra ngoài đi. "

Sở Phong không lên tiếng.

Mi mắt cô khẽ run, không dám ngước đầu lên nói chuyện với Sở Phong, xoay người chuẩn bị đi ra. Nhưng một bước chưa bước được thì cô đã bị Sở Phong nắm tay lại.

" Cho tôi một cơ hội đi. " Sở Phong lên tiếng

Ở trong bóng tối, tất cả các giác quan của con người đều hoạt động mạnh mẽ thế nên Tôn Miên Miên nghe rõ từng câu từng chữ Sở Phong vừa nói.

Tay của anh rõ ràng rất lạnh nhưng cô lại cảm thấy rất nóng, cổ tay bị anh cầm bỗng nhiên tê dại.

Cô cũng chưa có cái ý nghĩ sẽ vùng ra nha.

" Cậu, cậu nói gì tớ chưa nghe rõ. " Lúc nói ra câu này, tay còn lại của Tôn Miên Miên vô thức nắm chặt lại. Giọng nói của cô không giống như đang hỏi mà giống như đang nũng nịu.

Sở Phong khẽ cười, anh lại cất giọng nhẹ nhàng, trong đêm tối lại nghe có một phần ôn nhu trong đó.

" Tôn Miên Miên, tôi thích cậu. "

Tôn Miên Miên xoay người lại.

Lông mi dài đen nhánh cong lên, đôi mắt mở to ra nhìn anh có chút không tin được.

Sở Phong cảm thấy lúc này mình cực kỳ bình tĩnh.

Câu nói thích trước đó chần chừ mãi không nói được thì bây giờ lại nói ra rất bình thường.

Thích.

Chính là thích cô ấy.

Chỉ cần nhìn thấy cô bé này, trái tim của anh đã trở nên mềm nhũn.

Chính là muốn cả người cô đều có mùi của anh, muốn khắc tên của anh sâu trong tâm trí của cô, muốn hét lên cho cả thế giới biết rằng anh thích cô, Sở Phong thích Tôn Miên Miên.

Hiện tại Tôn Miên Miên đang rất bối rối.

Thật ra thì cô cũng có phát hiện rằng anh đối xử với cô không bình thường. Sở Phong có một khuôn mặt rất lạnh lùng, theo những gì cô quan sát được khi ngồi cùng bàn với anh hai tháng nay thì anh sẽ không nói chuyện với con gái khi không cần thiết.

Ngược lại, đối với cô, thái độ lẩn tránh vì điều khác biệt rõ ràng.

Chẳng ra là không nghĩ đến hôm nay, dưới cái tình huống quỷ tha ma bắt này anh lại dừng dừng nói ra.

" Nhưng mà bây giờ học hành mới là việc quan trọng nhất cần chúng ta chú tâm vào. " Bản thân là học tra, nhà lại có một đồng chuyện rắc rối, ngay cả khi tám bằng tốt nghiệp đại học đã nằm chầm chế trên tay rồi thì có chắc là Sở Phong có thể lẩn lộn đối phó với mấy con cáo già ngoài kia không?

Không có từ chối, chỉ có nói là bây giờ phải tập trung vào học hành.

Sở Phong là một cậu bé thông minh, dĩ nhiên nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của cô bé.

" Vậy tôi phải làm sao để cậu đồng ý? "

Tôn Miên Miên suy nghĩ một chút rồi nói " Kỳ thi sắp tới lên 100 hạng được không? "

" Được! " Sở Phong nói thì nói vậy thôi chứ đừng nói tiến 100 hạng, cô bảo anh đứng hạng nhất toàn trường còn làm được. Bắt quá sợ nói ra lại dọa cho cô chạy mất, cô lại nghĩ anh là thằng lừa đảo thì chết. Sở Phong lại nói " Vậy thì từ giờ đến kỳ thi kế tiếp cậu chỉ được để ý mỗi tôi thôi, không được liếc mắt đưa tình hay đồng ý với bất cứ thằng nào khác! "

Thấy Sở Phong đáp ứng một cách không ngần ngại cô lại nói tiếp " Nếu lên 100 hạng thì mới được bắt tay thôi, lên thêm 100 hạng nữa thì... tính bước tiếp theo sau. "

Càng nói âm thanh càng nhỏ lại như muỗi kêu.

Sở Phong đột nhiên cúi người xuống, đôi mắt hơi nheo nheo " Bước tiếp theo là gì thì xin mời bạn Miên Miên nói cho tớ hiểu nào? "

Tôn Miên Miên đỏ mặt, đánh anh một cái, rút tay về " Tớ về phòng! "

Thực sự... bức người

Tôn Miên Miên quay người lại gật đầu một cái rồi chạy đi mất.

Quay lại phòng ngủ, cô đã kiệt sức hoàn toàn, lấy quần áo chạy vào phòng tắm nước nóng sau đó leo lên giường một cách vất vả.

Lý Mộc Ca đang nằm trên giường học bài thấy vậy hỏi " Cậu đi chạy bộ thật à? "

" Ừ đúng rồi, chạy 10 vòng. " Còn thuận tiện tìm được một người bạn trai dự phòng đây nè.

Lý Mộc Ca là thể loại người cực kỳ lười tập thể dục, với thân hình này của cô ấy thì chạy hai ba vòng đã mệt bỏ hơi tai. Khi nghe Tôn Miên Miên nói cô ấy chạy được 10 vòng thì mắt Lý Mộc Ca sáng rực lên " Wowwww, chị họ của em giỏi thế, chạy được hẳn 10 vòng, thật ngưỡng mộ quá đi mà. "

Tôn Miên Miên ngáp một cái " Trước kia bố tớ hay bắt tớ chạy buổi tối, lâu rồi không chạy giờ mệt quá. "

Sở Phong 1999: [Ngủ ngon, cô giáo Miên Miên nhỏ.]

Tôn Miên Miên nhìn tin nhắn cười cười, cô nhắn lại [Ngủ ngon, bạn học Sở.]

Cô lật người cảm sặc sau đó nằm ngửa ra, kéo chăn lên đắp, nhắm mắt lại.

Trước khi mơ màng ngủ thì khuôn mặt của Sở Phong lại một lần nữa hiện trong tâm trí cô.

Phòng ngủ của Sở Phong nằm ở cuối dãy trong khu ý túc xá nam, cũng là căn phòng sang trọng nhất ở Anh Hoa. Đẩy cửa vào nhìn thẳng là giường ngủ, bên trái là nhà vệ sinh và bên phải là phòng bếp. Bất quá tất cả mọi thứ ở đây đều mới toanh, chưa có dấu vết nào gọi là đã đựng vào.

Ở trong phòng vệ sinh sáng rực, Sở Phong cởi cái áo sơ mi quăng vào máy giặt, anh đứng dưới vòi sen.

Nhắm hai mắt, anh nhớ lại hình ảnh mười năm về trước.

Nghe nói mùa hè năm đó có nhiệt độ cao nhất trong vòng 10 năm trở lại, cả thành phố như bị nhốt ở trong một cái lồng hấp, không khí nóng ảm động lại cả một ngày, ngay cả cơn gió nhẹ thoảng qua cũng không có. Lá cây ỉu xiu trên cây vì quá nóng, tiếng ve kêu thất thanh nghe lại nực cười.

Bố mẹ anh bắt ngờ qua đời, lúc đó Sở Thanh Phong đang ở tại một ngôi chùa cổ kính có tuổi đời ngàn năm làm lễ cúng cho bọn họ, lúc đó là cúng 7 ngày.

Sau khi lễ cúng kết thúc, Sở Phong đứng dựa vào một cái cây nhìn con kiến.

Không biết tại sao đột nhiên lại có một cô bé, tuổi tác chắc cũng gần gần anh chạy tới. Dáng người cô bé nhỏ nhắn, giọng nói ôn nhu mềm mại.

Cô thao thao bất tuyệt nói rất nhiều nhưng anh không trả lời câu nào.

Từ khi bố mẹ mất đến lúc đó, anh chưa mở miệng nói câu nào.

Có lẽ cô bé thấy anh không vui, cô ấy nhét vào lòng anh một bông hoa dại, móc từ trong túi ra một cây kẹo ngọt, bóc vỏ đút thẳng vào miệng anh.

" Kẹo ngọt, ăn rất ngon, nếu anh không vui em hát cho anh nghe nhé. "

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống qua tán lá, cơn gió nhẹ lướt qua, chiếu xuống hai cô cậu bé đáng yêu.

Cô bé hát rất chậm, mỗi âm thanh phát ra đều như phết mật ong vậy, ngọt ngào tình cảm.

Sở Phong cảm thấy mọi mây mù trong lòng lẫn tảng đá đè nặng đều từ từ tan biến.

Tắt vòi hoa sen, Sở Phong lấy khăn lau mặt, đôi môi mỏng khẽ nhếch hơn, thì thầm " hóa ra là em cô bé à. "

Chắc là tối hôm qua chạy mệt quá, Tôn Miên Miên nằm một đồng không lật người được cả đêm, sáng hôm sau ngay cả đồng hồ báo thức cũng không nghe, hên là có Lý Mộc Ca kêu cô dậy.

Bình thường hai người họ buổi sáng rất lười đến nhà ăn, toàn là mua bánh mì hoặc cái gì đó ăn đại cho qua. Hôm nay cũng không ngoại lệ, thừa dịp còn sớm chưa bắt đầu tiết học, Tôn Miên Miên lấy bịch bánh lọt vò ra.

Cô vừa mới xé cái bịch ra chưa được bao lâu thì bàn bị ai đó gõ cạch cạch.

Tiếp sau đó cô thấy một gói xôi gà được đặt ngay trước mặt.

Tôn Miên Miên tròn mắt nhìn.

Sở Phong bỏ cái tai nghe xuống cổ, đặt ly sữa đậu nành nóng lên bàn cô " Buổi sáng ăn cái gì dinh dưỡng một chút. "

" Cảm ơn " Tôn Miên Miên nhận lấy đưa lên miệng thử một miếng " Ngon thật nha! "

Sở Phong thấy trên tay cô có một vết bầm, một lần nữa mở miệng nói " Xin lỗi "

Tôn Miên Miên cũng không thèm để ý " Không sao đâu, da của tớ như vậy đấy, mạnh tay một chút sẽ bị bầm. "

Sở Phong về mặt tỉnh bơ nói " Vậy sau này tôi nhẹ nhàng một chút. "

Tôn Miên Miên "... " Lời này nghe như có ngụ ý khác vậy nhưng đáng tiếc cô không có chứng cứ.

Tối hôm qua chạy hăng quá nên hôm nay Tôn Miên Miên có chút đói, ăn sạch sẽ gói xôi của Sở Phong.

Lớp phó học tập môn tiếng Anh ôm một chồng bài tập đi tới bên cạnh, run rẩy nói " Sở, bạn học Sở Phong ơi, cậu chưa nộp bài tập về nhà cho mình. "

Sở Phong " Bài tập gì? "

Mã Triệu Dương không cao, người cũng gầy, cố gắng hết sức nói " Ghi lại từ vựng của trang 83, mỗi từ 4 lần. "

Sở Phong giờ tay làm động tác OK " Ok đội xú "

Mã Triệu Dương như trút được gánh nặng, gật đầu vội vàng chạy đi mất, Sở Phong nhìn theo " Cậu ta chạy cái gì? nhìn tôi đáng sợ lắm à? "

Tôn Miên Miên lật cuốn sách tiếng Anh ra " Cậu không sợ có tin đồn thất thiệt không đúng về mình à? " Nhưng thật ra tiết Vật Lý hôm qua dám tỏ thái độ đứng cái tay đôi với thầy Trần dọa không ít người.

Sở Phong dừng bút, quay đầu qua hỏi " Vậy tại sao từ trước đến giờ cậu không sợ tôi? "

Tôn Miên Miên "..... "

Câu hỏi này làm khó thật sự.

Tôn Miên Miên cũng không hiểu lúc đó mình suy nghĩ gì mà đưa tay lên xoa đầu Sở Phong.

Giống như hồi đó anh xoa đầu cô vậy.

Xoa hai cái.

Mang ý nghĩa trấn an.

Tóc của con trai vừa ngắn vừa cứng, cảm giác khác hoàn toàn so với mình.

Sở Phong có hơi bối rối.

Chỉ thấy Tôn Miên Miên rút tay về nói " Tớ không sợ, tớ vừa đụng vào đầu hủ dầy thôi. "

Hai người nói chuyện với âm lượng bình thường, Mã Hiên ngồi đằng trước nghe vậy lỗ tai run run lên hóng hót.

Sáng nay lúc Sở Phong vừa vào lớp, Mã Hiên liền lặng lẽ kéo ghế của mình lên trước, sợ bị ảnh hưởng bởi quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào mang tên Sở Phong kia, tốt nhất là tránh ra.

Lúc nghe được cuộc nói chuyện giữa Tôn Miên Miên và Sở Phong, Mã Hiên lặng lẽ ngưỡng mộ, " nữ thần ghê thật, đến đầu hủ cũng dám sờ vào. "

Khương Bà Mai Hạo nở nụ cười.

Tác giả có điều muốn nói: bé Sở Phong muốn hôn bé Miên Miên..

Cô giáo nhìn thấy liền vội vàng chạy lại ngăn anh " Con không được tùy tiện hôn bạn nữ như vậy, phải hỏi xem người ta có đồng ý không chứ "

Bé Miên Miên gật đầu " Đồng ý ạ. "

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tiết đầu tiên của hôm nay là tiết toán, không ngoài dự đoán, thầy Ngô cầm một xấp bài thi vào. Đứng trên bục giảng, ông ấy mỉm cười nói " Lần thi tháng này lớp chúng ta thi rất tốt nha, lớp chúng ta có 3 bạn thi toán trên 140 điểm đó chính là Quy Tuấn, Trần Cẩm Nguyên và? Cả lớp có đoán được là ai không? Là bạn Tôn Miên Miên. "

Trong nháy mắt, cả lớp hơn ba mươi mấy người đều đồng loạt quay đầu lại nhìn Tôn Miên Miên.

Thực lực của Quy Tuấn và Trần Cẩm Nguyên đều biết cho nên không hề bất ngờ, nhưng lại không ngờ đến Tôn Miên Miên, nữ thần của chúng ta không những có giá trị nhan sắc cao mà học lực cũng cực kỳ giỏi nha.

Sở Phong đang nằm ườn trên bàn bồng chốc ngồi thẳng dậy, anh vỗ tay. Khương Hạo, Lư Tiêu Hàn cùng các anh em khác chơi với anh hùa vào vỗ tay theo.

Trong phút chốc, tiếng vỗ tay của cả lớp hết sức nhiệt liệt vang lên.

Khương Hạo vỗ tay cực kỳ hào hứng, cậu ấy quay xuống nói " AA, nữ thần ơi, cậu được điểm cao môn toán, môn toán đó. Điểm số này đến trong mơ tớ cũng chả được. "

Trên mặt Sở Phong nở nụ cười, còn vui hơn lúc anh thi được 140 điểm nữa. Anh vẫn cứ vui vẻ như vậy cho đến khi bài thi 38 điểm của anh được phát.

Tôn Miên Miên "..... "

Thầy Ngô vẽ một khối lập phương trên bảng và bắt đầu sửa bài thi cho lớp.

Tôn Miên Miên thở dài.

Cô lấy vở bài tập toán ra bắt đầu giải đề, giải những đề khó hơn để phòng hờ trong bài thi có ra thì biết làm.

Cô theo thói quen lấy bút chọc vào má, suy nghĩ một hồi sau đó lấy gôm bôi đi mấy kết quả sai. Một lúc sau tờ giấy nháp đã viết được hơn nửa rồi mà cô vẫn chưa nghĩ ra cách giải.

Sở Phong vẫn đang nhìn Tôn Miên Miên, thấy cô cau mày cắn môi, cái môi mềm mại bị cô cắn méo cả ra vì vậy anh nhích lại gần, thì thầm " Bài này tôi biết làm này. "

Không chỉ làm được, tôi còn có tận ba cách để giải đó.

Tôn Miên Miên mặt không cảm giác liếc anh một cái.

Nhớ lại hồi thứ sáu tuần trước, cô thấy Sở Phong không mang gì về cả, hai tay tung ta tung tãng dẹp ghế chuẩn bị về, cô không khỏi tò mò hỏi " Không phải cuối tuần này cậu về nhà à? Sao không mang bài tập về? "

Sở Phong quay đầu nhìn cô cười " Dưa hấu xanh thì không ngọt, tôi với quyển bài tập vô duyên kia cần gì phải bám dính lấy nhau hai ngày cuối tuần, năm ngày trong tuần chưa đủ à? Không làm cũng được mà. "

Tôn Miên Miên "..... "

Bây giờ bạn học tra đó đang ngồi cạnh cô bảo có thể giải mấy bài nâng cao siêu siêu khó này.

Tôn Miên Miên nhìn Sở Phong, trong mắt ro ràng muốn nói " cậu biết khi gì " nhưng lại không dám nói ra.

" Ngoan nào, đừng phá tớ. "

Nhìn Tôn Miên Miên, người đang cúi đầu tập trung vào cái đề toán chết tiệt kia. Thôi chết rồi, không ngờ hiểu lầm của cô ấy về trình độ ngu dốt của anh lại sâu nặng như vậy, phải làm sao bây giờ!

Buổi trưa, sau khi Sở Phong ăn cơm xong trở lại lớp học thì thấy một đồng nước trên bàn. Thân của hộp nước còn ghi bốn chữ " Sáu quả óc chó "

Sở Phong "... " đây là muốn tăng cường trí thông minh cho anh à?

Tôn Miên Miên còn mở nắp ra sẵn, đặc biệt thêm cho anh một cái ống hút.

Đây quả thực là bạn cùng bàn tốt nhất Trung Quốc rồi còn đâu...

Sở Phong miễn cưỡng ngồi xuống, ngáp một cái, lần đầu tiên biểu diễn màn " được voi đòi tiên " trong truyền thuyết " Buổi trưa tôi ăn chưa no, bây giờ không có sức, cậu dứt cho tôi đi bạn cùng bàn nhỏ. "

Đối với lời nói, hành vi của anh và mấy lời đồn đạo gần đây cô đã quá quen rồi nhưng vẫn thấy xấu hổ. Cô cuộn cuộn sách tiếng Anh trên bàn đánh vào đầu anh một cái.

Sở Phong "... "

Đại khái là Sở Nhị thiếu gia của chúng ta lớn đến tuổi này rồi nhưng chưa bị ai đánh vào đầu bao giờ, nhất thời bất động.

Sau khi đánh xong, Tôn Miên Miên mới nhận ra mình vừa mới làm gì.

Ồ trong lớp mà đánh đầu một bạn nam sẽ làm cho bạn đó bị mất mặt.

Huống chi bạn nam đó lại còn là Sở Phong.

Tôn Miên Miên lấy quyển sách lại, nhìn anh, ngập ngừng nói " Xin lỗi cậu "

Sở Phong nhìn cô không lên tiếng. Lúc Tôn Miên Miên đang nghĩ anh giận thì anh sờ vào chỗ bị đánh, bả vai run run. Cười một lúc lâu Sở Phong mới quay lại nhìn cô bé đang tròn tròn mắt nhìn anh, xoa xoa đầu cô.

Anh cúi đầu xuống thì thầm bên tai cô " Chỉ cần là em thì không sao. "

Chỉ cần là cô, tất cả mọi thứ đều được.

Sở Phong không nói hết nhưng cô hiểu anh định nói gì.

Cơ thể ấm áp mang theo mùi gỗ tuyết tùng chạm vào cơ thể và cổ của cô, ngay lập tức cả người cô nóng lên, thậm chí còn không dám cử động, tim đập càng này càng nhanh.

Tôn Miên Miên cảm thấy mình xong đời rồi, trước lúc bạn này tỏ tình cô còn chịu được.

Chứ hôm nay sau khi được tỏ tình xong cô cảm thấy mình dễ xấu hổ hơn.

Chắc chắn là bây giờ mặt đỏ lè nè.

Cô luống cuống nằm xuống bàn, lấy tay che mặt lại.

Sở Phong nhìn thấy lỗ tai của cô bé đỏ ửng, tự hỏi sao bạn cùng bàn nhỏ dễ xấu hổ thế. Cô càng như vậy anh càng muốn trêu cô, nghĩ một hồi quyết định đưa tay sờ đầu cô.

Như là có bệnh ấy.

Tâm trạng của Sở Phong cực kỳ tốt, anh dứt tay vào quần, tay còn lại cầm lon nước óc chó uống.

Anh đá chân qua lại, ngồi bật ghế ra.

Tôn Miên Miên nhìn trộm, lúc này cô chỉ muốn đá cho anh một phát để anh ngã chơi.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu đã bị cô gạt đi mất, năm chữ " làm người phải phúc hậu " đã kịp ngăn cô lại.

Tiết cuối cùng của buổi chiều là ngoại khóa, Tôn Miên Miên thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến lớp học cắm hoa.

Sở Phong xoay xoay cây bút, thuận miệng hỏi " Lớp học cắm hoa có vui không? "

" Cũng được. "

Anh lại nói " Hôm nay lớp cười ngựa có một trận đấu, 1 chọi 1, chắc tôi sẽ ra sân. "

Tôn Miên Miên khựng lại, cô từng nghe Lý Mộc Ca nói người này lúc cười ngựa cực kỳ đẹp trai nhưng tiếc quá cô chưa còn chưa được thấy.

Cô quay mặt qua, chớp mắt mấy cái sau đó " a " một tiếng.

Sở Phong cứ nghĩ nếu anh nói vậy thì cô sẽ nói là " vậy tớ sẽ qua xem cậu thi đấu " còn nếu không cũng sẽ quan tâm nói " vậy cậu chú ý cẩn thận một chút nha "

Ai ngờ cô ấy một câu cũng không trả lời, chỉ " a " một tiếng cụt lùn.

Ác quỷ trong đầu anh hiện ra tát cho anh một cái và bảo " tự mày đa tình rồi thằng kia hahaha "

Ác Quỷ và Thiên Thần: bình thường trong trường hợp bạn phải quyết định một vấn đề thì thiên thần sẽ hiện lên cho lời khuyên còn ác quỷ cho lời tiêu cực ví dụ như " không được đâu "... Hình tượng ác quỷ và thiên thần hay xuất hiện trong truyện hoặc trong phim. Ví dụ như bạn nào xem " Đẹp Trai Là Số 1 " sẽ thấy ác quỷ Tô Căng Bắc =>))

Sở Nhị thiếu gia mặt không cảm giác đứng lên " Vậy tôi đi trước. "

" Được " Tôn Miên Miên nhìn bóng lưng của Sở Phong cười.

" Bài học hôm nay của chúng ta sẽ chú trọng về làm sao để dùng những đồ vật cũ để cắm hoa, các bạn học ở đây có thể tùy ý chọn mấy đồ vật trên bàn để làm dụng cụ. " Giáo viên hôm nay là trường đặc biệt mời tới, cô ấy cỡ 50 tuổi, mặc một bộ sườn xám.

Tôn Miên Miên chọn một tách trà cũ làm bằng sứ và hoa Cát Cánh, hoa Cúc và cây Khuyh Diệp (Bạch Đàn) là hoa chính.

Thời gian còn nhiều, Tôn Miên Miên hoàn toàn có thể chọn đồ vật và hoa khác để làm lại nhưng hôm nay cô xin về sớm.

Lúc cô đi đến sân ngựa, Sở Phong đang mua nước ở máy bán hàng tự động. Khi Khương Hạo nhìn thấy Tôn Miên Miên đến, biểu tình trên mặt cậu ấy rất phong phú, "ồ" một tiếng dài đầy ẩn ý.

Tôn Miên Miên mỉm cười hỏi cậu ấy "Sao Lư Tiêu Hàn không đi với cậu?"

"Ui ui đuôi của cậu ấy rất là "dắt" nên không chịu cười ngựa, cậu ấy đăng ký môn quần vợt." Vừa dứt lời Khương Hạo nhào qua ôm chặt lấy cổ của Sở Phong "Bảo sao hôm nay đại ca tâm tình không tốt, hóa ra là không có người đẹp ở đây nha. Bây giờ người ta đến rồi nè."

Sở Phong bị nói trúng tim đen nên ngại, đẩy Khương Hạo ra "Cậu không nói chả ai bảo cậu cầm đầu."

Khương Hạo đá mày, giật lấy chai nước cười cười "Ừ thì các cậu nói chuyện tôi đi ra chỗ khác không được sao."

Cuối cùng "cái loa" đã đi mất, Sở Phong thở nhẹ. Anh quay qua nhìn cô gái bên cạnh, khẽ mỉm cười "Cậu đến đây để xem tôi đúng không?"

Tôn Miên Miên định nói không phải.

Nhưng giọng điệu của anh nghe ra sự hy vọng tràn trề, ánh mắt rõ ràng viết lên bốn chữ "nói đúng đi mà"

"Vâng, đến gặp cậu đấy." Tôn Miên Miên quyết định không đùa anh, cô thì thầm nói "Đến xem anh đẹp trai a."

Giọng nói của cô cái vừa nhẹ nhàng vừa ngọt ngào, làm tai của anh muốn rụng rời.

Mặt Sở Phong cười thành đóa hoa luôn.

Đây là lần đầu tiên anh nghe Tôn Miên Miên khen anh đẹp trai, mặc dù anh không để ý đến vẻ đẹp của mình lắm như lúc này trong lòng anh cực kỳ sướng, nếu mà có cánh thì chắc anh bay lên chín tầng mây này giờ rồi.

Anh đội cái mũ màu đen lên đầu, thì thầm vào tai cô "Vậy lát em nhìn cho kỹ nhé, xem bạn trai tương lai của em đẹp trai đến cỡ nào!"

Tôn Miên Miên "..."

Thật không biết xấu hổ mà.

Sở Phong dẫn cô đến chỗ ngồi trước, chỗ mà có thể thấy anh đẹp trai nhất, sáng sủa nhất, không bốc mùi nhất.

Hồi đó Tôn Miên Miên đi quay phim đã gặp không ít ngựa, nhưng lúc đi bộ đến chỗ ngồi cô có quan sát thấy mấy con ngựa ở đây, kể cả hình dáng lẫn chiều cao đều khác xa với mấy con ngựa trong đoàn phim. Cảm giác mấy con ngựa ở đây đều cực kỳ cao, vóc người to và hơi bị kiêu ngạo. Nhìn vào nó, không nghĩ nó là ngựa để cưỡi mà là để kéo xe dành cho mấy vị vua chúa thời xưa.

Sở Phong đi sâu vào chuồng và vỗ vỗ một con ngựa trông bình tĩnh nhất, nó đứng lặng lẽ trong hàng.

Bốn chân của nó thon dài, da mỏng, lông của nó hơi vàng vàng, cơ thể cứ như phát ra ánh vàng rực rỡ ấy. Đẹp mà kiêu hãnh.

Tôn Miên Miên ".... Đây là Càng Ảnh!?"

Hãn Huyết Bảo Mã* trong truyền thuyết đây sao!?

* Ở đây mình cũng không biết dịch sao cho đúng nữa, câu gốc của tác giả là 汗血宝马

Sở Phong ừ một tiếng, đưa bọc cà rốt cho cô "Muốn dứt cho nó không?"

"Nó sẽ không đá tởm chứ?" Tôn Miên Miên có chút sợ.

Sở Phong đang kiểm tra dây cổ "Không biết nhưng mà nó thích mấy người đẹp. Ví dụ như cậu hoặc ví dụ như tôi."

Tôn Miên Miên dè dặt dứt cà rốt cho nó, Càng Ảnh uể oải không có tinh thần này giờ bỗng quay tới, ngửi ngửi vài cái há miệng ăn.

Dứt được ba bốn trái, Tôn Miên Miên cố ý lui về sau.

Càng Ảnh lập tức chạy theo, để làm gì hả? Xin ăn chứ làm gì...

Tôn Miên Miên xoa xoa đầu nó, Càng Ảnh không những không đề phòng mà còn thân mật cọ cọ tay cô.

Sở Phong ở một bên nhíu mày.

Cái con ngựa này bình thường bướng như gì ấy, đến Khương Hạo còn chưa được sờ đầu nó nói chi cười.

Có vẻ như ngoài anh ra thì Càng Ảnh cũng rất thích cô gái nhỏ này.

Kanalz: Bây giờ tôi sẽ chạy chương và ra chương sớm nhất có thể cho các cô bởi vì tuần sau trường tôi có hoạt động, tất cả các sinh viên đều phải tham gia. Thứ 4 tuần sau đi đến thứ 2 thứ 3 gì đó mới về lận nên trong khoảng thời gian đó không có chương mới đâu các cô thông cảm tôi nhé. Còn bây giờ tôi sẽ chạy chương nhiều nhất có thể và đăng trong thời gian sớm nhất. Yêu các cô.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

EDIT: Kanalz

Chi phí Anh Hoa dành ra để xây cái trường đua ngựa này không rẻ, cát được hiệu trường nhập từ nước ngoài. Sau khi về đến, các hạt cát phải trải qua quá trình gồm nghiền nát, nung nóng để ra hạt cát như ngày hôm nay.

Trong sân vừa được chú bảo vệ tưới nước, mùi mấy con ngựa được các "thiếu gia" cười lần lượt chạy lướt qua.

Tôn Miên Miên đang đứng trên bục quan sát nhìn Sở Phong cười Càng Ảnh vào trong sau đó chạy đúng một vòng tròn.

Giống như lớp học bắn cung, trường đua ngựa đã trở thành cái ổ của những cô gái chết mê chết mệt "Đại thần". Thấy Sở Phong ra sân, hơn một nửa đã hét lên, vui như Tết vậy.

Nói thật thì Tôn Miên Miên cũng cảm thấy ông trời cực kỳ ưu ái Sở Phong, người này ngoại trừ học tập không được ra thì những phương diện khác bất kể là thể lực hay về bề ngoài đều hoàn hảo. Giống như bây giờ, chỉ cần tùy tiện chạy vài vòng thôi đã làm cho cái bạn nữ thần hồn điên đảo.

Khương Hạo cười một con ngựa đen với bộ lông sáng bóng, khỏe mạnh cao ráo.

Khi đi qua Tôn Miên Miên, cậu ấy cố tình chạy chậm lại vẫy tay với cô.

Tôn Miên Miên cười một cái đưa tay lên chào lại.

Khương Hạo cao một mét tám, nặng 70 cân cộng với làn da trắng nên trông hơi đầy đặn một chút, cười trên con ngựa đen cứ như cái bánh bao vậy. Mặc dù vậy nhưng cậu ấy cũng rất tự hào với vẻ bề ngoài của mình, đi đến đâu cậu ấy cũng có mấy bạn nữ chào đón mà.

Tôn Miên Miên nhờ Lý Mộc Ca giữ chỗ hộ mình, đến nơi cô thấy Lý Mộc Ca không những giữ chỗ ở hàng đầu tiên mà còn nằm ở giữa cho mình nữa chứ.

"A, cậu đến thật đúng lúc, Sở Phong còn chưa ra sân, ngồi xuống đi á." Lý Mộc Ca lấy lại quyển sách tiếng Anh ở chỗ bên cạnh.

Tôn Miên Miên đưa cho Lý Mộc Ca lon nước cam cô mới mua ở máy bán hàng bán này. Chuyện của cô và Sở Phong vẫn chưa nói cho cô ấy biết, không phải là Tôn Miên Miên giấu diếm Lý Mộc Ca mà là đợi khi bọn họ xác định mối quan hệ mới định nói cho cô ấy biết.

Nhìn đôi mắt và tâm trí của Lý Mộc Ca lúc nào cũng dõi theo Sở Phong, Tôn Miên Miên lại suy nghĩ đến màn chị em gái cùng thích một chàng trai sau đó cấu xé lẫn nhau rồi đoạn tuyệt quan hệ...

Ai da chuyện này hơi bị căng à nha.

Lúc này, mấy bạn Phong fans bỗng la hét ầm ầm.

Tôn Miên Miên nhìn vào trong sân, chỉ thấy mấy lá cờ đầy màu sắc cắm ở trong đó.

"AHHHHHHH" Lý Mộc Ca hào hứng la lên, cô ấy quay qua giải thích cho Tôn Miên Miên "Bọn họ hôm nay sẽ thi đấu đối kháng! Cậu có thấy mấy lá cờ đó không? Hai hoặc nhiều người sẽ cười ngựa đấu với nhau, ai dành được lá cờ đó trước sẽ là người chiến thắng. Nói thì khá đơn giản nhưng chơi rất khó, có khi còn gặp nguy hiểm."

" Nhưng mà trận đấu sẽ đặc biệt hồi hộp!!! "

Mười phút sau, Tôn Miên Miên mới bắt đầu cảm giác được thế nào là khí thế hùng hùng, tay cũng bị cô vỗ đến đỏ lên.

Hồi hộp và vui thật sự.

Các chàng trai của chúng ta phải vừa cười ngựa vừa cúi xuống để dành lấy lá cờ cách mặt đất có mấy cm trong khi ngựa đang chạy với tốc độ cực kỳ cao. Đây không chỉ đơn giản là một bài kiểm tra năng lực cười ngựa mà còn là tốc độ kiểm soát con ngựa, sự ăn ý giữa người và ngựa, sự can đảm của người cưỡi v.v Thiếu một cái cũng không được!

Con ngựa hưng phấn rú lên, phi nước đại dưới sự kiểm soát của các chàng trai, nhanh như chớp lướt qua chỉ để lại dấu chân và bụi cát bay tứ tung.

Sở Phong chạy qua chạy lại 3 lần, lần nào anh cũng nhanh hơn một bước lấy được cờ trước đối thủ của mình.

Bốn phía hoan hô la hét ầm ầm như sấm.

Sở Phong nhìn vào chỗ giữa của khán đài vẫy vẫy tay, anh đang mặc một bộ trang phục cười ngựa phong cách cổ điển, áo khoác đen, áo sơ mi màu trắng cùng với quần bó màu trắng và đôi boot đen. Nhìn anh cực kỳ khỏe khoắn, đẹp trai phong độ.

" AAAAA, Phong Thần mặc đồ cười ngựa đẹp quá, tớ sắp không thở được rồi này. "

" Tiếc thật, đáng lẽ ra tôi nên mang theo máy ảnh DSLR để chụp Phong thần cho rõ nét chứ mấy tấm ảnh trong điện thoại chụp toàn bị cát che mất mất! "

" Che mất cũng không sao, mấy hạt cát đó chả có tuổi với vẻ đẹp nam thần kia đâu huhu. "

" AA, chân dài đến cổ tôi rồi này!! Tại sao có người cúi xuống giật cờ cũng đẹp trai như vậy chứ. "

" Tại sao Càng Ảnh lại không có tên chứ? Nó xứng đáng là một chiếc Mercedes Benz sống! "

Tôn Miên Miên nhìn vào tấm ảnh trên Baidu và cô cũng đã hiểu tại sao con ngựa của Sở Phong lại nổi tiếng như vậy rồi.

Mới vừa rồi đất ra còn lười biếng lết đi từng bước mà bây giờ cứ như mọc thêm cánh vậy, lướt qua nhanh như gió, thậm chí có khi bạn còn không thấy được chân nó đạp đất hay không.

Hơn nữa da của nó còn rất mỏng, dưới lớp lông vàng nhạt trên cổ và bả vai còn có ánh đỏ hiện lên, cứ như đang chảy máu vậy.

Mỗi lớp ngoại khóa chỉ kéo dài có 1 tiếng, trận đấu cuối cùng là của Khương Hạo và một cậu bạn tên Kỳ Việt ở lớp 15.

Kỳ Việt cưỡi một con ngựa có bộ lông màu xám đậm, trên lưng có mấy đốm trắng. Kích thước tương tự như con Khương Hạo đang cười nhưng nhìn có vẻ mạnh hơn.

Giáo viên bên lề giờ cờ lên cùng với tiếng huýt sáo, hai người họ lập tức quất dây cương chạy đến.

Con ngựa đen của Khương Hạo chạy nhanh hơn một chút, nhưng khi cậu ấy vừa cúi xuống để nhặt lá cờ thì Kỳ Việt ở phía đối diện phi đến.

Khương Hạo phản ứng nhanh lập tức lới dây cương né sang một bên, cái đuôi ngựa màu xám nhanh như chớp lướt qua mặt anh.

Nhờ vậy mà Kỳ Việt dễ dàng lấy mất lá cờ trên mặt đất và giờ lên.

Con ngựa của Khương Hạo rú lên, nâng nửa người trên dây và đứng bằng hai chân, phải mất một lúc lâu cậu ấy mới khống chế được nó.

" Mả mẹ cậu Kỳ Việt " Khương Hạo mặt đen xì mắng.

" Thế nào? Chơi không lại à? " Kỳ Việt quay ngựa về, đứng cách Khương Hạo cỡ hai mét, nở nụ cười bên ngoài nhưng bên trong cực kỳ khó chịu.

Khương Hạo chỉ vào mặt Kỳ Việt " Tôi mà chơi không nổi cậu à? Đây đâu phải là lần đầu tiên cậu thi đấu đối kháng đâu? Quy tắc an toàn của trò chơi là khi người phía trước đang lấy cờ thì người phía sau phải lập tức dừng lại hoặc đứng cách người kia ít nhất 1m, còn khi nãy cậu như nào? Con mẹ nó lao thẳng vào tôi, nếu tôi không phản ứng nhanh thì bây giờ về gặp ông bà hả? "

Trường học tổ chức trận đấu đối kháng cho học sinh cũng để cho bọn họ vận động thường xuyên và xả stress sau những buổi học mệt mỏi. Nhưng học sinh trong trường này đâu phải dạng vừa, toàn là kim đồng ngọc nữ của các gia đình có máu mặt nên dĩ nhiên vẫn phải có quy tắc an toàn chứ.

Đúng lúc này thì thầy giáo đi đến nói khi nãy Kỳ Việt phạm lỗi, không nhận kết quả.

Khương Hạo và Kỳ Việt trừng nhau một cái sau đó ai về chuồng nấy.

Trong phòng thay quần áo, Khương Hạo vừa mới cởi được cái áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi ra thì Kỳ Việt đung lưng anh một cái.

" Con mẹ mày muốn gây sự đúng không? " Khương Hạo quăng cái áo xuống, kéo cổ Kỳ Việt nói.

Kỳ Việt quay đầu cười khinh " Khi này mày có đụng vào cò không mà luật với chả lệ? Các bạn nữ đang bàn tán kia kìa. "

" Vậy sao đường rộng như vậy mày không đi mà cứ cố ý đụng vào tao? Ngáo à? " Bình thường tính tình Khương Hạo rất dễ chịu nhưng hôm nay ba lần bốn lượt bị nhăm vào nên chịu không nổi.

Hai người tôi một câu ông một câu cãi vã ồn ào cả phòng thay đồ. Hôm nay cũng không phải là lần đầu, hôm trước đấu trận bóng rổ Khương Hạo và Kỳ Việt cũng xem như có thù từ trước.

Mặc dù Khương Hạo có gan cãi nhưng không có gan đánh lộn rắc rối trong trường, không chừng lại bị bố cắt tiền tiêu vặt thì chi có đi ăn xin.

Nhưng với cái giọng điệu này của Kỳ Việt anh chịu không nổi, đen mặt nói " Có bản lĩnh thì nhào vào đấu lại, con mẹ nó thắng nào thua thì quỳ xuống gọi baba. "

" Được, đấu thì đấu nhưng có một người chán lắm, chúng ta 3 đấu 3, thấy như nào? "

Sở Phong khoanh hai tay dựa vào tủ quần áo lười biếng mở miệng " Người thua phải lập tức chuyển trường hoặc đứng dưới cò trước mặt toàn trường gọi baba. "

Lúc Sở Phong mở miệng, Khương Hạo rất tự tin nói " Haiz, tớ thật sự cảm thấy nhục nhã và xấu hổ khi có một đứa con trai xấu xí như vậy. "

Trong lời nói tràn đầy sự khinh bỉ và tự tin chiến thắng.

Kỳ Việt tức giận hít một hơi, nói " Mười phút sau gặp ở chuồng ngựa, đừng quá đắc ý, chưa biết ai gọi ai là ba đâu. "

Nói xong, cậu ta quay người đi ra khỏi phòng thay đồ.

3 đấu 3 với solo hai người hoàn toàn khác nhau, trừ việc phải mạnh ra thì phải có sự ăn ý giữa đồng đội với nhau. Bên này ngoại trừ Sở Phong ra thì Khương Hạo còn có Tạ Vũ Thần bên lớp 2, quan hệ cũng khá thân đi.

Bên kia Kỳ Việt ngoại trừ thằng bạn cùng lớp Ngô Chấn Hiên còn có Chu Tuấn Hào...

Khi nhìn thấy Chu Tuấn Hào, Sở Phong lập tức nheo mắt. Thằng này này không có thi đối kháng.

Bắt đầu, sáu người sáu ngựa bắt đầu lao vào nhau, mày chạy tao đuổi. Không ai trong số họ tay mềm chân yếu thế nên trận đấu cực kỳ kịch liệt.

Tạ Vũ Thần không giỏi cưỡi ngựa lắm nên bị Ngô Chấn Hiên dồn vào góc, suýt chút nữa ngã xuống ngựa.

Chu Tuấn Hào cùng Kỳ Việt đuổi theo Khương Hạo và Sở Phong cực kỳ gắt gao, không để anh có cơ hội tấn công.

Sở Phong điều khiển Càng Ảnh lắc qua lắc lại mấy cái tránh khỏi Chu Tuấn Hào.

" Ngăn nó lại! " Chu Tuấn Hào thờ hờn hờn giục ngựa đuổi theo, Kỳ Việt thuận thế chạy lên đầu. Tình thế của Sở Phong bây giờ là anh đang bị bao vây cực kỳ gắt gao.

Ba người ba ngựa, nhưng việc gì đến rồi cũng sẽ đến, càng chạy thì hai con ngựa hai bên càng ép sát vào.

Sở Phong bị tấn công từ hai phía.

Chu Tuấn Hào đang lao thẳng về phía trước, Kỳ Việt cũng không yếu thế giúp Chu Tuấn Hào. Càng làm cho người ta bất ngờ và sợ hãi hơn là Sở Phong cũng không thêm lùi lại, anh phóng như bay về phía trước.

Đây là không muốn sống nữa sao!?????

Mất nhìn thấy ba người họ sắp đụng vào nhau, Khương Hạo và mấy người khác kêu lên sợ hãi, chỉ nghe thấy âm thanh vừa vang lên hai người hai ngựa lập tức đụng vào nhau.

Đùng!

Đùng!

Đùng ____

Một tiếng vang thật lớn, hai con ngựa đụng vào nhau, ngã xuống đất. Kỳ Việt và Chu Tuấn Hào bị văng ra.

Âm thanh la hét vang lên, hai người rơi xuống đất.

Trong khi Càng Ảnh và chủ nhân của nó thuận lợi tránh ra, sau khi nhảy đúng một vòng cung trên không trung và đáp xuống thuận lợi thì Sở Phong một lần nữa nhẹ nhàng lấy được lá cờ về tay.

Ở bên trên khán đài, mọi người bị dọa cho im hết. Lúc Sở Phong thuận lợi né được thì mọi người đều phải há hốc kinh ngạc.

Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca ăn tối xong còn đi đến siêu thị mua vài lon trà đào mới về.

Mặc dù sắp reng chuông vào tiết tự học nhưng các bạn trong lớp vẫn nhào nhào cả lên.

Mã Hiên ngồi trên bàn, xung quanh cậu ấy bu một đồng người, biểu tình vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

"Trời mẹ ơi, đáng sợ thật chứ."

"Đó là cậu chưa thấy thôi, khi Sở Phong đã tức lên rồi thì chả ai đấu lại cậu ta đâu."

"Tôi chỉ cảm thấy tim mình đập mạnh đến mức sắp văng ra rồi."

"Lão đại, quả nhiên là lão đại, ngầu thật sự."

Tôn Miên Miên đi lại chỗ Mã Hiên, ngồi xuống cạnh cậu ấy "Các cậu vừa mới nói gì Sở Phong vậy?"

Mã Hiên mặc dù đã kể chuyện này không 10 thì cũng là 8 lần rồi nhưng lần này cậu ấy kể cho Tôn Miên Miên rất sung "Trời ơi lúc này tớ bị cảm lạnh, sau khi ăn tối xong đến phòng y tế lấy thuốc. Lúc vào phòng biết tớ thấy gì không? Một đám người, hiệu trưởng hiệu phó đồ đều ở đó, Chu Tuấn Hào lớp 4, lớp 15 Kỳ Việt đòi đấu với Phong thần nhà chúng ta. Kỳ Việt hên không bị gì nặng lắm nhưng Chu Tuấn Hào hơi thảm, bị gãy xương đùi. Được giáo viên chủ nhiệm và lớp trưởng đưa đến bệnh viện rồi."

"Còn Sở Phong thế nào rồi?" Tôn Miên Miên đột nhiên căng thẳng, cô bóp chặt túi đồ uống trong tay, giọng nói có chút run rẩy.

Mã Hiên nhìn cô "Sở Phong không có sao hết, nghe nói là ba người họ thi đấu kháng, chả biết tại sao mà Kỳ Việt và Chu Tuấn Hào đụng vào nhau còn lão đại của chúng ta thuận lợi lách qua họ một cách đẹp mắt. Lúc ấy Phong thần nhà chúng ta cười Càng Ảnh bay lên sau đó đáp xuống đó. Các bạn học ơi, chúng ta cùng nhau tưởng tượng nào, cảnh tượng ấy cứ như trên TV ấy."

"TV cái gì mà TV, cậu lại nói nhầm gì đây Mã Hiên, tất cả giải tán giải tán." Khương Hạo và Sở Phong quay lại, phía sau còn có người vừa nhận được tin đã hốt hoảng chạy đi tìm hai người anh em Lư Tiêu Hân.

"Anh Hạo, nói cho chúng tớ xem nào, rút cuộc lúc này là như thế nào vậy?" Mã Hiên xung phong đứng lên hỏi trước.

"Nói cái gì mà nói, chỉ là một chút bất ngờ của Phong thần nhà mình thôi, có phải truyền cổ tích đâu mà truyền qua truyền lại." Sắc mặt Khương Hạo rất bình thường, chẳng qua là Lư Tiêu Hân đứng bên cạnh đen mặt, há miệng định nói gì đó nhưng lại thôi.

Tiếng chuông reng lên, thầy Ngô cầm sách bài tập đã được chấm vào lớp.

Phòng học yên tĩnh, chỉ có tiếng bút viết cọ vào mặt giấy.

Sở Phong nằm trên bàn ngủ.

Tôn Miên Miên đang làm bài ở bên cạnh lòng cứ thấp thòm không yên, cô dừng bút.

Sở Phong đột nhiên mở mắt ra, anh nhìn thấy trong mắt cô gái nhỏ tràn đầy sự lo lắng và ăn năn.

"Ừm..."

Phải, cô muốn nói xin lỗi.

Thực giác của cô nói rằng sự cố hôm nay không chỉ đơn giản là một tai nạn mà là do Chu Tuấn Hào cố tình nhắm vào Sở Phong. Nếu như không phải Sở Phong nhanh nhẹn thì có lẽ người nằm trong bệnh viện hôm nay chính là cậu ấy.

Nhưng cô chỉ mới nói một từ, miệng còn đang mấp máy thì Sở Phong đã nói "Không phải lỗi của cậu đâu, ngoan làm bài tập đi."

Tác giả có điều muốn nói: bé Miên Miên nắm quâ đám lại: AAAAAAAAAA (Hôm nay chỉ muốn làm một con chuột chũi cắn chết người kia.)

Kanalz: Bộ đồ của Sở Phong giống như này nè các bạn

Chương 24

EDIT: Kanalz

Bỗng nhiên Sở Phong giờ một ngón đụng vào mặt cô.

Tôn Miên Miên cảm thấy chỗ được Sở Phong đụng vào cứ tê tê như thể tay anh có điện vậy.

Ngay lúc này, tim của cô đang đập rất mạnh.

Sở Phong rút ngón tay của anh lại, Tôn Miên Miên ngồi thẳng dậy cúi xuống làm bài tập. Cảm giác khi đụng vào cô vẫn khiến anh rạo rức, anh đành nhắm mắt lại ép thứ cảm xúc không đúng đó xuống.

Tôn Miên Miên lấy nắp bút chạm nhẹ vào môi mình.

Lễ Quốc Khánh năm nay rơi vào ngày thứ hai. Tất cả giáo viên ai cũng giao rất nhiều bài tập về nhà. Mỗi môn học đều có một xấp đề cương xếp chồng lên nhau, làm cho ngày lễ buồn chán hơn.

Chiều thứ hai, tiếng chuông của tiết cuối cùng vừa vang lên, Khương Hạo vừa dọn dẹp đồ của mình xong thì cậu ấy đứng dậy hát: "Tạm người bạn, tạm biệt những người bạn, tạm biệt, tạm biệt..."

Sở Phong ngồi gác chân lên bàn, khoanh tay, trông như một con mèo lớn với móng vuốt đang phơi mình dưới ánh mặt trời, uể oải nhìn Tôn Miên Miên đang dọn đồ lại, "Tôi sẽ không thể gặp cậu trong bảy ngày tới, tôi sẽ nhớ cậu lắm đấy bạn cùng bàn nhỏ."

Trong lớp rất ồn ào, tuy giọng anh không lớn nhưng cô vẫn nghe rất rõ.

Sở Phong chỉ thuận miệng nói đùa, không nghĩ cô sẽ trả lời. Không ngờ đến, đôi tai của cô đã đo ừng, cô ghé sát vào anh, chỉ sử dụng âm lượng đủ cho hai người nghe thấy.

Cô thì thầm bốn chữ: "Điện thoại di động". Sau đó Tôn Miên Miên đứng dậy, không thèm nhìn anh một cái. Cô vỗ vỗ Lư Tiêu Hàn bảo cậu ấy tránh ra rồi chạy mất.

Đuôi tóc lung lay theo bước chân của cô.

Nhớ đến lúc này Tôn Miên Miên đưa sát mặt vào anh, cái môi mềm mại ở ngay bên cạnh. Đến bây giờ mùi hương cam sữa ngọt ngào của cô vẫn quanh quẩn xung quanh mũi anh. Đôi mắt đọng nước vì ngại ngùng mà làm cho lông mi hơi run rẩy.

Sở Phong có cảm giác như đang nâng một hòn đá mà lỡ trượt tay làm rớt xuống chân mình vậy. Không cách nào chữa khỏi.

Đêm hôm đấy, anh quay về biệt thự, Sở Thanh Phong đã đợi sẵn ở đó.

Lâu lâu mới có dịp cả hai ông cháu đều ở nhà nên quản gia Điền Bá đã đặc biệt dặn đầu bếp chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Bao gồm tôm ướp ngọt, sao biển hấp tươi, sủi cảo tôm, thịt lợn om sốt,...

Sở Thanh Phong gấp ra một miếng tôm sau đó chấm muối ăn trước, vừa ăn vừa nói chuyện. Bắt đầu từ thức ăn ở trường như thế nào, Sở Thanh Phong hỏi cậu về các thứ lặt vặt như quần áo, thực phẩm, phương tiện đi lại,... và cuối cùng là hỏi về điểm thi của anh.

Nhà trường đã gửi kết quả thi hàng tháng của Sở Phong về, Điền Bá chịu trách nhiệm về việc nhận thư, sau khi nhận ông lập tức mang vào cho Sở Thanh Phong. Nhìn vào bảng điểm, trung bình chỉ được có 37 điểm, ông lão rất buồn.

Vào ngày cuối tuần, sau khi học sinh về nhà để ăn lễ Quốc Khánh hết thi công trường lập tức bị chặn lại, vì sao à? Bởi vì trước công trường trở thành nơi đỗ xe hơi... Còn có mấy tờ rơi quảng cáo gia sư ví dụ như [Điểm thi sẽ được cải thiện ngay lập tức chỉ trong vòng 2 tháng] [Lớp học cấp tốc] [Một kèm một với những giáo viên giỏi ở Nam Thành] v.v

Sở Thanh Phong cảm thấy cũng được bèn nói với cháu trai "Con có muốn đăng ký lớp học bổ túc vào cuối tuần không? Cái gì không hiểu cứ hỏi cứ hỏi người ta. "

Sở Phong đưa cho ông nội một bát súp gà và nói: "Con hiểu ạ, không cần đâu."

Nghe hiểu nhưng thi lại được điểm thấp!?

Ông rất hiểu đứa nhỏ này, mỗi lần thi xong về nhà hỏi nó thi được không nó đều nói được, bài thi rất dễ hoặc cũng tạm được.

Nhưng lúc phát bài ra thì sao? Được cái beep...

Sở Thanh Phong suy nghĩ một chút, ông cũng đành thôi vậy. Bây giờ có nói tiếp thì ăn com mất ngon, người ta hay nói trời đánh tránh bữa ăn mà. Nếu bố và anh trai của Sở Phong vẫn còn là tốt rồi, Sở Phong sẽ không như bây giờ nhưng đáng tiếc, bọn họ cũng đã đi mất rồi, nói chỉ thêm buồn.

Bây giờ nguyện vọng duy nhất của ông cũng chỉ là mong Sở Phong luôn luôn khỏe mạnh, không gặp bất trắc gì.

Lúc bọn họ đang ăn com, Điền Bá đi vào " Lão gia, cô hai đến ạ. "

Sở Phong đang nhai cũng phải ngừng lại một chút sau đó anh bưng chén súp lên húp hết.

Sở Hâm Hồng đang mặc một bộ đồ công sở nhưng cũng không mất đi vẻ thông minh và quý phái vốn có của bà " Bố, tiểu Phong, hai người đang ăn à? Có cá hấp con thích này. "

Sở Thanh Phong kêu người làm lấy thêm một bộ bát đĩa.

" Cô " Sở Phong lên tiếng chào hỏi Sở Hâm Hồng.

Bà ấy cười lên tiếng chào lại " Tiểu Phong, mới một tháng nay chưa gặp mà con đã ốm đi rồi, cũng phải thôi com ở trường làm sao ngon bằng com ở nhà. Chí Dương cũng ở đây, ông ấy bảo là sức khỏe của bố không có vấn đề gì chỉ là trên thận có một cái khối u nhỏ, ngoài ra huyết áp cũng bình thường, bác sĩ đề nghị bố nên nằm viện quan sát một thời gian. "

Kim Chí Dương là bác sĩ gia đình của Sở gia, tình hình sức khỏe mười mấy năm qua của Sở Thanh Phong đều là một tay ông đảm nhận. Con trai của Sở Hâm là Sở Úc cũng được sinh ra ở bệnh viện của Kim gia, xét nghiệm ADN cho Sở Úc cũng ở đó.

(Xét nghiệm quan hệ ruột thịt đó mọi người.)

Sở Thanh Phong không quá để ý nói " Kệ đi, bố từng tuổi này rồi thì dĩ nhiên phải có chút bệnh chứ. Người ta làm bác sĩ chỉ thích phóng đại tình hình ra bắt bệnh nhân nằm viện kiếm tiền. "

Sở Hâm Hồng cũng hiểu tính bố mình, bà ấy cười nói " Con cũng nghĩ giống vậy, Chí Dương bảo bây giờ khối u đó rất nhỏ, không có gì đáng lo, nửa năm sau đi bệnh viện kiểm tra lại xem có biến hóa gì không. Còn huyết áp thì để Điền Bá đo cho bố, làm vậy thì kết quả sức khỏe sẽ được thông báo đều đặn. "

Sở Thanh Phong gật đầu.

Sở Hâm Hồng tiếp tục nói " Sáng thứ ba vừa rồi ông bà nội của Tuấn Hào mới gửi mấy con cua nước lên, nhiều thịt lắm mà còn sống nữa, con gửi cho đầu bếp, sáng mai bảo họ nấu súp cua cho bố ăn. "

Sở Thanh Phong bỏ đĩa xuống, lấy khăn lên lau miệng " Đạo gần đây Chu Hạo thế nào rồi? "

" Anh ấy bình thường thôi, công ty của con cũng chỉ là công ty nhỏ, ngày nào rảnh quá thì anh ấy đến giúp con "

Ngoài thân phận là cổ đông của tập đoàn mẹ thì ở bên ngoài Sở Hâm Đồ còn đứng tên mấy công ty nhỏ. Sau khi bị Sở Thanh Phong cắt chức, Chu Hạo đến phụ công ty của vợ. Nhưng mà từ giám đốc điều hành quản lý doanh nghiệp của tập đoàn bị hạ xuống thành tổng giám đốc bù nhìn, Sở Thanh Phong có hơi quá tay không?

Sở Thanh Phong cố tình không nghe ra ẩn ý trong câu nói của Sở Hâm Hồng, ông không lên tiếng.

Đột nhiên Sở Hâm Hồng nghĩ ra ý gì đó, bà ta quay qua Sở Phong " Sở Phong à, con và Tuấn Hào là anh em họ, còn học cùng trường nữa. Nếu Tuấn Hào làm ra chuyện gì khiến con không thoải mái thì cứ đi tìm cô hoặc chú, cô chú sẽ dạy lại nó. "

Sở Thanh Phong nghe vậy nhũn mảy " Con với Tuấn Hào lại có chuyện gì vậy? "

Sở Phong cười " Không có gì đâu ạ. "

Sở Thanh Phong càng lớn tuổi thì ông lại càng xem trọng tình cảm gia đình, mặc dù Chu Tuấn Hào không có quan hệ huyết thống với ông nhưng cậu ta cũng gọi ông là ông nội mấy năm nay rồi. Sở Thanh Phong hy vọng anh em trong gia đình cùng nhau đồng tâm hiệp lực xây dựng gia đình chứ không phải cãi nhau bất hòa.

" Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hả? Con nói cho bố mau. " Ông quay về phía Sở Hâm Hồng.

Sở Hâm Hồng " ai da " một tiếng " Bố, không có gì đâu, hai đứa trẻ đều đang ở độ tuổi khí thế bừng bừng, lâu lâu có gì bất hòa cãi nhau cũng bình

thường mà. "

" Bố bảo con nói mau. " Sở Thanh Phong bắt đầu hạ giọng nghiêm nghị.

Lúc này Sở Hâm Hồng mới khẽ thở dài " Tuấn Hào và Sở Phong lúc học cưỡi ngựa có bất đồng một chút nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tuấn Hào ngã gãy chân, mới vừa xuất viện hôm nay. Trước đó còn nghe nói là Sở Phong và Tuấn Hào cãi nhau, mới có chút xiu Sở Phong liền túm cổ nó lôi lên sân thượng đè vào lan can. Tuấn Hào sợ độ cao nên có hơi hoảng một chút.

" Mặc dù không con sinh ra Tuấn Hào nhưng nó đã gọi con là mẹ mấy năm nay rồi, làm sao mà thờ ơ không tình cảm được. Cô nói Tiểu Phong này, nếu có chuyện gì thì cứ nói cô và chú, không cần vì chút chuyện nhỏ mà anh em đánh nhau mất đoàn kết, để người ngoài biết được thì lại bị cười chết. "

Khóe môi Sở Phong nhếch lên " Chút chuyện nhỏ? Cậu ta nói với cô vậy à? "

Chân mày Sở Thanh Phong nhíu chặt hơn. Gà mình nuôi thì mình hiểu, mặc dù bình thường Sở Phong có hơi nóng tính một chút nhưng tính tình không xấu, có chừng có mực. Ông không tin Sở Phong lại vì mấy câu khiêu khích ngoài miệng mà mất bình tĩnh ra tay đánh người.

Ông bỏ đĩa xuống " Bây giờ Tuấn Hào đang ở nhà đúng không, con gọi video cho nó để bố nói chuyện với nó vài câu. Nếu Sở Phong là người sai, chính ta sẽ dạy dỗ lại nó rồi bắt nó đến tận cửa xin lỗi Tuấn Hào. "

Nghe vậy, Sở Hâm Hồng lấy điện thoại gọi video cho Chu Tuấn Hào, vừa nghe tiếng của ông Chu Tuấn Hào liền nói " Bố, con nít trong nhà cãi nhau cũng là chuyện bình thường mà, bản thân của Tuấn Hào cũng không hiểu chuyện nên gây sự vô cớ với Sở Phong. "

Sở Thanh Phong vẫy vẫy tay ngắt lời Chu Hào " Cậu đưa điện thoại cho Tuấn Hào, tôi có vài câu muốn hỏi thẳng bé. "

Lúc bố đưa điện thoại bảo ông nội gọi, Chu Tuấn Hào có hơi bất an, cậu ta liếc thấy Sở Phong đang ngồi cạnh Sở Thanh Phong, trong mắt ánh ra tia sợ hãi rõ ràng, bàn tay đặt trên đùi đang bị bố thạch cao run rẩy.

Sở Thanh Phong quan tâm hỏi anh có sao không? Chân có đau lắm không? An ủi cậu ta mấy câu.

Sắc mặt Chu Tuấn Hào thả lỏng ra được một chút.

Sở Phong cười nhạo " Diễn tốt quá ha, Oscar nợ cậu một giải cho diễn viên xuất sắc nhất rồi. "

" Con im ngay " Sở Thanh Phong trừng anh.

Sở Phong nhún vai.

Chu Tuấn Hào sợ Sở Phong. Ngày hôm đó khi rơi xuống ngựa, cậu liếc mắt thấy Sở Phong đang nhìn mình bằng một ánh mắt lạnh băng. Từ lúc đó, cứ mỗi lần nhớ đến hôm ấy, Chu Tuấn hào đều ớn lạnh nổi cả da gà.

Chuyện lần này lớn quá, Sở Hâm Hồng lại liên tục hỏi, cậu ta chẳng còn cách nào ngoài đối trắng thay đen. Cậu ta cũng nhìn ra rồi, trong mấy năm gần đây Sở Hâm Hồng và Sở Hâm luôn luôn ở trong bóng tối tìm cách bôi đen Sở Phong.

Chu Tuấn Hào kể lại y chang những lời mình đã nói với Sở Hâm Hồng cho Sở Thanh Phong. Dĩ nhiên cậu ta sẽ không nói là mình hèn hạ, trêu chọc và khinh nhờn bạn học nữ mới bị Sở Phong đè đánh, càng không nói mình tâm địa độc ác, cố ý tấn công Sở Phong.

Ở trên sân thượng chả có ai canh giữ, giáo viên trong sân cưỡi ngựa đã bị cậu ta đưa đi trước, vô hiệu hóa hết tất cả hệ thống camera. Còn một thứ nữa, cũng là điểm yếu chí mạng của Sở Phong. Đó chính là Tôn Miên Miên, thả Sở Phong ra đầu một mình chứ anh sẽ không bao giờ kéo Tôn Miên Miên theo.

Chu Tuấn Hào không có ngốc, nhất là về chuyện tình cảm nam nữ. Từ sau hôm đánh nhau ở sân thượng, sau khi về phòng, buổi tối ngủ cậu ta suy nghĩ lại và cảm thấy có gì không đúng lắm.

Sở Phong cứ như kiểu có tình cảm gì đó không phải chỉ đơn giản là bạn bè quý mến nhau với Tôn Miên Miên.

Thế nên hôm đó mới ra tay ác vậy.

Sau khi Sở Thanh Phong nghe xong, ông quay qua hỏi Sở Phong " Có phải như vậy không? "

Sở Phong không trả lời liền, anh quay qua nhìn Chu Tuấn Hào, khinh thường nói " Chu Tuấn Hào, bây giờ tôi mới biết cậu là người như vậy, hồi trước tôi đã xem thường cậu rồi, chuyện gì cũng bịa ra nói được. "

Chu Tuấn Hào bị Sở Phong nói vậy, trong vô thức nắm chặt lấy tay cầm của ghế sofa, mím môi nói " Thật xin lỗi, tất cả là tại em đã gây chuyện vô cớ với anh trước, chuyện hôm trước cũng không liên quan gì đến anh, là em đụng vào Kỳ Việt nên tự ngã. "

Sở Phong cảm thấy mấy lời Chu Tuấn Hào nói chả có ý nghĩa gì hết, cậu ta nghĩ Sở Thanh Phong ngu lắm à?

Sở Phong lấy điện thoại trên bàn ăn, anh mở khóa, ngón tay thon dài bấm bấm trên màn hình vài cái sau đó có một đoạn ghi âm được phát lên.

" Làm bạn hay không cũng được, chỉ cần cho tớ một đêm, sau này tuyệt đối sẽ không quấy rầy cậu nữa. "

" Cậu đừng sợ, chỉ cần mở miệng kêu một tiếng anh thôi, đảm bảo anh đây sẽ cho cậu sướng như tiên. "

" Lần đầu tiên sẽ đau, anh sẽ nhẹ nhàng một chút, đừng sợ. "

.....

Đoạn thu âm này đã được xử lý, giọng của Tôn Miên Miên được chỉnh khác đi nhưng giọng của Chu Tuấn Hào vẫn rất rõ ràng, từng câu từng chữ bản thu của cậu ta phát ra cực kỳ rõ ràng.

Sau khi đoạn ghi âm kết thúc, Sở Phong nhìn thấy sắc mặt của Chu Tuấn Hào thay đổi như con cá bảy màu vậy, trắng đỏ xanh đen tùm lum. " À đúng rồi, hôm trước vào phòng dụng cụ tôi còn vô tình nghe được một đoạn nữa, bật lên là giải thích được sự việc hôm cười ngựa liền đó. "

" Tuấn Hào, thật sự phải làm như vậy à? "

" Kỳ Việt, cậu sắp ra nước ngoài rồi còn sợ cái gì? "

" Nhưng mà... " Kỳ Việt im lặng nuốt một ngụm nước bọt " Đối phương là Sở Phong đó, nếu chúng ta đụng cậu ta như vậy, lỡ cậu ta mà bị gì thì ông nhà cậu truy ra tôi chết chắc. Cậu còn có mẹ kế nói hộ chứ nhà tôi chỉ có mấy cái siêu thị nhỏ... "

" Được rồi được rồi, áp a áp ứng cái gì. Tôi nói cho cậu biết, lần này tôi với cậu cùng một phe, với lại trò đối kháng này dĩ nhiên phải có nguy hiểm, đâu ai lường trước, có chơi có chịu chứ. Tôi nói với cậu, nếu lần này cậu không giúp tôi mấy thì cái thư mời với cổ phiếu của cậu xem như đi tong. "

Đoạn ghi âm đến đây thì ngừng lại.

Sắc mặt Sở Phong đen ngòm, ánh mắt không cảm xúc nhìn Sở Hàm Hồng " Cô, trong đoạn ghi âm này Kỳ Việt và Chu Tuấn Hào nói gì chắc cô cũng nghe kỹ rồi đúng không? Kỳ Việt giúp Chu Tuấn Hào vô hiệu hóa hết tất cả hệ thống camera của trường đua ngựa, con vẫn còn giữ số điện thoại của họ, có cần con gọi cho nói chuyện không? "

Mới vừa rồi Sở Hàm Hồng còn khí thế hùng dũng diễn kịch trước mặt Sở Thanh Phong, bất bình hộ Chu Tuấn Hào thì bây giờ sắc mặt thay đổi 360 độ, lập tức đứng lên kéo tay Sở Phong " Tiểu Phong à, là cô bị Tuấn Hào lừa mà đổ tội cho con, không ngờ đến Tuấn Hào... "

Sở Hàm Hồng lúng ta lúng túng giải thích nhưng những lời đó Sở Phong nghe vào tai trái ra tai phải.

Đội Sở Hàm Hồng nói xong, Sở Phong mới lên tiếng " Cô, nếu con mà cầm bằng chứng này đi báo cảnh sát thì Chu Tuấn Hào coi chừng đó. Lần này xem như là quan hệ trong gia đình, còn tình cảm nên con không nói. Cho nên đừng bao giờ nuông chiều thằng này quá mức, lúc cần dạy thì phải dạy, cô với chú mà không dạy được thì để con dạy. "

Nói xong, anh nhìn Chu Tuấn Hào trong video sắc mặt tái nhợt " Chu Tuấn Hào, có phải cậu đang suy nghĩ tại sao tôi lại bướng như vậy đúng không? Tôi bướng không phải tại tôi có Càng Anh, tôi bướng tại tôi là Sở Phong. Nếu như cậu muốn, tôi có thể nhấn cậu xuống đấy. "

Giọng nói của anh khinh thường, ngạo mạn.

Kiều ngạo đến cực điểm.

Nghe cực kỳ gọn đòn.

Nhưng cực kỳ bướng.

Tắt cuộc gọi video.

Sắc mặt Sở Thanh Phong thâm trầm, nói với con gái của mình " Lòng dạ Chu Tuấn Hào quá hẹp hòi, cách cư xử kém quá. Tiểu Phong là người anh trai duy nhất của nó mà nó còn muốn hãm hại thằng bé như vậy. Ông bà có câu cha nào con nấy, ngược lại cũng vậy. Tính cách của một đứa bé hình thành tùy thuộc vào sự dạy dỗ của cha mẹ, con về tự mình xem lại đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Một tháng sau kỳ nghỉ Quốc Khánh là thi giữa học kỳ, Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca cùng học chung một trung tâm luyện thi nhưng học khác môn. Họ

dựa trên thực của bản thân, cảm thấy môn nào mình học yếu thì ôn môn đó.

Hôm nay, sau khi học xong ở trung tâm đã là 6 giờ tối, Lý Mộc Ca đeo cặp đi bộ trên đường liên tục than phiền " AAA, tớ cảm thấy đầu đau sắp nổ ra rồi, bây giờ về vừa phải làm bài tập cho giáo viên trong trường vừa phải làm bài tập cho giáo viên ở trung tâm. Tớ sắp chết đến nơi rồi, nhiều bài quá!!! "

" Tớ với cậu chết chung... " Tôn Miên Miên cười, cô đưa cho Lý Mộc Ca miếng bánh oreo " Ăn một chút ngọt ngào trước khi chết một cách đau khổ nào. "

Lý Mộc Ca cầm lấy miếng bánh.

Về đến nhà, hai cô bé thấy Tôn Á Vân đã dọn đi giúp việc nấu một bữa thịnh soạn, còn có canh bỏ nữa, cả nhà đều đang đợi hai cô quay về ăn chung. Sau khi ăn uống no say, Lý Mộc Ca viện cớ muốn ăn trái cây để ở lại còn Tôn Miên Miên lên lầu học trước.

Vừa lên đến phòng, cô lập tức đi tắm, tóc còn chưa sấy khô đã ngồi xuống bàn học. Tôn Miên Miên lấy bài vật lý ra giải trước, cực kỳ chú tâm học. Sau khi đã học xong lý thì cô lại lấy bài hóa ra. Đợi đến khi cô dừng bút đã là 10 giờ.

Bên ngoài, mưa đã bắt đầu tí tách tí tách rơi rồi.

Đẩy ghế ra, cô cầm ly nước xuống nhà.

Trong phòng khách không có ai chỉ có ánh đèn trên tường vẫn sáng.

Tôn Miên Miên cầm ly nước, cô ngồi xuống ghế sofa. Trong lúc rảnh rỗi cô cầm điện thoại lướt vòng bạn bè.

Đang trong kỳ nghỉ lễ, bạn bè ai ai cũng rảnh rỗi đăng quá trời, cô để chế độ yên lặng tắt thông báo, sau khi mở lên thấy Tịnh Mỹ nhắn, Tịnh Mỹ là bạn thân nhất của cô khi cô còn sống ở thành phố.

[Bức ảnh xấu nhất tớ từng thấy là bức ảnh mẹ tớ chụp cho tớ!!!]

Bức ảnh được gửi qua hơi mờ, chụp ngược sáng, thậm chí trong bức ảnh đó cô ấy còn đang móc mũi nữa...

Tịnh Mỹ: [Chắc trong mắt mẹ tớ lỗ mũi là thứ quan trọng nhất!]

[Hình tớ trong máy của tụi bạn đều là cô gái xinh xắn trắng trẻo cao 1m68, chắc chỉ mỗi mẹ có sức mạnh biến tớ thành cục than đen trong nháy mắt thôi...]

[Hình xấu như vậy mà mẹ tớ còn đăng lên nữa chứ, huhu muốn chết, muốn độn thổ ngay lập tức.]

[Tớ có cảm giác rằng từ nay mình không tìm được bạn trai nữa huhuhu]

Tôn Miên Miên cười đến mức nước trong ly sắp bị đổ ra ngoài rồi, hahahahahaha.

Thấy cô không trả lời, Tịnh Mỹ lập tức hiểu, trực tiếp gọi video cho Tôn Miên Miên " Tình chị em cây khế từ đó giờ xem như chấm dứt, tớ muốn tuyệt giao với cậu. "

Tôn Miên Miên cười mà nước mắt chảy cả ra " Haha, tớ sai rồi, tớ không cười nữa, con nuôi của tớ sao rồi? "

Tịnh Mỹ hừ một tiếng " Con của cậu ngoài việc meow thì nó ăn ngủ suốt ngày, cuộc sống như bà hoàng vậy, có muốn tớ quay video nó cho cậu không? "

Tịnh Mỹ gọi Hoa Hoa* mấy tiếng, Tôn Miên Miên có nghe thấy tiếng meow nhưng đợi mãi chả thấy con mèo đâu, Tịnh Mỹ đi tìm nó cũng không thấy, cô ấy nói " Chắc nó lại chạy vào phòng ngủ của bố mẹ tớ rồi. "

* Hoa Hoa là tên con mèo nhà mng.

Tôn Miên Miên bảo không sao, cô chuyển qua cho Tịnh Mỹ 500 tệ, cô nói " Sắp đến sinh nhật Hoa Hoa rồi, cầm tiền đi mua cho nó đồ ăn ngon vào nhé. "

Tịnh Mỹ không thèm khách sáo, cô ấy bấm nút nhận tiền " Khà khà, chị em tốt của tớ, đến Nam Thành cũng lâu rồi, đã có tình yêu nào chớm nở chưa, mau mau tìm cho Hoa Hoa một người cha nuôi đi chứ. "

Tôn Miên Miên đưa tay ra sau cầm tóc lên, ngại ngùng nói " Có một lời tỏ tình. "

" Từ tiểu học đến giờ có một đồng con trai tỏ tình với cậu, cái này chắc không tính chứ... " Tịnh Mỹ đang nằm, cô nói được một nửa thì nhận ra gì đó không đúng lắm, cô ấy bật dậy, hét lớn " ĐM, người đó tỏ tình với cậu, cậu đồng ý đúng không? Đúng không? "

Phải vậy thôi chứ với cái tính đó của Tôn Miên Miên thì cô sẽ không bao giờ chủ động nói trước đâu...

" Chưa có đồng ý, ừ thì điểm của cậu ấy không cao lắm, tớ đợi khi nào điểm số cao cao một chút rồi mới đồng ý cũng chưa muộn. "

" A a a a a " Tịnh Mỹ đang bị kích động...

" Tớ ghen tị quá, bạn thân của tớ, ôi tự hào quá. Cậu ta như thế nào? Có đẹp trai không, có cao không? Gia đình như thế nào? "

" Đẹp trai lắm, đẹp trai nhất trong những người mà từ đó đến giờ tớ từng gặp, dĩ nhiên là trừ bố tớ ra. Cao lắm, cao hơn tớ một cái đầu. "

" Cậu 1m70, cao hơn cậu một cái đầu? AAAAA vậy là phải từ 1m85 trở lên... Đẹp trai chỉ sau chú Tôn. Cậu gặp cực phẩm rồi đó!! Nếu như là tớ thì chắc không chịu được mà đồng ý ngay lập tức, sau đó đẩy cậu ta xuống rồi cướp đi nụ hôn đầu. Hahahahaha "

Tôn Miên Miên "..... Thôi bye bye cậu, tớ đi ngủ. Chúc cậu ngủ ngon. "

Cô không muốn tiếp tục nói chuyện với cái cô gái đã đọc 7749 quyển ngôn tình...

Ra khỏi giao diện của Tịnh Mỹ, cô nhìn thấy cái avatar đen chán ngắt, trong vô thức ấn vào đó, đánh vài chữ.

[Cậu đã ngủ chưa?]

Sau khi gửi đi được một lúc, cô cảm thấy bốn chữ này có hơi thân mật quá, như kiểu người yêu nhỏ ấy. Lỗi tai Tôn Miên Miên từ từ đỏ rục lên, cô mò một hồi nhưng chả thấy chỗ gỡ tin nhắn đâu.

Sở Phong cũng chưa trả lời.

Tôn Miên Miên đặt điện thoại xuống, hơi thất vọng.

Cô đứng dậy quay về phòng tiếp tục học bài, chẳng qua là không tập trung vào được.

Trong đầu bây giờ có hai chủ kiến, một cái là " đi ngủ thôi, khuya lắm rồi chắc cậu ấy đã ngủ rồi. " còn cái còn lại là " hmm nhìn hình tượng ấy không giống như good boy ngủ sớm dậy sớm đâu, cậu ta đang làm gì mà không trả lời mình!! "

Tôn Miên Miên quăng cây bút xuống bàn, khó chịu quá!!

Hôm qua anh còn chọc cô cả ngày thế mà hôm nay không thèm trả lời tin nhắn của cô.

Đàn ông đều là lũ vô trách nhiệm..

Đang suy nghĩ thì điện thoại ting một cái, màn hình sáng đèn.

Tôn Miên Miên ngồi thẳng dậy, chụp lấy cái điện thoại bằng tốc độ nhanh nhất.

Sở Phong: [Chưa, có chuyện gì à?]

Tôn Miên Miên bĩu môi, cô chắc chắn rằng EQ của người này thấp lè tè. Nếu bây giờ cô mà trả lời " không có gì " thì cuộc trò chuyện sẽ kết thúc đúng không?

Sau đó điện thoại lại ting một tiếng

Sở Phong: [Tôi đang ở đường Tứ Bình]

Đường Tứ Bình? Chẳng phải đây là cái đường nơi họ gặp nhau lần đầu à? Gặp trong sà chiến ngầm đó!

Nghĩ đến đêm đó Sở Phong đánh quá dữ dội, Tôn Miên Miên lại đứng ngồi không yên.

Chờ đến lúc suy nghĩ xong thì cô đã thay quần áo từ lúc nào rồi... Cầm dù đi xuống lầu, cô rón ra rón rén mở cửa đi ra ngoài. Cho đến khi đã ngồi lên xe taxi rồi cô mới nhận ra đường Tứ Bình đâu phải chỉ có mỗi Tam Giáo Cửu?

Lỡ anh không đến Tam Giáo Cửu mà chỉ trùng hợp đi ngang qua rồi sao?

Tôn Miên Miên nắm chặt cây dù trong tay, cô cũng không thèm kêu tài xế quay lại luôn.

Lúc cô đến nơi, trận chiến đang đến đoạn gay cấn, mọi người ai ai cũng sôi sùng sục, hăng sức kêu " Đắm đi, đắm đi, đắm đi. "

Bị ánh sáng chiếu đến từ bốn góc, có một tuyến thủ mặt quần xanh đứng trên chiến đài. Anh ta quay lưng lại với cô, xương bả vai của người đó nhô ra theo từng chuyển động.

Tôn Miên Miên dĩ nhiên nhận ra.

Cái lưng này rất quen.

Đoán được chưa? Là Sở Phong...

Mà cái người đang đấu với anh cũng rất quen, người đó bị đánh đến mức mặt mũi sưng tấy lên. Là Đại Hồ, chàng trai hồi đó hiên ngang phách lối khiêu khích Sở Phong sau đó bị mần cho ra bã...

Thật ra hôm nay Đại Hồ cũng chả muốn đánh với Sở Phong.

Từ lần cuối hồi tháng 7, Sở Phong bốc hơi hoàn toàn, cứ như chưa từng tồn tại trên thế giới ấy. Lúc đó Đại Hồ rất mừng, cậu ta lại là Bất Khả Chiến Bại trên sân đấu, không bao giờ gục ngã trước ai sau đó kiếm được cực kỳ nhiều tiền.

Nhưng hôm nay xui, lại gặp hung thần oan gia gõ hẹp này.

Tuổi của Đại Hồ cũng không lớn nhưng Sở Phong bé hơn vài tuổi. Từ hồi tháng 7, Đại Hồ cực kỳ ám ảnh với cậu bé này, ra tay hết sức tàn nhẫn, đến bây giờ cậu ta vẫn còn nhớ hồi đó bị Sở Phong đánh đến mức ruột gan đều muốn bay ra ngoài.

Chạy không được rồi, chỉ có thể cố hết sức đánh trả.

So với lần trước, lần này Sở Phong mạnh tay hơn.

Cứ như không muốn sống nữa ấy, từng đòn từng đòn giáng xuống như một cây búa, cực kỳ nhanh và mạnh. Đại Hồ rất muốn hỏi là anh ta đã đào mộ tổ tiên nhà Sở Phong lên hay gì mà độc ác thế...

" Ầm " một tiếng nữa, Đại Hồ đã bị đánh gục.

Không khí xung quanh cứ như bị đốt cháy lên vậy, một từ thôi, nóng.

Sở Phong thở hổn hển, chả biết bị ai chọc mà tức như vậy.

Anh quay người.

Khán giả phía dưới vỗ tay ầm ầm cũng không là tâm trạng anh khá hơn xui nào. Đôi mắt lạnh tanh không nhiệt độ lướt một vòng qua mấy người ngồi xem, đến một góc nọ thì dừng lại.

Sở Phong nhảy xuống sân đấu, anh đi lại chỗ Tôn Miên Miên.

Cô gái mặc áo có mũ trùm đầu màu trắng, cái mũ đã che đến tận lông mày cô. Mái tóc nâu mềm mại xõa ra, bám vào cổ. Ở dưới mặc quần jean rách. Trên tay cầm cây dù.

Sở Phong khàn giọng hỏi " Sao cậu lại đến đây? "

" Đến tìm cậu. " Tôn Miên Miên trả lời.

Ngoài trời đang mưa rất to, có vẻ như không có dấu hiệu giảm bớt. Cả dãy nhà bên đường đã đóng cửa tắt đèn, chỉ còn mỗi ánh đèn neon nhấp nháy.

Tôn Miên Miên đứng dưới mái hiên, cô móc ra bông băng cùng thuốc sát trùng từ trong túi. Sở Phong bị đâm vào mặt mấy lần, trán và má sưng tím lên, nghiêm trọng nhất chắc là môi vẫn đang rỉ máu.

Da anh rất trắng, lúc này lại đang chảy máu, toát ra vẻ đẹp trai dữ tợn!!!

Tôn Miên Miên đưa khăn giấy cho anh " Cậu cầm lấy lau sơ đi đã này. "

Sở Phong không trả lời.

Dưới ánh sáng vàng nhạt, vầng trán cao cùng với mấy giọt mồ hôi rơi xuống chân mày cô, mũi cô rất cao còn thẳng nữa, nhìn xuống dưới một xú chính là đôi môi màu anh đào. Đôi mắt chim ưng của anh không cảm xúc nhìn xuống cô gái.

Anh bình tĩnh đưa tay lên khóe miệng lau máu đi, động tác nhìn vào như côn đồ ý.

Anh dùng ngón tay còn dính máu của mình đụng vào mắt của Tôn Miên Miên, dọc theo làn da trắng trẻo của cô từ từ đi xuống, đến khi đụng vào môi của cô thì dừng lại.

" Tôi là người như vậy đấy, cậu có sợ không? " Anh cất giọng khàn khàn của mình hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

EDIT: Kanalz

Sở Phong mặc áo có nón giống cô nhưng là màu đen.

Tôn Miên Miên thấy khi không đi học, ở ngoài phạm vi trường học thì Sở Phong toàn mặc màu đen, giống như là anh cực kỳ thích màu đen.

Cô cũng không nhớ đã từng đọc ở đâu nhưng màu đen là màu mang đến cho ta cảm giác an toàn. Khi bị thương, nếu bạn mặc áo màu đen thì sẽ không thấy vết máu thấm ra áo, có thể bình tĩnh xử lý hơn.

Rốt cuộc anh là kiểu người gì thế này?

Sở Nhị thiếu gia, là người cháu được Sở Thanh Phong cực kỳ yêu chiều, là cậu hai của Sở gia, từ khi sinh ra đã ở vạch đích nhưng cô cảm thấy anh chả vui tí nào. Có lẽ bên trong của anh không như vẻ bên ngoài, cả ngày nở nụ cười nhưng thật ra là hồ nước sâu thẳm.

Nhưng theo như cô cảm nhận thì anh rất biết quan sát mọi người xung quanh.

Tâm tư của anh cực kỳ nhạy bén và cẩn thận suy xét tình hình.

Nhưng tại sao lúc nào cô cũng cảm thấy anh có tâm sự, lòng nặng trĩu, chỉ biết tìm đến đánh đầu để thả lỏng tinh thần.

Cô không biết anh đã từng trải qua cái gì.

Mặc dù cô thắc mắc nhưng lúc này thay vì hỏi anh, cô lại cảm thấy đau lòng.

" Không, tớ không sợ cậu đâu. " Cô cất giọng mềm mại ôn nhu của mình, từng chữ từng chữ rơi vào tai Sở Phong. Trong lòng anh lúc này rất hạnh phúc.

Tôn Miên Miên cúi đầu mở miếng gạc còn trong tay, cả hai đầu của miếng gạc đều là bông y tế, khi tách một đầu ra, còn sẽ chảy để thấm ướt nửa miếng bông còn lại.

Sau đó cô ngược đầu lên, nhìn vào khuôn mặt có hơi mệt mỏi nhưng lại đẹp trai của Sở Phong. Cô nhẹ nhàng xử lý vết thương.

Tôn Miên Miên còn nhớ lần trước đến Sở gia dự tiệc sinh nhật của Sở Thanh Phong, vì bất cẩn mà ngã trầy đầu gối, lúc đó Sở Phong cũng khờ trùng vết thương cho cô giống như lúc này.

Cô nhìn lên, thấy Sở Phong không có phản ứng gì.

Đến cả chân mày cũng không nhíu lại một chút luôn ấy.

Mặc dù vậy nhưng Tôn Miên Miên vẫn cực kỳ nhẹ nhàng, cô sợ làm đau anh.

Bây giờ Sở Phong cực kỳ sung sướng, thấy cô bé vì mình mà nhẹ nhàng hết sức làm anh cảm thấy như có dòng nước ấm chảy qua người vậy, cảm giác bực tức cũng từ từ tan biến.

Anh dùng chất giọng hơi khàn khàn của mình hỏi Tôn Miên Miên

" Cậu muốn hỏi đã có chuyện xảy ra đúng không? "

Không khí lúc này không thích hợp kể chuyện lắm, mưa như trút nước, đèn đường mập mờ, lâu lâu còn có cơn gió thổi qua làm rợn tóc gáy.

Nhưng Tôn Miên Miên lại trả lời " Đúng "

Sở Phong nhìn ra ngoài mưa, ánh mắt xa xăm trống rỗng.

Một lúc lâu sau đó, Tôn Miên Miên nghe được anh nói " Trước khi tôi lên 7, tôi cảm thấy mình là đứa bé hạnh phúc nhất trên đời. Điều kiện kinh tế có đủ hết, muốn xe có xe, muốn nhà có nhà, muốn cái gì là được cái đó. Lúc ấy, có rất nhiều người nói tôi sinh ra đã ở vạch đích, không cần tiến lên cũng như lùi lại. "

" Bố mẹ của tôi cũng rất giỏi, hầu như không có việc gì làm khó được họ. Tôi còn có một người anh trai, anh ấy ưu tú giỏi giang trong tất cả mọi việc, hơn nữa tuổi tác cũng lớn hơn tôi khá nhiều nên dĩ nhiên tôi là người được cưng chiều nhất nhà. "

"Bỗng nhiên một ngày nọ, thượng đế thu hồi hơn một nửa hạnh phúc này của tôi đi mất. "

"Bố mẹ và cả anh trai của tôi qua đời vì tai nạn máy bay trong chính ngày sinh nhật năm tôi lên 7 "

"Nếu như hôm đó tôi không bị cảm mà cùng bố mẹ bay qua Mỹ dự lễ tốt nghiệp trung học cơ sở của anh, nếu như tôi không nằng nặc đòi họ về đón sinh nhật cùng mình thì chuyện đã không xảy ra. "

"Từ đó về sau, tôi không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa. "

"Năm tôi lên tám tuổi học lớp một, bởi vì chuyện này mà bị rối loạn căng thẳng, một chứng bệnh tâm lý nên tròn một năm đó không mở miệng ra nói chuyện, cũng không đi học. "

Có rất nhiều chi tiết Sở Phong không nói rõ nhưng Tôn Miên Miên hiểu, cô tự động sắp xếp lại câu chuyện, mắt của cô cũng đỏ ửng rồi.

Cô đã hiểu sự tự trách, ít nói và thâm trầm của Sở Phong từ đâu mà đến rồi.

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, Sở Phong cũng không muốn. Có rất nhiều người an ủi rồi nhưng trong lòng anh vẫn còn một tảng đá đè nặng, bóng ma tâm lý.

Đến bây giờ vẫn không có cách nào thoát ra được

Có thể là cả đời.

Tôn Miên Miên cảm thấy mình học môn tiếng Trung vẫn chưa đủ tốt, đến một lời cũng không nghĩ ra được để an ủi anh, bây giờ bất kể nói cái gì cũng đều vô dụng...

Sở Phong thấy cô bé đứng cạnh đang bất động, bàn tay bị cô nắm đến co quắp lại, anh gõ vào trán cô một cái "Không sao đâu, cậu không cần an ủi tôi, tôi..."

Tôn Miên Miên nhìn thấy dáng vẻ cô đơn, cả người gầy gò nhưng kiên nghị của anh làm cô rất muốn ôm lấy an ủi.

Thế nên, cô làm vậy.

Chưa kịp chuẩn bị gì, cô bé đã vội vàng nhào vào. Trong lòng bỗng nhiên có một cơ thể mềm mại ôm lấy, Sở Phong còn chưa nói hết câu đã dừng lại, cả người cứng ngắt.

Tóc của cô đâm vào anh hơi nhột, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ nhẹ vào lưng anh, rất nhẹ.

Chắc là cô vừa tắm xong, cả người đều có mùi cam sữa thân thuộc. Cảm giác sạch sẽ, dễ ngủ.

Sở Phong không đẩy ra, để cho cô ôm. Cả cơ thể cứng ngắt cũng dần thả lỏng.

Một vùng nước nhỏ bị động lại vì cơn mưa, nó phản chiếu lại ánh đèn đường mờ mờ. Có một con ếch nâu nhỏ từ trong bụi rậm nhảy ra làm nước văng lên.

*

Ngày thứ hai, sau cơn mưa trời lại sáng.

Hôm qua lúc về nhà, đợi cô làm xong bài tập đã là 3 giờ sáng. Hôm nay đến trung tâm, khi vừa ngồi xuống ghế cô đã gục mặt xuống bàn ngủ mất.

Trung tâm luyện thi chia lớp ra học, mỗi lớp chỉ có 20 bạn đồ xuống, mỗi người có một bàn riêng. Sự xuất hiện của Tôn Miên Miên vào hôm qua đã làm lớp náo động.

Lúc cô đang mơ màng thì thấy có người kéo cái ghế bên cạnh ra sau đó ngồi xuống.

Cô ngửi thấy mùi cafe Latte, mở mắt ra, cô thấy ly cafe giấy có logo hình cô gái màu xanh được đặt bên cạnh.

(Hãng Starbucks đó mấy bạn.)

Bàn tay của người đặt ly cafe xuống rất đẹp nha!

Ngón tay mảnh khảnh, xương nhỏ thanh tú như con gái vậy. Móng tay được cắt tỉa gọn gàng đẹp mắt.

Cô dụi dụi mắt, lông mi dài rung rung mấy cái mở mắt ra từ từ ngời dậy.

"Sao cậu lại ở đây?" Tôn Miên Miên hỏi, không nhịn được ngáp một cái nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Sở Phong thấy được đáng vẻ buồn ngủ ngáp lên ngáp xuống của cô, cứ như con mèo vậy, nói chuyện cũng bằng giọng mũi.

Anh cảm thấy hôm nay mình dậy từ sáng sớm chài chuốt chạy nửa cái Nam Thành để đến lớp bỏ túi quả thật không uổng công.

" Thì đến học chứ sao. " Chủ yếu là đến gặp cậu đó ngốc này.

Tôn Miên Miên không trả lời, cảm ơn anh rồi cầm ly cafe lên uống.

Buổi trưa, Lý Mộc Ca đứng ở cửa lớp đợi Tôn Miên Miên, lúc đi ra, cô ấy thấy đằng sau Tôn Miên Miên còn có một cậu nam sinh cao cao đẹp trai, Lý Mộc Ca nhận ra há hốc mồm.

Sở Phong nhìn Lý Mộc Ca cười, Tôn Miên Miên giải thích thay anh " Cậu ấy nghe tớ nói lớp học cũng được nên tới nghe một chút. "

Lý Mộc Ca cứ cảm thấy có gì không đúng lắm.

Trung tâm này cách nhà bọn họ rất gần, đi xe cỡ 10 phút là đến nhưng lại cách nhà Sở Phong cực kỳ xa. Hơn nữa muốn học cũng phải kiểm tra thành tích, điểm quá thấp vào nghe như không vậy, có học cũng chả hiểu gì, chỉ bỏ phí tiền.

Sở Phong hỏi hai người " Buổi trưa muốn ăn gì? "

Tôn Miên Miên quay qua Lý Mộc Ca " Đồ ăn hôm qua ăn cũng tạm ổn, mang lên cũng nhanh, tụi mình xuống nhà ăn ha? "

Lý Mộc Ca gật đầu " Tớ sao cũng được "

Tôn Miên Miên nhìn về phía Sở Phong " Xuống canteen nhé? "

Sở Phong không có ý kiến.

Vì thế, hai cô gái nắm tay nhau đi ở phía trước, Sở Phong chậm rãi đi theo ở phía sau.

Canteen không xa, chỉ cần băng qua đường là đến.

Tại vì là giờ ăn trưa nên rất đông người.

Ba người ngồi xuống một cái bàn trong góc.

Sở Phong gọi thịt kho dứa còn lại để cho hai cô gái quyết định, sau khi gọi xong anh vào phòng vệ sinh.

Lý Mộc Ca nhìn bóng lưng của anh, nhỏ giọng thì thầm " Tớ không nghĩ Phong thần lại thích ăn đồ ngọt, lần trước ăn cơm chung còn gọi bánh bao sữa "

Tôn Miên Miên " ừ " một tiếng, rót cho Lý Mộc Ca ly trà hoa cúc.

" À mà cậu có để ý vết thương trên mặt Phong thần không? Cậu nghĩ sao? Đi đánh nhau hay lại là vì anh em mà không màng thân thể "

Khi thức ăn được bê lên đầy đủ, ba người bắt đầu ăn cơm. Không có Khương Hạo pha trò làm sống động, bầu không khí hơi ngột ngạt.

So với món thịt kho dứa chua chua ngọt ngọt thì món mực kho cay hợp với khẩu vị của anh hơn. Đừng bảo anh là người miền Nam không biết ăn cay, thật ra anh cực kỳ thích ăn cay.

Tôn Miên Miên nhỏ giọng nhắc nhở " Trên mặt cậu đang bị thương, hai ngày nay ít ăn cay với nóng lại. "

Sở Phong đã kẹp dứa vào miếng mực rồi nhưng nghe vậy liền đổi qua lấy măng.

Bữa cơm hôm nay là Tôn Miên Miên mời.

Sau khi ăn xong bọn họ đến quán trà sữa, Lý Mộc Ca muốn uống, Tôn Miên Miên đi theo, Sở Phong thì đứng ở ngoài chơi điện thoại.

Nhan sắc của Sở Phong thật sự là điểm yếu chí mạng của mấy cô gái... Chỉ cần đứng bắm bắm điện thoại thôi mà mấy bạn nữ đi ngang qua phải liên tục ngoái nhìn.

Thậm chí còn có top 3 top 4 cô gái đứng bàn luận chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lý Mộc Ca vẫn đang đợi đến lượt mình, Tôn Miên Miên bảo với cô ấy cho cô ra ngoài trước.

Bỗng nhiên có một cô gái rất xinh đẹp, dáng dấp nhỏ nhắn đỏ mặt lại chỗ Sở Phong, cô ấy nhỏ giọng nói " Bạn ơi, tớ quấy rầy một chút nhé, xin hỏi là cậu... "

Tôn Miên Miên cau mày, đứng tại chỗ.

Sở Phong không thấy cô, anh đang tập trung bấm bấm điện thoại. Nghe được giọng nói lạ, anh ngước đầu lên, nói " Không mua, tôi không có hứng thú với kẹo sừng. "

Cô gái bỗng dưng ra một chút sau đó lại cười nói " Không phải, tớ không phải người bán hàng rong, tớ chỉ muốn hỏi là chúng ta trao đổi số điện thoại được không? "

Không biết là Sở Phong đã chơi xong ván game hay gì mà cô thấy rớt cuộc anh cũng chịu ngẩng đầu lên quan sát cô gái trước mặt.

Tôn Miên Miên nín thở, cô hồi hộp chờ đợi.

" Xin lỗi, tôi có người tôi thích rồi. " Vừa dứt lời anh nhìn vào quán trà sữa.

Bốn mắt chạm nhau, Sở Phong cong cong khóe môi.

Lần này là anh cười thật lòng, Tôn Miên Miên cảm thấy vậy và cô rất tự tin với suy nghĩ của mình. Không phải là kiểu cười lấy lệ như mọi khi, anh cười rất tươi, đôi mắt mang theo sự cưng chiều rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

EDIT: Kanalz

Đợi đến khi cô gái đó cùng bạn bè đi mất Tôn Miên Miên mới bước ra, cô nhìn chăm chăm vào mặt anh " Bên cạnh có tiệm thuốc tây, cậu đến đó mua thuốc bôi vào vết thương đi. "

Vết trầy trên trán không sao nhưng vết thương trên môi sẽ ảnh hưởng khá nhiều đến sinh hoạt của anh. Ví dụ như nói chuyện hoặc ăn cơm sẽ rất đau.

Sở Phong bảo không cần, có lẽ là anh thường xuyên đi đánh nhau, thường xuyên bị thương nên dần dần không thấy đau nữa.

Tôn Miên Miên cau mày " Tại sao không cần? "

" Bôi thuốc thì chỗ đó sẽ bị bóng lên, cứ như thoa son ấy, xấu, không thích. "

" Xấu có mấy ngày thôi chứ có lâu đâu mà, mặt cậu đẹp trai sáng sủa như này để lại sẹo không tốt lắm. "

Lúc còn nhỏ, khi người ngoài khen, họ sẽ khen anh trai của anh trưởng thành, biết ứng xử. Còn về Sở Phong, họ sẽ nói anh thông minh đẹp trai. Thậm chí hồi đó khi còn học mẫu giáo, có một cô bé suốt ngày theo sau anh.

Lúc này, nghe thấy Tôn Miên Miên khen mình đẹp trai, anh cười, lười biếng dựa vào gốc cây phía sau " Cậu mua cho tôi à? "

" Tớ mua thì cậu có dùng không? "

" Có. "

Tôn Miên Miên thấy Sở Phong cứ như đứa con nít ấy.

Cô lôi Sở Phong đến tiệm thuốc, mua loại thuốc mỡ bôi lành vết thương được nhanh và không để lại sẹo sau đó mua thêm mấy miếng bông gòn rồi nhét vào lòng anh.

Sở Phong chỉ chỉ mặt mình " Tôi không nhìn thấy, cậu bôi cho tôi đi. "

Anh đưa tuýp thuốc và bông gòn lại cho Tôn Miên Miên.

Tôn Miên Miên "... " Lại còn những nhẽo cơ đấy.

Cô nhìn bốn phía, lúc này trong tiệm thuốc không có ai, nhân viên thì đang ăn, không thèm để ý đến họ.

Thôi được rồi, dù sao mối quan hệ của hai người họ cũng chẳng còn là quan hệ xã hội chủ nghĩa bạn cùng bàn trong sáng như nước tinh khiết nữa rồi.

Tôn Miên Miên đổ thuốc vào bông gòn, khi cô ngẩng đầu lên đã thấy Sở Phong cực kỳ phối hợp mà cúi người xuống, chống hai tay lên bàn nhìn cô.

Bỗng nhiên khuôn mặt đẹp trai của Sở Phong đến gần trong gang tấc, Tôn Miên Miên nhìn thấy rõ ý cười trong mắt anh luôn ấy!!! Cô vội vàng lùi về sau, đôi môi hé mở nhưng không nói được gì.

Sở Phong nghịch ngợm nháy mắt mấy cái với cô, giọng " Nhanh lên nào. "

Giọng nói của anh hơi trầm, anh thở nhẹ vài cái, âm thanh mang hương công kích đi thẳng vào tai cô.

Sở Phong nhìn mặt cô bé trước mặt càng ngày càng đỏ lên.

So với trái cà chua y hệt haha.

" Phụt " Anh cười ra tiếng, đôi mắt bò câu cong lên, lông mi run run.

Tôn Miên Miên vừa xấu hổ vừa giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, cô trừng mắt nhìn anh. Biểu tình cứ như mèo con nhỏ vừa bị đập trúng đuôi.

Mèo con nhỏ lấy miếng bông trong tay đập vào mặt anh.

Không chút nương tay luôn.

" Đau, cậu nhẹ thôi.. " Sở Phong che mặt, mặc dù đau nhưng trong lòng lại có cảm giác thỏa mãn không thôi.

Con mẹ nó biến thái.

Những mà vớ kịch khổ nhục kế vẫn phải diễn cho tới cùng chứ.

Anh " đau đớn " ngồi xuống

Tôn Miên Miên có lý do để vạch trần " vớ kịch " của anh nhưng tiếc cái là cô lại không có bằng chứng!!! Thế nên lại mềm lòng lần nữa. Cô ngồi xồm xuống, nâng mặt anh lên bằng tay trái.

" Cho tớ xem xem nào. "

Vết thương trên khoe môi rất dễ rách, khi này trong lúc tức giận nhất thời cô lỡ tay làm mạnh quá nên bây giờ vết thương lại bị rách ra, rỉ máu.

Tôn Miên Miên không suy nghĩ gì nhiều, cô chu miệng lên nhẹ nhàng thổi thổi cho anh.

Khoảng cách rất gần, cô thổi nhẹ nhẹ làm con đau giảm đi thật!

Chắc là sáng đi cô có bôi một xiu son dưỡng, anh còn ngửi thấy mùi cam nhè nhẹ.

Đôi môi mềm mại của cô quá gần! Bàn tay đang giữ mặt của anh còn siêu siêu siêu mềm nữa. Bây giờ nhìn Sở Phong bình tĩnh vậy thôi chứ bên trong nổ tung rồi.

Yết hầu trong cổ anh cử động lên xuống, anh bắt đầu hồi hện rồi, tại sao lúc này lại đi đều cô thế nên bây giờ mỹ nhân trước mặt mà chẳng được làm gì!!! Phát điên mất.

Anh ngồi dậy, dùng giọng khàn khàn " Không đau, đi thôi. "

Tôn Miên Miên giờ mới nhận ra tư thế lúc này không đúng lắm, cứ như là cô định cưỡng hôn Sở Phong vậy.

Cô xoay người chuẩn bị đi ra khỏi tiệm thuốc.

Cách đó không xa, qua cửa sổ kính không dính một tí bụi nào của nhà thuốc, Lý Mộc Ca đứng đó, tay cầm ly trà sữa, nhìn hai người há hốc mồm tập hai.

Tôn Miên Miên ".... "

Sở Phong ".... "

Sau khi học xong về nhà ăn cơm tối, hai chị em cứ như bình thường một trước một sau lên phòng.

Phòng của hai người ở cạnh nhau, Tôn Miên Miên vào phòng của Lý Mộc Ca.

" Ok cho phép cậu nói. " Lý Mộc Ca ngồi trên giường ủ rũ ôm con kỳ lân, có lẽ tâm trạng cũng không vui vẻ gì.

"Ừ, chuyện như cậu thấy đó. Cậu ấy tỏ tình với tớ nhưng tớ chưa đồng ý, điều kiện để đồng ý là kỳ thi lần sau lên 100 hạng. " Tôn Miên Miên ngồi cạnh Lý Mộc Ca, có chút bất an nhìn cô " Mộc Ca, tớ không định giấu cậu nhưng sợ nói ra cậu buồn. "

" Tại sao tớ phải buồn? "

" Không phải cậu rất thích cậu ấy à? "

Lý Mộc Ca: " Tớ thích cậu ấy bởi vì cậu ấy đẹp trai, thích vẻ ngoài của cậu ấy thôi. Nam thần cái gì chứ? Vừa nhìn vào đã biết mình không cùng một thế giới với cậu ấy rồi, dĩ nhiên không phải vấn đề tiền bạc. Nếu không nhờ cậu thì cả học kỳ tớ chẳng thể nói chuyện với cậu ấy câu nào đâu. "

" Vì vậy tớ không buồn. "

" Nếu đã là của tớ rồi thì người khác không cướp nổi đâu, nhưng đáng tiếc cậu ấy không phải của tớ. Nhìn tớ xấu lắm à? Thành tích tệ lắm à? Hoàn cảnh gia đình tệ lắm à? Bây giờ có rất nhiều người con trai khác đang đợi tớ kia mà. Tại sao tớ lại phải buồn!? "

" Phong thần rất tốt nhưng thích ai là quyền tự do của cậu ấy. Nếu không phải cậu thì cuối cùng cũng sẽ có người khác thôi, dù sao cũng không phải là tớ. Nếu ai đó kể cả cậu được làm bạn gái của cậu ấy thì chắc chắn tớ sẽ ghen tị, tớ sẽ làm vậy nhưng sau đó tớ không còn ý định gì với cậu ấy nữa. "

" Nếu tớ buồn thì sẽ buồn bởi vì cậu không nói cho tớ biết, cậu có xem tớ là chị em tốt không? "

Nói xong, Lý Mộc Ca bĩu môi không vui.

Tôn Miên Miên không ngờ rằng bình thường người em họ này của cô nhìn trẻ con vậy mà trong những chuyện này lại chín chắn thế " Tớ xin lỗi, là tớ sai khi không nói cho cậu. Tại vì cậu là chị em tốt nên tớ không muốn nói ra làm cho cậu buồn, sợ tình chị em của chúng ta sẽ bị rạn nứt thế nên tớ do dự, một lần nữa xin lỗi cậu. "

" Được rồi miễn cưỡng tha thứ cho cậu. " Lý Mộc Ca đưa tay ra lấy một quả cam trong đĩa trái cây, cô lột vỏ chia cho Tôn Miên Miên một nửa " Theo tớ, bây giờ việc học là trên hết, bọn con trai không có sức hấp dẫn bằng tích đạo hàm. A quả cam này ngọt quá. Với lại hồi đó anh tớ từng nói nhà bọn họ.... có chút phức tạp. "

Tôn Miên Miên gật đầu một cái, ngón tay trắng nõn cầm múi cam " Tớ biết rồi, nhưng mà nếu đã có tình cảm thì trốn thế nào cũng không thoát, cứ thuận theo trái tim. "

Lý Mộc Ca thở dài " Haizzz, bất kể như nào thì tớ đều hy vọng cậu có thể hạnh phúc. "

Tôn Miên Miên đưa tay ra ôm Lý Mộc Ca " Cảm ơn cậu. "

Tiếng cửa " ken két " đóng lại, lúc này trên mặt Lý Mộc Ca mới hiện lên nỗi mất mát.

Không còn gì thắc mắc khi Sở Phong, một người điển hình của học tra lười chây thây lại lết xác chạy xa tận mười mấy km đến trường luyện thi.

Không còn gì thắc mắc khi Sở Phong lại thay đổi khẩu vị thành đồ ngọt.

Không còn gì thắc mắc khi Sở Phong, một người khi chơi bóng rổ không bao giờ quan tâm đến khán giả dạo này lại hay nhìn vào khán giả vẫy tay cười cười.

Tất cả đã có lời giải thích.

Cô túm lấy cái bôm trên đầu con kỳ lân, tự nhủ " Thôi như vậy cũng tốt, thực sự rất tốt. "

*

Bảy ngày nghỉ Quốc Khánh trôi qua rất nhanh.

Vào sáng ngày thứ 8, Khương Hạo cầm ly sữa bằng một tay, tay kia cầm bánh mì, ngáp một cái bước vào lớp.

Không nghĩ đến Sở Phong, một người luôn luôn đợi đến khi chuông reng mới đến lớp mà hôm nay lại đến sớm hơn Khương Hạo, trên mặt còn nở nụ cười nữa chứ....

Khương Hạo quăng quyển sách lên bàn, buồn bực nói " Mấy ngày nghỉ ăn trứng gì mà hôm nay cả người cứ như nở hoa ấy. "

Tâm trạng Sở Phong cực kỳ tốt " Lâu lâu trải nghiệm cuộc sống của cậu một chút. "

Khương Hạo kinh ngạc, định đưa tay sờ đầu xem Sở Phong có bị sốt không.

Cách giờ tự học còn có 10 phút, Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca cùng với quãng thâm dưới mắt mới bắt đầu vào lớp.

Hôm nay lớp phá lệ nghiêm túc, cả đám ngồi làm " bài tập về nhà "

Và tất nhiên lý do làm bài tập của học tra và học bá hoàn toàn khác nhau. Học tra là bởi vì kỳ nghỉ chơi quá nhiều còn học bá là vì vừa phải bù bài cho thầy cô trên trường vừa phải bù cho thầy cô trong trung tâm.

Chỉ có mấy người ý chí kiên cường tinh thần thép mới hoàn thành bài tập của hai bên.

Khương Hạo nhìn thấy Tôn Miên Miên thì mắt sáng rực lên, xoay người xuống, hai mắt long lanh " Nữ thần, cậu làm xong bài tập tiếng Trung chưa, cho tớ mượn đi. "

Tôn Miên Miên " ừ " một cái, quay người tìm bài tập trong cặp cho Khương Hạo.

Khương Hạo cảm động rơi nước mắt " Cảm ơn nữ thần đã cứu vớt cuộc đời tớ, tớ nguyện đời sau làm trâu làm cừu gặm cỏ cho cậu. "

Tôn Miên Miên chậm rãi nháy mắt mấy cái " Nếu đời sau cậu đòi làm động vật thì làm sao tớ tìm ra cậu. "

" Phụt " Sở Phong ngồi bên cạnh cười ra tiếng.

Khương Hạo ừy khuất nói: " Nữ thần, Phong ca cười kìa, tớ đánh nhé "

Sở Phong lười biếng nói " Không được, cậu không quản được, Tôn Miên Miên thì còn được. Quay lên chép bài đi kìa. "

Sở Phong móc từ trong cặp ra một quyển sổ màu đen, đẩy về phía bàn bên cạnh " Kiểm tra xem "

Thấy kiến thức cơ bản của anh quá kém, đạo gần đây ngày nào cô cũng cho anh mấy đề làm, không khó lắm như khá cơ bản. 1 kèm 1 cho anh, giảng xong rồi bắt làm bài tập.

Tôn Miên Miên nhanh chóng lấy quyển sổ sửa cho anh, hai mươi phút sau " Hai mươi đề cậu làm đúng được bảy đề, tỉ lệ chính xác là 35%, có tiến bộ. "

Sở Phong nhướn mày, anh nằm xuống giữa bàn, thì thầm " Cô giáo Miên Miên ơi, có thưởng không? "

" Thưởng gì? "

Sở Phong cười, đôi mắt cong lên, nhìn rất vô tội nhưng Tôn Miên Miên có cảm giác như kiểu hồ ly bản nam áy.

Sau đó hồ ly nam đưa tay ra phải, kéo tay áo bên trái của cô lại, tiếp theo sau đó cô cảm thấy mu bàn tay của họ chạm vào nhau.

Chuông reng lên sau đó, thầy Ngô đi vào chào hỏi mấy câu.

Tôn Miên Miên sợ hết hồn, ngay lập tức rút tay lại nhưng Sở Phong lại nhanh hơn một bước nắm lấy ngón út của cô.

Cô hồi hộp muốn chết!!!

Cô quay mặt qua nhìn Sở Phong, phát hiện ra người này che dấu rất tốt, cậu ấy nằm lên tay còn lại của mình, nghiêm túc nghe thầy Ngô nói chuyện.

" Tháng thi vừa rồi đã qua, kết quả kém hay tốt gì thì đều phải nhìn về phía trước. Thật ra thành tích của tháng vừa rồi chỉ dùng để các bạn phát hiện ra vấn đề mình còn yếu. Chuẩn bị thi giữa kỳ và cuối kỳ, thầy tin... "

Thầy Ngô đứng trên bục giảng xung đến mức văng cả nước bọt, mọi người còn đang cầm cúi làm bài tập, không ai chú ý đến hai người ngồi ở bàn cuối.

Mu bàn tay của Sở Phong dán chặt vào mu bàn tay của Tôn Miên Miên, thỉnh thoảng Sở Phong còn cọ cọ.

Người này.

Hôm trước vừa gật gật đồng ý với cô rằng phải lên 100 hạng mới được nắm tay mà hôm nay đã được nước làm tới rồi. Nếu như không phải tình huống không cho phép thì cô thật sự muốn đứng lên cho anh một tràng vỗ tay kịch liệt vì sự lấn đến bức người này rồi.

Lỗi tai đỏ lên, cô nằm gục xuống bàn. Tim đập thình thình vì vui.

AAA đúng chuẩn hồ ly phiên bản nam mà.

Yêu sớm như này kích thích thật.

Quả nhiên, cảm giác yêu sớm trong truyền thuyết thật sự thật sự rất là vui.

Tác giả có điều muốn nói: Bé Sở Phong đi cả trường mẫu giáo khoe khoang: " Bé Miên Miên bảo tôi là hồ ly này mọi người.

Những người hóng cầu lương gồm có:

Độc giả " Green Fairy Monkey ": Cầu lương + 1

Độc giả " Tư Hề ": Cầu lương + 5

Độc giả " Lâm Trác ": Cầu lương + 19

A chương cuối nha mọi người oi, tuần sau chúng ta gặp lại <3

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Cách kỳ thi còn có một tháng, Khương Hạo và mọi người quay về trường với trạng thái cực kỳ thoải mái, không lo âu gì cả. Bọn họ cứ thế chơi bóng rổ, chơi game như những ngày bình thường, hoàn toàn không quan tâm gì đến kỳ thi sắp đến.

Ban cán sự nhà trường đang cố gắng hết sức để khắc phục tình trạng thức khuya của học sinh.

Đúng 6 giờ rưỡi buổi sáng, tất cả mấy cái loa được lắp trong ký túc xá cả nam lẫn nữ đều phát âm ỉ cả lên. Chương trình được phát không mát mẻ như " Orange Soda " vui tươi như " Goodbye my Childhood " Cũng không phải là " Ngôi Sao Sáng Nhất Bầu Trời Đêm " " Na Tra " mà là " She Is My Sin " cùng chương trình chính trị " Hướng Về Đất Nước, Một Lòng Vì Nước Nhà "

Một là tiếng Anh, một là tiếng Trung. Cả hai chương trình cứ thay phiên nhau làm học sinh cả trường muốn phát điên lên!!!

Nhưng như vậy cũng đã đạt được mục đích của trường rồi, ồn thế thì đến heo cũng chả ngủ được.

Khương Hạo gỡ mái tóc rối bù của mình, đi dọc theo dãy hành lang, đến phòng cuối cùng thì dừng lại, cậu ấy gõ cửa " Anh Phong ơi "

Rất nhanh cánh cửa đã được mở ra, mái tóc của Sở Phong vẫn còn đang ướt, cái khăn tắm quấn trên cổ anh " Có chuyện gì? "

Khương Hạo mở to mắt ra quan sát từ trên xuống dưới, chặc chặc mấy cái, giờ tay vỗ vỗ người Sở Phong " Aida, đáng người anh Phong nhà tớ chuẩn phết nhỉ. "

Cậu ấy đi vào, tiện tay đóng cửa cho Sở Phong, than vãn " Aaaaa, trường mình cũng quá là ác, ai nghĩ ra cái trò mới sáng sớm bật chính trị đất nước um sùm trời đất lên? Tớ ngủ mà có ngỡ như Thánh Nữ Maria đang hát, Chúa Jesus chơi đàn còn Quỷ Satan phối hợp đánh trống. Tớ sợ đến mức như cứ chính mình bị đẩy lên ra trận ấy... "

Sở Phong bình tĩnh nghe Khương Hạo than xong, anh đặt cốc nước xuống " Vào vấn đề chính. "

Khương Hạo vỗ đầu một cái " A, chuyện là như này, cuối tuần này là sinh nhật tớ rồi, tớ có một trò chơi này, muốn mời cậu và nữ thần của tớ cùng đến. "

Sở Phong khó chịu liếc Khương Hạo " Cái gì mà nữ thần của cậu? "

Kỹ năng sinh tồn của Khương Hạo rất cao, vừa nghe vậy liền trả lời " Nữ thần của cậu, là của cậu. "

Sở Phong khẽ hừ một cái, thu tầm mắt lại.

Khương Hạo chặc chặc thờ dài nói " Tớ nói này Sở Phong, cậu không theo đuổi nữ thần được đâu, cậu cứ như vậy làm tớ liên tưởng đến con chó xù lông bảo vệ cục xương của nó ấy. Tớ nói cho cậu nghe, nữ thần là người tình trong mộng của hàng nghìn mấy cậu trai trẻ, tình địch của cậu khá là nhiều đấy. Nhưng mà không sao đâu, cuộc sống của đàn ông thì nên có một chút xanh lá trên đầu cho nó phong phú.... "

Sở Phong đập một cái vào cửa phòng tắm xem như câu trả lời.

Khương Hạo chạy lại cửa gào lên " Tớ là một cậu bé 17 tuổi tốt bụng, đã nói lên tất cả nỗi lòng của bậc làm cha làm mẹ!! Cái tớ nói là vì ai? Còn có một việc nữa, các cô gái đều thích kết bạn nên Lý Mộc Ca đề tớ mời, còn nữ thần giao cho cậu giải quyết. "

Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca mỗi người một hộp sữa vừa lên lầu vừa uống. Lúc đến được cửa lớp thì thấy có một hội mấy bạn nữ đứng trước lớp, trên tay họ cầm ly nước ép xoài, đầu chụm lại xì xầm to nhỏ.

Trên mặt còn có vẻ ngại ngùng.

Lý Mộc Ca cắn ống hút, nhỏ giọng nói " Chắc chắn họ đến đây ngắm Phong thần! "

Tôn Miên Miên cũng biết.

Cô vào lớp bằng cửa sau.

Sở Phong đang cầm quyển sách nói chuyện với Khương Hạo. Vì ngồi nghiêng lên nhìn thấy rõ được gò má thanh tú, áo sơ mi để mở hai nút, tạo nên cho anh một cảm giác vô ý và hơi hơi " badboy " một xíu. Bộ quần áo đồng phục đi đâu cũng thấy nhưng khi được thấy trên người Sở Phong lại khác, đơn giản thôi, tại anh đẹp trai.

Lúc xác định được cảm giác của cô đối với Sở Phong rồi thì rất rất nhiều thứ trở nên khác với lúc trước.

Ví dụ như bây giờ, thấy mấy bạn nữ vây quanh nhìn anh mà cười cười nói nói, một cảm giác khô khan khó chịu xuất hiện trong lòng cô.

Sau khi nhìn thấy được lon nước ép xoài được đặt trên bàn anh thì cảm giác đó lại lên đến đỉnh điểm!

Đúng là bọn đàn ông.

Mặt trước thì đi tỏ tình với cô, mặt sau thì nhận nước ép xoài của mấy cô gái khác!!!

Còn hiên ngang mà để trên bàn kia kia.

Tôn Miên Miên hít sâu một hơi, dùng dùng đi tới, cô để quyển sách lên bàn, mở cặp đưa bài tập cho đại diện của mỗi môn.

Mã Triệu Dương ôm một đồng bài tập về nhà đã hoàn thành lên bục giảng nói to " Buổi tự học sáng hôm nay phải tập nghe và viết từ đơn, ai làm sai hoặc không làm được thì đến văn phòng gặp thầy chép phạt. "

Giáo viên tiếng Anh của bọn họ khá nghiêm khắc đối kỹ năng viết và nghe, không chỉ dịch tiếng Anh ra tiếng Trung mà còn phải phiên âm, phân loại từ.

" Oh no " Khương Hạo kêu lên thán thiết, tay chân luống cuống móc quyển sách tiếng Anh ra, vừa lật vừa hỏi Mã Hiên ngồi cùng bàn " Trang mấy vậy? "

Sở Phong lấy cây bút từ trong hộp bút ra, viết viết mấy nét nhưng không ra mực.

" Mượn tạm cây bút nào. " Vừa nói, anh vừa tự nhiên đưa tay lấy hộp bút của Tôn Miên Miên qua chỗ mình.

Không ngờ, hôm nay cô bạn cùng bàn nhỏ của anh lại chặn hộp bút lại, cúi đầu thẳng vào quyển sách tiếng Anh, không nhìn anh lấy một cái mà nói " Không cho. "

Âm thanh đều đều không cảm xúc.

Sở Phong "..... "

Nhìn cái ót của cô một hồi lâu, anh vẫn không hiểu nổi hôm nay cô lại bị làm sao. Suy nghĩ một chút cũng chả hiểu anh đắc tội với cô ở chỗ nào....

Hay là.... Bà dì lại đến thăm?

Sở Phong nghe nói mấy bạn nữ mỗi khi đến tháng thì cả cơ thể đều mệt mỏi, tâm trạng cũng vì đó mà không vui, cộc cộc cằn cằn.

Chuông reng bắt đầu tiết tự học vang lên, thầy giáo dạy tiếng Anh một tay cầm giáo án một tay cầm ly nước bước vào.

Suốt cả một tiết tự học, Tôn Miên Miên không nói một câu nào với Sở Phong, thậm chí đến nhìn cô cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Trong tiết học, lúc Tôn Miên Miên đi vệ sinh xong về lớp thì thấy trên bàn có một lon nước ép xoài không phải của cô mà từ đâu bay đến.

Cô đi đến, kéo ghế ra ngồi xuống, nhắm mắt lại cầu may miễn sau đó mở mắt ra nghiêng rằng trùng mắt với Sở Phong " Đây là cái gì? "

Sở Phong quay mặt qua, quan tâm trả lời " Có phải cậu bị bà dì đến thăm không? Tôi đã pha nước ép xoài với nước ấm rồi đấy, không lạnh đâu. "

Đầu tiên là Tôn Miên Miên đỏ mặt lên sau đó làm vẻ mặt không tưởng tượng nổi nhìn anh " Cậu đem lon nước được cô gái khác tặng cho cậu đưa tớ à? "

Còn phản ứng đầu tiên của Sở Phong là sững sờ, " Ai tặng cơ... " Chưa nói dứt lời anh đã chột ngộ ra, chậm chạp " ồ " một cái thật dài sau đó cười khề.

Dần dần không nhận được mà cười nhiều hơn.

Đã quen biết nhau lâu như vậy rồi nhưng Sở Phong chưa bao giờ thấy bạn nhỏ này lại giận dỗi kiểu như vậy. Đối với anh, cô là một con người khiêm tốn không xốc nổi, đối xử với người khác vô cùng tử tế, lạnh lẽ như nước nhưng với mọi người và mọi việc đều có chủ kiến riêng.

Một cô gái hiền lành, tốt tính, biết suy nghĩ.

" Cậu cười cái gì? " Cô gái nhỏ tức tối nhìn anh.

Ngon lửa tức giận đã bị tiếng cười của anh mà lớn hơn.

Qua một hồi lâu, ngay tại lúc cô sắp nhận không nổi định cầm cây thước lên đánh anh một cái thì Sở Phong mới dừng lại, chân mày khòe mắt lẫn âm thanh đều giấu không nổi ý cười.

Anh rũ mắt nhìn cô, ôn nhu lên tiếng " Không có cô gái nào cả, lúc cả đám đi ăn sáng, tôi thấy có cái lon nước lạ lạ nên hỏi thử, Khương Hạo bảo đây là đồ uống vừa được canteen nhập về, uống rất ngon còn có viên xoài ở trong, nhớ đến cậu thích đồ ngọt thế nên tôi mua hai lon. "

Tôn Miên Miên "..... "

Xấu hổ quá!!!

Xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ để chui.

Tôn Miên Miên chỉ hận tại sao mình không phải là con gió, muốn bay là bay, hay là con chuột cũng được, làm chuột thì có thể tìm ngay một cái lỗ để chui vào.

Cô cảm thấy gần đây mình cứ như mất trí ấy, nhất là đụng phải việc gì có liên quan đến người trước mặt này. Lúc đó cô sẽ cực kỳ nhạy cảm, những suy nghĩ lung tung ngay lập tức chồng chất trong đầu, không cẩn thận sẽ bị mất tinh táo mà hành động càn rỡ.

Ví dụ như chuyện lon nước xoài nè, bình thường Sở Phong rất ít khi nói chuyện với con gái chứ đừng nói chi nhận đồ uống từ người khác giới. Lùi lại một bước thì nếu anh mà nhận lon xoài ép thì đầu óc cũng sẽ không ứng nước mà mang đi cho cô.

Điều này tuyệt đối sẽ không xảy ra!

Vậy mà cô hết lần này đến lần khác không nào mà đi gây sự với anh.

Tôn Miên Miên bình thường trở lại, ngồi thẳng người lên, cổ làm như chưa có chuyện gì xảy ra, gắng gượng hết sức cầm lon nước bật nắp ra uống thử.

Nước ép trong veo ngay lập tức trôi qua cổ họng.

Không lạnh không nóng, chỉ hơi âm ẩm một xíu.

Sở Phong cực kỳ muốn cười, sao cô có thể đáng yêu như vậy.

Ngay cả khi cô đang giận cũng thật con mẹ nó quá đáng yêu đi, làm cho lòng anh chảy thành nước.

Anh từ từ cúi thấp người xuống, giọng nói trầm ấm quyến rũ thì thầm bên tai cô " Chỉ có em, chỉ thích em. "

Người này... quá mạnh dạn.

Công khai trêu chọc cô trong lớp!

Nói là hồ ly tinh phiên bản nam quả thật không oan uổng!!!

Lỗ tai cô dần dần đỏ lên, nằm gục xuống bàn, úp mặt vào khuỷu tay đảm bảo cho anh không thấy. Một lúc sau, có lẽ cô cảm thấy chưa đủ hay gì mà anh thấy cô còn lấy quyển sách tiếng Anh che mặt lại.

Bây giờ Sở Phong cực kỳ chắc là nếu có một cái hang xuất hiện ngay đây thì cô sẽ ngay lập tức chui vào sau đó đóng cửa khóa chặt lại.

Anh duỗi đôi chân dài về phía trước, ngả ghế ra sau, cười cười nhìn cô bé đang xấu hổ mà gục xuống kia.

Suốt cả buổi đó, Sở Phong cực kỳ yên tĩnh không trêu cô nữa, thậm chí anh còn đi ăn trưa với Khương Hạo và mấy người khác.

Phòng học, phòng ăn và phòng ngủ, cuộc sống của bọn họ chỉ vây quanh ba chỗ này, rất nhanh đã đến thứ sáu.

Giờ nghỉ trưa của thứ sáu, Khương Hạo quay lại đưa cho Tôn Miên Miên một cái thiệp mời, trên đó viết " Mong cậu bỏ chút thời gian quý báu mà đến,

bồng tất sinh huy. "

(*Bồng tất sinh huy: câu gốc của tác giả là 蓬荜生辉. Theo như mình được biết thì đây là một câu tục ngữ của TQ, ám chỉ sự may mắn và rực rỡ. Trong đây Khương Hạo nói vậy có nghĩa là nếu Miên Miên của chúng ta đến dự tiệc sinh nhật của cậu ấy thì giống như " ngài đến nhà khiến nhà rực rỡ hẳn lên ". Việt Nam mình có câu " Rõng đến nhà tôm " cũng có nghĩa tương tự như vậy đó mọi người.)

Tôn Miên Miên cười nhận lấy.

Hai ngày trước Sở Phong đã nói với cô rồi, mặc dù cô với Khương Hạo không quá thân nhưng cũng không có lý do gì để từ chối. Cô đến Nam Thành đã lâu, ở đây cũng không có bạn bè gì, cuộc sống sau giờ học khá nhạt nhẽo.

Hơn nữa Khương Hạo rất vui, miệng dẻo mắt sắc. Cô đi cùng Lý Mộc Ca, nếu bất quá không biết làm gì thì ngồi một chút rồi về cũng không sao.

Nhưng mà....

" Khương Hạo có đặc biệt thích cái gì không? " Tôn Miên Miên chọc chọc vào người bạn cùng bàn đã nằm ườn ra nhưng chưa ngủ của mình.

Sở Phong mở mắt ra, dùng đôi mắt cún con vô tội nhìn cô " Cậu sẽ mua quà cho cậu ấy à? "

Tôn Miên Miên cảm thấy thảo luận về vấn đề này cứ như đang nói nhảm ấy.

Sở Phong lập lại " Cậu sẽ mua quà cho một người con trai khác à? "

Một câu nói bình thường nhưng sao từ miệng anh phát ra lại bất thường như vậy?

Hơn nữa giọng nói của anh cũng kỳ kỳ nha, có chút hâm mộ, có ghen ghét còn có chút... giống như ủy khuất ấy. Để cho cô cảm thấy mình cứ như đang bắt nạt anh, một tra nữ đã có người yêu cực kỳ đẹp trai ngoan ngoãn nghe lời vậy mà lại đi hù hỉ, người bạn trai đó thì đang mở miệng khóc lóc chất vấn cô " Anh yêu em như vậy nhưng tại sao em lại đi mua đồ cho thằng khác? Đây là yêu ư? Yêu cái đầu em nhà em! "

Ôi trời ơi!

Quả là yêu tinh.

" Không cần mua quà cho cậu ấy đâu. " Sở Phong nói thẳng.

Tôn Miên Miên " a " một cái " Không được đâu, tớ không thể nào đi ăn của người ta với bàn tay không được, tớ và cậu ấy đâu có thân lắm đâu. "

Nghe được câu nói sau, sự khó chịu trong lòng Sở Phong cũng vơi bớt, anh liếm liếm môi nói " Cậu mua cho cậu ấy hộp kẹo cao su là được rồi. "

Tôn Miên Miên "???"

Anh còn chưa được Tôn Miên Miên tặng cho cái gì thì làm sao để cho Khương Hạo hót tay trên được.

Tôn Miên Miên không để ý đến anh nữa, quay đầu nhìn Lư Tiêu Hàn " Lư... "

Còn chưa gọi xong tên thì Sở Phong đã đặt tay lên đầu ép cô quay lại " Được rồi, tôi cho cậu biết là cậu không cần hỏi người khác đâu. "

Tóc của cô cực kỳ mềm làm người ta chỉ muốn xoa thôi, y như ngiên luôn vậy. Vì vậy Sở Phong giả vờ vô ý xoa xoa hai cái " Hoặc là cậu với tôi mua cùng một món tặng cùng một món là được. "

Tác giả có điều muốn nói: Hôm nay hai hũ giấm to đừng là Bé Miên Miên và bé Sở Phong đều bùng phát.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

EDIT: KANALZ

Vào thứ bảy, Tôn Miên Miên cùng Lý Mộc Ca đi đến trung tâm thương mại mới mở gần nhà để mua quà. Năn nỉ mãi cuối cùng Sở Phong cũng chịu nói cho cô là dạo gần đây Khương Hạo đang sưu tầm mấy đĩa nhạc cũ của ban nhạc XX ở nước ngoài.

Lý Mộc Ca tìm hiểu biết là ở tầng 1 của trung tâm thương mại này có một tiệm chuyên bán mấy đồ cũ hồi xưa, cô ấy bảo cứ vào thử vận may xem sao. Không ngờ lại có cái đĩa Khương Hạo cần thật nhưng giá lại chẳng hề "ưu ái" chút nào.

Tiền tiêu vặt của Lý Mộc Ca không ít, nhưng nếu dùng hết tiền vào cái đĩa thì sẽ không còn tiền mua sắm thế nên cô ấy bèn thương lượng cùng Tôn Miên Miên "Cái đĩa này mắc quá, bây giờ tớ có ý này. Món quà này cũng không dễ tìm thế nên cậu với tớ hợp tiền lại mua sau đó hai đứa tặng chung một món quà, thấy thế nào?"

Tôn Miên Miên suy nghĩ một hồi mới nhớ ra có người vẫn vì chuyện này mà ghen tị, cảm thấy đề nghị của Lý Mộc Ca cũng không tồi.

Lâu lâu mới được ra ngoài chơi, Lý Mộc Ca thấy nếu cứ vậy mà về nhà thì hơi phí thế nên cô nàng kéo theo Tôn Miên Miên đi ăn lẩu.

Đồ trang trí của tiệm lẩu đa số là màu đỏ, Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca ngồi vào bàn dành cho cặp đôi, rất nhanh nồi lẩu đã được mang ra.

Thật ra cả Tôn Miên Miên lẫn Lý Mộc Ca đều không thích ăn cay lắm nhưng quả thật nhà hàng này làm lẩu ăn rất ngon. Họ gọi cả bàn thịt ăn cực kỳ ngon miệng.

Lý Mộc Ca phải uống hết một chai sữa đậu nành, ngậm mấy viên đá mới giảm được vị cay xè lan tỏa trong miệng.

Tôn Miên Miên khuyên "Cậu đừng có vừa ăn nóng vừa uống nước lạnh vào như vậy, dễ bị tiêu chảy lắm."

"Không sao không sao, cơ thể tớ rất tốt." Lý Mộc Ca không quá quan tâm trả lời.

Sự thật sau đó đã dạy cho cô ấy một bài học: Nói trước bước không qua.

Buổi sáng chủ nhật, Tôn Miên Miên thấy Lý Mộc Ca nằm liệt luôn trên giường, đứng cũng không đứng nổi.

"Giờ mặt cậu trắng bệch, hai mắt trống rỗng. Nếu đôi giới tính thì chắc chắn giống như một chàng thư sinh ngu ngơ bị yêu quái hút hết dương khí trong Tây Du Ký ấy."

"Đi đi đi, yêu quái cái gì, tối hôm qua tớ vào nhà vệ sinh đúng năm lần, đáng lẽ nên nghe lời cậu không ăn nóng uống nước lạnh mới đúng." Lý Mộc Ca yếu ớt nói.

"Cốc cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên sau đó Tôn Á Vân đi vào, bà mang cái khay để bát cháo và thuốc vào.

Tôn Miên Miên đứng lên, cô rót ly nước ấm để sẵn trên bàn.

Lý Mộc Ca vừa ăn cháo vừa than thở "A, hiếm khi mới được tự do mà tớ lại bị bệnh là sao!?"

Tôn Á Vân nhéo mặt con gái mình "Con đó, mặt lại phúng phính lên rồi, ở trường buổi sáng chịu dậy sớm một chút, chạy mấy vòng có phải tốt không."

Tôn Miên Miên đang do dự tối nay có nên đi tiệc sinh nhật của Khương Hạo không. Lúc đầu đáng lẽ là cô và Lý Mộc Ca đi chung, bây giờ cô ấy ốm nằm một đống như vậy Tôn Miên Miên có chút không muốn đi.

"Nếu vậy thì tối nay tớ cũng sẽ không đi, ở nhà với cậu rồi sáng mai chúng ta cùng về trường."

"A không cần đâu, cậu đi thì cứ đi đi, nhớ đem theo quà là được rồi."

Ngay cả Tôn Á Vân cũng lên tiếng "Con đi đi, lâu lâu mới được một dịp đi chơi cùng bạn bè như vậy rất tốt mà, bình thường đã học nhiều như vậy rồi. Cô với mẹ Khương Hạo tính ra chơi cũng thân, thằng bé ấy tính tình cũng rất tốt, đáng tin cậy. Nếu con ngại buổi tối về một mình thì chơi xong cứ gọi cho cô, cô sẽ cho tài xế đi đón con."

Tôn Á Vân đã nói đến mức này rồi thì Tôn Miên Miên cũng chỉ bèn gật đầu.

Tiệc sinh nhật của Khương Hạo được tổ chức ở nhà riêng của cậu ấy. Nơi Khương Hạo có thể ăn uống, vui chơi thỏa thích.

Sở Phong đến sớm, anh đi vào chào Khương Hạo và mọi người một tiếng sau đó lại ra ngoài bấm điện thoại.

Hôm nay anh mặc áo đen, cả quần cũng đen, chỉ có tai nghe là màu trắng. Anh đang cúi nên hơn một nửa khuôn mặt đều chìm trong bóng tối, chỉ có xương quai hàm mờ mờ ảo ảo hiện ra. Cho dù khiêm tốn đến đâu thì vẫn rất bắt mắt, mấy cô gái đi qua đều phải quay đầu nhìn lại.

Có mấy người cũng định mạnh dạn lại bắt chuyện nhưng lại bị cặp mắt lạnh lùng âm ỉ kia của anh dọa sợ.

Anh nhắn tin cho Tôn Miên Miên [Cậu đi bằng cái gì đến đây?]

Tôn Miên Miên [Tàu điện ngầm]

Nhà Khương Hạo ở ngay trung tâm thành phố, hiện đại và sầm uất thế nên sẽ bị kẹt xe, đi tàu điện ngầm là giải pháp nhanh nhất.

Sở Phong [Cậu ra cổng D đi, tôi ở đây đợi cậu.]

Tôn Miên Miên [Ok]

Tôn Miên Miên vừa đi ra đến cổng D đã thấy Sở Phong đứng dưới gốc cây long não * đợi cô rồi. Người này luôn có một ưu điểm, đó chính là cao, đứng trong đám đông rất dễ nhận ra. Kể cả bây giờ nếu anh không cao thì với khuôn mặt kia cũng dễ nhận ra rồi, trong một đám người mãi mãi là người tỏa sáng nhất.

* *Ảnh cây long não*

□

Hôm nay là cuối tuần, đây còn là thành phố lớn nữa, rất nhiều trung tâm thương mại cùng khu vui chơi. Lượng người đổ ra đường không chỉ là khách bản địa mà còn là khách du lịch nữa. Một người hướng dẫn viên du lịch đi trước cầm cờ đỏ, phía sau một đoàn người nối đuôi theo cậu ta.

Mặc dù Tôn Miên Miên không thấp nhưng lại khá nhẹ nên bị dòng người đẩy tới đẩy lui.

Sở Phong dang tay ra bế cô lên một chút, ôm chặt cô vào lòng, làm vậy mới bảo vệ cô khỏi đám đông kia được nhưng ngược lại hai người chỉ cách mấy cm

Tay của anh rất đẹp, khớp ngón tay rõ ràng, ngón tay dài và thẳng, dưới lớp da trắng còn thấy được gân xanh nổi lên.

Tôn Miên Miên nhìn chăm chăm vào tay anh mấy giây " Cậu không mỏi tay à? Bế lơ lưng thế này? "

Sở Phong nhướn mày " Ý cậu là tôi có thể buông tay ra à? "

Anh lại ôm cô chặt hơn.

Cô lườm anh một cái " Tôi không phải là búp bê sứ, đừng một chút không sao đâu. "

Sở Phong tiếc nuối ồ một tiếng nhưng vẫn tiếp tục ôm cô. (*Kanalz: Thật sự lúc edit câu này tôi chỉ muốn thêm dấu " =))))))* " vô thôi ấy. *Phong ca ca của tôi ơi liêm sĩ anh đâu rồi =))))*)

Hai người cùng nhau đi đến nhà Khương Hạo, Sở Phong vừa đẩy cửa bước vào thì tiếng đùa giỡn bên trong đã phát ra rất rõ ràng.

Thấy anh đi vào, âm thanh ồn ào nhốn nháo cứ như bị ai bấm nút " stop " vậy, cả đám yên tĩnh trong chốc lát.

Lư Tiêu Hàn là người đầu tiên mở miệng " Hóa ra là anh Phong, tôi còn cứ tưởng nữ thần đến rồi chứ. " cậu ấy thất vọng nói.

" Tôi nghe nói rằng hôm nay nữ thần đến, biết sắp được gặp cô ấy thế nên tôi đã chải chuốt chuẩn bị kỹ càng. " Một bạn nam lạ mặt nói.

" Chải chuốt đã là cái gì, tôi đặc biệt chuẩn bị một cái tượng nho nhỏ tượng trưng cho tình bạn thuần khiết, hữu nghị hợp tác đây này. "

" Một hồi nữ thần đến tôi muốn là người đầu tiên cùng cô ấy chụp chung một tấm ảnh lưu niệm, con mẹ nó các cậu đừng có hòng giành với tôi! "

" Mặc gì cậu là người đầu tiên? Dựa vào cái gì mà đòi làm người đầu tiên. "

Người quen của Khương Hạo không ít nhưng hôm nay cậu ấy mời không nhiều người lắm, ngoại trừ những bạn bè tốt chơi thân trong lớp thì số còn lại đều là mấy cô ả cậu ả.

Sở Phong thấp giọng hừ một tiếng, anh đi vào trước sau đó nghiêng đầu nói với Tôn Miên Miên " Cậu cứ vào đi, không cần để ý đến mấy người đó, toàn là một lũ ngu ngốc. "

Lúc này cả phòng mới chú ý phía sau Sở Phong vẫn còn một người.

Tôn Miên Miên từ sau lưng Sở Phong bước ra, cô chào hỏi mọi người " Chào mọi người, tớ là Tôn Miên Miên. "

Bên trong nhà nháy mắt một cái lại yên tĩnh như hồi Sở Phong mở cửa ra.

Mọi người bình thường ở trường đều phải mặc đồng ý, phải tuân thủ rất nhiều quy tắc về ngoại hình bên ngoài, ví dụ như con trai không được để tóc dài qua tai, không được nhuộm. Còn về con gái thì không được trang điểm, đeo đồ trang sức có giá trị v.v

Còn hôm nay là cuối tuần, tất nhiên họ không cần phải làm theo mấy cái quy tắc đó nữa, tất cả mọi người đều thoải mái, tự do tự tại. Có một người bạn

của Khương Hạo phá lệ mặc cái áo đinh tán theo phong cách Rock & Roll nổi loạn. Tóc được vuốt keo bóng bĩnh như muốn bay cả ra ngoài rồi, đáng tiếc mặt cậu ấy hơi tròn nên giảm độ đẹp trai xuống đáng kể.

Có một vài người còn dẫn theo bạn gái của họ. Ở đây cũng không phải không có mấy người ăn mặc đẳng hoàng, ba bốn cô gái ngồi bàn bên cạnh kia. So với mọi người, Tôn Miên Miên mặc quần yếm trông giống với trẻ vị thành niên nhất...

Hôm nay cô để xõa tóc, kẹp một cái nơ hình con bướm. Trên khuôn mặt nở một nụ cười xinh xắn, đuôi mắt cong cong, hai cái má lúm kia như rút ra mặt vậy.

Mấy bạn nam lạ mặt vừa mới oang oang kia cứ như mất đi giọng nói vậy, không nói được một chữ nào, cứ thế mà chờ người ra, bọn họ chỉ có thể nghĩ thầm "đồ mờ nữ thần sao lại đáng yêu như vậy? Lại có thể đẹp đến mức này à? "

Khương Hạo lập tức đứng lên cười hi hi bảo bọn họ ngồi xuống "Nãy giờ chỉ đợi hai cậu thôi đó, để tớ bảo người ta mang đồ ăn lên. Cảm ơn nữ thần đã nể mặt tớ mà đến buổi tiệc ngày hôm nay, mặc dù mấy đứa này hơi điên nhưng đều là người tốt cả đấy cho nên cậu không cần sợ, cứ chơi thoải mái. Anh Phong, cậu nhớ để ý chăm sóc bạn cùng bàn nhỏ của cậu đấy. "

Tôn Miên Miên đưa quà cho Khương Hạo "Hôm nay Mộc Ca bị bệnh không đến được, đây là quà mà tớ cùng cậu ấy tặng cậu. "

"Aida quà cái gì mà quà, quà không quan trọng, hôm nay tớ chỉ muốn mượn cơ hội để cho mọi người cùng hợp mặt vui chơi. "

Khương Hạo còn chưa nói hết đã bị ai đó đập vào lưng, Lư Tiêu Hàn vạch trần cậu ấy "Bớt sĩ diện đi ba, một tháng trước ai là thằng điên cuồng ám chỉ nói rằng "tớ muốn AJ1 Obsidian"? "

"Đúng rồi, cậu ấy còn không biết xấu hổ nửa đêm nửa hôm đi gửi cho tôi cái link mua đồ đấy. "

Mọi người cười ầm cả lên.

*

Buổi tiệc hôm nay ăn cùng mọi người cứ như đánh trận vậy.

Không phải các món ăn không đủ mà còn ngược lại cơ, đồ ăn rất phong phú, bào ngư, hải sâm, tôm hùm,...

Nói vậy có lẽ mọi người không tin nhưng đám người ở đây ai chả là thiên kim thiếu gia con nhà giàu, họ đã sớm phát chán với mấy món này.

Nhưng mà bầu không khí hôm nay cực kỳ nóng, muốn ăn phải dành thế nên làm cho mấy món ăn càng ngon hơn.

Lý Mộc Ca ở nhà phát chán, cô ấy nhắn tin cho Tôn Miên Miên [Thế nào? Vui không? Có anh nào đẹp trai không?]

Tôn Miên Miên [Có nha!]

Lý Mộc Ca [Aaaa, chụp ảnh, chụp ảnh gửi tớ xem nào!!!]

Tôn Miên Miên đang tưởng tượng đến dáng vẻ buồn bã hối hận khi không được đi để ngắm trai của Lý Mộc Ca mà bật cười, cô lặng lẽ giờ điện thoại chụp ảnh gửi qua.

Vài giây sau Lý Mộc Ca trả lời [Mặc dù Khương Hạo trang điểm thì cũng đã trang điểm nhưng tớ vẫn thấy cậu ta giống chó giả dạng người =))))]

Tôn Miên Miên [Hmmmm]

Khi cất điện thoại vào túi, Tôn Miên Miên phát hiện ra thức ăn trong bát của mình đã chất đống thành núi còn Sở Phong thì vẫn đang làm tròn bổn phận của mình, đó chính là gấp thịt liên tục vào bát của cô....

Mất thấy hai miếng thịt ngon nhất của con cá là phần bụng và phần má đều nằm trong bát của Tôn Miên Miên, Lư Tiêu Hàn và Khương Hạo không hện mà đều nhìn nhau.

Lư Tiêu Hàn "!" "

Khương Hạo ". "

Lư Tiêu Hàn "!!! " "

Khương Hạo ". "

Lư Tiêu Hàn hít sâu một hơi, cậu cùng Sở Phong đã quen nhau nhiều năm như vậy rồi nhưng chưa bao giờ thấy Sở Phong quan tâm một cô gái đến như vậy, cả cơ thể của cậu ấy đều co lại thành điệu bộ sợ hãi rồi.

Lư Tiêu Hàn móc điện thoại ra nhanh tay bấm [Tớ cảm giác rằng mình vừa ăn một tấn thức ăn cho chó đấy, tớ hoa mắt à? Bé Hạo, đến đây đánh thức

tớ dậy đi!!! "

Khương Hạo [Cậu không cảm thấy điều này là tốt à? Hoa Khôi x Nam Thần, Nữ Thần x Lão Đại. Tội khóa couple này nhé, chìa khóa tôi cũng nuốt luôn, đừng hòng mở khóa.]

Lư Tiêu Hàn [!?!?!?!?!?!?!?]

Lư Tiêu Hàn mất một lúc lâu để tiêu hóa, cuối cùng cậu ấy quyết định đứng dậy tự đi thử một chút. Lư Tiêu Hàn cầm bát mình đi đến chỗ Sở Phong " Anh Phong, tớ cũng muốn ăn, gấp cho tớ với. "

Sở Phong chê, anh đẩy bát ra " Tự gấp đi, tay bị gãy à? "

" Không gãy nhưng mà tay của nữ thần cũng có gãy đâu? "

Sở Phong nghiêm túc nói " Đây là tớ chăm sóc cho bạn cùng bàn của tớ, cậu tự đi mà tìm bạn cùng bàn của cậu đi. "

Lư Tiêu Hàn "... " Con mẹ nó bạn cùng bàn của cậu không có đến! Hơn nữa nếu như cậu ấy có đến thì cũng sẽ không có chăm sóc cho Lư Tiêu Hàn kỹ càng vậy đâu!!

Cậu ấy đang mãi suy nghĩ thì lại thấy Sở Phong gấp lên một miếng thịt chiên nước mắm, ôn nhu nói với Tôn Miên Miên " Đũa của tôi vẫn còn sạch, cậuj ăn nhanh lên trước khi nó nguội, cái này ăn nóng mới ngon. Thử xem thích không, nếu thích tôi sẽ kêu thêm một phần cho cậu. "

Lư Tiêu Hàn không nghĩ ngờ gì nữa, nếu đây không phải là tình yêu thì tình yêu là cái con mẹ gì nữa!?

Cả bàn ngồi đó nhưng Tôn Miên Miên vẫn không nhận ra sự khác thường trong họ, cô cứ như con chuột Hamster nhỏ ăn ăn ăn mấy món mà Sở Phong gấp cho cô. Hơn nữa đầu bếp nhà Khương Hạo nấu ăn cực kỳ ngon, cả hương vị lẫn màu sắc đều không chê vào đâu được, trên cả tiêu chuẩn.

Rất nhanh sau đó cô đã ăn no, vừa đẩy bát cơm ra thì bát súp cá nhỏ nhỏ màu trắng ngọc bích xuất hiện " Nguội rồi đó, ăn đi không nóng lắm đâu, cũng không có rau mùi. * "

* Rau mùi: Còn gọi là ngò rí đó mấy bạn.

Tôn Miên Miên nháy mắt mấy cái gọi anh một tiếng " Sở Phong!!!!!! " "

Sở Phong đang lau ngón tay vì lúc nãy vô tình chạm vào vết dầu mỡ dính trên bàn, anh tùy ý " ừ " một cái.

Tôn Miên Miên dừng lại một chút, cô lại mở miệng kêu " Anh Phong "

Tác giả có điều muốn nói: Được rồi tôi biết rồi, để tôi thay các cô mắng tác giả -- Hư này, dám viết ra cái chương cầu lương thế này.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

EDIT: Kanalz

Anh Phong.

Sở Phong cảm thấy hai từ này từ miệng Tôn Miên Miên nói ra so với người khác khác hoàn toàn.

Anh không giải thích được tại sao lại khác nhau nhưng khi nghe Tôn Miên Miên gọi vậy làm lòng anh nhảy mất mềm nhũn ra.

Anh quay mặt qua.

Tâm trạng của cô bé ngồi cạnh không tồi, lòng mi dài rũ xuống chăm chú nhìn bát súp, cô khuấy khuấy mấy cái sau đó nghiêm túc ăn.

Thấy Sở Phong đang nhìn mình, cô quay qua cười.

Bình thường cô rất hay cười, khi cười lông mi cong cong cùng với má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ xinh xinh sẽ làm người ta điên đảo.

Sống trên đời mười tám năm, mấy loại cười cười lấy lòng như này anh thấy rất nhiều nhưng chưa ai có thể làm anh cảm thấy đáng yêu như Tôn Miên Miên. Sở Phong chợt nhận ra không ngờ mình vẫn còn tâm hồn thiếu niên mỏng manh như vậy.

Tôn Miên Miên không làm gì cả, cô chỉ gọi " anh Phong " như bao người sau đó nở nụ cười thôi.

Nhịp tim của anh đập nhanh hơn bình thường rồi đó.

Giống như vừa được gắn thêm động cơ ấy.

Sở Phong phát hiện, có những người càng gần nhau thì sẽ càng làm cho đối phương cảm thấy vui vẻ. Từ đó mà họ càng ngày càng thích nhau nhiều hơn.

*

Ăn uống xong xuôi, mọi người lại kéo nhau lên lầu.

Ngôi nhà xây dựng lên chỉ dành riêng cho việc giải trí thì đương nhiên cái gì cũng có, nào là karaoke, bida, bài và phi tiêu.

Sau khi ăn cùng nhau một bữa, mọi người cũng đã làm quen được với Tôn Miên Miên. Bọn họ nháo nhào lên tranh giành đòi chụp ảnh chung thế nên Tôn Miên Miên nghĩ ra một cách đó là chụp ảnh nhóm. Nhìn cô bé của mình bị mọi người vây xung quanh mà tươi cười như hoa, niềm vui ở trên bàn tiệc lúc này của Sở Phong biến mất hoàn toàn.

Anh nhắm mắt lại, dựa vào ghế sofa, lặng lẽ không vui mà cong ngón trỏ bật nắp lon bia nghe tiếng " tách ".

Vị đắng đắng trộn lẫn với mùi mạch nha chậm chậm hòa tan trong khoang miệng.

Ngón tay thon dài trong vô thức bóp chặt lon bia, anh cảm thấy ghế sofa hơi chùn xuống, mùi cam sữa quen thuộc lại quanh quẩn trong chớp mũi.

" Anh Phong à, anh có ăn dưa hấu không? "

Tôn Miên Miên lấy miếng dưa hấu từ đĩa trái cây đưa cho anh.

Sở Phong vẫn ngồi im, ngược mắt nhìn cô.

Cô bé khề ngắc đầu lên, đứng đưa miếng dưa hấu trước miệng anh " Anh không ăn à? "

Bình thường giọng nói của cô rất dịu dàng, lúc này vì tâm trạng thoải mái, một phần cũng muốn trêu anh nên giọng Tôn Miên Miên càng mềm mại, giống như đang làm nũng anh vậy.

Yết hầu trên cổ của Sở Phong động đập một cái.

Anh không thèm cầm miếng dưa hấu mà cứ thế há miệng ăn ngay trên tay cô.

*

Sân nhà hôm nay là của Khương Hạo nên cậu ấy không sợ gì nữa mà trực tiếp chạy lại kéo Sở Phong dậy, hét lớn " Anh Phong, đừng có ngồi không vậy chứ, đứng lên đi chơi thôi, go go! "

Sau đó lại quay qua Tôn Miên Miên " Nữ thần, cậu có muốn cùng bọn tớ chơi phi tiêu không? "

Hôm nay là sinh nhật của Khương Hạo, cô không muốn cậu ấy thất vọng thế nên gật đầu đồng ý " Được a, nhưng mà tớ không biết chơi. "

" Không sao không sao, cậu với anh Phong cùng một đội, anh Phong sẽ dẫn dắt cậu. "

Bảng phóng phi tiêu ở nhà Khương Hạo là loại dùng cho các trò chơi bình thường, khá phổ biến. Bảng phi tiêu tròn được chia thành nhiều vùng cánh quạt nhỏ nhỏ giống như quả dưa hấu bị cắt thành miếng tam giác ấy.

Mỗi " miếng dưa hấu " sẽ có số điểm tương ứng, ngoài ra còn có phân vùng đơn, vùng kép và vùng ba.

Quy tắc tính điểm của Khương Hạo cực kỳ đơn giản nhưng cũng thô bạo, tùy vào người đứng gần với tâm bia nhất. Đôi khi họ chơi tương đối " người lớn ", hết một vòng, ai thua sẽ phải lột đồ, cứ thua thì lột, khi nào lột hết thì thôi. Bởi vì hôm nay có con gái thế nên đổi thành ai thua phải uống bia.

Tôn Miên Miên khiêm tốn thật sự!!! Cô nói cô không biết chơi, Khương Hạo cứ tưởng không biết chơi thì cũng phải ném được 10 20 điểm gì đó chứ ai ngờ đầu cô không ném được luôn...

Sự thật đã chứng minh, khi gặp phải một đồng đội " heo " như vậy thì có đại thần cũng phải bay xuống hố mà nằm. Kết thúc vòng đầu tiên, đội Tôn Miên Miên với Sở Phong đứng chót bảng.

Có chơi có chịu, Sở Phong cầm lon bia lên ừng ực ừng ực uống như uống nước vậy.

Anh rũ mắt, ngửa lên làm lộ ra cái cổ thon dài, theo động tác nuốt nước mà yết hầu trượt lên trượt xuống.

Sau khi uống xong, Sở Phong nở nụ cười, mặt không biến sắc mà dốc ngược lon bia xuống, không còn một giọt nào để rơi ra ngoài.

Có một loại cảm giác kiểu ngao âm thâm lan ra toàn bộ ngôi nhà.

Tất cả mọi người đều im lặng không giải thích được.

Tôn Miên Miên đỏ mặt, cô tuyệt vọng mở nắp lon bia ra.

Từ lượng của cô cũng khá tốt, lúc còn nhỏ, hằng năm bà nội đều ngâm mấy loại rượu trái cây, rượu dương mai, rượu hoa quế.

Hồi đó cô cũng nghịch ngợm, giả vờ ngủ đợi ông bà ngủ trưa hết sau đó lại len lén từ trên giường nhảy xuống. Cô tìm cái xeng đào rượu dương mai lên, rót ra một ly uống thử xem như nào. Thấy vị chua chua ngọt ngọt khá là ngon liền uống liên tục, dĩ nhiên, không ngoài dự định là cô uống say.

Lúc bà nội ngủ trưa dậy thấy cô thì sợ hết hồn, cứ tưởng bị gì suýt nữa phải đưa đi bệnh viện.

Tôn Miên Miên còn chưa đụng môi vào lon bia thì một cánh tay vươn qua giật cái lon đi mất, lòng bàn tay của anh đặt vào tay cô, ấm ấm lạnh lạnh.

"Tôi uống thay cô ấy." Sở Phong nói.

Mọi người lập tức ồn ào lên.

"Tại sao phải uống thay Tôn Miên Miên?"

"Nữ thần, cậu bị dị ứng còn à?"

"Ờ? Nữ thần lắc đầu kia, để cho cô ấy uống một ngụm có chết đâu mà."

Sở Phong vẫn cầm chặt lon bia không buông, anh nhướn mày nhìn Lư Tiêu Hàn, người đang dẫn đầu đám đông nhón nháo kia.

Bản năng sinh tồn nổi lên, Lư Tiêu Hàn giờ tay đầu hàng "Được, anh Phong thay, anh Phong uống cho Miên Miên."

Sở Phong lại uống một lon nữa.

Thấy anh một lần phải uống tận hai lon, Tôn Miên Miên áy náy kéo tay áo anh, nói "Hay là tui mình không chơi nữa."

Xung quanh cực kỳ ồn, có mấy người la hét quý khóc sói tru "Chết vì tình.... Không được tắm.... Vậy không vui..."

Sở Phong không nghe rõ cô nói gì, hỏi lại "Cái gì?"

Tôn Miên Miên không còn cách gì liền phải nhón chân lên, ghé vào tai anh lặp lại một lần nữa.

Sở Phong lắc đầu, cúi xuống nói vào tai cô "Không sao đâu, từ lượng của tôi đối với chỗ bia này vẫn còn trụ được, chúng ta nhất định sẽ thắng."

Tôn Miên Miên không biết cái người này lấy sự tự tin đó ở đâu ra, đại khái là bọn con trai trời sinh đều không muốn chịu thua.

Cho đến khi bọn họ thua liên tiếp 3 trận, Sở Phong cũng đã uống sáu lon rồi nên Tôn Miên Miên bắt anh lại ghé sofa ngồi xuống. Cô không biết từ lượng của anh như thế nào nhưng từ nãy đến giờ cũng xem như tạm được, cô không thể để anh tiếp tục uống mãi như vậy được. Uống sáu lon bia thì làm sao tiêu hóa đồ ăn được, cái gì cũng phải có mức độ của nó chứ!

Ánh đèn led xanh lá chiếu qua chiếu lại, Sở Phong dựa vào ghế khẽ nhắm mắt, cuối cùng Tôn Miên Miên cũng thấy mặt anh nổi lên màu đỏ nhàn nhạt, lúc này trông Sở Phong cực kỳ quyến rũ, Tôn Miên Miên nhìn vào chỉ biết nói "ôi mẹ ơi đẹp đã man"

Thật ra thì lúc này liên tục uống như vậy mà anh rất bình tĩnh, không để lộ ra chút hành động nào của một người đã say, ví dụ như nấc lên.

Sở Phong nhú mày, hình như là nóng, anh đưa tay sờ lồng cổ áo, ánh sáng mờ ảo chiếu rọi lên khuôn mặt yêu tính nửa mê nửa tỉnh của anh, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng rất đẹp, đôi môi này cực kỳ thích hợp để...

Lúc Tịnh Mỹ đã từng nói với cô rằng "Tôn Miên Miên, trời sinh cậu mang trong người vaccine miễn nhiễm với trai đẹp à? Không thể cùng cậu theo đuổi thần tượng đẹp trai luôn ấy!" Cũng phải thôi, mỗi lần đi đâu chơi lúc Tịnh Mỹ hướng mắt nhìn về mấy "tiểu ca ca" hoặc mấy anh trai đẹp trai bán hàng thết chối tai thì Tôn Miên Miên lại có khuôn mặt không cảm xúc giống như "mấy ba này đẹp chỗ nào vậy???"

Lúc Tịnh Mỹ cũng nói "Lúc đi với tớ mà gặp mấy tiểu ca ca thì hãy tỏ ra hứng thú một xíu cho tớ vui đi, tớ đang suy nghĩ sau này làm sao mà cậu tìm được bạn trai, sợ rằng trên trời dưới biển 4 phương cũng không tìm ra được một người làm cậu động lòng mà khen đẹp trai quá..."

Lúc này Tôn Miên Miên thật sự muốn rút điện thoại ra chụp ảnh Sở Phong gửi cho cô ấy rồi nói " Đây này, trời ơi đây chứ đâu nữa, tớ tìm thấy anh trai làm tớ động lòng rồi đây! Thấy sao!? Đẹp trai không? Đẹp đúng không hahaha. "

Không thể tin được cái loại nhan sắc này thật sự tồn tại trên đời!

Rõ ràng là cô chả uống tí rượu nào mà giờ mặt còn đỏ hơn Sở Phong, chắc là trong phòng này quá ngọt ngào rồi, cô phải ra ngoài hít thở không khí trong lành đây!

Có tận hai cái nhà vệ sinh nhưng Tôn Miên Miên không đi, cô bấm thang máy xuống tầng một.

Bên ngoài đang tí tách mưa, cửa chính mở lớn, không khí rất tốt nhưng hơi lạnh.

Tôn Á Vân hỏi cô khi nào kết thúc để bà nói cho Lý Hồng Duệ đi đón.

Tôn Miên Miên nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa, ngày mai cô còn phải đi học thế nên cô nhấn lại rằng cô sẽ về liền, đi tàu điện ngầm được, không cần đón.

Tôn Á Vân biết cô không muốn làm phiền người khác bèn nhắc cô trên đường nhớ cẩn thận.

Cất điện thoại, cô xoay người về, đi đến thì thấy thanh máy đang chậm rãi khép lại.

" Đợi một chút. " Cô chạy lại bấm nút lên.

Cửa thang máy lại lần nữa mở ra.

Bên trong có một cô gái mặc áo len màu trắng kết hợp với váy xếp ly màu xám tro.

Là Triệu Khinh Nguyệt*.

Tôn Miên Miên đi vào thang máy, liếc nhìn nút tầng, thật khéo, cả hai cô đều đi lên tầng 4.

* Giải thích một chút tại sao TKN lại gặp TMM, tại vì nhà Khương Hạo ở tầng 4 chung cư thế nên ngoài nhà cậu ấy ra còn nhà khác vì vậy cô bé của chúng ta mới tình cờ gặp được TKN. Nhắc cho các bạn nhớ TKN là em gái cùng mẹ khác cha của TMM.

Tôn Miên Miên không phải là người hiền lành gì, cô chỉ hiền với những người cần thiết mà thôi, huống chi ngay từ lần đầu gặp mặt Triệu Khinh Nguyệt đã tỏ rõ thái độ chán ghét với cô. Vì vậy nước sông không phạm nước giếng, cô muốn xem đối phương đang tàng hình, trong thang máy chỉ có mình cô thôi.

Cô đi đến góc thang máy, đứng yên ở đó.

Khi thang máy đi lên, hình bóng của hai cô gái phản chiếu rất rõ trên cửa.

Mặc dù có huyết thống, quan hệ rất gần gũi nhưng sao cô cảm thấy so với người lạ còn lạnh lùng hơn.

" Cô, thật đáng ghét. " Triệu Khinh Nguyệt quay người lại, nhướn mày, giọng nói chán ghét.

Tôn Miên Miên đang nhấn tin, cô bấm gửi sau đó tắt điện thoại bình tĩnh nhìn lên.

" Tại sao cô lại làm cho người ta thấy ghét như vậy? Tại sao cô lại xuất hiện trong cuộc sống của chúng tôi? Cô có biết vì cô mà bố mẹ tôi... " Triệu Khinh Nguyệt còn chưa nói hết đã trừng mắt nhìn Tôn Miên Miên.

Đêm hôm sinh nhật của Sở lão gia Tôn Miên Miên có vô tình nghe được mấy lời nghị luận người ta nói về Ngu Thiển, lúc đó cô cũng hiểu Ngu Thiển không sống tốt được như vẻ bề ngoài, nhìn xinh đẹp thanh cao vậy thôi nhưng lại bị chồng bạo lực gia đình.

Cũng không phải là lần đầu tiên nghe được.

Lúc đầu cô có chút chần chừ nhưng suy nghĩ lại con đường này là do Ngu Thiển chọn, cô không có quyền xen vào.

Sau đó, cô có hỏi Tôn Á Vân. Có lẽ Tôn Á Vân cảm thấy Tôn Miên Miên còn quá nhỏ nên không nói nhiều, chỉ nói rằng công ty nhà Triệu trong vòng mười năm nay làm ăn xuống dốc, Triệu Thế Nam còn là người lòng dạ hẹp hòi, khó chịu một chút liền động tay động chân, đây cũng không phải bí mật gì nên cô được biết.

Do đó, Triệu Khinh Nguyệt chưa nói cho cô rằng sự trở lại Nam Thành của cô cũng là một lý do khiến Triệu Thế Nam cãi nhau với Ngu Thiển.

Đổ lỗi cho cô???

Tôn Miên Miên nhìn Triệu Khinh Nguyệt lùn hơn cô nửa cái đầu, cảm thấy người " em gái " này đầu óc không bình thường.

" Cô làm một chuyện rồi, câu " tại sao cô lại xuất hiện trong cuộc sống của tôi? " phải để tôi nói mới đúng. Bố mẹ của cô ấy, một người ngoại tình dụ dỗ phụ nữ đã có chồng có con, phá hoại gia đình người khác, một người biết rõ mình đã có gia đình còn đi ong bướm với người ta, lừa dối chồng và con gái, xem nhẹ hôn nhân. Nói cho cùng thì người vô tội bị hại trong chuyện này là bố tôi và tôi mới đúng, cô đừng có ở đó oang oang cái mồm ra? Shh, cái thứ con riêng. "

" Lúc mẹ cô có bầu cô còn chưa làm xong thủ tục ly hôn với bố tôi đâu, cô có biết thân phận của cô là gì không mà ở đó oang oang cái mồm ra? Shh, cái thứ con riêng. "

" Cho nên, cô dựa vào cái gì mà ở đây khoác lác với tôi? "

Khuôn mặt của Triệu Khánh Nguyệt lúc đỏ lúc xanh.

Cô lớn lên trong tình thương của bố mẹ, chưa bao giờ phải nghe mấy lời cay độc. Nếu như không phải Tôn Miên Miên đột nhiên quay trở về Nam Thành thì cô ta cũng không biết cô ta còn có một người chị trên thế giới này, cô ta cũng không biết hóa ra mẹ mình lúc đó đã kết hôn hơn nữa còn có một đứa con.

Đó giờ Triệu Khánh Nguyệt vẫn kiêu ngạo bởi vì có cái tên " Triệu gia đại tiểu thư " ai ngờ đó là vì bố cô đi câu dẫn đàn bà đã có chồng, mẹ cô thì vượt quá giới hạn, hai người đó bởi vì vụng trộm mới có được cô.

Lời nói của Tôn Miên Miên cứ như trực tiếp vả cho cô một cái bạt tai.

Thang máy dừng lại, " đing " một cái cửa mở ra.

Triệu Khánh Nguyệt cứng đầu liếc Tôn Miên Miên một cái sau đó cầm đầu cúi cổ chạy ra trước.

Sau đó Tôn Miên Miên cũng đi ra.

Tóc bị ai đó đằng sau giật nhẹ, cô quay lại thấy một bạn nam cao hơn mình cả cái đầu " Sao cậu lại ở đây? "

Sở Phong quơ quơ điện thoại di động, trả lời " Đợi cậu đó, cậu bảo lên liền mà. "

Nói xong anh nhìn bóng lưng Triệu Khánh Nguyệt đã chạy xa " Cô ta ăn hiếp cậu à? "

Mặc dù lúc đó Sở Phong chưa hỏi gì nhưng cô ta vừa đi ra khỏi thang máy anh đã có ý bước lên đụng thật mạnh vào cô ta, ý tứ thiên vị Tôn Miên Miên rõ ràng. Có vẻ cú đụng khi này không nhẹ đâu.

Tôn Miên Miên giật mình đứng lại " Tại sao cậu biết là cô ta ăn hiếp tớ, cậu không nghĩ đến trường hợp tớ ăn hiếp cô ta à? "

Sở Phong " Cô ta xấu, tính tình còn cộc cằn dữ tợn. "

Anh vừa nói vừa đưa tay ra, ngón trỏ và ngón giữa tạo hình chữ V, sau đó dùng chữ V chạm vào môi cô " Còn làm cho cậu xệ mặt ra thế này, không là ăn hiếp chứ còn gì nữa. "

Người tôi dễ trong lòng, không cho phép ai ngoài tôi làm cô ấy không vui.

Cô cảm giác như anh có thể hiểu mình từng li từng tí, hận không thể hòa làm một với cô thôi. Ngay cả những người trong nhà cũng không làm được như vậy.

Có thể nói, Sở Phong là người đầu tiên trên thế giới đối xử với cô như vậy.

Tôn Miên Miên cười cười lộ ra hai lúm đồng tiền, cô cầm lấy bàn tay đang đặt trên môi mình xuống, tách ngón tay của anh ra, đan ngón tay của mình vào.

Sở Phong sưng sốt.

Tay của anh lớn hơn cô nghĩ, không mềm nữa chứ, các đốt ngón tay cứng cứng nhưng cô lại không muốn buông ra chút nào.

" Sở Phong " Tôn Miên Miên kêu tên anh.

Giọng nói của cô nhẹ nhàng mềm mại như con mèo nhỏ làm anh ngứa ran hết cả người.

" Ủ, làm sao vậy? " Cô hòng anh thất lại.

" Không có gì, tớ gọi tên bạn trai của tớ không được à? " Tôn Miên Miên quay đầu cười, chớp chớp mắt chậm rãi nói.

Tác giả có điều muốn nói:

Bé Phong: aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Bé Miên Miên: aaaaaaaaaa

Cái đoạn tác giả nói làm tôi cười vl các cô ạ =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Sở Phong vui đến mức sắp nổ tung rồi!

Anh mở to mắt, cổ họng nghẹn ngào cả nửa ngày chả nói nên lời.

Ban đầu lúc Tôn Miên Miên đưa ra điều kiện, anh định sẽ nhắm mắt thực hiện đợi đến ngày gặt hái kết quả bất ngờ về nhà.

Bỗng nhiên hôm nay cô đồng ý bất ngờ làm anh có chút không tin lắm, cứ như trong mơ vậy.

Lúc này, hai người họ tay trong tay đã đi đến trước nhà Khương Hạo, Tôn Miên Miên nắm tay Sở Phong, chọc chọc lưng anh cười nói " Sao cậu cứ như mất hồn thế? "

" Không phải cậu, tôi, không phải cậu bảo cuối kỳ..." Sở Phong vẫn còn đang không tin lắm, nói chuyện lắp ba lắp bắp.

" Vậy là cậu không muốn à? " Tôn Miên Miên buông tay ra " Không trả lời xem như... "

Mới vừa rồi Sở Phong còn đang lảng lảng bay bay mà bây giờ lập tức lấy lại tinh thần, anh nắm chặt lấy tay cô " Không! Muốn, tôi muốn chứ! "

Anh trả lời rất nhanh.

Đôi mắt đào hoa của anh tràn ngập sự sung sướng, cứ như mặt hồ tĩnh lặng bị người ta ném viên đá vào, viên đá ấy bật lên sau đó lại bật lên khuấy động cả mặt hồ.

Anh mở miệng gọi tên cô một hơi dài " Miên Miên "

Tôn Miên Miên vâng một cái.

Sau đó Sở Phong lại khàn khàn giọng tiếp tục gọi " Miên Miên."

" Làm sao vậy? " Mặt Tôn Miên Miên bắt đầu đỏ lên.

" Không có gì, chỉ muốn gọi tên cậu một chút thôi. Tên của cậu sao dễ nghe thế nhỉ. "

Dèo miệng ghê.

Bỗng nhiên cánh cửa bị ai đó phía bên trong mở ra, âm thanh ồn ào. Khương Hạo cầm điện thoại đi ra cửa, vừa nhìn thấy bọn họ mắt cậu ấy sáng rực lên " Anh Phong, nữ thần, các cậu đi đâu vậy, chuẩn bị thôi nôi rồi chỉ đợi hai người thôi đó, tớ còn định gọi điện. "

Trong hành lang được trang trí lộng lẫy, ánh đèn pha lê chiếu sáng rực rỡ. Khương Hạo không chỉ có bộ não hóng chuyện mà cậu còn có đôi mắt cực kỳ sắc bén, vừa liếc đã phát hiện Sở Phong đang nắm chặt tay Tôn Miên Miên.

" Aaa khốn kiếp!!! "

Lúc này, chỉ có mấy câu thô tục mới diễn tả được tâm trạng của Khương Hạo.

*

Hôm nay Khương Hạo đặt một cái bánh sinh nhật rất lớn nhưng bất quá không phục vụ cho việc ăn uống.

Sau khi bài hát chúc mừng sinh nhật vừa kết thúc, 17 cây nến được cắm trên bánh bị Khương Hạo thổi tắt. Rồi sau đó làm gì? Đại chiến bánh kem chứ gì. Trong nháy mắt cả ngôi nhà hỗn loạn, mấy con người có cao có thấp rượt nhau chét kem lung tung.

Tôn Miên Miên nhìn Khương Hạo, người bị đè trên ghế sofa, chỉ còn lộ ra được mỗi con mắt, đột nhiên nghĩ cứ mãi thế này thật tốt.

Tuổi mười sáu mười bảy vào một ngày mưa, cứ ngỡ như mình đã trưởng thành biết hết tất cả, lúc quay đầu lại hóa ra mình chẳng biết gì.

Tất cả những gì trong khả năng hiểu biết đều là học, học, học nhưng lại tràn đầy tự tin.

Là độ tuổi không lớn cũng không nhỏ để bốc đồng, quậy phá nhưng sau khi gây chuyện lại khoác cho mình bộ dạng không sợ trời không sợ đất.

Ánh mắt của cô dần dần dừng lại ở một bóng lưng cao lớn.

Tôn Miên Miên chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ yêu sớm, bây giờ thì tốt rồi, bị cậu ấy bắt được vào lưới tình đúng ngay năm lớp 11 quan trọng.

Lúc còn học ở thủ đô, chủ nhiệm lớp của cô không có thái độ phản nản hay ủng hộ về tình trạng yêu sớm. Tất nhiên, nếu những gì cần phải nói giáo viên đều nói nhưng sẽ không quá gắt gao về vấn đề nếu yêu sớm thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến kết quả học tập.

Chẳng qua chỉ là cô cảm thấy thay vì đắm đầu vào mấy loại tình cảm phức tạp thì học không tốt hơn à?

Giống như bố mẹ cô, mặc dù đã kết hôn thậm chí là có con nhưng nói lý dị liền lý dị vậy thì tình yêu từ thời học trò sẽ kéo dài được bao lâu?

Sau khi ly dị, Tôn Hi Niên không tái hôn. Ngoại trừ lý do sợ quan hệ mẹ ghẻ và con gái không tốt thì ông cũng không còn niềm tin vào tình yêu hôn nhân. Trước khi kết hôn thì mở miệng đều là thể non hẹn biển mãi mãi bên nhau đến khi bạc đầu, một hai năm sau liền nhào vào lòng người đàn ông khác, đến giờ vẫn là cái bóng tâm lý của ông.

Lúc đó Tôn Miên Miên còn nhỏ, thấy bố mình như vậy ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Tình cảm có thể thay đổi theo năm tháng, nếu chưa được trải nghiệm hoặc có thử qua rồi thì cũng sẽ không chống cự khỏi sức hấp dẫn và sự kích thích.

Hơn nữa, tình yêu tàn nhẫn ở chỗ lúc đầu tình cảm đến từ hai phía nên diễn ra rất tốt đẹp, trái tim đập liên hồi chỉ hận không thể khắc tên mình lên người đối phương để thể hiện sự chiếm hữu, cho đối phương cảm giác yên tâm và một tình yêu lâu bền. Qua một thời gian, một trong hai người sẽ dần dần chán sự kích thích và hưng phấn, đoạn tình cảm cả hai cùng gây dựng sẽ từ từ sụp đổ dẫn đến chia tay.

Người lớn còn vậy huống chi đám trẻ nhỏ chưa trải qua như bọn họ.

Nhưng căn bản cô không thể nào chống cự được sự rung động và hấp dẫn do Sở Phong mang lại.

Không thể phản kháng, hoàn toàn bị khống chế bởi cảm xúc. Khi thấy anh cùng cô gái khác, không cần biết là gì sẽ ghen tuông, một hành động quan tâm nhỏ cũng làm cho cô vui vẻ đỏ mặt cả ngày.

Bởi vì đối phương là Sở Phong.

Không thể không là Sở Phong...

Ai biết được yêu đương vào lại vui đến vậy đâu chứ?

Cô không tin vào tình yêu nhưng cô tin anh, muốn cùng anh dùng cảm trải qua cảm giác kia một lần.

Cô không muốn yêu nhưng cô thích anh!

Như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, Sở Phong quay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, trăm hoa đua nở.

Cặp mắt của anh đen nhánh, rực rỡ như lửa vừa nghiêm túc lại vừa ôn nhu. Tôn Miên Miên dần dần bị ánh mắt kia hút hồn, không quan tâm ai khác nữa, dường như thế giới chỉ còn lại hai người họ.

*

" Chú Vương, chú giúp cháu đưa hai người họ về nhé. " Khương Hạo đứng trước chiếc xe Bentley đen tuyền nói với tài xế.

Tóc cậu ấy ướt nhẹp, trên mặt còn dính kem.

Bởi vì thứ hai phải đi học nên bọn họ không dám chơi khuya, 9 rưỡi cả đám lục đục đi về.

Nhân vật chính Khương Hạo không có say nhưng ngược lại Lư Tiêu Hàn đã say bí tỉ, cậu ấy gân họng rống bài Quốc Ca. Khương Hạo móc điện thoại ra chụp liên tục sau đó còn vỗ tay nồng nhiệt khen Lư Tiêu Hàn. Còn Lư Tiêu Hàn đáng thương vẫn không biết tối nay đã bị " bạn tốt " quay lại, cậu ấy càng hát hăng say thậm chí còn đứng giữa nhà múa.

Khương Hạo cười đau cả bụng

Lúc sau, Lư Tiêu Hàn còn đi xuống sân kéo người đi đường lại rồi hỏi "Bạn gì đó ới, bạn giờ hai tay lên rồi chúng ta cùng hô to " Bé Hàn cute " được không? "

Khương Hạo thấy vậy vội vàng đến lôi Lư Tiêu Hàn lại sau đó xin lỗi người ta. Cậu ấy đáp Lư Tiêu Hàn một cái, bắt đầu dĩ nhờ bảo vệ canh chừng cậu ta một lúc rồi đi lại chỗ Tôn Miên Miên với Sở Phong.

" Anh Phong, cậu đưa nữ thần về trước nhé? " Khương Hạo lên tiếng hỏi.

Tôn Miên Miên lập tức xua tay " Không cần đâu, tụi tớ tự về được mà, cậu bảo tài xế đưa Lư Tiêu Hàn về trước đi. "

" Không có sao không có sao, tài xế nhà " bé Hàn cute " sắp đến rồi, hai cậu lên xe đi. "

Nhìn Tôn Miên Miên khom lưng lên xe, Khương Hạo quay người lại vỗ vỗ người Sở Phong, mặt cười hiền hòa, nhỏ giọng nói " Người anh em, tớ giúp cậu đến đây thôi, phần còn lại cậu tự lo nhé. "

Cậu ấy vừa nói vừa nháy mắt với Sở Phong, hai bàn tay nắm chặt chừa lại hai ngón cái chạm vào nhau, để cho rõ thì cậu ấy làm tiếng " chọt " một phát.

Sở Phong "..... "

Anh giờ tay lên đánh vào cái đầu ướt nhẹp của Khương Hạo.

Khương Hạo cực kỳ ủy khuất a! Thay vì làm cậu bé 17 tuổi với nụ cười tỏa nắng thì Khương Hạo đã vì Sở Phong mà đứng sau làm bà mai. Bây giờ không những không được ghi công mà còn ăn đập, trái tim nhỏ bé của cậu muốn tan nát.

Lên xe, Tôn Miên Miên nói địa chỉ.

Tài xế Vương không biết bị Khương Hạo nhét cái gì vào đầu mà còn hết sức thân thiện hạ tấm màn ngăn cách giữa hàng ghế sau và trước.

Sở Phong "???"

Anh họ khan một tiếng, hết sức nghiêm chỉnh ngồi dựa vào sau.

Tôn Miên Miên chống tay lên cửa xe, nhìn tấm kính phản chiếu lại gương mặt mờ mờ của mình, ở phía sau còn thấy gò má của Sở Phong.

Bên trong xe có mùi rượu nhàn nhạt tỏa ra.

" Người vừa rồi cậu gặp là em gái tớ. " Có lẽ ban đêm làm cho người ta dễ xúc động, không biết vì sao Tôn Miên Miên lại muốn kể cho Sở Phong nghe chuyện gia đình cô.

Chiếc xe dừng đèn đỏ, vì bị ánh sáng đèn chói mắt, cô quay mặt qua một bên.

Cô nắm chặt điện thoại trong tay, cất giọng nói đều đều không chút vui vẻ " Lúc tớ chưa được 1 tuổi thì bố mẹ ly dị, mẹ tớ vượt rào với người khác mang thai em ấy còn tớ thì được bố và ông bà nội nuôi. "

" Bởi vì năm nay bố tớ đột nhiên qua đời nên tớ mới về Nam Thành. "

" Khi còn bé, tớ cực kỳ sợ bóng tối và sấm sét nhưng bố lại bận rộn công việc ở phim trường, mấy tháng liên tục không về nhà, lập lại thường xuyên. Ông bà nội tớ thì lớn tuổi, hay bị mất ngủ nên tớ không dám làm phiền, những lúc trời mưa sấm sét đùng đùng tớ chỉ có thể nằm trùm chăn co ro chịu đựng, tự kể chuyện cho mình sau đó lại nghĩ nếu có mẹ ở bên thì thật tốt, mẹ có thể ôm tớ vào lòng, khẳng định rất ấm áp. "

" Nhưng sau khi ly dị, mẹ không liên lạc với bất cứ ai trong nhà tớ mấy chục năm liền, kể cả tớ. Bà cứ như biến mất, cứ như chưa từng tồn tại trong thế giới của tớ vậy. "

" Giữa tớ và bà không còn cảm tình gì nữa nhưng tớ vẫn nuôi hy vọng bởi vì... sinh mạng này là bà cho tớ. "

Sở Phong nghiêng đầu nhìn cô, hỏi " Cậu có nhớ bố cậu không? "

Ngón tay đang mân mê ốp điện thoại của Tôn Miên Miên dừng lại chốc lát, cô cười nói " Nhớ chứ, nhớ lắm. Năm tớ học lớp 3 thì ông nội mất, cảm giác khi ấy rất khó chịu. Lúc đó bà nội và bố đến an ủi nói với tớ rằng vẫn còn bà và bố ở đây. Đến lúc tớ học lớp 5 thì bà cũng đi theo ông, bố cũng đến an ủi nhưng lời an ủi lần này lại thiếu mất bà chỉ còn bố. Năm nay lúc bố tớ qua đời, chẳng còn ai nói với tớ mấy lời đó nữa. "

Cô rất hay cười, cũng có thói quen dùng nụ cười để che lấp đi nỗi buồn, điểm này... rất giống với Sở Phong. Nhìn cô bé trước mắt cười rất tươi, hai má lúm đồng tiền ngọt ngào, đôi mắt trong veo mọi hôm nhưng lần này lại xuất hiện thêm nước mắt.

Lồng ngực Sở Phong như bị chặn lại, vừa ngột ngạt, vừa đau.

Anh vươn tay ra, một tay đặt sau lưng, một tay nhắc người cô lên đặt trên đùi mình. Sau đó, anh dùng bàn tay ấm áp của mình đặt trên tấm lưng mỏng manh lại kiên cường của cô vô nhẹ an ủi.

Tôn Miên Miên đỡ người ra.

Cô chỉ nhớ rõ rằng từ đó đến giờ mình chỉ ngồi trên đùi một người duy nhất, đó là bố.

Đây là lần đầu tiên ngồi trên đùi một người khác giới.

Cô ngước mắt.

Sở Phong nhìn thẳng vào cô, trong mắt là sự đau lòng cùng tiếc thương, không có bất cứ suy nghĩ lệch lạc nào.

Cơ thể của anh rắn chắc, ngồi lên không thoải mái chút nào nhưng chỉ cần một động tác, một ánh mắt làm cô cảm thấy cứ như bảo bối được anh nâng niu yêu thương.

Anh chính là người như vậy.

Nhìn vào vẻ bề ngoài cứ cả lơ phất phơ nhưng thực chất lại rất tâm lý, hiểu lòng người khác.

Anh cất giọng ôn nhu trầm khàn của mình

" Sau này tớ ở bên cậu. "

" Là người bạn trai thương yêu cậu. "

Tác giả có điều muốn nói: Bé Miên Miên và bé Sở Phong tay trong tay mọi người đã vừa lòng chưa, a tôi đau mắt quá.

Độc giả " Single ": Cho cô thuốc nhỏ mắt + 5

Độc giả " Thật lâu ": Cho cô thuốc nhỏ mắt +8

Kanalz: Đang dịch mọi người nhớ cẩn thận nhé ^^ tốt nhất là ở nhà đọc truyện với tớ hìhì.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

EDIT: Kanalz

Sáng thứ hai hôm sau, tâm trạng của Sở Phong rất tốt, anh vừa huyết sáo vừa đi đến lớp. Trên hành lang thấy Khương Hạo mặt mày ủ rũ không tinh táo đang lại gần.

" Bé Hàn cute đâu? " bình thường quan hệ giữa Lư Tiêu Hàn và Khương Hạo rất tốt, hình dung kiểu như Hạo không rời Hàn, Hàn không rời Hạo.

" Một quá không đến được, tớ vừa phải đến bệnh xá xin giấy nghỉ cho cậu ấy đấy. " Khương Hạo vừa nói vừa xoa xoa đôi mắt sưng vù, đột nhiên nhớ đến cái gì đó, cậu ấy chạy lại khoác cổ Sở Phong, mặt gian nói " Hôm qua cậu với nữ thần có.... A hay không? "

Sở Phong quay qua nhìn Khương Hạo " Muốn biết à? "

" Muốn chứ! " Khương Hạo vui vẻ trả lời.

Đương nhiên là Sở Phong sẽ không nói rồi, anh gạt cái tay đang khoác trên cổ mình xuống sau đó vỗ một cái vào đầu Khương Hạo " Muốn cũng không nói cho nghe, con mẹ nó mấy tin đồn về tớ dạo gần đây toàn cậu mà ra không. "

Khương Hạo ôm đầu hô to " Aaa... Đừng đánh mà anh Phong, đau đầu đau, xuất huyết não bây giờ! "

" Hahaha bây giờ tớ mới biết từ đó đến giờ mình chơi với một " cô bé " yếu đuối như vậy. " Sở Phong vén vén tay áo " Đến đây, để tớ cho cậu xem thế nào là xuất huyết não thật sự. "

Khương Hạo ngay lập tức vất chân lên cỏ chạy lại cầu thang, cậu ấy còn bước tận 2 bậc một lần, bộ áo đồng phục phát phới bay.

Thấy cậu bạn chạy thục mạng, Sở Phong đứng dựa vào lan can nở nụ cười.

*

" Ôi! Lại thêm bài kiểm tra nữa à? "

" Hic, tớ cảm thấy gần như là ngày nào tụi mình cũng có bài kiểm tra hết á, nào là Toán, Tiếng Trung, Tiếng Anh,...!!!! " "

Các bạn trong lớp vừa phàn nàn vừa dọn mấy đồ không liên quan trên bàn học để chuẩn bị kiểm tra.

" Đây chỉ là bài kiểm tra đơn giản về kiến thức bữa giờ thôi, không cần lo lắng quá đâu, mục đích của bài kiểm tra... " "

Thầy Ngô cầm bài kiểm tra phát cho mấy bạn ngồi đầu bàn để chuyển xuống dưới, bắt đầu liên miên mấy lời ngày nào cũng nói. Nghe nói lúc vừa vào nghề, thầy chỉ là thầy giáo dạy toán bình thường, không nhiều lời, sau này đủ khả năng làm chủ nhiệm rồi thì bắt đầu nhiều lời. Thời gian nghỉ luôn luôn lời mấy cái giảng đạo trong sách [Tâm lý học tuổi trẻ] [Cách ứng xử giao tiếp] [Lời dạy của Khổng Tử], nói từ trong ra ngoài, từ cổ đại đến hiện đại, từ trong nước ra ngoài nước...

Lúc Tôn Miên Miên làm xong bài nhìn đồng hồ còn tận 10 phút mới hết giờ, cô cầm bút bằng tay trái, tay phải dò kết quả để kiểm tra lại bài.

Cô theo thói quen liếc sang bên cạnh, không ngoài dự đoán, anh bỏ giấy trắng.

Tôn Miên Miên thở dài, tập trung sự chú ý lại bài của mình.

Bỗng nhiên tay trái bị chọc vào.

Chạm vào rất nhẹ rồi bỏ ra, cô cứ ngỡ như ảo giác.

Ngay sau đó lại bị chọc vào lần nữa.

Tôn Miên Miên nghiêng đầu đối diện với đôi mắt của Sở Phong.

Đôi mắt đào hoa đỏ nhìn thẳng vào cô rồi anh nở nụ cười tươi rói.

Tôn Miên Miên nhanh chóng đảo mắt lên nhìn thầy Ngô đang đứng trên bục giảng ghi bài, cô nhẹ nhàng dịch ghế ra một xíu.

Bàn tay của anh vẫn đuổi theo sát, thậm chí còn lớn mật móc ngón tay út của cô lại.

Tay của anh hơi lạnh, Sở Phong cầm ngón tay út của cô một chút sau đó lần từ từ lên nắm lấy tay cô.

Tôn Miên Miên bị anh chọc chịu không nổi nữa, cô hơi xấu hổ... cũng có chút hưng phấn.

Lá gan người này cũng lớn nhì.

Không những có giáo viên còn có bạn học mà bạn học còn đang cầm cùi làm bài kiểm tra.

Tôn Miên Miên giãy giụa tay, nhanh chóng đặt tay trái lên bàn, nhỏ giọng thì thầm " Sao cậu lại làm vậy? " "

Sở Phong mặt dày nói không chút ngại ngùng " bài kiểm tra hôm nay bắt ngờ tập kích, tớ bị đá kích, trái tim bé nhỏ đang rỉ máu, cần sự an ủi của cậu. " "

Tôn Miên Miên ".... Cậu là lưu manh à? " "

Sở Vô Lại Phong gật gật đầu, liếc mắt đưa tình với cô.

Cảm thấy kiến thức cơ bản của bạn trai quá yếu, mỗi ngày cô đều dành thời gian ngồi ôn cộng nhần mạnh mấy điểm chính mà thầy cô đã nói với anh, rõ ràng dễ hiểu. Hơn nữa còn dựa trên trình độ của anh để soạn ra mấy đề ôn hết sức kinh điển.

Cô vẫn chắc chắn rằng bạn trai của mình rất giỏi, chỉ là anh không muốn học mà thôi.

Sở Phong xem cuốn sổ cô soạn cho anh, không chịu được phải cảm thán một câu không hổ là bạn gái mình. Ngoại hình đẹp không nói, đến cả cách trình bày, chữ viết cũng rất đẹp, ngắn gọn súc tích dễ hiểu.

Nếu bây giờ anh nói với cô là " mấy thứ này quá đơn giản, tớ nhắm mắt cũng làm được nữa. " thì liệu cô có đập cho anh một phát không nhì?

Anh cũng không muốn lừa cô.

Thành tích tốt hay xấu chỉ có thể chứng minh cho cô thấy bằng mấy bài thi với kiểm tra, chẳng qua bây giờ chưa phải lúc thôi.

Chuông reo hết tiết cuối cùng của thứ sáu, Tôn Miên Miên dọn bài tập về nhà và mấy bài kiểm tra đã được sửa ngay ngắn vào cặp.

Sở Phong cứ ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm cô.

"Sao vậy?" Cô quay qua hỏi anh.

Trong phòng học, mọi người la hét ầm ĩ, tiếng kéo ghế, tiếng bước chân hỗn loạn.

Sở Phong thở dài, anh kéo cô lại gần, thì thầm "Bạn gái nhỏ của tớ ơi, chúng ta không được gặp nhau trong 2 ngày tới, tận 48 giờ, 2800 phút, 172800 giây, lâu quá!"

Giọng anh ủ rũ, trề môi, gục đầu xuống nhìn cô. Nếu như anh có thể điều khiển lỗ tai theo ý thích gì chắc giờ nó cũng cụp xuống.

Tôn Miên Miên bị anh chọc cười, không để ý đến Sở Phong vừa mở miệng ra đã tính nhầm được số giây số phút trong 2 ngày ngay lập tức.

"Chỉ có hai ngày thôi mà, nhanh lắm." Cô cười cười an ủi anh "Chưa kể tụi mình còn có điện thoại di động đó, thích thì alo phát là được mà."

"Gọi video cũng được hả?"

"Được nha."

Cô về nhà với Lý Mộc Ca, theo thường lệ, một bàn thức ăn đã chuẩn bị sẵn sàng cùng mấy lời quan tâm và căn nhắc của Tôn Á Văn.

"Ăn nhiều thịt một chút bổ sung Protein, ăn rau nữa, rau có rất nhiều vitamin. Aida, mẹ nhìn hai còn mà sớt luôn ấy, đi học mới nửa năm mà mặt đừa nào đừa nẩy đều hóp lại, gầy đi cả 2 3 cân chứ không ít đâu." Tôn Á Văn múc cho hai cô bé mỗi người một bát canh.

"Tiền tiêu vặt có đủ không? Tụi con không cần giảm cân đâu, bây giờ việc học là quan trọng nhất nên phải ăn nhiều vào mới không thiếu chất ngất xỉu giữa chừng, có thực mới vực được đạo." Lý Uẩn Sóng nói.

"Ở trường có bị ai bắt nạt không? Có anh ở đây, anh can tất." Lý Hồng Duệ nói.

Ăn cơm tối xong, Tôn Miên Miên ở dưới nhà xem TV với Tôn Á Văn một chút rồi mới cầm trái táo lên lầu làm bài tập.

Cô chọn môn mình học ổn là toán để làm trước sau đó mới làm văn, đến lúc hơi mỏi cổ cô mới dừng bút, vươn tay thả lỏng, mắt nhìn liếc qua đồng hồ bên cạnh. Nhớ hồi chiều Sở Phong bảo 2 ngày 48 giờ là quá dài.

Không biết Sở Phong đang làm gì nhỉ?

Đang suy nghĩ, điện thoại di động bên cạnh liên reo lên.

Nhìn thấy tên hiện trên màn hình, tìm Tôn Miên Miên đập nhanh hơn.

Thật ra Sở Phong nhện lâu lắm mới cầm điện thoại gọi cho cô đó, lúc cô vừa mới ra khỏi phòng học chưa được bao lâu thì anh đã muốn gọi rồi. Chịu đựng đến bây giờ mới dám gọi, giờ này vừa đẹp, chắc cô đã ăn tối xong, trẻ hơn xịu nữa sợ cô đi ngủ mất.

Anh hạ thấp giọng, ôn nhu gọi cảm nói "Nhớ em quá"

Tôn Miên Miên bị thanh không* lúc nghe ba chữ này trong lòng đã dùng một phát nổ tung, aaaaaaa, ngón trở mân mê ốp điện thoại, cô nhỏ giọng trả lời "Chúng ta mới tách ra 5 tiếng trước thôi đó."

* Thanh không: Là mấy người thích giọng nói hay ấy mấy bạn =))) tớ không những bị thanh không, tay không mà còn bị nhan không nữa =))))))))))

"Mới có 5 tiếng thôi sao!? Tớ cứ ngỡ một năm rồi ấy!" Sở Phong kinh ngạc nói.

"Bây giờ gọi video được không?" Anh hỏi.

"Được."

Tôn Miên Miên vừa mới trả lời đã thấy lời mời gọi video của Sở Phong, người này... hành động nhanh gọn lẹ kinh khủng.

Kết nối.

Khuôn mặt đẹp trai xinh xẻo của Sở Phong ngay lập tức chiếm trọn cả cái màn hình.

Anh nằm ngửa trên giường, một tay gối sau ót, một tay cầm điện thoại, đôi mắt đen kịt nhìn cô nở nụ cười.

Tôn Miên Miên nở cái bụng lần thứ hai, người này sao lớn lên đẹp trai quá vậy!!! Góc chết như này cũng ăn ảnh nữa!

Tim lại đập nhanh hơn.

Cái loại gọi video mặt đối mặt kiểu này làm cô có cảm giác Sở Phong đang ở ngay đây sau đó ủa ào nhào đến hôn cô (=)))

Aaaaa, lại nghĩ bậy nghĩ bạ rồi, bỏ ngay bỏ ngay.

Tôn Miên Miên gạt bỏ ý nghĩ xấu xa trong đầu, nghiêm túc nhìn vào điện thoại.

Da của anh rất đẹp, không có mụn, không có tàn nhang thậm chí đến lỗ chân lông cũng không thấy đâu.

" Sở Phong, cậu dùng filter à? "

" Không có nha. " Sở Phong cong cong môi cười.

Hai người bắt đầu nói từ chuyện này đến chuyện khác.

Tôn Miên Miên cũng đã thả lỏng rồi.

" Mỗi lần về nhà, cô tớ luôn dặn đi giúp việc làm đủ các loại canh bổ, nào là canh cá, canh thịt lợn, canh sườn, súp gà,... Cô ấy nói lâu lâu tớ với Mộc Ca mới về nhà, học hành khổ sở nên bắt ăn rất nhiều. Lý Mộc Ca hay than rằng " canh chân giò thì bổ nào kiểu gì? "

Giọng Tôn Miên Miên rất nhỏ nhẹ vui tươi. Bất kể là cô nói gì đi nữa cũng làm cho Sở Phong cảm thấy thư giãn, anh hiểu ý cười một cái.

Sở Phong mỉm cười hỏi " Vậy cậu có ăn không? "

" Có chứ, cô ấy còn bắt tớ ăn hẳn 3 bát. Nhớ hồi đó bà nội tớ cũng như vậy, suốt ngày ăn đi con ăn đi con, muốn nuôi tớ thành con heo nhỏ luôn. "

" Heo nhỏ không còn nào dễ thương như cậu đâu. " Sở Phong nói.

Tôn Miên Miên đỏ mặt, cô nói tiếp " Đạo gần đây chú tớ rất thích làm vườn, chú ấy bảo muốn tự tay chăm sóc nhưng bất kể là hoa gì đi chăng nữa chỉ cần qua tay chú cũng không sống lâu được. Không phải tưới quá nhiều nước mà là đem đi phơi nắng! Cuối cùng cô tớ chỉ cho chú ấy nuôi xương rồng và cây mọng nước thôi... Chú còn đặt tên cho nó nữa, một cái Tiểu Thủy một cái Tiểu Hồng. Cô tớ bảo đường đường là chủ tịch tập đoàn lớn, bây giờ ngồi đặt tên cho cây, aida không dám nhìn luôn. "

Hai người chỉ nói như vậy, không có mấy lời ngọt ngào như mấy cặp yêu nhau mà được tận một tiếng, điện thoại cũng nóng lên.

Cuối cùng, Tôn Miên Miên ngáp một cái.

Sở Phong nói " Mệt à? Vậy cậu ngủ đi nhé, ngủ ngon. "

" Ừ, cậu ngủ ngon. " giọng của cô nhỏ nhẹ như cái lông mềm mại ấy, nghe vào ngứa ngáy cả người.

Sở Phong không muốn cúp máy lắm.

Tôn Miên Miên cũng không muốn cúp. Cuối cùng cô cũng hiểu cảm giác của mấy người đang yêu đương rồi, mỗi lần xem phim, lúc gọi cho nhau thì hí ha hí hửng, lúc sau rõ ràng đã chúc ngủ ngon cả chục lần rồi nhưng chả có ai nhắm mắt tắt trước, cuối cùng cứ để điện thoại đó nghe tiếng hít thở của nhau.

Trên mặt còn có vẻ vui sướng nữa chứ...

Không nghĩ đến, cô cũng có ngày như vậy.

Ngờ ngẩn thật sự...

" Còn tận 2 ngày!!! " Sở Phong lại than.

Tôn Miên Miên mấp máy môi, một hồi sau hạ quyết tâm nói " Vậy mai cậu có muốn ra ngoài chơi không? "

Âm thanh càng ngày càng nhỏ.

Nhưng Sở Phong nghe rất rõ, anh ngồi bật dậy " Được à? "

Tôn Miên Miên khẽ gật đầu.

Lần này cúp điện thoại thật, lật màn hình xuống, cô nhào lên giường đắp chăn che kín mặt. Một lát sau, trong chăn có tiếng cười khê, khúc khích vui vẻ.

Bên kia, Sở Phong cũng chả khá hơn là bao... Anh nằm trên giường mãi nhưng không ngủ được, quyết định đứng lên giải đề.

Lúc đầu nghĩ chắc chả tập trung làm được đâu nhưng vừa cầm bút lên lại phát hiện là được.

Bình thường trước khi làm anh đều đọc sơ qua câu hỏi từ đầu đến cuối rồi mới làm

Đối với câu hỏi quá đơn giản, anh chỉ viết đáp án, câu hỏi nâng cao cũng nhảy bước, ba bước gộp thành một. Lúc làm xong phát hiện, người khác làm đây cả tờ giấy còn anh thì viết có nửa tờ.

Lúc làm bài thi cũng chỉ cần một nửa thời gian là một trăm năm mươi điểm đã nắm chắc trong tay, chả biết lúc sau anh nghĩ sao lại sửa câu trả lời sai, thành ra có 148 điểm

Làm xong toán rồi làm tiếng Anh, lúc anh làm xong tất cả ngẩng đầu lên đã quá 12 giờ khuya nhưng Sở Phong vẫn không buồn ngủ một chút nào, thậm chí còn muốn phi ra cửa chạy 10 km tuyên bố với cả thế giới rằng:

Tôn! Miên! Miên

CÔ ẤY LÀ BẠN GÁI CỦA TÔI!

LÀ CỦA TÔI!!!

Sau khi xúc động đủ rồi, anh lấy điện thoại lên Baidu tra " Lần đầu tiên hẹn hò cùng bạn gái phải chuẩn bị cái gì? "

Trong nháy mắt nhảy ra rất nhiều câu trả lời.

Sở Phong bấm vào trang web hiện lên đầu, anh nghĩ nếu đã được hiện lên đầu thì chắc có thể tin được.

Câu trả lời được nhiều người tán thành nhất: Tiền, não, quần áo.

Sở Phong "..... "

Tác giả có điều muốn nói: Câu trả lời này quá hợp lý rồi còn gì!?

Bé Sở Phong: Bé Miên Miên là của tôi!

Mấy bé khác trong nhà trẻ: Được, là của cậu, CỦA CẬU.

Kanalz: Nay tớ đăng sớm nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

EDIT: Kanalz

Thật ra cũng có mấy người trả lời đang hoang.

Rất nhiều câu hỏi được liệt kê trong trang web, đa số những người từng trải đều có tâm, họ nói nào là đồ cần mặc, mang bao nhiêu tiền, giải đáp chi tiết từng tí một.

Bắt đầu từ việc trang phục, bạn phải ăn mặc cẩn thận để cho cô gái có cảm giác bạn là một người gọn gàng sạch sẽ. Nhất định phải đến sớm 15 30 phút, tuyệt đối không được đến trễ. Phải chọn một nhà hàng có bầu không khí lãng mạn để hai người tận hưởng phút giây riêng tư, cùng nhau dùng bữa tối. Nếu có thể, hãy mua một món quà nhỏ, không cần quá đắt tiền. Nếu bạn làm vậy, đối phương sẽ cảm động bởi vì tâm ý của bạn.

Nhưng mà đáng tiếc, Sở Phong không đọc được chữ nào cả.

Một rừng chữ nhưng chỉ có " Tiền, nã, " áo mưa " " dường như được in đậm, đập thẳng vào mắt anh.

Hoi thờ bắt đầu rối loạn, yết hầu ở cổ khẽ nhúc nhích, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một đoạn cảm trẻ em dưới 18 anh từng đọc trong quyển " tất tần tật về đàn ông ".

Một loạt suy nghĩ đen tối xuất hiện trong đầu, giống như con ngựa bị mất khống chế, giật dây cương chạy như tên về phía trước.

Chết tiệt!

Sở Phong! Mày làm một người đàn ông chân chính có được không!?

Ngay lúc sắp không khống chế được nữa, anh cúi đầu nhìn xuống quần mình thì như có một người cầm xô nước đá hắt thẳng lên mặt Sở Phong, anh lập tức tỉnh táo lại.

Nếu như anh nhớ không lầm thì cô đã từng nói với anh rằng năm lên sáu tuổi cô mới đi học, nếu như chưa đến sinh nhật thì có khả năng Tôn Miên Miên chỉ mới mười sáu tuổi.

Mười sáu tuổi!

Thì anh làm được gì?

Làm gì cũng là cầm thú hết!

Sở Phong thờ dài, anh đứng dậy vào phòng tắm.

Lúc này chỉ có nước lạnh mới có thể giải quyết nỗi buồn.

Tôn Miên Miên chọn địa điểm cho lần đầu tiên hẹn hò là ở quán cafe cách nhà 2 km. Phong cảnh đẹp, môi trường rất tốt và yên tĩnh, khá hợp để làm bài tập, có thể chơi với bạn trai mà không bị ai phát hiện.

Cô không muốn đến muộn thế nên trước thời gian hẹn 10 phút đã đứng trước quán cafe rồi. Cách cánh cửa kính của tiệm, Tôn Miên Miên thấy chàng thiếu niên kia còn đến sớm hơn cả mình.

Mặt trời lúc hai giờ chiều của mùa thu không được như mùa hè nhưng cũng rất ấm áp.

Cậu ấy ngồi trong góc, một nửa khuôn mặt bị bóng tối che khuất, nửa còn lại được ánh sáng mặt trời mờ mờ chiếu vào, thấy được hàng lông mi đen nhánh.

Bây giờ cô chỉ muốn nhào lại chọc chọc mặt Sở Phong thôi!

Cảm giác được có người đang nhìn mình, Sở Phong ngược mắt lên, thấy người đang đứng đó, anh nở nụ cười.

Tôn Miên Miên đi lại chỗ anh, nhỏ giọng nói " Bạn trai, cậu tới sớm nhỉ. "

Sở Phong cười tươi hơn " Bạn gái à, tớ không định mới lần đầu hẹn hò đã đến trễ đâu. "

Tôn Miên Miên cười trả lời " Vậy bắt đầu làm bài thôi bạn trai. "

Sở Phong lấy hộp bánh ngọt màu hồng lên, anh đẩy qua chỗ cô " Cho cậu này. "

Mùi bơ thực vật trộn lẫn với mùi dâu tây thoang thoảng trong không khí, cô nhìn logo trên hộp bánh, thoáng sững sờ.

Tiệm bánh này rất nổi tiếng ở Nam Thành, các thợ làm bánh ở cửa hàng đó đều là người Pháp 100%, sử dụng nguyên liệu ở nước ngoài vận chuyển bằng đường hàng không để làm ra những cái bánh ngon nhất.

Một cái bánh chỉ to bằng lòng bàn tay mà có giá tận 40 50 nhân dân tệ* một cái, mặc dù vậy vẫn có rất nhiều người xếp hàng đợi mua bánh, nếu là giờ cao điểm thì xếp một hàng dài là chuyện rất bình thường.

* Từ 40 - 50 NDT xấp xỉ từ một trăm ba mươi đến một trăm bảy mươi nghìn tiền VN.

" Cảm ơn cậu. "

Bởi vì vừa mới ăn trưa cách đây không lâu nên cô quyết định làm bài tập trước, bánh để trong lúc làm ăn từ từ.

Hôm nay không phải ở trường nên cô thoải mái hơn nhiều, mái tóc màu nâu sẫm được cô dùng một tay cầm lên, tay còn lại cầm bút chăm chú làm bài, lông mày lâu lâu nhú lại.

Người mình dùng cả đêm mất ngủ hôm qua nhớ nhưng lại đang ngồi ngay bên cạnh, Sở Phong nào có tâm tư làm bài tập. Bất quá bữa giờ cô ôn cho anh rất nghiêm túc, nếu không làm bài tập đang hoàng có thể cô sẽ giận!

Vì vậy Sở Phong chỉ còn cách lấy bài tập ra, ngồi ngắm cô một lát rồi lại miễn cưỡng cúi xuống làm bài. Anh cố tình làm đúng thêm vài câu, nếu lúc trước đúng được 2/10 thì lần này đúng 4/10, làm vậy để chứng minh dạo gần đây anh rất nghiêm túc nghe cô giáo Miên Miên giảng bài.

Sau khi phân loại hết tất cả các từ đơn tiếng Anh, Sở Phong đặt bút xuống, nhẹ nhàng xoay xoay cổ tay. Liếc qua bên cạnh thấy Tôn Miên Miên đang hết sức chăm chú làm bài thế nên không nỡ quấy rầy chỉ đang ngồi chơi một mình.

Anh lấy điện thoại ra, bật game lên chơi, không biết nghĩ thế nào mà lại thoát ra vào ứng dụng camera, sau khi tắt đèn flash, Sở Phong lạng lẹ quay qua chụp Tôn Miên Miên ngồi cạnh.

Vừa chụp vừa xúc động muốn chảy nước mắt, quả nhiên là bạn gái của mình, càng nhìn càng thấy đẹp.

Sở Phong vừa nhìn chăm chăm vừa cầm điện thoại chia về phía mình bấm liên tục, mặc dù có nghiêm túc đến cỡ nào thì Tôn Miên Miên không thể nào không cảm nhận được. Cô đặt bút xuống, đẩy vở qua một bên, lấy hộp bánh đặt trước mặt.

" Ăn ngon không? " Sở Phong hỏi.

Tôn Miên Miên " ừ " một cái, nở nụ cười vui vẻ " Ngon lắm, không quá ngọt cũng không có quá nhiều dầu, đầu bếp canh khá chuẩn đấy. " Nói xong, cô cầm cái nĩa khác đưa cho anh " Cậu cũng thử đi. "

Sở Phong suy nghĩ gì đó rồi gật đầu " Ừ, tớ thử xem. "

Nhưng anh không nhận cái nĩa Tôn Miên Miên đưa mà lại cúi xuống cắn miếng bánh cô đang ăn dở trên cái nĩa cô từng ăn.

Động tác hết sức tự nhiên.

Tôn Miên Miên đờ người, bàn tay vẫn giữ nguyên trên không trung.

Trong đầu hiện lên ba chữ: hôn gián tiếp!

Trong nháy mắt, mặt Tôn Miên Miên đỏ bừng lên, lấy chân đạp Sở Phong một phát.

Sở Phong bị đá không nói gì mà còn cười gian sau đó anh lấy ngón cái quẹt đi vết bơ còn dính trên miệng, động tác ngẫu nhiên nhưng siêu quyến rũ.

Ăn xong bánh, Tôn Miên Miên kéo vở bài tập của Sở Phong qua kiểm tra. Ừm, lần này có tiến bộ, đa số đều làm đúng, còn có mấy bài toán nhảy bước làm rút gọn nữa chứ.

" Mấy bước quan trọng phải viết ra nếu không sẽ bị trừ điểm. " Tôn Miên Miên chỉ từng chỗ nói.

Sở Phong cũng nghiêm túc gật gật đầu, còn nhân cơ hội nhích lại gần " Phải ngồi gần như vậy mới nghe rõ được! "

Tôn Miên Miên "..... "

Cô phát hiện trình độ mặt dày của người này phải lên tới hàng triệu!

Lúc cô giảng bài không bao giờ luyên thuyên dài dòng, cô chỉ nói những điểm cần nói, rõ ràng mạch lạc.

Sở Phong yên lặng nhếch môi, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác tự hào cùng kiêu ngạo, cả thế giới đến đây mà xem, bạn gái của tôi không những xinh đẹp mà còn học giỏi nữa.

Cửa chính của tiệm cafe bị đẩy ra, cái chuông treo trên cửa kêu lên, có khách vào.

Một nhóm khoảng 5 - 6 cô gái cỡ 20 tuổi bước vào, đứng trước quầy gọi nước. Sau khi gọi xong, mấy cô ấy đi thẳng vào trong góc gần chỗ Tôn Miên Miên với Sở Phong đang ngồi.

Không biết mấy cô gái đùa giỡn kiểu gì mà một trong đó ngã lưng vào lưng Sở Phong.

Không kịp chuẩn bị, Sở Phong cũng ngã nhào qua bên Tôn Miên Miên.

" Chụt " một cái, môi của anh đụng vào má cô.

Tôn Miên Miên như con robot bị ấn nút stop, giọng nói đang giảng bài ngừng lại, mắt cũng không chớp

Hương gỗ cùng với hormone nam tính của Sở Phong bỗng chốc bao trùm xung quanh cô.

Trong khoảng khắc đó, Tôn Miên Miên chả nghe thấy mọi người đang nói gì nữa.

Sở Phong cũng không tốt hơn cô bao nhiêu.

Tim đập như trống ấy.

Bịch bịch bịch.

Anh thấy rõ được từng sợi lông tơ trên cái má trắng nõn của cô luôn, hơi thở run run.

Một lúc sau, Tôn Miên Miên mới có phản ứng, trong phút chốc mặt cô đỏ bừng lên, luống ca luống cuống đẩy Sở Phong ra, anh chưa kịp phản ứng đã bị lùi về phía sau.

Cô gái đụng vào Sở Phong thấy hai người họ đang ngồi gần thù thi cho nên đoán cả hai là người yêu, sau khi cô ấy xin lỗi cũng không thêm quan tâm bọn họ lắm.

Tôn Miên Miên vuốt vuốt tóc, cô chọn đại bài tập môn nào đó cúi xuống hí hoáy viết, Sở Phong thì cầm điện thoại lên ẩn đại vào một trò chơi.

Không ai nói gì cả.

Bầu không khí hơi ngột ngạt.

Lỗi tai Tôn Miên Miên đỏ bừng, cảm xúc vẫn hiện rõ ràng trên khuôn mặt, tay bắt đầu đổ mồ hôi, cây bút cũng vì thế mà trượt lên trượt xuống. Cô buộc phải dừng lại tìm giấy lau tay, sau khi lau xong mới biết mình vừa ghi " bài giải " trên đầu một bài văn...

Nhân vật trong màn hình điện thoại của Sở Phong cũng không nhúc nhích, cứ chết lên chết xuống.

Đồng đội đã chửi ầm ầm trong kênh chat rồi.

Anh dứt khoát thoát game, tắt điện thoại quăng vào trong cặp, nằm gục xuống bàn.

Một lúc sau, Sở Phong liếm liếm môi nói " Rất mềm "

Tôn Miên Miên cúi đầu, không nhìn được vẻ mặt, cô hét lên " Cậu im đi. "

" À "

Anh bật cười ra tiếng.

Bạn gái hay xấu hổ quá.

Nếu sau này cứ xấu hổ như vậy thì anh phải làm sao.

*

Thứ hai, lúc Sở Phong vừa bước vào lớp đã nghe giọng Lư Tiêu Hàn gào " Không phải tiếng Anh chi có tờ giấy bài tập thôi à? Phân loại từ, chép từ đơn khi gì nữa? "

Khương Hạo ngậm bịch sữa, nhỏ nhẹ lặp lại nguyên văn câu nói của giáo viên dạy tiếng Anh " Tiếng Anh hay ở chỗ, trí nhớ không bằng viết chữ, mỗi một từ đơn chép 5 lần, vừa chép vừa học hoặc là chép xong rồi học cũng được. "

Lư Tiêu Hàn " Thầy hiểu tởm quá, tởm không thể nào học trong khi chép được... ĐMMMMMM "

Khương Hạo cười haha, ngẩng đầu thấy Sở Phong đang đeo cặp đi vào lớp, gơ tay chào " Hi, anh Phong, cậu viết bài chưa? Mấy môn khác tởm với cậu nói sơ sơ đối phó là được rồi nhưng mà môn ngữ văn nhất định phải chép, cô " Diệt Sạch " bảo là nếu nộp vở trắng lên thì ngay lập tức đến văn phòng của cô chép lại 10 lần, chép xong thì tay phải cũng phế rồi... "

Nói xong, Khương Hạo gơ quyển vở trong tay " Chép không? "

" Không cần, tởm cũng chép xong rồi. " Sở Phong uể oải trả lời.

" Oh my god, chép xong!? Cuối tuần ở nhà mà cậu cũng chịu chép bài á!? " Khương Hạo kinh ngạc đến mức suýt nữa bịch sữa rơi xuống.

Đó là đương nhiên, mặc dù thứ bảy đã gặp nhau nhưng nhờ có lý do học bài nên ngày hôm sau có rất nhiều cơ hội gọi video cho bạn gái " hỏi bài ".

Sở Phong gác chéo chân " Từ nay về sau, tởm liều mạng để học! "

" Phụt " Khương Hạo phun ngum sữa trong miệng ra.

Vừa rồi là ảo giác à!? Cái người học hành thi cử toàn đứng bết trong vòng 8 năm qua mà lại nói được mấy lời này, thế giới này điên rồi...

" Anh Phong, cậu trúng tà à???"

" Thôi, cậu không hiểu được đâu. " Sở Phong trả lời Khương Hạo, anh nhìn cậu ấy bằng ánh mắt thương hại.

Cái con cầu độc thân thì hiểu làm sao được sức mạnh của tình yêu.

" Cảm đi, tớ cho cậu chiêm ngưỡng kiệt tác bài tập của tớ. "

Khương Hạo xua tay lia lịa " không cần không cần đâu, bài tập của cậu chưa nhìn đã biết sai be bét, tớ sợ tớ chép của cậu mấy thầy cô lại tố công nổi trận lôi đình. "

Vào thứ năm, trời mưa suốt mấy ngày cũng đã tạnh. Tôn Miên Miên cầm cuốn sách ngữ văn trên tay, không nhúc nhích.

Cô quay đầu nhìn chỗ ngồi trống không bên cạnh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy buồn vô cớ.

Sáng nay, lúc vừa thức dậy đã thấy Sở Phong gửi tin nhắn dạng thu âm bảo là 2 ngày nay có chuyện đột xuất, không đến lớp được.

Tin nhắn được gửi lúc 1 rưỡi sáng.

Giọng nói của anh so với bình thường có hơi gấp gáp, bên đó còn nghe được tiếng gió thổi vù vù.

Tôn Miên Miên nghĩ có thể nhà anh xảy ra chuyện gì đó nên mới gấp gáp như vậy nhưng cô không hỏi nhiều, chỉ dặn anh chú ý an toàn.

Cùng lúc đó, Sở Phong đang ngồi trên phi cơ riêng đến nước Y

Tổng Trì Viễn ngồi bên cạnh anh, nhỏ giọng nói chuyện.

Lông mày Sở Phong rũ xuống, trên mặt không lộ ra cảm xúc gì, chỉ im lặng ngồi nghe.

Ngoài cửa sổ là màu trong veo xanh thẳm của bầu trời, tựa như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới. Ánh mặt trời rực rỡ phản chiếu lại ánh cầu vồng nhưng lúc này tâm trạng Sở Phong rất nặng nề, không hề vui tươi như thời tiết bên ngoài chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

EDIT: Kanalz

@thienan_2708 Sở Phong chỉ đi nửa chương thôi bạn ơi =)))

Lúc máy bay hạ cánh xuống thủ đô của nước Y đã là 12 giờ trưa theo giờ địa phương. Sở Phong và Tổng Trì Viễn dẫn đầu một đám người bao gồm cả phi hành đoàn lẫn vệ sĩ xuống, họ vào lối đi dành cho VIP để ra khỏi sân bay nhanh chóng nhất có thể.

Sau khi lên xe, Tổng Trì Viễn đưa cho Sở Phong một cái bánh mì sandwich " Con ăn lót bụng trước đi đã nhé. "

Sở Phong nhận lấy, anh xé vỏ, bỏ vào miệng cắn một miếng sau đó giữ khư khư trong tay không ăn nữa.

Từ khi nhận được điện thoại của bác, anh không chớp mắt liên tục 16 tiếng rồi. Chiếc xe phóng như bay trên đường cao tốc, rất nhanh sau đó đã rời khỏi phạm vi thành phố, hướng về phía ngoại ô. Ngoài cửa sổ xe, hai bên đường là cánh đồng lúa và núi non hùng vĩ, bởi vì đang là mùa đông nên khá ảm đạm buồn tẻ.

Hơn một tiếng sau xe mới dừng lại.

Thị trấn nhỏ có tên là Benoy, lưng tựa núi mặt hướng biển. Dọc theo mấy bậc thang rải rác hướng lên trên, bọn họ dừng lại trước một ngôi nhà cổ kính mang phong cách phương Tây.

Tổng Trì Viễn phát tay ý bảo hai vệ sĩ đứng ngoài canh cửa, ông tự mình bấm chuông.

Chẳng mấy chốc, có một bà lão người Trung Quốc trạc 60 tuổi mặc váy dài sáng màu ra mở cửa.

"Chị có phải là bác sĩ Hứa Uy Linh của bệnh viện Gradenigo không? Tôi là Tổng Trì Viễn trước đó đã liên lạc với chị, đây là cháu ngoại của tôi, Sở Phong."

Tóc của Hứa Uy Linh đã lấm tấm bạc nhưng bà vẫn đứng thẳng tắp, dáng vẻ uy phong, rất có tinh thần, đôi mắt giấu sau cặp kính lão sáng trưng.

Bà nghiêng người báo Sở Phong và Tổng Trì Viễn vào nhà sau đó hỏi họ muốn dùng trà hay cà phê, Tổng Trì Viễn hỏi han sức khỏe theo phép lịch sự rồi ngay lập tức vào vấn đề chính, ông lấy ra một bức hình, đưa đến trước mặt Hứa Uy Linh "Chính là người này."

Thật ra lúc trước Tổng Trì Viễn cũng đã gửi tấm hình qua email cho Hứa Uy Linh rồi, nếu không bọn họ cũng không cần ngồi máy bay liên tục 10 tiếng đến đây.

Hứa Uy Linh cầm lấy bức ảnh, cẩn thận xác nhận lại rồi gật đầu "Ừ đúng rồi, không sai đâu, hình như tên tiếng Anh của cậu ấy là Kirk Feng."

Nghe đến đây, bàn tay để trên người của Sở Phong nhanh chóng nắm chặt lại.

Tổng Trì Viễn "Đúng rồi, tên tiếng Trung của cậu ấy là Phùng Chí Cường, chị có thể nói rõ tình hình lúc đó cho tôi được không?"

Hứa Uy Linh đặt bức ảnh xuống, nói "Lúc đó Feng đi cùng với bạn gái, bạn gái của cậu ấy là người bản xứ, Feng được chuẩn đoán mắc bệnh ung thư não giai đoạn cuối nhưng bạn gái của cậu ta lại không tin, cô ấy hỏi tôi là bình thường phi công đều được khám sức khỏe định kỳ 2 lần một năm và cơ thể của Kirk Feng vẫn rất khỏe mạnh. Lúc đó tôi giải thích là các bệnh ung thư như ung thư phổi, ung thư dạ dày, ung thư tuyến liệt, ung thư cổ tử cung, ung thư vú, ung thư buồng trứng, ung thư đại trực tràng đều được phát hiện bằng những cách kiểm tra thông thường."

"Nhưng nếu là các bệnh như ung thư não, ung thư tuyến tụy thì không thể nào phát hiện nếu đi kiểm tra bằng mấy phương pháp bình thường. Triệu chứng của ung thư não giai đoạn đầu là nhức đầu nhưng tôi hỏi cậu giới trẻ ngày nay có ai mà không đau đầu, với lại đâu phải ai cũng đủ khả năng bỏ tiền đi kiểm tra MRI. Kiểm tra MRI thời đó rất mắc."

"Vậy nên kết quả chuẩn đoán hoàn toàn đúng."

"Lúc ấy Feng và bạn gái của cậu ta ôm nhau khóc lóc, than thở rằng họ đã sắp kết hôn rồi mà sao chuyện này lại xảy ra, ông trời quả là trêu người."

Sở Phong yên lặng lắng nghe, ly cà phê trong tay đã nguội dần, anh ngược mắt hỏi "Bà, cháu biết cháu hỏi cái này hơi vô duyên nhưng mà bà đã làm bác sĩ nhiều năm như vậy rồi mà chỉ nhớ được mỗi một bệnh nhân là Phùng Chí Cường?"

Hứa Uy Linh lắc đầu "Không đâu, bà nhớ được tại vì hai người đó đã để lại cho bà ấn tượng sâu sắc. Đầu tiên bà gốc Hoa, cậu Feng đó lại là người Trung Quốc. Thứ hai, trẻ em từ 5 - 8 tuổi và người trung niên là hai nhóm tuổi dễ mắc bệnh ung thư não nhất, lúc đó Feng còn rất trẻ, chỉ mới 30 tuổi. Cuối cùng, ban đầu bà làm ở bệnh viện San Donato nhưng vì công việc của chồng nên bà phải chuyển đến đây, Feng là bệnh nhân đầu tiên bị ung thư não giai đoạn cuối mà bà điều trị ở bệnh viện Gradenigo."

Sở Phong tiếp tục hỏi "Vậy anh ta có tiếp nhận điều trị không bà?"

Hứa Uy Linh "Sau khi có kết quả chuẩn đoán, bà đề nghị cậu ấy ở lại bệnh viện theo dõi và điều trị nhưng cậu ấy chỉ ở lại có 3 ngày rồi rời đi sau đó bà chưa bao giờ gặp lại cậu ấy."

Sau khi ra khỏi nhà Hứa Uy Linh, Sở Phong đi sau Tổng Trì Viễn trên con đường lúc này họ đi.

Không ai nói gì, bầu không khí rất yên tĩnh.

Cho đến khi lên xe, Tổng Trì Viễn đưa cho Sở Phong một tờ bệnh án "Đây là bản photo hồ sơ báo cáo bệnh án của Phùng Chí Cường, theo như trong đây thì ngày chuẩn đoán cậu ta mắc bệnh trước ngày bố mẹ cháu mất 1 tháng. Sở gia thuê phi công riêng thì trường hợp này được gọi là cố ý giấu diếm tình trạng sức khỏe của bản thân. Ngoài ra, một tháng sau khi bố mẹ cháu xảy ra chuyện thì "Lâm Tiệp Dán" được bày đầu giá, địa điểm là nước Y, cũng không biết người bán là ai, người đó không tiết lộ thông tin cá nhân."

Cả người Sở Phong cứng đờ, bàn tay bị anh nắm đến mức trắng bệch.

"Cái người thần thần bí bí mạng "Lâm Tiệp Dán" đến chính là bạn gái của Phùng Chí Cường, tên Giasone."

Giọng nói của ông mang 10 phần chắc chắn.

"Đúng, mặc dù là cô ta dùng tên giả nhưng thông qua bản ghi chép năm ấy, bác dám khẳng định 100% là Giasone."

"Phùng Chí Cường là phi công chính trong đoàn phi công của Sở gia, sau khi anh ta được chuẩn đoán mắc bệnh thì một tháng sau đó bố mẹ con cũng bất ngờ qua đời. Sau đó bạn gái của anh ta đi đầu giá một tờ giấy cổ có tuổi đời 300 năm, mà vợ cả của chú Sở Hâm lại là người sở hữu tờ giấy đó. Bác, bác nói xem sao lại khéo như vậy nhỉ?"

Giọng nói của Sở Phong mang chút chế giễu. Ánh sáng chiếu trên mặt anh lúc rõ lúc mờ khiến người ta khó có thể nhận ra cảm xúc của anh, đang giận,

đang buồn hoặc là... cả hai.

Tổng Trí Viễn tháo mắt kính ra, hạ giọng chửi tục một câu.

Đã mười một năm, lúc mọi người cho rằng chuyện năm đó hoàn toàn là do thời tiết xấu ảnh hưởng thì bỗng nhiên một phần nhỏ của " Lâm Tiệp Dán " xuất hiện, kéo ra bao nhiêu sự thật ẩn giấu phía sau. Mặc dù không có đầy đủ chứng cứ nhưng nhiều sự trùng hợp như vậy thật khó để người ta không dấy lên nghi ngờ.

Trở về trung tâm thành phố, Tổng Trí Viễn không nói gì, sau khi nghe một cuộc điện thoại thì ông bảo tài xế lái xe đến một tiệm trái cây nhỏ.

Tiệm trái cây có vị trí không tốt lắm, trong hẻm, không có khách nào. Chỉ có một người đàn ông ngoài 30 tuổi đang bận rộn trong tiệm.

Lúc nghe được tiếng bước chân, người đàn ông niềm nở quay lại chào họ bằng giọng địa phương, hỏi bọn họ cần gì.

Tổng Trí Viễn rất thạo ngoại ngữ, ông lưu loát nói ra tên một vài loại cây, đợi người đó cân xong thì lấy ví móc tiền ra trả, động tác hết sức tự nhiên.

" Cậu là Francesco? Tôi muốn hỏi một chút về chị gái của cậu Giasone. "

Nụ cười trên mặt Francesco bỗng cứng ngắt, ánh mắt cảnh giác " anh là ai? "

Tổng Trí Viễn cười hiền lành nói " Tôi là bạn tốt của Kirk Feng, lần này đi công tác ngang qua đây nên muốn thăm Giasone một chút. "

" Chị ấy đã mất rồi, anh không biết à? " Francesco mặt không cảm xúc nói.

Tổng Trí Viễn sốc " A, tiếc thật đấy... xin lỗi tôi không biết. Tôi có thể hỏi lý do cô ấy qua đời không? Do bệnh hay là... "

Francesco không muốn nói về chuyện này lắm, ông ta nhanh chóng tính tiền rồi đuổi bọn họ đi.

Tổng Trí Viễn vội vàng nói " Tôi không có ý xấu gì đâu, chẳng qua là Kirk đã từng giúp tôi, tôi rất biết ơn cậu ấy. Chỉ là cậu ấy không may mắn, còn quá trẻ... Không nghĩ đến chị cậu cũng vậy, nếu có thể tôi muốn đi thăm cô ấy một chút. "

Nói xong, Tổng Trí Viễn mở bóp ra, lấy toàn bộ tiền mặt bên trong đặt xuống.

Francesco nhìn chằm chằm xấp tiền, thái độ hòa hoãn không ít " Trong một lần hỏa hoạn bất ngờ, Giasone qua đời, đến bây giờ đã 10 năm rồi. "

" Hỏa hoạn bất ngờ? "

" Đúng, sau khi Feng qua đời, tâm trạng của chị ấy không ổn định lắm, có một lần chị ấy kéo tôi bảo chị ấy có nhiều tiền lắm, nhiều đến mức tôi không ngờ được đâu, chẳng lâu sau đó, trong chung cư nhà của chị bất ngờ bị rò rỉ khí gas, cháy gần nửa toàn nhà. "

.....

Thầy Trần dạy vật lý đang đứng trên bục giảng bài thì Sở Phong bước vào, anh không thèm báo cáo điểm danh mà đi thẳng về chỗ ngồi.

Thầy Trần giận xanh cả mặt nhưng mà sau khi chuyện lần trước xảy ra thì ông không dám tự tiện gây sự với Sở Phong nữa. Người ta ăn sung mặc sướng còn ông thì phải nuôi gia đình ốm yếu ở nhà đấy.

Ngay lúc Sở Phong vừa xuất hiện ở cửa ra vào, Tôn Miên Miên không rời mắt khỏi anh một giây nào, cô nhìn anh chằm chằm từ cửa đến chỗ ngồi.

Mới chỉ 4 ngày không gặp, anh không thay đổi gì nhiều nhưng đôi mắt kia cực kỳ lạnh lẽo và xa lạ đối với một Sở Phong cô từng biết.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp trước đó đã bị thay thế bằng một đôi mắt vô hồn sâu không thấy đáy, âm u đến mức ánh sáng không chiếu vào được.

Thậm chí anh còn gầy đi rất nhiều.

Gò má phờ phạc, cô nhìn mà đau lòng.

" Sở Phong "

Tôn Miên Miên to giọng kêu một tiếng.

Sở Phong nhếch khóe môi " Tớ không sao, cậu tập trung nghe giảng đi. "

Giọng của anh nhẹ nhàng, nghe chả có sức lực gì cả.

Cô còn muốn nói cái gì đó nhưng Sở Phong đã gục xuống bàn.

Trạng thái này của anh kéo dài liên tục đến thứ sáu cũng chả giảm chút nào.

Tôn Miên Miên có hơi giận rồi đấy.

Bởi vì hoàn cảnh gia đình nên từ nhỏ cô đã có tính độc lập rất cao, cô sẽ không bao giờ quá dựa dẫm và tin tưởng vào một người nào đó. Khi đối mặt với người khác, tâm lý của cô sẽ tự xây dựng bức tường thành chặn lại ở giữa, không bao giờ vượt qua bức tường đó.

Nhưng khi gặp Sở Phong, bức tường này của cô cứ như cát ấy, gió thổi một cái liền đổ không còn một chút nào.

Cô dựa dẫm anh.

Lần này Sở Phong trở về, ngoài mặt anh vẫn như cũ, nở nụ cười nhưng thật ra đã có thay đổi rất lớn. Không chỉ có cô nhìn ra mà ngay cả Khương Hạo lẫn Lưu Tiêu Hàn đều nhìn ra.

Tâm trạng của anh rất tệ.

Nhất định là đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Không ai dám hỏi cả.

Đương nhiên Tôn Miên Miên dám hỏi, cô chỉ là không muốn đem vết thương lòng của anh xé ra một lần nữa.

Cô chỉ hy vọng anh có thể dựa dẫm vào cô một chút.

Hy vọng anh có thể chia sẻ với cô, cô là bạn gái của anh mà, cô phải an ủi anh chứ không phải như bây giờ, Sở Phong tự giam mình lại không cho ai vào, có cảm giác kể cả cô cũng bị anh bài xích.

Sở Phong vẫn chưa tin tưởng cô.

Tôn Miên Miên rất buồn.

Cô đã cố gắng lột đi vỏ bọc của mình, chia sẻ dựa dẫm vào anh nhưng anh thì sao?

Tức quá đi!!!

Còn có chút ủy khuất nữa.

Buổi tự học cuối cùng của thứ sáu, giáo viên ngữ văn đã chiếm nửa giờ, còn lại thì thầy Ngô vào giảng đạo...

"Các bạn học ở đây ới, chỉ còn có 20 ngày nữa thôi chúng ta sẽ bước vào kỳ thi giữa kỳ. Thật ra nói thi thi thi vậy thôi chứ nó cũng chỉ là bài kiểm tra đơn giản về những kiến thức các em đã được học vào nửa học kỳ trước, không gì phải sợ, bình tĩnh làm bài. Dù gì đi nữa thì tâm lý vẫn rất quan trọng. Các bạn trẻ, cuộc sống lúc nào chả bắt chúng ta đối mặt với khó khăn, nếu đã như vậy rồi cứ bình tĩnh mà vượt qua thôi nhưng vẫn phải chú ý đến mức độ..."

Khương Hạo với Mã Hiền ngồi bàn trước đang đánh caro, hai người chụm đầu vào nhau xì xầm to nhỏ.

Tôn Miên Miên nhìn chăm chăm vào cổ của Sở Phong.

Tiếng chuông tan học vang lên, lớp học ngay lập tức có tiếng xê dịch bàn ghế.

Khương Hạo đã dọn cặp từ 5 phút trước rồi cơ, lúc cậu ấy nghe thầy Ngô nói tan học liền quay xuống "Anh Phong, cùng đi đi."

Sở Phong không soạn gì, anh đứng dậy "Không được, tớ có việc rồi."

Sau đó anh nhìn Tôn Miên Miên "Thứ hai gặp lại."

Tôn Miên Miên tiếp tục dọn cặp, cô ngược đầu lên "Thứ hai gặp." "

Đội Sở Phong ra khỏi lớp, Khương Hạo xoa xoa đầu nói "Dạo này anh Phong sao sao ấy, cứ như hồn lìa khỏi xác rồi ấy, nữ thân, cậu có biết gì không?"

Tay Tôn Miên Miên khựng lại, cô lấy cặp đeo lên vai, buồn bã nói "Tớ cũng không biết nữa..."

"Bữa giờ cũng một tuần rồi đó, cậu ấy cứ như vậy suốt thôi. Hôm qua tớ định qua phòng của cậu ấy hỏi xem có chuyện gì, vừa mở ra đã bị cậu ấy lấy có mẹt, muốn ngủ để đuổi tớ về."

Tôn Miên Miên nắm chặt quai cặp lại, cảm giác bất an ủa tới.

Tác giả có điều muốn nói: Chào buổi sánggggg

Bé Sờ Phong: Không vui!

Bé Miên Miên lại gần hôn lên má bé Sờ Phong một cái.

Bé Sờ Phong chỉ chỉ vào môi mình: Nơi này cũng cần đồ.

Bé Miên Miên lại hôn một cái vào môi bé Sờ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

EDIT: Kanalz

Mỗi lần đến thứ sáu thì y rằng sân trường cứ như cái hội chợ vậy, đầy ắp các loại xe oto đến đưa con em về nhà cuối tuần.

Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca đã lên được xe của nhà mình rồi nhưng vì đường bị tắc nên di chuyển rất chậm.

Sau khi lên được xe, Lý Mộc Ca ngồi im tại chỗ đưa tay lên đếm "Ngữ văn, sinh học, tiếng Anh, vật lý,..., mỗi môn đều có một sắp đề cương!! Mặc dù toán với hóa không có đề cương nhưng bù lại phải làm cả chục đề ôn. A a a a a a! Cuộc đời học sinh của tớ chỉ còn có 1 năm rưỡi nữa thôi mà bây giờ nào là thi giữa học kỳ, thi xong một cái là hộp phụ huynh! Nghỉ thôi cũng đủ đau đầu..."

Lý Mộc Ca nói xong, cô nàng quay qua nhìn nhưng Tôn Miên Miên chả có phản ứng gì, bộ dạng cứ như đang suy nghĩ đăm chiêu lắm ấy. Lý Mộc Ca liếc mắt nhìn tài xế ngồi đằng trước đang tập trung lái xe, cô ấy cúi xuống hỏi nhỏ bên tai Tôn Miên Miên "Cậu cãi nhau với Phong thân à?"

Tôn Miên Miên lắc đầu "Không có."

Cãi nhau cái gì mà cãi nhau, mấy ngày nay số lần bọn họ nói chuyện còn đếm được trên đầu ngón tay thì cãi bằng niềm tin.

Tôn Miên Miên quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, mơ hồ thấy một bóng người. Sờ Phong đang đứng trên vỉa hè nghe điện thoại, hình như không có ai đến đón anh hoặc căn bản là anh chẳng thèm thông báo cho người nhà đến đón?

Đột nhiên trong lòng cô dâng lên cảm giác sôi sục.

"Mộc Ca, tớ có chút việc, sẽ về trễ một chút, cậu nói với cô là tớ đi mua sách nhé."

"A?"

Chưa đợi Lý Mộc Ca trả lời, Tôn Miên Miên đã bảo tài xế dừng xe lại còn mình thì mở cửa vội vã chạy xuống.

Qua điện thoại di động, giọng Lôi ca oang oang bên tai Sờ Phong "Anh biết cậu không quan tâm đến chút tiền thưởng nhỏ nhoi kia nhưng tuần trước đội đua của anh bị lật hai chiếc xe, đến bây giờ người vẫn đang nằm trong bệnh viện. Cậu cũng biết mấy tay đua được anh dẫn dắt ngoại trừ cậu ra thì mấy người kia vẫn còn rất kém, không dám ra trận. Hôm nay là thứ 6, không ảnh hưởng đến việc học tập, liệu cậu có thể xem xét đến đây giúp anh không?"

Lần đua trước là Sờ Phong tự mình tìm đến cửa. Lần này mặc dù không muốn làm phiền Sờ Phong nhưng bất quá Lôi ca cũng phải gọi điện cầu cứu anh. Anh ta biết rõ tình hình gia đình của Sờ Phong, dĩ nhiên là không thiếu chút tiền thưởng ít ỏi này rồi. Lôi ca đã soạn sẵn 5 6 phương án trong đầu, nếu lỡ như Sờ Phong từ chối thì sẽ năn nỉ đến được thì thôi nhưng ai ngờ vừa mở miệng Sờ Phong đã đồng ý ngay lập tức.

Nhìn bên kia đường, Sờ Phong lên một chiếc taxi, Tôn Miên Miên liền vội vàng vàng đón một chiếc chạy theo.

Khi chiếc xe đến đoạn đường núi quanh co Tôn Miên Miên mới chợt nhận ra, đây chẳng phải là con đường đi đến cao tốc bị bỏ hoang hay sao?

Lại đua xe?

Ở Nam Thành đang mưa, lúc này vẫn còn mấy hạt mưa lâm lâm tí tách rơi.

Đường đua có nhiều khúc cua ngoằn ngoèo và dốc đứng, nếu lúc sau trời mưa to lên thì đường sẽ trơn trượt, rất nguy hiểm.

Càng nghĩ, Tôn Miên Miên càng lo lắng.

Mưa lớn hơn rồi.

Sở Phong đứng dưới làn mưa ướt như chuột lột, bóng người hiu quạnh cô đơn. Cô thấy cái người tên Lôi ca kia đang đứng nở nụ cười tươi rói đưa chìa khóa xe cho Sở Phong, anh ta không ngừng đập đập vào lưng Sở Phong khen anh là bạn tốt.

Chiếc xe oto màu đen được cải tiến dành cho việc đua xe, ánh đèn xanh huỳnh quang chiếu rọi trong buổi chiều mưa rơi tầm tã.

Bỗng nhiên trong làn mưa xuất hiện một cô bé nhỏ nhắn.

Cô không có che ô, cũng không mặc áo mưa, trên người vẫn đang mặc một bộ đồng phục học sinh bị mưa rơi thấm ướt, màu sắc trở lên đậm hơn.

Mái tóc rối bù mềm mại dính vào cái trán nhăn nhui của cô.

Sở Phong lập tức xuống xe, đi mấy bước lại chỗ Tôn Miên Miên, anh cởi cái áo trên người mình xuống khoác cho cô " Sao cậu không về nhà? "

Áo khoác mang theo nhiệt độ và mùi hương của anh, rất ấm.

Tôn Miên Miên mím chặt môi, không trả lời, ngược lại nói " Nếu như cậu đưa thật thì phải cho tớ đi chung. "

" Không được! " Sở Phong không suy nghĩ ngay lập tức từ chối " Hôm nay thời tiết xấu, rất dễ xảy ra tai nạn. "

" Đã biết vậy mà sao cậu vẫn đến? " Tôn Miên Miên nhìn thẳng vào mắt anh, không né tránh.

Có người mặc áo mưa đập nước văng tung tóe chạy đến " Số một, số hai chuẩn bị, 5 phút nữa bắt đầu "

Nói xong lại chạy đi mất.

Mặc dù trời vẫn đang mưa lớn nhưng bầu không khí xung quanh rất náo nhiệt. Bởi vì hôm nay thời tiết xấu, độ khó sẽ tăng lên, tranh đua sẽ gay gắt hơn thậm chí là mất mạng làm không ít người cảm thấy hưng phấn mà chạy ra hóng hót.

Sở Phong dứt hai tay vào túi quần, anh phóng tầm mắt ra xa nhìn mưa vẫn đang tí tách rơi, trầm mặc, không khí tràn ngập mùi đất ẩm.

" Tớ không chắc 100% " Anh nâng cặp mắt lên nhìn thẳng vào Tôn Miên Miên, tựa như đang đấu tranh cái gì đó.

Tôn Miên Miên nhìn Sở Phong, cô nhấc chân bước qua người anh, cô đi thẳng đến chiếc xe sau đó mở cửa ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn đầy đủ.

Hai người họ, một trong một ngoài, đối lập nhìn vào nhau.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh đến vạch xuất phát, vẫn là cô gái mặc đồ hồ lang trang điểm đậm lần trước, cô ta chòng một lớp áo mưa bên ngoài, nâng cò xuất phát lên thật cao.

Tiếng còi vang lên, cây cờ ngay lập tức được cô ấy thả xuống.

Động cơ của hai chiếc xe nổ ầm ầm, bánh xe còn dính nước phi thẳng ra khỏi vạch xuất phát. Trong nháy mắt, ánh sáng của đèn hậu đã biến mất ở một khúc cua.

Đường đi rất hẹp, một bên là vách núi, lúc hai xe chạy song song nhau phải ép sát đến mức nghe được tiếng ma sát của bánh xe vang lên, gương chiếu hậu cọ vào thân xe đối phương.

Chưa kể đến, đường nhựa bởi vì trận mưa mà sạt lở, từng miếng nhỏ đang rơi xuống vực.

Tiếng sấm âm u vang lên, trận mưa này càng lúc càng lớn, cần gạt nước đang hoạt động liên tục nhưng bởi vì lượng nước quá nhiều nên không gạt kịp, điều này cản trở tầm nhìn phía trước.

Nếu không kiểm chế và cẩn thận một chút, chắc chắn sẽ có tai nạn xảy ra.

Lòng can đảm và kỹ năng lái xe, một thứ cũng không được thiếu.

Tôn Miên Miên nắm chặt dây an toàn.

Phía trước lại là một khúc cua.

Mặt Sở Phong không để lộ cảm xúc nào, anh đánh tay lái về phía bên trái, thân xe nặng nề ầm một cái đụng thật mạnh vào xe đối phương, kính chiếu hậu của cả hai đều vỡ nứt ra.

Tiếng ma sát giữa bánh xe và mặt đường chói tai vang lên, chiếc xe của đối thủ bị bật đưng vào rào chắn, một cái bánh xe đã rơi ra khỏi mặt đường.

Tôn Miên Miên cảm giác được người bên cạnh lập tức ấn chân ga, dùng tốc độ tốc đa đi về phía khúc cua đằng trước.

Tim đập mạnh đến mức muốn văng ra khỏi ngực, cái áo sơ mi trắng đồng phục học sinh của cô đã bị mồ hôi thấm ướt nhẹp, áp sát vào người.

Vừa lạnh vừa nóng.

Cho đến khi cuộc đua kết thúc, Sở Phong dẫn Tôn Miên Miên đến một cái lều nhỏ nghỉ ngơi nhưng tay cô vẫn còn run bần bật.

Một giọt mồ hôi chảy vào mắt, hơi rát.

Chiếc cốc giấy dùng một lần vẫn còn đang bốc khói nghi ngút được Sở Phong đặt trước mặt cô, anh ngồi xuống trước mặt " Cậu không sao chứ? "

Tôn Miên Miên cảm ly lên, uống hai ngụm nước ấm, từ từ bình tĩnh lại.

" Chạy một vòng rồi, trong lòng cậu đã thoải mái hơn rồi đúng không? " Cô hỏi.

Sở Phong khẽ gật đầu.

Tôn Miên Miên không nói gì, cô đặt ly nước xuống bàn, cởi áo ra trả cho anh, quay người rồi đi.

Sở Phong nhanh chóng đưa tay ra nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

" Miên Miên, đừng giận. "

Tôn Miên Miên hất tay anh, cô không thèm quay đầu nhìn lại một cái mà chạy thẳng ra ngoài, hòa mình vào làn mưa.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân vội vã, một cái ô trong suốt xuất hiện trên đỉnh đầu cô.

Tiếp tục đi thẳng thêm 10m nữa, Tôn Miên Miên hít sâu vào, cô chậm rãi quay người lại, ngẩng đầu nhìn Sở Phong.

Vốn dĩ cô đã thấp hơn anh cả mười phân rồi mà bây giờ còn đang xuống dốc, khi nhìn anh cô phải ngước cổ lên thật cao, đuôi mắt nhướn lên, trông rất hung dữ.

So với dáng vẻ bình thường dễ thương đáng yêu thì lúc này cứ như hai người khác nhau hoàn toàn vậy.

Ngay cả giọng nói cũng mang vẻ lạnh lùng lãnh đạm.

" Tớ đang giận. "

" Trong lòng cậu có chuyện không vui, tớ hiểu, tớ thông cảm không hỏi cậu để cậu có không gian riêng tư. Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nếu cậu không nói tớ cũng sẽ không hỏi, nhưng cậu không thể cứ chịu đựng một mình, kể cả tớ cũng bài xích, không cho tớ cơ hội đến gần. "

" Cậu xem tớ là gì vậy? "

" Tớ là đồ chơi, là tình nhân của cậu à? Lúc có tâm trạng thì đến trêu chọc, lúc không vui thì một phát liền đá bay, đẩy ra xa không nói một lời? "

" Tớ là cái gì? "

" Tại sao lúc cậu không vui lại không nói gì với tớ? Chỉ cần cậu nói một câu thôi, tớ sẽ sẵn lòng bỏ hết mọi thứ để dỗ dành an ủi cậu mà? "

" Cuối cùng, trong lòng cậu tớ không đáng tin chút nào. "

Tôn Miên Miên nói một lèo rồi quay đầu không thèm nhìn anh nữa. Khuôn mặt trắng nõn bởi vì tức giận mà đỏ lên, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Chắc chắn là rất giận.

Mẹ nó, Sở Phong cảm thấy bản thân như thằng đê tiện vậy.

Chỉ biết những ngày qua mình hoang mang thống khổ, không nghĩ đến cô gái nhỏ sẽ vì vậy mà lo lắng.

Anh không nói không phải bởi vì không tin tưởng cô mà là anh quá quý trọng, thương yêu cô.

Anh sợ những thứ kinh khủng đó sẽ dọa cô, anh không muốn vì một phút ích kỷ mà đi vùi nát thế giới trong sáng, đầy rẫy ánh mặt trời cùng sức sống của cô.

Đáng lẽ cô ấy phải ở trường học, được giáo viên khen thưởng vì thành tích xuất sắc, bạn bè vây quanh, là "nữ thần xinh đẹp" của mọi người, trên môi luôn nở nụ cười ngọt ngào. Chứ không phải ở đây, thế giới u uất xám xịt của anh.

Cô ấy luôn luôn trong sáng và xinh đẹp như vậy mà.

"Miên Miên, tớ rất thích cậu, cực kỳ cực kỳ thích cậu."

"Xin lỗi cậu, mấy hôm nay đều là lỗi của tớ. Bây giờ tớ rất buồn, cậu dỗ tớ được không?"

Những hạt mưa rơi tí tách trên chiếc ô nylon.

Tôn Miên Miên không nói gì.

Một lát sau, theo tiếng hét kinh hãi, Sở Phong bế cô lên.

Một tay cầm ô, một tay ôm lấy chân cô nhấc bổng lên. Tư thế giống như đang bế trẻ con vậy.

Theo phản xạ có điều kiện, Tôn Miên Miên vội vàng đưa tay ôm cổ Sở Phong "Cậu làm cái gì vậy!?"

"Cậu giận, tớ dỗ cậu." Sở Phong thấp giọng rủ rỉ bên tai Tôn Miên Miên.

Anh dỗ người khác đều bế lên như vậy à?

Thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của mấy ông con trai thẳng thắn mà...

"Cậu muốn tớ phải làm gì cậu mới hết giận? Cho cậu đánh hai cái?"

Tôn Miên Miên không trả lời, cô há miệng cắn xuống cổ anh, cắn rất mạnh.

Có vị mồ hôi mặn chát.

"A"

Sở Phong đau, anh hít một hơi thật dài. Nhưng nhờ cô cắn như vậy, tâm trạng khó chịu mấy ngày nay được giải tỏa không ít.

Tôn Miên Miên nghe thấy tiếng kêu của anh, nghĩ rằng mình cắn hơi mạnh, cô rút cuộc cũng mềm lòng nhả ra, không nhẫn tâm nhìn anh bị đau.

Nhưng mà, Sở Phong lại đề ót cô xuống "Miên Miên ngoan, cắn thêm một cái nữa đi."

(Đến đoạn này anh nhà cứ như kiểu bị M ấy =]])

Tôn Miên Miên "..."

Đây là lần đầu tiên trong đời cô nghe được loại yêu cầu này...

Nhưng mà, giọng Sở Phong cực kỳ ôn nhu, anh vẫn khư khư giữ đầu cô lại.

Hơn nữa, không biết có phải cô đang ảo tưởng không nhưng trong giọng nói của anh cứ như đang hưởng thụ đặc quyền gì ấy.

Cô ngáp ngừng há miệng cắn lại một lần nữa.

Khoảng khắc rằng cô chạm vào cổ anh, Tôn Miên Miên nghe thấy Sở Phong thấp giọng thở dốc bên tai mình, âm thanh đặc biệt gợi cảm.

Tôn Miên Miên giảm bớt lực đi, cô nhìn dấu răng trên cổ anh "Không đau?"

Sở Phong lười biếng dùng giọng mũi ừ một tiếng.

Vậy nên, đây không phải là một mũi tên trúng hai con chim à? Cô hết giận, anh thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

" Hahaha, đúng là tiểu Phong, cậu lúc nào cũng làm anh tự hào muốn chết. " Lôi ca lớn giọng từ đằng sau đi đến vỗ vai Sở Phong " Chút nữa anh mời, chúng ta tìm chỗ chơi nào. "

Sở Phong quay đầu nhìn Tôn Miên Miên một cái sau đó nói " Em không đi đâu, em đưa bạn gái về nhà. "

Bạn gái.

Lôi ca nhìn Tôn Miên Miên từ đầu đến chân rồi lại đảo mắt nhìn đôi tay đang nắm chặt của họ " Hóa ra là cậu lừa được mỹ nhân về nhà rồi, haha hai người cứ đi đi anh không cản nữa. Haiz, đến cả Sở Phong cũng không thoát được nữ thần, Thạch Đầu của chúng ta thất tình rồi. "

Sở Phong nghe vậy liền mân mê bàn tay nhỏ của Tôn Miên Miên, lên tiếng " Thạch Đầu không phải là người duy nhất thất tình ở Trung Quốc đâu. "

Giọng điệu kiêu ngạo, phách lối.

Lôi ca sững sốt, anh ấy bật cười.

Con mưa kéo dài suốt mấy giờ cũng đã bắt đầu có dấu hiệu dừng lại.

Sở Phong " Cậu có cần về gấp không? "

Tôn Miên Miên cúi đầu nhìn điện thoại di động sau đó ngước mặt lên " Miễn sao tớ có mặt ở nhà trước 9 giờ là được. "

Đang mãi nói chuyện, không để ý dưới chân có một vũng nước, Tôn Miên Miên trượt chân đạp vào, giày ướt không nói nhưng chân lại bị tướt qua một bên, cơ thể theo đà ngã về phía trước.

Sở Phong đang đi bên cạnh, anh nhanh tay lẹ mắt đỡ được Tôn Miên Miên lại. Anh cởi áo khoác trải ra một tảng đá bên cạnh bảo cô ngồi xuống còn Sở Phong thì quỳ xuống trước mặt cô, đưa tay giữ lấy mắt cá chân gầy guộc, anh lột giày và đôi tất ướt nhẹp của cô ra.

" Có bị gì không? Đau không? "

Sở Phong đặt chân của Tôn Miên Miên trên đùi, anh cúi người nghiêm túc kiểm tra vị trí chỗ mắt cá và mu bàn chân. Đầu ngón tay của anh hơi lạnh nhưng cô cảm thấy mỗi chỗ được anh chạm vào lại nóng đến lạ thường.

Cô không được tự nhiên muốn rút chân về.

" Đừng động. "

Lực tay của Sở Phong mạnh hơn một chút để giữ chân cô lại. Lúc còn bé anh đã học qua môn võ, còn hay nghịch ngợm nên ngày nào cũng trèo cây, lúc ngã dĩ nhiên sẽ bị thương nên vết thương đơn giản ngoài da như vậy vẫn có chút kinh nghiệm xử lý.

Sau khi xác định không ảnh hưởng gì đến xương bên trong Sở Phong mới thở phào " Bị bong gân nhẹ thôi, không có gì đáng lo ngại. Trong 24h cậu chú ý chườm nước đá sau đó chườm nước nóng để máu lưu thông dễ hơn, mấy ngày này đi bộ phải cẩn thận một chút. "

Nói xong, anh xoay người, vẫn ngồi tại chỗ " Lên đi, tớ công. "

Tôn Miên Miên biết rằng anh gầy nhưng sức lực rất mạnh, chỉ cần một tay đã có thể nhấc bổng cô lên rồi.

Cho nên cô cũng không thêm khách sáo nữa, nhặt đôi giày với cái áo khoác lên sau đó khập khểnh trèo lên lưng, ôm cổ anh.

Sở Phong đứng lên, bộ dáng như đang đo cân nặng, anh nhíu mày nói " Sao lại nhẹ như vậy? Cậu không ăn được thức ăn ở trường à? "

Tôn Miên Miên nghĩ đến hai ngày nay vì anh mà tức muốn no rồi, hừ hừ nói " Còn không phải bởi vì cậu à. "

Từ đường cao tốc bị bỏ hoang mà ra đến đường chính cũng phải 4-500m, lúc này giải đua xe bên trong vẫn chưa kết thúc nên trên đường chỉ có hai người họ.

Bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng bước chân của Sở Phong cùng tiếng hít thở của hai người.

Nhìn chằm chằm vào hai cái bóng đang chồng lên nhau trên mặt đường, Sở Phong dùng chất giọng khàn khàn của mình lên tiếng " Miên Miên, đây là lần đầu tiên tớ thích một người, cũng lần đầu tiên hẹn hò, tớ không có kinh nghiệm gì cả. Nếu tớ đã vô tình bỏ qua cảm xúc của cậu, khiến cậu lo lắng thì tớ xin lỗi. "

Một ngón tay nhỏ nhấn chặn trước môi anh " Suyt, được rồi, cậu đừng nói nữa. "

Ngay sau đó, Sở Phong cảm nhận được tai của mình bị một cái gì đó mềm mại ướt ướt đụng vào.

Tôn Miên Miên thì thầm bên tai anh " Bạn trai của tớ, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi, tớ sẽ luôn ở bên cậu, an ủi cậu. "

Bất luận là cậu gặp cái gì, cho dù cậu sa vào vũng bùn lầy thì tớ cũng sẽ mãi mãi bên cậu.

Chúng ta sẽ cùng nhau hợp sức thoát ra ngoài.

Buổi tối đã lạnh còn gặp mưa, gió thổi vù vù làm cơ thể lạnh ngắt nhưng người trên lưng cứ như mặt trời nhỏ vậy, luôn bên cạnh soi sáng cho anh.

Kỳ thi giữa kỳ đang đến gần. Trong lớp đang xảy ra một điều mà trước đó chưa bao giờ xảy ra đó chính là ai cũng đắm đầu vào học. Mặc dù Khương Hạo, Lữ Tiêu Hân và mấy bạn học yếu vẫn chép bài nhưng cô cảm thấy bọn họ rất nghiêm túc ngồi nghe giảng trong các lớp học. Dù sao thì sau kỳ thi lần này là hợp phụ huynh, thành tích tốt hay tệ sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến khoảng tiền tiêu vặt, tăng tiền hay là ăn một bữa măng tre xào đậu tuyền thuộc vào chính họ.

Phòng thi sắp xếp theo thành tích của tháng thi vừa rồi, Tôn Miên Miên và Sở Phong người đầu dãy người cuối dãy, còn không cùng một lầu nữa chứ, xa như dải ngân hà vậy...

Buổi tự học cuối cùng vào tối hôm trước, Tôn Miên Miên liên tục ngồi gọt bút chì.

Mặc dù nhìn cô ốm ốm nhưng bàn tay vẫn có thịt đầy đủ, khớp xương rõ ràng, đụng vào mềm mềm cực kỳ thích!

Ngay cả động tác gọt bút chì của cô gái nhỏ cũng rất đẹp mắt.

Ừ thì so với người khác đẹp hơn.

Tôn Miên Miên vừa gọt xong cây bút chì đã bị Sở Phong giật đi mất, anh vô cùng tự nhiên dứt vào túi, nói " Cây bút chì này có hào quang của học thần, có nó, tớ sẽ làm bài tốt hơn. "

Tôn Miên Miên "... "

Nghĩ đến bài thi phía trước, cô vô cùng lo lắng cho Sở Phong " Cậu không được vẽ bậy vào bài văn ngày mai đấy. "

" Ồ "

" Bài văn sẽ có bố cục phân chia rõ ràng, chỉ cần không lạc đề, bám sát vào dàn ý thì 125 điểm không thành vấn đề. "

" Đã hiểu. "

Tôn Miên Miên xoay người nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý liền nhào qua giữa, đưa tay xoa xoa đầu Sở Phong " Ngoan lắm. "

Sở Phong ".... "

*

" Tất cả các thí sinh chú ý, chỉ còn 10 phút nữa sẽ bắt đầu kiểm tra giữ kỳ, đề nghị các bạn quay trở lại phòng thi. Bây giờ tôi sẽ nói sơ lại quy định của kỳ thi, không được phép nói chuyện, cầm mang tài liệu vào phòng thi..... Kỳ thi chính thức bắt đầu, thời gian dành cho môn văn là 120 phút. "

Môn thi đầu tiên là văn, sau khi loa thông báo kết thúc thi Sở Phong cũng đã nhận được đề thi.

Anh viết tên xong theo thói quen liếc đề từ trên xuống dưới, phát hiện đề năm nay có mấy câu hỏi ngoài lề, độ khó cao.

Quả nhiên, chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng rên " Trời ơi năm nay nhiều câu hỏi khó quá!!! "

Giám thị canh thi đứng trên bục giảng ho khan mấy tiếng " Im lặng. "

Người anh em ngồi bên cạnh Sở Phong dĩ nhiên đã buông xuôi. Cậu ta cầm bút chì, dành ra 1 phút để đọc câu hỏi trắc nghiệm sau đó đánh liên tục từ trên xuống dưới không cần suy nghĩ rồi lại lật đến trang cuối bắt đầu viết văn. Viết được mấy chữ liền tách đoạn, y như viết văn xuôi vậy, không có bố cục dang hoàng. Rất nhanh sau đó cậu ta đã viết kết bài rồi cất bút, gục xuống bàn ngủ..

Mặc dù Tôn Miên Miên đã đặt điều kiện cho anh là kỳ thi lần này phải được 100 điểm nhưng thời gian qua thấy cô gái nhỏ vì anh mà chuẩn bị quá trời đề ôn cùng tài liệu đến mức quên cả mình nên Sở Phong cũng không muốn đạt điểm thấp.

Trời ạ, đến lúc phải triển khai thể hiện thực lực rồi.

Lần này thi vượt lên trước cỡ.... hmm 200 người, chắc cô sẽ vui lắm đây.

Lúc giám thị ôm một đồng bài thi bước ra khỏi phòng, ngay lập tức Khương Hạo liền ngửa mặt lên trời thở dài " Xong rồi xong rồi xong rồi. "

Lư Tiêu Hàn ngồi ở phía sau cũng hét lên ba tiếng " Xong rồi xong rồi xong rồi. "

Lần kiểm tra tháng trước, cả hai người họ đều có thành tích vượt trội thế nên lần lượt được xếp ngồi thứ 2 và thứ 3 trong phòng thi cuối cùng.

Lúc này làm bài, giám thị đột nhiên cầm ghế xuống ngồi ngay bên cạnh hai người thế nên chả ai dám nhúc nhích, đến cả tờ giấy phao cũng không dám xem nữa.

Quá thâm rồi!

Thi xong một phát, hai người họ mới nhận ra tờ giấy kỳ công chuẩn bị kia căn bản không thể đựng vào dù chỉ 1 chút.

Tôn Miên Miên thi ở phòng 2, sau khi xử lý xong hết tất cả các môn vào buổi sáng, cô ra cửa đã thấy Sở Phong đứng đợi sẵn ở đó.

" Cậu nộp bài trước thời gian à? " Tôn Miên Miên xách theo cái cặp có mỗi cái hộp bút và hai quyển sách.

" Tớ đã cố gắng làm hết tất cả mấy câu trong khả năng rồi, đi thôi, Khương Hạo và mấy người khác đã đến canteen gọi đồ ăn rồi. " Sở Phong rất tự nhiên cầm lấy cặp xách của cô, anh cài hai quai cặp lại thành một rồi khoác bằng một bên vai. " Có quai đằng hoàng mà cậu cứ kéo lê dưới sàn vậy à. "

Tôn Miên Miên nhìn con gấu nhỏ đáng yêu đang đu đưa trên cặp của mình, ừm, không hợp với hình tượng lạnh lùng của Sở Phong cho lắm.

" Không cần đâu, tớ tự đeo được, đang ở trường làm vậy không tốt lắm " Tôn Miên Miên vừa nói vừa kéo cặp của mình xuống, cô nhanh chóng tự đeo lên. Sợ Sở Phong không vui, cô cầm tay anh nũng nịu lắc lắc vài cái.

Sự khó chịu vừa xuất hiện trong lòng Sở Phong ngay lập tức biến mất.

Khi Lý Mộc Ca đến, ba người họ cùng đi lên canteen ở lầu ba.

Nhìn một bàn lớn đầy thức ăn, Tôn Miên Miên hỏi " Sao các cậu gọi nhiều thế? " Bây giờ bàn ăn của bọn họ chẳng khác nào tiệc buffet thu nhỏ.

Lư Tiêu Hàn xoa xoa mặt nói " Biến nỗi đau thành đói, ăn đi ăn đi, phải ăn không chứa một miếng! "

Về mặt của Lý Mộc Ca cũng không tốt hơn Lư Tiêu Hàn bao nhiêu " Tớ cũng cảm giác như lần thi này mình rớt rồi, có 1 bài thơ với bài văn cổ mà tớ không tài nào nhớ nổi, huhuhuhuhu. "

Khương Hạo cầm cái đùi gà lên, một phát cắn hết phân nửa " Haha điều duy nhất cần tuyên dương hôm nay là tớ và anh Phong! anh Phong chính là con át chủ bài cứu vớt tớ trong những phút cuối cùng, ăn đi, ăn nhiều lên Sở Phong à, cậu hãy cố gắng giữ ngôi vị đệ nhất của mình để chỉ bài cho tớ. "

Sở Phong kiên nhẫn ngồi nhất từng cọng ngô trong bát canh bí ra sau đó đẩy qua cho Tôn Miên Miên rồi mới ung dung cầm đũa lên thông thả ăn cơm " Xin lỗi, tớ cảm thấy lần thi tiếp theo tớ sẽ được xếp vào phòng 16 hoặc 17 gì đó. "

" Phụt " Lư Tiêu Hàn nuốt nửa thì phun ngụm canh vừa mới uống vào.

[Ho khan] Khương Hạo cảm thấy mình sắp bị nghẹn rồi.

" Bùm " Lý Mộc Ca làm rơi viên cá viên vào trong bát súp nóng hổi.

Trong 4 người, miễn cưỡng xem như Tôn Miên Miên là người bình tĩnh nhất " Tâm trạng của cậu không tệ nha. "

Sở Phong gật đầu " Đúng rồi, không thể nào tốt hơn được nữa đâu. "

Mọi người "... "

Khương Hạo uống nửa chai sữa đậu nành, cố kiềm chế cơn ho " anh Phong, có ước mơ là tốt nhưng giấc mơ phải phù hợp với tình huống hiện tại, cậu hiểu ý tớ mà đúng không? "

Mặc dù bình thường cậu rất sùng bái Sở Phong nhưng đó là những chuyện không liên quan đến học tập. Ai cũng biết người này từ hồi học lớp 1 đã đội sổ, mang danh học tra nổi tiếng cả trường, dĩ nhiên là ngoại trừ mấy người chuyên vào giữa chừng...

Nếu không phải bởi vì 10 năm nay nỗi sợ của cậu ấy dành cho Sở Phong đã trở thành bản năng để sinh tồn thì thật sự ngay lúc này Khương Hạo chỉ muốn hét lên " Con mẹ mày, mày nói thi 0 điểm bố mày còn tin chứ ở đó mà huênh hoang cái rắm, cút mẹ mày đi. "

Sở Phong đã ăn no, anh bỏ bát xuống, vô cùng thành khẩn nói " Tại sao cậu lại không tin tớ? Mọi người trao nhau một thứ gọi là " trust " khó lắm à? "

Còn trust?

Khương Hạo chỉ hận không thể quăng hộp sữa qua " Anh Phong, anh tỉnh táo lên một chút đi. Bây giờ như vậy, nếu anh vượt được 200 hạng thì em đây sẽ ăn giấy kiểm tra! "

Lư Tiêu Hàn ngồi bên cạnh cũng không nghe nổi nữa " Anh Phong, cậu mà được như Khương Hạo nói thì tớ sẽ lấy điện thoại ra phát trực tiếp. "

Sở Phong ".... " Hai huynh đệ của tớ ơi, như vậy thì có chút ác với các cậu đi?

Sau khi đã xử lý xong tất cả các môn thi, mọi người đều đã kiệt sức, bọn họ quay về lớp, sắp xếp bàn ghế lại chỗ cũ.

Thầy Ngô cũng đến " Lần này thi chẳng qua chỉ là kiểm tra kiến thức của các em nửa đầu năm thôi mà, đầu thế nào quyết định sinh tử, nào nào mọi người lên tinh thần đi. Buổi tối còn một tiết tự học theo thời khóa biểu, các thầy cô phải đi chấm bài, Quy Tuấn cùng lớp phó kỷ luật canh lớp hộ thầy. "

Sau khi thầy đi, lớp vẫn yên lặng nhưng mọi người vẫn có việc để làm. Máy ngày thi vừa qua làm Tôn Miên Miên cảm thấy có chút mệt, sách cũng không đọc nổi nữa. Cô dứt khoát lấy tai nghe ra luyện nghe tiếng Anh.

Cô vừa mới đeo một tai thì tai còn lại đã bị Sở Phong giật mất.

" Nghe cùng nhau " Anh nói.

Vì vậy, hai người cùng gục xuống bàn, mặt đối mặt, nghe chung một cái tai nghe, dùng chung một cái máy radio.

Đã là cuối mùa thu, mọi người ai ai cũng khoác thêm một chiếc áo len xám ngoài bộ đồng phục học sinh.

Tôn Miên Miên luôn nghĩ con trai mặc áo sơ mi trắng rất đẹp cho đến khi cô gặp Sở Phong, cô nhận ra người này mặc áo len cũng rất đẹp nha.

Bỏ mắt ghê.

Ừm, bạn này mặc cái gì cũng đẹp thế nên bạn có thể mặc tất cả mọi thứ theo ý thích của bạn ấy!

Bạn này còn là bạn trai của cô nữa!!!

Tôn Miên Miên vẫn luôn cho rằng cô có sức đề kháng đối với trai đẹp, nhưng bây giờ cô lại sinh ra một cảm giác chỉ khi đang đói cực độ mà gặp được một bàn thức ăn hấp dẫn mới có được... cô chảy nước bọt à?

Vừa nghĩ đến, tuyến nước bọt đã bắt đầu làm việc kịch liệt, Tôn Miên Miên nuốt nước bọt một cái.

Sở Phong chú ý nên thấy được động tác nhỏ của cô, anh nhướn mày, chậm rãi đưa tay lên cời cúc áo thứ hai ra.

Chất liệu làm nên đồng phục của trường Anh Hoa rất đặc biệt, áo sơ mi trắng 100% là cotton, vải mềm không được cúc áo giữ lại nên rũ xuống, lộ ra cái cổ thon dài.

Làn da của anh rất trắng, so với các người đàn ông ở Châu Á khác hoàn toàn, từ yểu hờn gợi cảm đi lên là cái cầm gọn gàng, đôi môi mỏng, anh nhếch lên cười lộ ra đường nét rõ ràng... Không biết tại sao nhưng Tôn Miên Miên không dám nhìn anh nữa, cô cúi mặt xuống vừa vận ngay xương quai xanh tinh xảo sâu hun hút kia.

Aaaaaa, phải làm sao bây giờ!? Có vẻ như tuyến nước bọt không nằm trong tầm kiểm soát của cô nữa rồi, càng tiết càng nhiều.

Lỗ tai của cô cũng đỏ rực lên rồi.

Sở Phong nhích người đến, nhướn mày cười nói " Nhìn đủ chưa? Đẹp không? "

Tác giả có điều muốn nói: Cô giáo hỏi các bạn nhỏ của chúng ta muốn làm gì khi lớn lên, có bạn trả lời bác sĩ, có bạn trả lời luật sư.

Bé Miên Miên: Con muốn làm diễn viên!

Bé Sở Phong: Con muốn thi đậu vào Bắc Đại.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

EDIT: Kanalz

Sở Phong biết về bề ngoài của mình trông không tệ, ở trường cũng có một đám fan hâm mộ là con gái nhưng anh chưa bao giờ nghĩ Tôn Miên Miên cũng là một trong số đó.

Vì vậy, phản ứng của cô hôm nay làm anh khá bất ngờ. Lỗ tai trắng nõn đỏ bừng, cô cứ nhìn anh nhưng chẳng dám nhìn thẳng, được một lát thì quay mặt đi, quay đi được một xíu lại nhìn.

Anh cười khẽ một tiếng, nhìn cô hỏi thẳng "Đẹp không? "

Anh nhích lại gần, mặt đối mặt, gần đến mức mà Tôn Miên Miên có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của Sở Phong, cô nhìn được chính bản thân mình trong đôi mắt đào hoa tuyệt đẹp của anh.

Tôn Miên Miên xấu hổ tát nhẹ anh một cái, cô rút tai nghe ra, gục mặt xuống bàn.

Đây chẳng phải là xấu hổ tìm cách tránh mặt ư?

Tại sao trên thế giới lại có người đáng yêu như thế chứ.

Sở Phong yên lặng ngồi im tại chỗ nhìn cô cười.

Khương Hạo đứng lúc quay lại thấy cảnh này, cậu ấy kết luận: Anh Phong là thằng cảm thú!

*

Giáo viên ở Anh Hoa đều là siêu nhân hơn người, mới có hai ngày mà đã có điểm, thậm chí còn xếp phách xong rồi!!!

Buổi tự học hôm nay, thầy Ngô cầm một xấp bài thi đi vào lớp.

Khương Hạo xoay đầu xuống nhỏ giọng nói "Sao mỗi lần nhìn thấy phiếu báo điểm là tớ cứ ngỡ như thấy giấy báo tang.. "

Sở Phong "Chúng ta không giống nhau, tớ đang cực kỳ cực kỳ mong đợi đến lúc được thấy cậu ăn bài thi. "

Khương Hạo "Tớ cả thấy cậu nên đi khám bác sĩ thử đi, đang là ban ngày mà cứ nằm mơ mãi. "

Trên bục giảng, thầy Ngô vẽ một cái bảng tổng kết điểm sau đó dưới một đồng ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình mà bình tĩnh đọc điểm.

Mặc dù lần này đề thi khá khó nhưng mấy "cao thủ" trong lớp vẫn giữ vững thành tích, trong đó bao gồm Tôn Miên Miên, kết quả của mấy người này vẫn giữ nguyên, có chênh lệch thì cũng chỉ là 2 3 hạng.

Đọc được hơn phân nửa thì bỗng nhiên thầy Ngô dừng lại, ông đẩy mắt kính liếc mắt về hàng cuối, người ngồi cạnh Tôn Miên Miên.

"Sở Phong, hạng 32 của lớp, hạng 756 toàn trường. "

Ông vừa dứt lời, "rầm" một cái, Lư Tiêu Hàn hết sức ngạc nhiên ngã xuống khỏi ghế.

Khương Hạo há hốc miệng, cậu ấy quay đầu nhìn Lư Tiêu Hàn đang ngã chổng vó dưới đất, về mặt mơ hồ "Con mẹ nó, tớ không nghe nhầm chứ, tớ nằm mơ à!?"

Tôn Miên Miên nín cười nheo vào vai cậu ấy một cái "Đau không? Nếu đau thì không phải là mơ đâu. "

Khương Hạo ".... "Đau, đau thật sự, con mẹ nó cái này không phải mơ rồi.

Sở Phong đứng lên đi về phía bục giảng. Thầy Ngô đưa phiếu điểm cho anh, nở nụ cười ôn hòa nói "Con tiến bộ rất nhiều, cứ như vậy cố gắng phát huy nhé. "

"Cảm ơn thầy. "

Trở về chỗ, Tôn Miên Miên cười vui vẻ, nhỏ giọng nói với anh "Tuyệt vời! "

Cô hoàn toàn không nghĩ đến anh tiến bộ nhiều như vậy, cô cứ nghĩ phải đến lúc thi cuối kỳ anh mới lên được 100 hạng nhưng ai ngờ mới giữa kỳ mà lên tận 200 hạng, aida đi trước kế hoạch tận 2 tháng!

Không thể tin được!!!!!!

Sau khi kết thúc tiết học, Lư Tiêu Hàn và Khương Hạo ngay lập tức chạy xuống cầm phiếu điểm của Sở Phong lên xem, biểu tình nghiêm túc như cầm giấy báo trúng tuyển đại học.

Sở Phong ngửa ghế ra sau kiêu ngạo, chỉ có hai chân ghế chạm đất, lắc lắc.

"Này hai bạn ơi, khi nào hai bạn mới ăn bài thi đây? Quân tử nhất ngôn. "

Khương Hạo "... "

Lư Tiêu Hàn "... "

Từ tiết tự học đến giờ bọn họ vẫn luôn suy nghĩ, cho đến bây giờ vẫn ngỡ mình đang mơ. Vốn đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, mỗi lần bọn họ thi kém bị bố mẹ la thì vẫn có thể lờ Sở Phong - người luôn luôn kém hơn và nói " bố mẹ nhìn xem, con đã đội sổ đâu? Mặc dù con dốt nhưng vẫn có người dốt hơn đây thấy? ". "

Nhưng bây giờ, Sở Phong ngay cả câu chào cũng không nói mà lặng lẽ cái bùm một phát lên tận 200 hạng, thế giới bỗng chốc trở nên xám xịt...

Hơn nữa, nhờ Sở Phong nhắc mà Lư Tiêu Hàn và Khương Hạo mới nhớ đến lời buột miệng hai ngày trước.

- ----- Anh Phong, cậu tỉnh táo lên một chút đi, bây giờ như vậy, nếu cậu lên 200 hạng thì tớ ăn bài thi!

- ----- Anh Phong, nếu cậu lên 200 hạng thì tớ sẽ phát trực tiếp cảnh tớ ăn phân luôn!

Aaaa, ngu người rồi QAQ

*

Giờ nghỉ buổi trưa, Sở Phong đang nằm gục xuống bàn thì nhận được một cuộc điện thoại báo xuống sân, khi anh về thì trên tay đã cầm hộp bánh ngọt.

Anh đem hộp bánh ngọt lại để trên bàn Lư Tiêu Hàn.

Lư Tiêu Hàn không kịp phản ứng " Cho tớ? "

Sở Phong gạt đầu một cái, anh tỏ ý bảo cậu ấy mở ra.

Lư Tiêu Hàn không sao hiểu được, cậu ấy từ từ mở hộp bánh ra " Anh Phong, sinh nhật của tớ chưa đến mà? Sao cậu lại... MÁ! "

Bên trong là một cái bánh hình cục " shit"...

Sở Phong cười run cả người, anh rút điện thoại ra " Ok cậu ăn đi, tớ sẽ giúp cậu phát livestream, đặt tựa đề là " Bé Hàn cute ăn shit nè mọi người " ha. "

Lư Tiêu Hàn ra vẻ tội nghiệp nói " Anh Phong... "

" Ừ không sao đâu, cái này là Tiramisu*, cậu nghĩ một chút là chocolate còn có rượu Rum nữa, tớ vẫn rất thương cậu, không đầu độc đâu mà lo. "

* Tiramisu: Tiramisu là một loại bánh ngọt tráng miệng vị cà phê của nước Ý.

" Không... tớ không quan tâm nó là Tiramisu hình phân hay là phân hình Tiramisu, nó là gì thì tớ cũng không có hứng thú đâu, cậu dẹp ngay cho tớ!!! "

Khương Hạo ngồi một bên hóng drama, cậu ấy đi lại nằm xuống bàn Lư Tiêu Hàn " Hahahaha, bạn Tiêu Hàn tình thương mến thương của tớ ơi, là đàn ông thì phải nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy *, nếu còn là đàn ông thì mau ăn đi hahaha. "

* Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy dịch ra tiếng Việt của mình là " Một lời nói ra, bốn ngựa đuổi không kịp ", các bạn có thể hiểu là lời nói đã nói ra rồi thì đi theo gió thoảng mây bay, và người nói không thể rút lời mình lại được. Nguồn: dotchuoinon.

Lư Tiêu Hàn " Vậy cậu ngon thì đi ăn bài thi trước đi. "

Khương Hạo lập tức im miệng.

Sở Phong lấy điện thoại chụp vài tấm ảnh " Tạm tha cho Khương Hạo, bài thi sao ngon bằng bánh này của tớ, đồ tốt phải chia cho anh em cùng ăn, thôi thì cậu ăn chung với bé Hàn cute cho vui đi. "

Lư Tiêu Hàn nghe vậy, thừa dịp Khương Hạo không để ý liền bốc miếng bánh bôi vào khoe miệng cậu ấy.

" Phụt phụt phụt " Khương Hạo phun ra, cậu ấy không chịu nổi, ngay lập tức bốc bánh bôi lại.

Hai người người tiến ta công một hồi vẫn không ai chịu thua, mắt liếc thấy Sở Phong vẫn đang ngồi ôm điện thoại hưởng ứng trò vui liền to gan lớn mật bao vây hai bên của anh lại.

Ba chàng trai cao to vây lại một chỗ, ai ai cũng hung hăng không chịu thua cứ thế mà chết qua chết lại.

Tôn Miên Miên lấy điện thoại ra chụp lại cảnh này.

Mặc dù lớp 11A1 của bọn họ là lớp tự nhiên nhưng vẫn có rất nhiều người đa tài, vẽ đẹp ca hát đều rất tốt, trang trí báo tường đăng sau rất đẹp.

Đúng lúc chàng thiếu niên kia đứng dưới dòng chữ " Hôm nay khi nào Ứng Long mới trôi được Càng Long về cho tôi? " Như có thần giao cách cảm, cậu ấy quay đầu lại nhìn cô.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào bao phủ cả người cậu thiếu niên ấy, tô điểm cho nụ cười xinh đẹp bên khóe môi. Mặc dù trên mặt lẫn trên tóc dính đầy kem nhưng vẫn rất đẹp trai.

Sau khi náo loạn một trận đã đời, Tôn Miên Miên đưa cho bọn họ bịch giấy ướt nhưng có lau cỡ nào vẫn bị dính kem sền sệt trên người.

Thế là ba người lại cùng nhau đi đến nhà vệ sinh.

" Anh Phong, cậu làm thế quái nào hay vậy? Chia sẻ bí kíp cái thiện điểm số coi. "

Sở Phong ngoắc ngoắc ngón tay " Muốn biết? "

Lư Tiêu Hàn nhích lại gần, vẻ mặt nghiêm túc nói " Dĩ nhiên, thiết nghĩ lần này về thế nào bố tớ cũng hét ầm nhà lên cho xem. "

" Biết Thanh Át ở núi Thúy Bình không? Đi đến đó mua một lá bùa, chỉ 398 nhân dân tệ, chân thành là được, mỗi ngày đều đến bái, nhớ phải là đến tận chỗ. "

" Chắc không vậy ba? "

" Quan trọng là chân thành, nếu cậu không tin thì bùa mất linh. " Sở Phong nói không như có, nhìn y như thật.

Lư Tiêu Hàn bắt đầu nửa tin nửa ngờ.

Khương Hạo đứng một bên này giờ không nhìn nổi nữa mới đành phải lên tiếng " Cậu tin thật à!? "

Lư Tiêu Hàn "... Anh Phong, sao cậu lại đối xử như vậy với tớ, tớ đang hỏi thật lòng mà! "

Sở Phong " Vậy tớ sẽ rù lòng thương tiếc nói cho cậu biết, muốn có điểm cao hả? Đơn giản thôi, chỉ cần tìm một cô bạn gái học giỏi là được. "

Lư Tiêu Hàn cạn lời, đột nhiên cả cái xe tải chở thức ăn cho chó rơi vào mồm... Sở Phong, cậu có còn nhân tính không vậy?

Nước ở nhà vệ sinh đều là nước nóng, lúc Sở Phong quay lại Tôn Miên Miên cảm thấy cả người anh cứ như vừa nhảy ra khỏi nồi nước sôi vậy, nóng như cái bánh bao hấp vừa mới ra lò.

Cô cúi xuống, từ trong cặp lấy ra một túi giấy ăn dự phòng " Cậu lau đi, đừng để nước nhỏ giọt như vậy, sẽ bị cảm đó. "

" Con gái các cậu cẩn thận thật, cặp cứ như cái túi của Doraemon ấy, muốn cái gì móc ra cái đó. "

Sở Phong nhận lấy, anh lau mấy giọt nước đang chảy tòng tòng trên tóc xuống.

Vừa rồi, để thuận tiện cho việc rửa ráy nên anh cởi áo len ra, cả cái áo sơ mi cũng bị cởi ra mấy cúc đầu lộ ra khuôn ngực rắn chắc. Áo cũng không bỏ vào quần đang hoang, một nửa vạt áo bị tuột ra ngoài.

Buông thả, gọi cảm, lưu manh, đòi trụ!

Tôn Miên Miên cảm thấy hình như tuyến nước bọt của mình lại không khống chế được mà chảy ra.

Cô lấy điện thoại, ngón tay nhanh chóng vào giao diện tin nhắn gõ mấy chữ.

Một giây kế tiếp, điện thoại đang để trên bàn của Sở Phong rung lên.

Anh vội tay cầm lên xem thử.

Miễn Bảo Bảo【 cậu là người đã có bạn gái, đừng quá liều như vậy! 】

Sở Phong "... "

Anh quay mặt qua, thấy cô gái bên cạnh giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, nghiêm túc ngồi thẳng lưng cầm quyển sách chính trị.

Hai người rõ ràng là ngồi cạnh nhau nhưng lại dùng điện thoại để nói chuyện, hơn nữa sao anh cứ cảm thấy mùi chua nồng nặc từ dòng tin nhắn của cô ấy nhỉ.

Khóe môi Sở Phong không nhìn được nhướn lên, anh bỏ điện thoại xuống cài cúc áo lại sau đó lại cầm điện thoại lên gõ mấy chữ【Được chưa bạn gái?】

Miền Bảo Bảo【Hừ】

Sở Phong rất muốn cười, anh tiếp tục nhấn【Bạn gái, phần thưởng của tớ đâu?】

Miền Bảo Bảo【Thưởng gì?】

【Cậu nói lên 200 hạng thi được nắm tay mà?】

Chuông vào lớp reng lên, thầy giáo môn chính trị bước vào.

Cả lớp đứng dậy cúi đầu chào thầy, Sở Phong kéo ghế nhích lại gần cô, ngay giây tiếp theo, bàn tay trái đang buông lỏng của Tôn Miên Miên bị anh cầm lần từ đầu ngón tay lên sau đó nắm lấy.

Lòng bàn tay đối diện, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Hai người ngồi bàn cuối lại có đồng phục học sinh che cho, nếu có người nhìn xuống cũng chỉ thấy ngoài ngồi có chút gần ra thì không phát hiện được gì.

Tay của Sở Phong lớn hơn cô rất nhiều, nhiệt độ cơ thể cũng lạnh hơn một chút. Nhưng không hiểu sao Tôn Miên Miên lại cảm thấy rất nóng, cứ như có một ngọn lửa đang cháy giữa hai bàn tay đang nắm kia, nó từ từ lan lên làm lỗ tai cô đỏ hết.

Hơi thở cũng không ổn định.

Sở Phong dĩ nhiên không khá hơn là bao, lúc trước Tần Bác Minh có dạy anh mấy lần, ngay khi cậu ấy cho mỹ nữ ngồi trước mặt anh cũng không có phản ứng gì.

Nhưng bây giờ... Chỉ là nắm tay bạn gái thôi mà!

Trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi!

Cái cảm giác lén lút lút yêu sớm còn nắm tay trong giờ học, con mẹ nó quả thật rất kích thích.

Không biết qua bao lâu, tay cả hai đã bắt đầu đỏ mề mòi, Tôn Miên Miên xấu hổ nhỏ giọng nói "Cậu xong chưa?"

Sở Phong "Chưa, nắm một chút nữa."

Tôn Miên Miên không ngần ngại cố gắng rút tay ra "Bỏ ra, tớ phải chép bài."

"Chép bài không cần dùng tay trái." Sở Phong không có liêm sỉ nói "Ngoan, hết tiết này là được."

"Hết tiết!?????"

"Hic, vì lần thi này mà tớ dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó nữa, thật là khó khăn quá đi."

Tôn Miên Miên lại mềm lòng.

Chưa bao giờ Sở Phong lại thấy bốn mươi lăm phút lại ngắn như vậy, Sở Phong cảm thấy anh còn chưa nắm đủ mà sắp đến giờ chuông reo rồi.

Tôn Miên Miên liếc nhìn đồng hồ trên tay, chỉ còn có một phút nữa thôi, cô lại rút ra nhưng khó nổi, rút! không! được!

Sở Phong nghiêm túc nói "Chuông chưa reo mà."

Tôn Miên Miên đến phục anh luôn "Tại sao lúc học cậu không tranh thủ từng giây từng phút như này?"

"Không giống nhau." Sở Phong dùng ngón cái xoa xoa mu bàn tay cô.

Má nó!

Tôn Miên Miên bị anh mất tự nhiên.

Cuối cùng chuông tan học cũng chịu reng lên.

Cô nhanh chóng rút tay về.

Sở Phong cuộn tay lại, cảm giác mềm mại kia vẫn rõ ràng.

Con mẹ nó thoải mái thật!

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Edit: Kanalz

Gần đến cuối năm, học kỳ 1 của lớp 11 sắp kết thúc.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, một đợt khí lạnh ập đến làm nhiệt độ ngoài trời giảm xuống còn 0 độ. Nếu như nói mùa đông ở phía Bắc là đợt công kích vật lý thì mùa đông ở phía Nam là đợt công kích ma chề quỷ hờn, chả ai muốn. Nói rõ hơn, nhiệt độ ngoài trời là 0 độ thì trong nhà sẽ bị giảm xuống 3 4 độ, đặc biệt là... không có máy sưởi!

Nhưng mà... ở Anh Hoa thì mọi người cũng biết rồi đó, toàn thiếu gia tiểu thư, tiền đóng vào không ít thế nên điều kiện cực kỳ tốt. Lúc học sinh toàn thành phố đang ngồi học trong hoàn cảnh lạnh cóng run lấy bầy thì Tôn Miên Miên - người đang ngồi trong lớp lười biếng hưởng thụ không khí ấm áp như gió mùa xuân do điều hòa mang lại.

Nhiệt độ trong phòng học lạnh lạnh âm ẩm rất dễ thôi miên các bạn học của chúng ta chìm vào giấc ngủ.

Vì vậy, Tôn Miên Miên luôn mang trong cặp một cái máy phun sương nhỏ nhỏ xinh xinh. Trong giờ học, khi quá buồn ngủ cô sẽ lấy ra phun lên mặt, mát mẻ, tỉnh táo tinh thần.

" Đây là cái gì vậy? " Sở Phong hỏi.

" Máy phun sương í, cậu muốn thử không? "

Câu không cần đâu, cảm ơn cậu đã lên đến miệng nhưng được Sở Phong nhanh chóng nhặn lại, anh nhắm mắt từ từ trả lời " Được. "

Tôn Miên Miên đưa cái máy đến trước mặt Sở Phong, cô ấn nút, ngay lập tức mặt anh đã bóng lên. Cô vừa nhận ra là da người này đẹp thật, đến cái lỗ chân lông cũng không thấy nữa! Là con trai mà sở hữu làn da bao cô gái mong ước. Bình thường hình tượng badboy mà lúc nhắm mắt lại thấy giống goodboy ghém!

" Rồi đó. "

Sở Phong mở mắt ra, bây giờ hai người đã có mùi tinh dầu trầm giống nhau rồi, ngon!

Tuần này học sinh được nghỉ Tết dương lịch ba ngày, có ba ngày thôi mà giáo viên ai cũng cho một đống bài tập làm cả lớp nhốn nháo hết cả lên.

" OH NO, cái đám bài tập này á hả? Ba ngày ba ngày cái con khỉ, sáu ngày không biết đã làm xong hết chưa ấy. "

" Aaaa! Tớ còn phải đi học thêm ở trung tâm, trung tâm cũng cho một đống bài! Kiểu này chắc nhịn ăn nhịn ngủ ba ngày dính móng vào ghế làm bài quá! "

Giáo viên vẫn có biệt danh là " cô Diệt Tuyệt ", cô ấy bỏ phấn vào hộp, phui phui tay nói " Đây là giúp các cô các cậu tỉnh táo lên một chút đó, không phải nghỉ ba ngày mà được quên đi kỳ thi cuối học kỳ sắp tới đâu. Muốn làm ngựa đau hay ngựa khỏe? Các cô cậu định buông thả rồi kết quả thi ra cái thế thống gì nữa hả? "

Mặc dù có rất nhiều bài tập nhưng đa số các bạn học sinh đều mong đợi đến kỳ nghỉ, ngoại trừ Sở Phong.

Cái người này đã uể oải cả ngày nay rồi.

" Cậu không muốn về nhà à? " Tôn Miên Miên kéo khóa cặp lên. Mấy ngày nay cô bị cảm nên giọng nói khàn hơn ngày thường.

Sở Phong bốc đại mấy tờ giấy kiểm tra và bài tập bỏ vào cặp, nở nụ cười miễn cưỡng " Không có, chẳng qua là bây giờ tớ rất muốn học, học khiến tớ vui vẻ, tớ có thể học liên tục 50 năm. "

Tôn Miên Miên phát hiện ra cô và Sở Phong rất có duyên, cả hai đều thích nhau.

Nhưng mà khi gặp chuyện gì đó thì phản ứng đầu tiên của anh là đẩy cô ra xa, không thêm tâm sự.

So với hiện tại.

Chẳng hạn như bây giờ, ba chữ "tớ không vui" hiện rõ trên mặt luôn nhưng anh lại không nói gì với cô.

Mặc dù Tôn Miên Miên rất ngoan nhưng cô lớn lên trong tình thương vô bờ bến của bố và ông bà nội nên không tránh khỏi tính cách sẽ có một chút "tiểu thư". Cô đã ra hiệu rõ ràng mấy lần nhưng Sở Phong vẫn luôn không chịu hợp tác, cố tình không hiểu ý cô.

Cô đứng lên, đeo cặp lên vai, giọng nói có chút dữ tợn "Wow, vậy cậu cố học hành cho giỏi đi."

Cô nói xong liền nhấc chân chuẩn bị đi thì vạt áo bị ai đó kéo lại.

Không nắm chặt lắm nhưng cũng đủ để cô không nhúc nhích được nữa.

Sở Phong ngồi tại chỗ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô gái đang cúi xuống, giọng trầm xuống, ánh mắt như vực sâu không thấy đáy "Tớ không muốn về nhà, không muốn gặp mấy người kia, tớ không vui!"

Nói xong, đôi mắt anh lại chuyển 360 độ từ không có cảm giác thành long lanh, khuôn mặt ửng đỏ.

Tôn Miên Miên lại mềm lòng lần thứ N.

Cô rất muốn ôm lấy anh nhưng mà không được!!!

Cô chỉ có thể hạ giọng nói "Lần nghỉ này tớ sẽ về nhà cũ của bố tớ, cậu có thể gọi điện video với tớ, lúc nào cũng được, khuya 11-12 giờ cũng không thành vấn đề."

Lần nghỉ Tết nguyên đán này nhằm mừng tám tháng chạp, Sở Thanh Phong gọi Sở Hâm Hồng về, cả nhà cùng ăn bữa cơm đoàn viên cuối năm.

Nói là ăn cơm đoàn viên vậy nhưng thật ra cũng chẳng có nhiều người lắm.

Sở Hâm Hồng với Chu Hạo vừa mới ly dị.

Ấn tượng của ông lão với hai cha con họ sau vụ Chu Tuấn Hào hãm hại Sở Phong đã về con số không, hoàn toàn không có cơ hội lật lại nữa thế nên Sở Thanh Phong dứt khoát đá hai người họ ra khỏi nhà luôn.

Trên bàn ăn, Sở Phong cùng Sở Hâm lần lượt ngồi bên tay trái của Sở Thanh Phong.

Vào những dịp như vậy, làm sao mà Sở Hâm không đưa con trai của ông ta theo cho được? Bạn nhỏ Tiểu Úc đã được 6 tháng rưỡi đang ngồi ở bàn ăn dành cho trẻ con, đôi mắt to tròn mở to nhìn người lớn ăn mấy món mình không ăn được, Sở Úc chỉ ngồi im lặng không nói gì nhưng quả thật cảm giác tồn tại cực kỳ cao.

Ngồi được một lúc, bạn nhỏ đã bắt đầu chán mà bi bô nói mấy câu chả ai hiểu rồi ném cái xe đồ chơi trên tay xuống sau đó chỉ vào cái bàn đầy thức ăn ngon trước mặt.

Đã hơn mười năm nay trong nhà không có trẻ con, Sở Thanh Phong nhìn Sở Úc vài lần cuối cùng ông quyết định kéo ghế của bạn nhỏ lại cạnh mình.

Sở Hâm nhìn con trai mình, tâm trạng cực kỳ tốt.

Ông ta giả vờ quan tâm nói "Mấy hôm trước chú vừa gặp thầy Quách, hiệu trưởng của tụi con, nghe nói điểm thi giữa kỳ của con rất tốt, lên được tận 200 hạng, nếu cứ tiếp tục cố gắng giữ vững trạng thái thi kỳ thi đại học năm sau không thành vấn đề."

Lời khen ngoài miệng ai chả nói được? Lên 200 hạng thì thế nào? Ai biết được cậu tự sức mình hay là đi chép bài người ta.

Trường Anh Hoa có tổng cộng 25 lớp khoa học tự nhiên, trung bình một lớp cỡ 40 người, tức là 1000 học sinh. Sở Phong may mắn thi lọt top 750 cũng không vẻ vang gì trong 1000 đứa học sinh. Huống chi mấy năm nay Sở Phong như thằng bắt tài, toàn đi gây chuyện là giỏi, chả làm được gì nên hồn.

Ngược lại thì Sở Thanh Phong rất vui, không những tặng một đồng tiền tiêu vặt cho Sở Phong mà tâm trạng cũng tốt, không cáu gắt nhiều.

Sở Phong ngừng đùa nói "Cảm ơn lời chúc của chú hai ạ." Sau đó anh gấp một con hải sâm, chậm rãi ăn.

Ăn xong, Sở Phong lau miệng, đứng lên "Con ăn xong rồi ạ, ông nội, chú hai, hai người cứ từ từ dùng bữa."

Trước đây, anh duy trì hòa bình không cãi nhau với Sở Hâm đã tốt lắm rồi, nhưng hôm nay, Sở Phong có thể bình tĩnh ngồi đây ăn xong bữa cơm đã là giới hạn cuối cùng của anh. Bữa cơm đầu năm là ngày các thành viên trong gia đình tụ họp sum vầy mà anh lại phải ngồi cùng một bàn ăn với kẻ sát nhân rất có khả năng đã giết chết bố mẹ của mình, anh lại còn phải cố gắng kìm chế cảm xúc, không được lộ ra sự giận dữ để tránh bị nghi ngờ.

Sở Thanh Phong gọi anh lại "Trước kia bánh mì kẹp thịt nguội Kim Hoa là món khoái khẩu của con mà sao hôm nay không đụng vào miếng nào vậy?"

" Con no rồi, không ăn được nữa ạ. "

Sở Phong đẩy ghế, nhấc chân ra khỏi phòng ăn.

Sở Thanh Phong nhìn theo bóng lưng của anh, lòng mảy mui lại.

Sở Hâm Hồng cùng Sở Hâm chị em hiểu ý liếc nhau một cái rồi, người thì đổi chủ đề, người trêu con trai.

Sở Thanh Phong nhìn đứa cháu trai vẫn đang bi ba bi bô nói " Đến bây giờ nó vẫn chỉ uống mỗi sữa thôi à? "

Liều Phương Anh hôm nay ăn mặc cực kỳ trẻ trung liền mở miệng cười nói " Cháu đã có thể ăn được bột dinh dưỡng và mì nấu vụn ra rồi ông ạ. "

Sở Thanh Phong gật đầu " Rất tốt, trẻ con không nên nuôi quá kỹ, đặc biệt là con trai, phải cho nó té ngã đánh đòn mới có thể mạnh mẽ mà lớn lên. "

Sở Hâm cũng nói " Con cũng thường nói như vậy với cô ấy, để cô ấy không quá nuông chiều thằng bé. Con trai tương lai còn phải kế thừa công việc của gia đình, không thể để nó hình thành tính cách yếu đuối dựa dẫm của con gái được. "

Lúc này di Phùng - bảo mẫu của gia đình Sở Hâm mang một cái bát nhỏ lại đưa cho Liều Phương Anh rồi nói " Cô ba, tôi đã xay nhuyễn cháo mừng tám tháng chạp theo lời dặn của cô rồi, cô xem như vậy đã được chưa? "

Liều Phương Anh cầm lấy, dùng thìa dành cho trẻ sơ sinh khuấy khuấy vài cái " Được rồi, cảm ơn di Phùng. "

Theo lịch âm thì hôm nay là ngày mừng tám tháng chạp, từ xưa đến nay Sở gia luôn xem trọng những lễ nghi từ thời cổ xưa như này nên chắc chắn Sở Hâm đã dặn Liều Phương Anh lệnh cho nhà bếp nấu cháo. Nếu Sở Úc xem trọng mặt mũi của Sở Thanh Phong mà ăn một ít, dù chỉ là một thìa nhỏ cũng sẽ có địa vị ít nhiều gì trong lòng Sở Thanh Phong -- nhắc nhở ông rằng, ngoài thằng khi con Sở Phong kia thì bây giờ Sở gia đã có một đứa cháu trai khác cực kỳ khỏe mạnh, thông minh.

Vì vậy, Liều Phương Anh đặc biệt dặn di Phùng mang cái máy xay từ nhà đến.

Cháo mừng tám tháng chạp dù mềm đến đâu thì cũng dành cho người lớn. Sở Úc còn nhỏ, thằng bé vừa mới mọc mỗi hai cái răng nên phải xay thật nhuyễn.

Liều Phương Anh tự mình dứt cho con trai.

Sở Úc ăn rất ngoan, vì sợ bé không chịu ăn nên lúc đầu Sở Hâm không cho uống sữa lót dạ một chút nào nên lúc này cậu bé rất đói, há miệng ăn liên tục.

Sở Hâm liếc mắt nhìn Sở Thanh Phong, không ngoài dự đoán, mặt mày ông đã vui lên trông thấy, nhìn Sở Úc ăn lấy ăn để gật gật đầu.

*

Sở Phong lên lầu vào phòng mình, anh dựa cửa lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Mấy ngày nay Tôn Miên Miên vẫn ở yên trong ngôi nhà cũ.

Gia đình nhà Tôn Á Vân đến thành phố X hai ngày một đêm để thăm ông bà nội của Lý Mộc Ca, đáng lẽ là Tôn Miên Miên cũng phải đi nhưng cô lại bị cảm, Tôn Á Vân sợ cô ngồi xe mệt, bệnh nghiêm trọng ảnh hưởng đến kỳ thi cuối kỳ nên tạm cho cô ở nhà.

Thật ra thì Tôn Miên Miên cũng đã rất lâu chưa được về nhà cũ nên cũng muốn ở lại. Trước khi cô về, Tôn Á Vân đã dặn một di giúp việc dọn dẹp qua ngôi nhà một lượt, lúc cô về đến, phòng ốc vừa ấm cúng vừa sạch sẽ. Trong tủ lạnh chất đầy thức ăn, có gói sủi cào đông lạnh ăn liền, bỏ vào nước sôi là ăn được rồi, rất tiện.

" Sở Phong? "

" Ừ. "

Chỉ cần một câu nói mà Tôn Miên Miên đã phát hiện ra anh đang không vui.

Cô hạ giọng nói " Bạn trai à, tớ hát cho cậu nghe nhé? "

Một lúc lâu sau đó cô mới nghe anh nhỏ giọng trả lời " Được. "

Tôn Miên Miên vừa hay hát đúng ngay cái bài lần đầu cô hát khi gặp anh lúc 7 tuổi kia.

Giọng hát của cô gái nhỏ vẫn còn sự non nớt trẻ con, nhẹ nhàng ngọt ngào. Cô hát rất chậm, mỗi nốt nhạc cứ như viên kẹo sữa được bọc trong vỏ đáng yêu, thông qua đường truyền lọt vào tai anh.

Từ lúc ăn cơm tối đến giờ, một tay của Sở Phong vẫn dút trong túi quần, móng tay được cắt gọn đâm sâu vào lòng bàn tay, sự đau đớn đã giúp anh bình tĩnh lại, áp chế sự hận thù trong lòng xuống.

Nợ máu trả máu, nhưng anh không thể bị con giận dữ che mờ mắt, không thể nào kết tội chỉ dựa vào suy đoán và một chút bằng chứng ít ỏi kia. Anh cần phải kiểm chế lại, tìm càng nhiều bằng chứng có tính thuyết phục càng tốt, đem chuyện năm ấy một lần nữa phơi bày ra ánh sáng.

Anh đã tự nhủ với bản thân hết lần này đến lần khác.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Sở Phong, tỉnh táo lên, mày phải nhin, phải nhin!

Cho đến lúc này, đôi môi đang mím chặt bỗng thả lỏng, anh từ từ nhắm mắt lại.

Thật may mắn.

Cuộc sống này đã cho anh gặp một cô gái tên là Tôn Miên Miên.

(Mấy bạn đã hiểu tại sao trong văn án lại bảo nữ chính là ánh trăng chiếu rọi cuộc đời nam chính chưa nè hìhì. (* ￣ ￣))

Chẳng qua là, giây phút bình yên ngắn ngủi bỗng chốc bị phá hủy bởi âm thanh la hét đập vỡ dưới lầu.

Sở Phong đảo mắt, anh quay lại mở cửa ra.

Những âm thanh kia liên rồ mồn một truyền vào tai, có tiếng đàn ông gầm thét, cũng có tiếng đàn bà kêu khóc.

" Tổ gọi lại cho cậu sau nhé. " Sở Phong nhanh chóng nói xong rồi cúp điện thoại chạy vội xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit: Kanalz

Dưới nhà đã là một đồng hỗn loạn.

Liễu Phương Anh ôm chặt Sở Úc mặt mày bầm tím khóc lớn, Sở Hâm cầm điện thoại rống muốn điếc lỗ tai của Kim Chí Dương đầu bên kia.

Sở Hâm chỉ mặt bà vú lớn tiếng hỏi " Rốt cuộc cô chăm sóc con tôi kiểu gì thế? Mới vừa rồi có bị gì đâu? Bé thẳng bé đi thay có cái tã thôi mà sao ra mặt mũi nó lại thành như vậy? "

Bà vú nhanh chóng quỳ xuống, nước mắt rơi lã chã, sắc mặt tái nhợt cắt không còn giọt máu, liên tục lắc đầu " Tôi không biết, lúc tôi bế cậu chủ đi thay tã vẫn bình thường, không hiểu sao lúc ra lại thành như vậy, tôi thật sự không biết gì hết, tôi không làm gì cậu ấy cả. "

" Cô không biết? Tại sao cô lại nói cô không biết được chứ? Cô là người trông trẻ nổi tiếng của thành phố, chúng tôi trả cho cô tận 20000 nhân dân tệ một tháng để chăm thẳng bé mà bây giờ cô nói không biết? "

Ngón tay được sơn đỏ chót của Sở Hâm Hồng đang đâm vào chóp mũi của bà vú, bà ta đâm mạnh đến mức ngón tay trắng bệch ra.

Về ngoài dữ tợn của bà ta bây giờ khác một trời một vực với hình tượng Sở Hâm Hồng - cô hai của Sở gia, đoan trang ưu nhã ngày thường. Nếu không phải đang ở trước Sở Thanh Phong chắc bà ta đã tát bà vú mấy phát rồi.

Trong lòng Sở Thanh Phong cũng lo lắng không kém mấy người kia nhưng vẫn nói " Sở Hâm, bây giờ thẳng bé quan trọng nhất, con mau đưa nó đến bệnh viện kiểm tra thử. "

Tần Bác Minh mới đi vệ sinh ra thấy vậy liền lập tức chạy tới nói " Chú, để con lái xe cho, chú mau đưa em đến bệnh viện, đừng ở đây chửi bới nữa. "

Hai chiếc xe, năm sáu người lớn bế Sở Úc hoảng loạn chạy nhanh đến bệnh viện.

Sở Thanh Phong không yên tâm lắm, ông gọi Sở Phong đưa ông đến bệnh viện.

Cũng may hôm nay là Tết dương lịch, đường phố vắng tanh, không bị tắc đường.

Lúc bọn họ đến bệnh viện thì Sở Úc đã được đưa vào phòng cấp cứu.

Sở Phong đỡ cánh tay của Sở Thanh Phong bước nhanh trên hành lang bệnh viện, vì vội vã nên phát ra tiếng bước chân cộp cộp.

Nghe được âm thanh, Sở Hâm đang khăn trương đi qua đi lại trước phòng cấp cứu bỗng quay đầu, thấy Sở Thanh Phong đích thân đến, ông ta đi nhanh đến "Bố, nếu có tin gì con sẽ gọi điện báo ngay, trời đang lạnh, đường thì trơn mà sao..."

Sở Thanh Phong phát phát tay cắt lời ông "Thằng bé sao rồi?"

Mặc dù mùa đông, thời lạnh nhưng trên mặt Sở Hâm toàn là mồ hôi, ông ta lấy tay quệt một đường "Bác sĩ chuẩn đoán có lẽ thằng bé bị dị ứng dẫn đến cơ thể bị bầm tím."

Hơn một tiếng sau, Kim Chí Dương bước ra khỏi phòng cấp cứu.

"Thằng bé sao rồi?"

"Tình hình như nào?"

Một đồng người vây quanh hỏi liên tục, Kim Chí Dương liếc mắt đi lại chỗ Sở Thanh Phong "Bác trai, bác yên tâm, thằng bé bị dị ứng, cấp cứu kịp thời không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần ở lại bệnh viện quan sát 1 - 2 ngày là ổn."

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Kim Chí Dương nhìn về phía Liễu Phuong Anh "Cả ngày hôm nay thằng bé đã ăn những gì?"

Liễu Phuong Anh khóc sưng cả mắt, đến giờ vẫn còn sợ đến mức không nói nên lời, cuối cùng Sở Hâm phải lên tiếng trả lời thay cho cô ấy "Bốn giờ ăn mấy quả cam từ Sydney, lúc năm giờ mười năm đến nhà ông ăn cơm tối, chúng tôi cho thằng bé ăn cháo mỏng tám tháng chạp đã xay nhuyễn."

"Lúc nấu cháo mỏng tám tháng chạp đã bỏ những gì vô đó." Kim Chí Dương đẩy mắt kính tiếp tục hỏi.

Sở Hâm rất ít vô bếp nên dĩ nhiên không rõ lắm, ông dựa vào kiến thức có sẵn trong sách đã từng được đọc "Gạo nếp, gạo tẻ, đậu đỏ, nhân táo, hạnh nhân, còn có..."

"Đậu phộng với hạt sen." Sở Phong bổ sung "Nhà chúng tôi luôn dùng tám loại nguyên liệu này để nấu."

Kim Chí Dương gật đầu một cái "Rất có thể bé bị dị ứng đậu phộng, tôi đề nghị mọi người nên cho bé đi kiểm tra toàn diện một lần để tránh tình huống như này xảy ra một lần nữa."

Sở Thanh Phong "Được, dĩ nhiên rồi, không thể để chuyện hôm nay phát sinh lần nữa."

Khó khăn lắm nhà mới có tiểu tử tông này, nhất định không được có sai sót.

Từ bệnh viện về nhà, Sở Thanh Phong hơi mệt, ông đi thẳng về phòng ngủ.

Sở Phong cũng về phòng, sau khi đóng cửa lại anh liền lấy điện thoại ra gọi ngay cho Tống Trí Viễn "Bác, cháu nghi ngờ Sở Úc là con trai của Tần Bác Minh chứ không phải của Sở Hâm đâu ạ."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng thủy tinh vỡ, Tống Trí Viễn không kịp quan tâm đến chai rượu vang quý đã vỡ dưới đất "Cái gì? Sao có thể được! Lúc thằng bé vừa sinh ra đã làm giám định ADN rồi mà!?"

"Lúc làm kiểm tra là ở bệnh viện thuộc quyền kiểm soát của Kim gia, Kim gia đó giờ làm bác sĩ riêng của Sở gia, ông nội cháu và Sở Hâm cực kỳ tin tưởng Kim Chí Dương. Vì thế, nếu kết quả bị Kim gia động tay động chân cũng chẳng có ai nghi ngờ cả."

"Bác, bác thử nghĩ lại xem, mặc dù không vô sinh nhưng tỷ lệ thụ thai của Sở Hâm vô cùng thấp, ông ta đã qua 5 đời vợ, vô số tình nhân trong vòng 20 năm qua nhưng chẳng có đứa con nào. Lúc cưới Liễu Phuong Anh mới được có 3 tháng mà đã có Sở Úc, bác không thấy kỳ à?"

"Sở Hâm và Tần Bác Minh là hai cậu cháu, về bề ngoài cũng có phần giống nhau, điều này dễ đánh lừa rằng Sở Úc là con của Sở Hâm."

Nói xong, Sở Phong tóm tắt chuyện tối nay lại rồi kể cho Tống Trí Viễn, giọng thâm trầm "Lúc còn bé con vô tình nghe được là Tần Bác Minh bị dị ứng với đậu phộng, chuyện này chưa chắc Sở Hâm đã biết. Dị ứng có thể là do di truyền, mặc dù không chắc 100%, nhưng nếu đây là sự thật thì nó sẽ trở thành vũ khí để chia rẽ liên minh độc ác Sở Hâm cùng bà cô Sở Hâm Hồng kia."

"Hahaha, con nói rất đúng. Nếu như đây là thật thì chắc chắn Sở Hâm Hồng cùng Tần Bác Minh phải công Sở Hâm trên lưng. Sở Hâm, người này lòng dạ hẹp hòi đa nghi ích kỷ, tuyệt đối sẽ không chấp nhận được mình bị đội cái mũ xanh to đùng trên đầu hồi đó đến giờ, mà người đội cái mũ này lại là Tần Bác Minh - người cháu trai yêu quý của cậu ta, đến lúc đó mỗi lần chạm mặt Sở Úc thì Sở Hâm sẽ tức giận. Hahaha."

*

Tôn Miên Miên ngủ một mạch đến nửa đêm thì giật mình tỉnh lại, thấy có hơi khát nên cô mò xuống bếp rót nước, đèn cũng không bật.

Cô bê cốc nước đứng dựa vào cửa sổ ngắm trăng, vàng trắng hình lưỡi liềm tỏa sáng cô độc trong đêm tối tĩnh mịch, xung quanh là các vì sao lấp la lấp lánh.

Không biết lúc này đã có chuyện gì xảy ra, cô hơi lo lắng cho Sở Phong. Đợi cả 2 - 3 tiếng vẫn không thấy anh gọi lại.

Uống xong ly nước, ngay lúc xoay người lại, cô thấy có một cái gì đó mờ mờ. Chần chừ trong giây lát, cô quyết định quay lại cửa sổ nhìn kỹ xem là gì.

Tôn Miên Miên không bị cận, cô hí hóp mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài, dưới tán cây Ngọc Lan héo khô, có một bóng người mơ hồ ở đó.

Không thấy rõ mặt, cả cơ thể của người ấy hòa vào bóng tối tĩnh mịch.

Hình như cô biết là ai rồi.

Tìm Tôn Miên Miên đập nhanh, cô lập tức chạy lên phòng lấy điện thoại, chuông mới đổ có một lần thì điện thoại "tìng" một phát, có người bắt máy.

Người trong điện thoại không nói gì, chỉ có tiếng hít thở đều đặn, nghe rõ còn có tiếng mèo kêu.

"Sở Phong, cậu đang ở đâu?"

"Miên Miên. "Sở Phong gọi cô.

Không như mọi khi, giọng anh rất khàn.

"Tớ đang đứng dưới nhà cậu."

Không một chút do dự, Tôn Miên Miên lập tức lấy cái áo khoác đang treo ở móc bên cạnh, không thèm mang vớ, cô cũng không đổi dép mà chạy ra ngoài.

Cửa sắt đang đóng chặt bị đẩy ra, ánh đèn vàng cam từ trong nhà chiếu ra sân, chiếu lên người thiếu niên đang đứng dựa vào chiếc Mercedes Benz đen tuyền kia.

Buổi tối mùa đông, anh chỉ mặc mỗi cái áo len mỏng màu đen. Gió Bắc lạnh thấu xương thổi vù vù qua khuôn mặt không có gì che chắn của Sở Phong.

Ánh đèn đường xa xa trải dài cái bóng cô độc của anh.

Nghe thấy tiếng động, Sở Phong như con hổ tự vệ, ánh mắt sắc bén như bắn ra điện liếc đến.

Sau khi nhìn thấy người trước mặt là Tôn Miên Miên, anh thu lại ánh mắt dữ tợn đó, cả cơ thể như con mèo con.

Một đợt gió lạnh thổi qua làm lá cây cọ vào nhau phát ra tiếng "xào xạc".

Anh không chớp mắt nhìn thẳng vào cô gái chỉ mặc mỗi cái áo len hồng nhạt trước mặt, cô không mang vớ, lộ ra mắt cá chân trắng nõn tinh xảo.

Sở Phong đau lòng, anh định cởi áo khoác của mình mặc vào cho cô, đến khi ngón tay chạm vào vải bông lạnh băng trên người anh mới chợt nhận ra mình cũng y hệt cô, mặc mỗi cái áo len.

Tôn Miên Miên chạy đến gần, cô ngửi được mùi máu nhân nhát trên người anh.

"Cậu bị thương à?"

Mượn ánh sáng đèn đường, cô nhìn thấy trên tay áo của anh có một vết rách dài, giống như bị một con dao sắc rạch vào, cô giật mình, máu vẫn đang tồ tồ chạy ngược xuống, dọc theo ngón tay thon dài xuống đầu ngón tay.

Cô mím môi, giọng nói nghiêm túc, có giận dữ nhưng lo lắng nhiều hơn "Lại đánh nhau à? Cậu đi bệnh viện đi, vết thương này chắc phải khâu!"

Sở Phong lắc đầu "Không sao đâu, không cần đến bệnh viện, vết thương không sâu lắm, băng bó xử lý là được rồi."

"Vậy cậu vào nhà đi." Tôn Miên Miên kéo cánh tay không bị thương của anh.

Bên trong nhà rất ấm.

Tôn Miên Miên chỉnh nhiệt độ lên cao, lục ra được một hòm thuốc dưới cái tủ để TV, có bông gòn, băng gạc và thuốc khử trùng, vừa đủ.

Sở Phong định kéo tay áo bên phải lên thì bị Tôn Miên Miên ngăn lại, cô cầm cây kéo trực tiếp cắt bỏ đi phần áo bị rách.

Đúng thật là vết thương không sâu lắm, Tôn Miên Miên thở phào nhẹ nhõm. Cô vận dụng những kinh nghiệm xử lý vết thương được xem trên TV và ông bà dạy, đầu tiên phải lau sạch máu xung quanh miệng vết thương, thử trùng sau đó dùng băng gạc cuốn kỹ rồi thắt nút lại.

Sau khi văng bó kỹ càng, Sở Phong nhẹ nhàng cử động cánh tay " Cậu đừng lo quá, không nghiêm trọng lắm đâu. "

Tôn Miên Miên không lên tiếng, cô đi rót cho anh một cốc nước ấm.

Quả thật là Sở Phong lạnh cóng cả người.

Mặt, mũi và đầu ngón tay lộ ra ngoài đều bị gió thổi đỏ ửng lên, bởi vì ở ngoài trời quá lâu mà bàn tay cầm cốc của anh hơi run run.

Bộ dạng vừa thê thảm vừa đáng thương.

Tôn Miên Miên có hơi giận, cô cau mày trừng mắt nhìn anh " Cậu bị làm sao vậy? Biết nhiệt độ ngoài trời hôm nay là bao nhiêu không mà mặc có mỗi cái áo len đứng đó? Muốn tự dày vò bản thân mình ồm nằm liệt giường à? Lần sau mà như vậy nữa là tớ mặc kệ cậu. "

Mùa đông năm nay ở Nam Thành lạnh hơn mấy năm trước rất nhiều, nhiệt độ đã giảm xuống mức thấp nhất kỷ lục. Lúc này vừa bước ra khỏi nhà cô đã cảm nhận được hơi sương ẩm ướt xen lẫn gió lạnh thấu da thấu thịt.

Sau khi trách móc xong, cô phóng như bay lên lầu tìm chăn bông mang xuống đắp cho anh.

Lúc Sở Phong nghe cô lải nhải, anh cảm thấy núi băng nghìn năm trong mình dần dần tan ra, đôi mắt hiện lên sự ảm áp.

Đề cốc nước xuống bàn, anh nhích lại gần cô.

" Tớ muốn ôm cậu. " Giọng điệu đầy cố chấp.

Nhìn khuôn mặt u ám của người thiếu niên trước mặt, Tôn Miên Miên tinh tế đã hiểu ra ngay vấn đề. Cô biết anh có một gia đình phức tạp, nhiều bí mật đen tối ẩn sâu trong lòng nhưng cô vẫn cố chấp bỏ hết tất cả để lao đầu vào.

Tôn Miên Miên không nói gì, cô chủ động dang tay ôm anh. Cô đẩy anh dựa vào ghế sofa còn mình thì lại gần, cách lóp cấn đứng giữa đùi của Sở Phong, ôm thật chặt.

Cánh tay anh lạnh ngắt, Tôn Miên Miên rung mình nhưng không bỏ ra mà ngược lại ôm chặt hơn.

" Cứ ôm đi, đừng nói gì cả. " Cô nhỏ giọng nói.

Cô gái nhỏ mặc áo bông mềm mại, giống như con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, ôm rất thích.

Sở Phong vui mặt vào cổ Tôn Miên Miên, anh muốn cảm nhận sự ảm áp của cô nhiều hơn.

Cô tốt như vậy.

Anh không thể nào tưởng tượng được nếu một ngày bỗng mất đi cô.

Anh sẽ phát điên lên mất.

" Tôn Miên Miên, cậu là của tớ, mãi mãi là của tớ. Cho dù một ngày nào đó cậu phát hiện ra cậu không còn thích tớ nữa thì tớ cũng sẽ không buông tay. Nếu như cậu chạy mất, tớ sẽ lục tung hết tất cả để tìm ra cậu, nhốt cậu lại. Miên Miên, cậu, chỉ có thể là của tớ. "

Ánh mắt anh rơi vào cái cổ mảnh khảnh của cô, trắng nõn, vài mạch máu màu xanh ửng ửng hiện hiện.

Xinh đẹp nhưng lại yếu đuối.

Trong nháy mắt, mong muốn chiếm hữu cùng dục vọng che mờ lý trí của Sở Phong.

" Aida.... "

Tôn Miên Miên bị đau kêu ra một tiếng.

Sở Phong hôn vào cổ cô.

Hơi thở nóng rực phả vào da cô, động tác của anh chầm chậm chút nào cả, cô có cảm giác như chỉ cần một giây nữa thôi sẽ bị anh hút đến mức chảy máu.

Một nụ hôn càn rỡ nhưng lại làm cô đắm chìm vào nó.

Tôn Miên Miên theo bản năng giãy giụa nhưng lại bị Sở Phong kéo về, khoảng cách của hai người gần trong gang tấc. Nghĩ đến tay anh còn đang bị thương, Tôn Miên Miên lại mềm lòng ngoan ngoãn ngồi im trong lòng Sở Phong.

Khoảng khắc ấy, tâm trạng cầu kinh khó chịu của Sở Phong bị dập tắt, cơ thể cứng ngắc cũng thả lỏng ra.

Đặt cằm lên vai anh, Tôn Miên Miên vòng tay ra sau lưng Sở Phong vỗ nhẹ mấy cái, nhỏ giọng bên tai anh thì thầm " Không sao rồi, Sở Phong. "

Giọng của cô nhẹ nhàng ấm áp, cô thì thầm tên anh bằng giọng mũi, dịu dàng lại ôn nhu.

Tôn Miên Miên dùng hai tay nâng mặt anh đối diện với mình.

Mắt của anh rất đẹp.

Con ngươi của anh đen nhánh, mắt hai mí rõ, lông mi dài, đuôi mắt hơi xéch lên. Hai người nhìn thẳng vào nhau, tựa như trên thế giới xô bồ chỉ còn mỗi họ.

" Sở Phong, tớ thích cậu. "

" Cậu đừng sợ, tớ sẽ không đi đâu cả. "

" Tớ vẫn luôn ở đây, bên cạnh cậu. "

Chỉ có ba câu ngắn gọn súc tích nhưng nó len lỏi vào tận góc ngách trong cơ thể của Sở Phong.

Chúa Jesus đã từng nói trong quyển " Phúc Âm Gioan ": Ta là ánh sáng của trần gian, ai theo ta sẽ không phải đi trong bóng tối, sẽ nhận được ánh sáng đem lại sự sống.

Anh bị mắc kẹt trong một vũng bùn sâu không thấy đáy, ngay lúc kiệt sức, cô lại xuất hiện đưa tay về phía anh.

Từ đó, anh quyết định làm tín đồ trung thành nhất của cô.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ từ điều hòa phát ra cùng tiếng hít thở nhàn nhạt của hai người.

Thật lâu sau đó, Sở Phong từ từ nhắm mắt lại, tất cả u ám đều bị thu lại trong đáy mắt.

Anh lại ôm lấy cô, vùi đầu vào cổ, nhẹ giọng nói " Được rồi. "

Tác giả có điều muốn nói: Sở Hiếm Khi Mất Không Chế Phong: Lúc ở trước mặt cô ấy, không hiểu sao mọi ưu phiền trong tôi đều được giải tỏa, đôi khi còn bị dục vọng áp chế.

Bé Tôn Miên Miên 3 tuổi ư a phản kháng: Tại vì tác giả rất thích tình tiết máu chó * Cúi đầu *

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Yêu Dương Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Edit: Kanalz

Ahihi bật mí cho các bạn một chút là mấy chương trước đua xe, cầu huyết, đánh nhau thì chương này lại cực kỳ nhẹ nhàng. Chương 40, dấu mốc cho một kỷ niệm đặc biệt của hai bạn nhỏ, kỷ niệm gì thì các bạn đọc sẽ biết =))))

Sáng sớm của mùa đông, thời tiết se lạnh, ánh mặt trời ấm áp len lỏi vào từng khe cửa. Mi mắt của Sở Phong run run, anh từ từ mở mắt ra, ngồi dậy, cái chăn mỏng màu xám nhẹ tuột xuống ngang thắt lưng.

Trên cái tủ nhỏ cạnh đầu giường có cốc nước, anh cầm lên uống một ngụm, vẫn còn ấm. Kế bên cốc nước là một tờ giấy note nho nhỏ, trên đó viết: Tất cả đồ vệ sinh cá nhân trong phòng tắm đều là đồ mới, cậu tuyệt đối không được tắm đâu đấy!

Tối hôm qua, lúc băng bó xong đã là một hai giờ sáng, thấy quá muộn cộng với việc anh đang bị thương nên Tôn Miên Miên không cho Sở Phong lái xe về nữa mà sắp xếp phòng cho anh ngủ tạm ở nhà cô.

Sở Phong đánh răng rửa mặt xong xuôi, anh đi xuống lầu, nghe được trong bếp có tiếng động bèn đi vào, anh thấy Tôn Miên Miên đang cẩn thận nấu lại sủi cảo.

" Cậu tỉnh rồi à? Tối qua ngủ có ngon không? Vết thương trên tay thế nào rồi? " Tôn Miên Miên giảm nhỏ lửa, đi lại kéo cánh tay của anh lên nhìn.

" Không sao. "

Cô gái nhỏ dậy rất sớm, cô búi tạm tóc lên, có mấy sợi tóc mai không đủ dài rũ xuống sượt mặt. Trên cái cổ trắng nõn còn có một dấu hôn đỏ chót.

Đó là dấu hôn do anh tạo ra.

Giống như là đánh dấu chủ quyền vậy, nó thể hiện cô vẫn là của anh.

Ánh mắt của Sở Phong sáng lên, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Sở Phong đưa tay vén sợi tóc rũ ra sau tai của cô, dọc theo cằm cổ xoa vào vết hôn kia.

Tôn Miên Miên bị nhột, cô rút cổ lại tránh khỏi tay anh " Sủi cảo sắp chín rồi, ăn uống xong tớ sẽ thay băng cho cậu, cậu ra phòng ăn đợi tớ một chút được không? "

" Được. "

Mặc dù Sở Phong bảo được nhưng anh vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích, thân nhiên dựa vào tủ lạnh nhìn cô.

" Tại sao cậu còn chưa đi nữa? " Tôn Miên Miên khuấy sủi cảo trong nồi, hỏi.

" Ra ngoài không thấy được cậu. " Anh nói.

Tôn Miên Miên "... " Có bạn trai như này ai mà đỡ nổi.

Không được không được, mày phải bình tĩnh lại Tôn Miên Miên à.

" Cậu ăn đi, mặc dù chỉ là sủi cảo đông lạnh mua ngoài siêu thị thôi nhưng vị cũng tạm được. " Tôn Miên Miên bưng bát sủi cảo lớn để trước mặt Sở Phong, trên bàn còn có một vài món ăn kèm khác.

Sở Phong gấp ăn thử một cái, lớp ngoài khá mỏng, nhân bên trong là súp, trong bát còn có vài miếng hành lá được cắt nhỏ, nhìn khá đẹp mắt. Anh lại ăn thêm một miếng nữa, chẳng mấy chốc, cả người đều cảm thấy ấm áp.

Buổi tối hôm qua anh không ăn nhiều nên lúc này hơi đói, hơn nữa còn có Tôn Miên Miên ngồi ngay bên cạnh, anh cảm thấy đây là bát sủi cảo ngon nhất từ đó đến giờ, ngon hơn cả trong nhà hàng 5 sao nữa.

Tôn Miên Miên ăn rất chậm và cẩn thận. Cô dùng thìa múc miếng sủi cảo lên, cắn một miếng nhỏ ngay đầu, thổi thổi cho bớt nóng rồi mới ăn. Nhưng cô ăn cực kỳ nghiêm túc, không giống mấy bạn nữ khác, sợ mập nên lượng thức ăn ít cứ như cho gà con ăn ấy.

Tôn Miên Miên ngược mắt lên thấy anh nhìn chằm chằm vào mình " Không đủ à? " Cô vừa nói vừa múc sủi cảo từ bát của mình qua cho anh.

Múc xong cô mới nhận ra rằng có gì không đúng lắm. Sở Phong là tiểu thiếu gia được nâng như nâng trứng, vừa rồi cô đã ăn qua, không biết có bị anh chê bẩn không...

" A, nếu không thì để tớ đi nấu thêm, cậu đừng ăn cái đó. "

" Không cần đâu. " Sở Phong múc miếng sủi cảo cô vừa mới bỏ qua, há miệng ăn " Như vậy rất tốt, cậu đừng nấu nữa. "

Rất tốt?

Cái gì tốt? Hôn gián tiếp rất tốt à?

Tôn Miên Miên cảm thấy mình chính nhiệt độ điều hòa cao quá rồi, nếu không tại sao cô lại thấy nóng thế nhỉ.

Cuối cùng, Sở Phong ăn hết cả một bát sủi cảo to, đến nước cũng húp không thừa một giọt nào.

Ăn xong, anh xung phong đi rửa bát nhưng Tôn Miên Miên không cho.

Hai người ngồi trên ghế sofa, cô băng bó lại vết thương cho anh, sau khi làm xong, Tôn Miên Miên đứng dậy đi vứt mấy miếng băng cũ vào thùng rác.

Sở Phong liếc nhìn đồng hồ, anh phải về nhà rồi.

Anh không muốn về nhà.

Anh muốn ở lại với cô.

Nhưng chắc là không được rồi.

"Ừm, thật ra thì tớ nghĩ thầy Ngô nói rất đúng, làm gì cũng vừa phải thôi, học tập cũng phải kết hợp với vui chơi. Nhất là kỳ thi cuối kỳ sắp tới, cậu nhớ giữ gìn sức khỏe. "

Tôn Miên Miên mở miệng "ừ " một cái, cô cất hòm thuốc vào cái tủ dưới TV.

Sở Phong đứng lên, anh như cái đuôi nhỏ chạy theo cô " Sức khỏe là thứ quan trọng nhất, ông nội tớ thường bảo rằng sức khỏe là số 1, những thứ khác như tiền bạc, địa vị, của cải, danh tiếng đều là 0. Có sức khỏe sẽ có tương lai. "

Tôn Miên Miên chỉ vào cánh tay anh " Ông nội cậu nói rất đúng, cho nên sau này còn dám đi đánh nhau làm người khác lo lắng nữa không? "

Sở Phong ".... không, không đánh nữa. À, cậu thử nói xem kỳ Tết dương lịch này mọi người đều được nghỉ, không cần đi làm, dĩ nhiên cũng không cần đi học, vậy họ sẽ làm gì呢? "

Tôn Miên Miên liếc anh " Ở nhà chứ làm gì. Đi làm vất vả cả năm mới có được kỳ nghỉ quý báu, nhân cơ hội đó ở nhà ngủ nướng thì sướng biết bao. Những người còn đi học như tụi mình có một đồng bài tập kia kia, chẳng lẽ lại to gan lớn mật bỏ ra ngoài chơi... "

Sở Phong im lặng, anh âm ức ờ một tiếng " Vậy cậu ở nhà học đi, tớ... "

Tôn Miên Miên trực tiếp cắt đứt lời Sở Phong " Bạn trai, cậu muốn đi chơi à? "

Sở Phong ngẩn người ra, không kịp phản ứng.

Tôn Miên Miên chấp hai tay sau lưng, đưa đầu đến, mắt cong cong cười nhìn anh " Không phải à? "

"... Phải "

Lúc này Sở Phong mới biết này giờ Tôn Miên Miên có ý trêu mình, rõ ràng là cô đã hiểu ý anh ngay từ lúc đầu rồi.

Anh nhéo mặt cô " Xem phim hay công viên? "

Tôn Miên Miên lắc đầu " Tớ nghĩ chắc hôm nay rạp chiếu phim với công viên đông nghịt, tay cậu đang bị thương, lần tới lần lui không tốt lắm. "

Sở Phong gật đầu, thật ra anh chẳng quan tâm xem phim hay không xem phim gì hết ấy, chỉ đơn giản là anh muốn cùng bạn gái của mình có một buổi hẹn hò lãng mạn như bao cặp đôi khác thôi.

Cuối cùng, hai người quyết định đi chùa Thanh Bình trên núi Thanh Bình. Chùa Thanh Bình không chỉ là một ngôi chùa nổi tiếng của Nam Thành mà còn là danh lam thắng cảnh thiên nhiên 5A cấp quốc gia. Ở đây, vạn vật đều sinh sôi nảy nở vào mùa xuân còn có cây thay lá, những bông hoa rực rỡ, đẹp mà thâm lặng của mùa thu, tóm lại, bốn mùa đều có nét riêng của nó.

Hôm nay vẫn có rất có nhiều người đến dâng hương nhưng sao với mười nghìn người dâng hương cầu phúc cho năm mới ngày hôm qua đã ít hơn nhiều.

Cả hai người đều không hứng thú với Phật giáo cho lắm nên cứ đi lòng vòng trên núi. Lúc đang trên đường đến đây, Sở Phong đã tạt vào nhà thay quần áo, Tôn Miên Miên thuận miệng dặn anh mặc thêm áo ấm.

Nơi nổi tiếng nhất của chùa Thanh Bình là cây cầu nguyện đứng sừng sững cạnh Phật Bà Quan Âm.

Cây cầu nguyện ấy là một cây đa cổ thụ có tuổi đời hơn hai trăm năm, quanh năm tươi tốt, ước chừng phải có tận sáu người đàn ông mới có thể ôm trọn được thân cây. Trên cành cây có vài miếng vải đỏ, chúng đều bị phai màu theo năm tháng.

Bây giờ, bởi vì chùa Thanh Bình muốn giữ cho cây không bị gãy cành thế nên không cho khách du lịch ném vải lên cây nữa mà thay vào đó là một tấm bảng gỗ được đặt cạnh thân cây, khách có thể ghi điều ước của mình vào một miếng gỗ nhỏ rồi treo lên tấm bảng đó.

Thấy cô gái nhỏ có hứng thú với cây cầu nguyện, Sở Phong thờ dãi lấy điện thoại ra định quét mã QR mua thẻ gỗ, nhưng vừa mới bật app lên đã bị Tôn Miên Miên cản lại " Cậu quét cho cậu, tớ quét cho tớ. "

Sau khi quét mã xong, trên tay họ đã có miếng gỗ nhỏ cùng cây bút lông đen. Sở Phong ngẩng đầu lên nhìn Tôn Miên Miên, người đang nghiêm túc viết cái gì đó ở đầu bên kia mà mỉm cười, cúi đầu xuống viết điều ước của mình.

Sau khi viết xong, hai người đi đến chỗ tấm bảng, cẩn thận treo lên.

Sở Phong hơi tò mò " Cậu viết gì vào đó vậy? "

" Vậy cậu viết gì? " Tôn Miên Miên đưa tay che tấm gỗ của mình lại.

" Nếu không, tội mình đời đi. " Sở Phong nói.

" Được. "

Hai người đổi tấm gỗ cho nhau.

Cả hai tấm gỗ đều có nội dung tương tự nhau là:

—— Hy vọng bạn trai của tôi qua năm mới có thể bình an, hạnh phúc.

—— Hy vọng bé Miên Miên của tôi sang năm mới khỏe mạnh và hạnh phúc.

Tuyết vẫn đang lấm tấm rơi, trên mặt đất trải một lớp tuyết mỏng như rắc chocolate lên cái bánh ngọt vậy, không khí ẩm, lạnh lạnh.

Xuyên qua tầng tuyết rơi, Tôn Miên Miên nhìn vào bóng lưng cứng rắn vững chãi đi đằng trước, Cổ tay của cô bị Sở Phong nắm chặt, đi trên đường cái sau đó rẽ vào một rừng hoa mai nhỏ.

Có một mùi hương nhẹ nhẹ thoang thoảng bay trong không khí.

Tôn Miên Miên bị Sở Phong kéo dè vào một cây hoa mai đang nở rộ.

Ánh mắt Sở Phong ngày càng sâu, anh cúi người xuống, dè hai tay lên thân cây, nhốt cô ở giữa.

" Miên Miên. " Anh thấp giọng gọi cô.

Với đôi chân dài, cánh tay rắn chắc cộng thêm giọng nói trầm trầm quyến rũ kia, Tôn Miên Miên cảm thấy cô sắp không cưỡng lại được rồi.

" Cậu làm gì vậy. " Cô cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

Cô gái nhỏ có mái tóc dài ngang vai, bởi vì đang đeo cái khăn quàng cổ nên tóc bị phồng lên.

Rất dễ thương.

Sở Phong nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ bé của cô lên, đôi môi còn mang hơi lạnh đọng vào vầng trán mịn màng.

Hàng lông mi dài của Tôn Miên Miên hơi run, cô nhắm mắt lại.

" Miên Miên. " Anh lại gọi cô một lần nữa.

Một giây kế tiếp, đôi môi ấy đụng vào môi cô.

Sau khi Tôn Miên Miên và Sở Phong ở bên nhau, cô có tâm trạng giống hệt các cô gái đang yêu khác, mặc dù xấu hổ nhưng vẫn mong đợi nụ hôn đầu tiên của mình và người thương.

Có thể trong một ngày mưa phùn lất phất, có thể là ở dưới bầu trời đầy cánh hoa anh đào đang nhẹ nhàng bay, có thể là công viên, nơi có những chú đom đóm thấp sáng, có thể là lúc chiếc đu quay lên đỉnh cao nhất...

Nhưng cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng được nụ hôn đầu lại ở trong một ngôi chùa trang nghiêm.

Hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

Mặc dù nơi này cũng rất đẹp, dưới tán cây mai lãnh mạn nhưng thực tế thì nó vẫn là một ngôi chùa!

Sở Phong nhẹ nhàng kéo áo khoác của Sở Phong, nghiêng đầu né tránh, giọng run run " Không, Sở Phong.. "

Cô định nói không nên làm vậy ở chỗ này.

Nhưng Sở Phong lại ôm chặt eo của cô, từng chút từng chút lấn tới, bông tuyết lặn vào mùi hormone nam tính lấn át đi mùi hoa mai nhàn nhạt, tấn công thẳng vào từng lỗ chân lông của Tôn Miên Miên.

Giọng nói trầm thấp gợi cảm " Không, cậu muốn mà. "

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Edit: Kanalz

Tôn Miên Miên không thể nhớ được rằng mười phút sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Cô chỉ biết lúc đó Sở Phong cứ như đứa con nít lâu ngày chưa thấy kẹo, liên tục lén tới, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh bạo.

Cô không giãy giụa được, chỉ có thể ôm chặt lấy anh, mặc kệ anh làm gì thì làm.

Lâu lâu cô mở mắt ra chỉ thấy mỗi hàng lông mi đen nhánh và sống mũi cao vút.

Bởi vì thiếu oxy, đầu cô hơi choáng, trong lúc mơ màng còn suy nghĩ là " Có phải Sở Phong định ăn mình luôn rồi đúng không? "

Cuối cùng, Sở Phong cũng chịu buông cô ra, tay chân của Tôn Miên Miên nhũn hết cả rồi, hốc mắt còn vương vài giọt nước mắt. Cô dựa vào người Sở Phong thở gấp.

Hơi thở của anh hơi dồn dập, thấy cô gái nhỏ đang nhìn mình bằng đôi mắt ướt ướt, phỉếm má đỏ hồng.

Anh quay người dựa vào thân cây, ôm chặt cô trong lồng ngực. Trên mái tóc nâu nhẹ của cô còn vương vài bông tuyết, anh nhẹ nhàng đội mũ vào, đưa tay vỗ vỗ lưng cô.

Thình thoảng, vài người đi qua còn tò mò đưa mắt nhìn đều bị Sở Phong lạnh lùng liếc lại như một con hổ bị người khác xâm phạm lãnh thổ, trong mắt hiện lên tia cảnh cáo " cút ".

Một lúc lâu sau, Tôn Miên Miên mới đứng thẳng dậy được.

Sở Phong nhanh chóng đưa tay quệt đi vệt nước trên đuôi mắt đỏ bừng của cô, ôn nhu hỏi " Đi được chưa? "

Giọng anh rất khẽ, nghe rõ còn có sự kìm nén.

" Cậu cần tớ! " Tôn Miên Miên sờ sờ môi mình, tức giận oán trách, giọng cô mềm mại nũng nịu hơn mọi ngày.

" Đâu, thả ra cho tớ xem một chút. "

Sở Phong nhẹ nhàng cầm cô lên, quả nhiên, môi dưới có một vết cắn cực kỳ bất mắt.

Tôn Miên Miên " hất " tay Sở Phong ra, cô đưa mắt trừng anh một cái.

Sở Phong cười cười nhích lại hôn một cái vào mặt cô sau đó nhanh chóng nhảy ra " Xin lỗi cậu, lần sau tớ sẽ chú ý. "

Anh cũng không biết tại sao nữa, lúc môi anh chạm vào môi cô, máu trong cơ thể như sôi sục. Thì ra không chỉ mỗi đánh quyền, hôn cô cũng có thể làm anh cảm giác toàn thân hưng phấn.

Cục tức này Tôn Miên Miên không nhịn được nữa rồi!!! cô đột nhiên lôi cổ áo Sở Phong xuống, mình thì nhón chân lên cắn mạnh vào cằm anh.

Không nhẹ chút nào đâu! Anh hít sâu một hơi, thả lỏng cơ thể mặc cho cô cắn.

Tôn Miên Miên cảm nhận được anh đang chiều mình, con giận lập tức bị áp xuống. Cô nhả ra không cắn nữa, chủ động nắm lấy tay Sở Phong " Đi thôi nào. "

Sau khi ra khỏi chùa Thanh Bình, Tôn Miên Miên vừa mở cửa lên xe, xe còn chưa chạy ra được bãi đỗ thì Tôn Á Văn đã gọi đến " Miên Miên, cô về rồi đấy, con khỏi bệnh chưa? Khi nào thì về nhà đây? "

" Cô về rồi ạ? Con vẫn ổn không có chuyện gì hết, cô đừng lo... Hôm nay vừa về chắc cô mệt lắm ạ? Thôi cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, mai con sẽ về ạ. "

Tôn Á Văn lại dặn dò cả nửa ngày mới chịu yên tâm tắt điện thoại.

Cô quay đầu nhìn người thiếu niên đang trầm ổn cầm vô lăng bên cạnh, trên cằm anh vẫn còn dấu răng đỏ chót. Cô có cảm giác cứ như học sinh hư giầu

bố mẹ có bạn trai, nhân lúc họ đi vắng còn lén lút ra ngoài hẹn hò ấy.

Quả là một kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán đáng nhớ!

Sau kỳ nghỉ là kiểm tra cuối kỳ. Thầy Ngô tận dụng hết tất cả các kiến thức có trong bài thi để ôn tập, mỗi ngày phát một cái, thầy ấy cũng mua đủ các loại thuốc cảm lạnh để sẵn trên bàn. Máy lạnh của lớp bị hỏng, đến giờ vẫn chưa được sửa, lớp học cứ như cái hầm băng đông lạnh ấy nên có rất nhiều bị cảm rồi.

Hồi lúc thi giữa kỳ, Khương Hạo bị tụt hạng thê thảm. Trong giờ nghỉ trưa, cậu ấy cầm cái bình giữ nhiệt ra chỗ lấy nước, một bên bút Bản Lam Căn* một bên đọc đi đọc lại bài thơ cổ.

* Bản Lam Căn: còn có tên tiếng Việt là Bọ Nẹt, Thanh Thảo Tâm. Cây này có thể trị rất nhiều bệnh nhưng trong trường hợp này của Khương Hạo thì nó trị cảm cúm nha các bạn.

Khương Hạo từ sau lưng chạy tới, oán hận liếc nhìn Sở Phong. Nếu không phải anh Phong thông minh đột xuất một phát lên tận 200 hạng thì bây giờ cậu đâu phải cầm đầu vào học cực khổ như này!!!

Aaaa, cuộc sống này thật bất công, nhớ hồi giữa kỳ mình cũng học hành chăm chỉ lắm mà sao không như anh Phong, được lên 200 hạng!?

Ừa, anh Phong đang nhìn gì vậy ta?

Khương Hạo nhìn theo ánh mắt của Sở Phong, chỉ thấy Tôn Miên Miên đang ngồi vào chỗ trống bên cạnh Lý Mộc Ca, hai người họ cùng nhau giải đề vật lý. Có lẽ là không làm được, Khương Hạo thấy Lý Mộc Ca cầm tờ đề quay xuống hỏi Quy Tuấn đang ngồi ở phía sau.

Tôn Miên Miên cũng quay xuống.

Bọn họ ngồi ở cuối lớp nên không thấy được vẻ mặt của Quy Tuấn, chỉ thấy mỗi cái gáy của cậu ta thôi, ngược lại, từng cử chỉ biểu cảm của Tôn Miên Miên đều hiện rõ mồn một trong mắt Sở Phong.

Đại khái khoảng năm phút sau, bỗng nhiên Tôn Miên Miên nhướng mày, cô cười híp cả mắt, cô vừa cười vừa nói gì đó rồi gật đầu với Quy Tuấn.

Quả nhiên là nữ thần đại diện cho nhan sắc, cô cười một cái thôi thì tất cả nam sinh chỉ hận không thể quỳ xuống trước mặt cô. Cậu học sinh thật thà không nhiễm bụi trần như Quy Tuấn mà còn phải chịu thua, lỗi tại cậu ấy đồ bùng bùng.

Khương Hạo lại hứng thú quay đầu về nhìn Sở Phong, haha y như dự đoán, biểu tình trên mặt anh Phong nhìn chả thân thiện tí nào.

Tôn Miên Miên cầm đề vật lý quay lại chỗ ngồi.

Điểm văn, tiếng Anh và toán của cô không tệ nhưng điểm vật lý thì chỉ qua mức tạm chấp nhận thôi. Bình thường, một học sinh chăm chỉ cày cù thi vật lý được 260 - 270 điểm không là vấn đề nhưng nếu thi được trên 290 điểm thì chính là thông minh bẩm sinh!!!

So với Quy Tuấn, người chỉ cần búng tay một phát là được điểm tuyệt đối môn vật lý thì Tôn Miên Miên cảm thấy mình chính là loại người bình thường.

Cất bài đi, Tôn Miên Miên quay đầu nhìn người bên cạnh.

So với cái áo khoác bông dài qua đầu gối của cô thì anh chỉ mặc một cái áo nhưng có mũ màu đen ngoài bộ đồng phục học sinh. Cái mũ đang che nửa cái đầu của Sở Phong, dĩ nhiên, anh đang ngủ.

Đúng là phong độ không muốn nhiệt độ, thời trang phang thời tiết. Tôn Miên Miên nhìn mà lạnh thay anh.

Tôn Miên Miên lục trong cặp ra một cái túi chườm nóng, cô đi lấy nước ấm, cô định đặt túi chườm lên đùi Sở Phong.

Ngay lúc cô mới vừa đưa tay đến thì Sở Phong bất thình lình mở mắt ra, đôi mắt lộ rõ vẻ cảnh giác cùng đề phòng. Rất tiếc, cái loại phòng bị này của anh khi nhìn thấy cô liền như băng gặp lửa, biến mất ngay lập tức.

Bởi vì Sở Phong mở mắt bất ngờ nên Tôn Miên Miên bị giật mình, túi chườm trượt khỏi tay cô, rơi mạnh xuống.

Sở Phong còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì cảm giác đau đớn đã ập đến, anh buộc miệng nói tục một câu " Con mẹ nó. "

Tôn Miên Miên "... "

Nhìn thấy sắc mặt của Sở Phong vì đau mà méo mó cả lên, Tôn Miên Miên ngẩn người, lúc này mới phát hiện rằng mình vừa lỡ tay làm chuyện xấu rồi.

A, nhìn anh có vẻ đau lắm.

" Xin, xin lỗi cậu, cậu có sao không vậy? Tại vì tớ thấy trời lạnh mà cậu mặc ít quá nên định để túi chườm cho cậu. Ừ thì, cậu có cần đến phòng y tế không? " Tôn Miên Miên luống cuống, vội vàng giải thích.

Sở Phong lắc đầu.

Có chút xíu như vậy mà phải đến phòng y tế á? Thôi thôi mốt bị ai nhắc lại thì mặt mũi để đâu.

Anh cần rằng, " kiên cường " nói " Không sao đâu, để một chút nó tự hết đau. "

Nghe Sở Phong nói vậy, Tôn Miên Miên chỉ đành thúc thủ vô sách* liếc anh một cái, cô không biết nói gì nữa.

* Thúc thủ vô sách: có thể hiểu là bó tay không còn cách nào ấy các bạn.

Khó xử quá.

Cô còn không dám nhìn anh nữa.

Không sao hết, đàn ông cũng phải có lúc yếu đuối.

Một lúc lâu sau đó, Sở Phong cúi người nhặt cái túi chườm hình con gấu lên. Tôn Miên Miên nhìn qua thấy Sở Phong đã trở lại bình thường, sắc mặt cũng không quá khó coi nữa, đúng lúc chuông vào học reng lên. Hai người họ không ai lên tiếng nói chuyện nữa, không hẹn mà ngầm hiểu ý nhau, chuyện vừa rồi chỉ có trời biết, đất biết, tớ biết, cậu biết thôi.

*

Buổi chiều có một tiết thể dục, bởi vì đang là mùa đông nên mọi hoạt động thể dục đều được chuyển vào trong nhà thi đấu của trường.

Giáo viên dạy thể dục đeo cái còi trên cổ, chấp tay sau lưng đi tới đi lui. Như thường lệ, Lư Tiêu Hàn điều khiển mọi người khởi động rồi sẽ được chơi tự do.

Đa số các bạn nam chơi bóng rổ, bạn nữ thì vẫn chọn cầu lông.

Trong nhà thi đấu có rất nhiều người, quả cầu lông bay đầy trời. Tôn Miên Miên đứng đánh một lúc, lần này là cô mất tập trung chứ không phải là Lý Mộc Ca như hồi đó nữa. Bởi vì sao? Bởi vì bạn học Sở Phong cực kỳ yêu thích bóng rổ nhưng hôm nay lại không ra sân, không phải là hỏng thật rồi đấy chứ?

Đang suy nghĩ lung tung thì một quả cầu bay đến đập thẳng vào trán cô, Lý Mộc Ca " aida " một cái, tình nghịch chạy đến, cô ấy nhỏ giọng nói " Ô là la, đáng về lơ đễnh của cậu bây giờ cực kỳ giống với mấy cô gái đang yêu đấy. "

Tôn Miên Miên đỏ mặt, hỏi " Tớ không đánh nữa được không? "

Trong phòng thi đấu đang bật máy sưởi, cả người Lý Mộc Ca toàn là mồ hôi " Ủ, không đánh nữa, chúng ta đi xem bọn con trai chơi bóng rổ. "

Tôn Miên Miên cũng không còn tâm tư để đánh cầu lông nữa. Cô cầm cây vợt về khu vực nghỉ ngơi, Sở Phong đang ngồi đó, đến cả quần áo còn chưa thay, ngồi trên ghế chống cùi trở nhìn bọn Lư Tiêu Hàn chơi bóng rổ. Bên cạnh anh vẫn còn chỗ trống, mấy bạn nữ khác rõ ràng là muốn ngồi lăm nhưng chỉ dám ngồi cách hai ghế, không ai gan lại ngồi cạnh anh.

Sở Phong để mở dây kéo của đồng phục thể dục, vừa cuồn cuộn vừa trẻ trung, hơi khó để mấy bạn nữ kia cưỡng lại rồi.

Ừ thì Tôn Miên Miên cũng không đòi mất được...

Cô phát hiện mỗi lần nhìn thấy anh thì hệ miễn dịch với trai đẹp của cô chả có tác dụng gì. Chỉ cần nhìn vào mắt, mũi, miệng và cái yết hầu kia cũng đủ xị máu mũi rồi.

Làm sao lại có người có thể đẹp đến như vậy aaaaaa!!!

Thấy cô đang lại gần mình, đáy mắt Sở Phong thoáng quá nét cười.

" Tại sao cậu không chơi bóng với bọn Khương Hạo? " Tôn Miên Miên ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh.

" Nhảm chán. " Sở Phong chậm rãi đứng lên, liếm liếm môi, anh liếc nhìn cô " Tớ không có bạn gái cổ vũ. "

Người này...

Tôn Miên Miên chớp mắt, cong khóe môi, cô nói nhỏ " Bạn trai, cố lên nhé. "

Cô vừa dứt lời thì Lư Tiêu Hàn ở dưới sân bóng gào lên " Anh Phong, xuống đây chơi chung xem nào, không có cậu không vui. "

Sở Phong đứng cạnh cái ghế bắt đầu cởi bộ quần áo thể thao dài màu trắng xanh ra, bên trong là một cái áo len đen. Anh đưa tay kéo áo lên một đoạn, lộ ra phần cơ bụng rắn chắc.

Tôn Miên Miên nghe được tiếng hét chói tai của mấy bạn nữ ngồi xung quanh.

Haiz...

Sở Phong để cái áo sơ mi lên trên bộ quần áo thể dục, anh cúi người xuống thắt lại dây giày, hơi ngước đầu lên nhìn Tôn Miên Miên " Ngồi đây mà xem bạn trai của cậu lúc tỏa sáng đẹp trai đến nhường nào này. "

" Được " Tôn Miên Miên cong môi cười.

Năm phút sau, Lư Tiêu Hàn bắt đầu hồi hận. Không biết hôm nay anh Phong bị cái gì kích thích mà lại chơi theo lối solo! Muốn bao nhiêu quyết liệt thì có bấy nhiêu. Lúc giành được bóng lập tức đập bóng chạy quanh sân.

Đừng nói đến đối thủ, đồng đội còn không có cơ hội đụng vào quả bóng, khóc rớt nước mắt.

Kiểu này thì chơi gì nữa?

Bóng rổ là môn thể thao đồng đội mà đại ca!

Vì vậy, lúc Sở Phong vừa ghi điểm liên tiếp lần thứ ba thì Lư Tiêu Hàn đến vỗ nhẹ vào vai anh " Anh Phong giỏi quá, anh Phong vạn tuế, anh Phong đệ nhất thiên hạ, tớ có thể vì anh Phong mà đâm đầu vô tường! Cậu làm tốt lắm, bây giờ tớ cho phép cậu ra nghỉ một lát. " Cậu ấy nói xong, không đợi Sở Phong trả lời mà trực tiếp gọi Khương Hạo vào thay người.

Sở Phong "... " Anh nhắc chân đá Lư Tiêu Hàn một phát.

Lư Tiêu Hàn cong người thành chữ C để tránh cú đá của Sở Phong, lớn tiếng giải thích " Anh Phong, không phải là không cho cậu chơi nhưng mà cậu chơi kiểu đó thì vượt khỏi tầm kiểm soát của tui tớ rồi!! Không ai đoán được cậu định làm gì cả! "

Sở Phong tỏa sáng đã xong thì quay lại chỗ lúc này Tôn Miên Miên đang ngồi, anh vén áo lau mồ hôi. Anh cúi người nhìn cô bằng ánh mắt lười biếng, giọng nói trầm khàn " Bạn gái, có nước cho tớ không? "

Tôn Miên Miên cầm lấy chai nước được đặt ở ghế bên cạnh lên đưa cho anh.

Sở Phong đưa tay ra nhận lấy, ngón tay mảnh khảnh của cô gái nhỏ đặt nhẹ vào mu bàn tay anh, sau đó anh nghe được một giọng nói nhỏ nhẹ " Bạn trai, rất đẹp trai nha, muốn hôn dễ sợ. "

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Kanalz

Mặc dù Sở Phong không có xem mấy cái tiểu thuyết cùng phim truyện ngôn tình cảm huyết nhưng anh cũng không ngốc. Trước đây, mỗi lần anh chơi thể thao đều có mấy bạn nữ đổ mồ hôi mang khăn và nước lại cho anh, đây là một trong những cách thể hiện tình cảm đơn phương của các bạn ấy.

Nếu nhận thì đồng nghĩa với việc ngầm chấp nhận!

Cho nên, anh chưa bao giờ nhận.

Nhưng giờ thì khác, anh đã có bạn gái! Sở Phong chỉ định hỏi trừu cô một chút thôi nhưng ai ngờ cô có nước thật. Bây giờ nghĩ lại thấy mình nhầm thật sự, đã bắt được bạn gái về rồi, không cần phải giả vờ nữa.

Cho nên anh cười, nhẹ nhàng hỏi vậy cho có.

Anh chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng cô đỏ mặt dịu dàng đưa nước cho mình thôi.

Cô gái nhỏ cũng rất phối hợp, chuẩn bị sẵn nước như ý muốn của anh, sẵn tiện còn nói đùa thêm câu kia nữa chứ.

Uida, đánh anh một cú không kịp trở tay luôn.

" Bạn trai, rất đẹp trai nha, muốn hôn dễ sợ. "

Sở Phong suýt nữa thì làm rơi mất bình nước vừa cầm được.

*

Nhà thi đấu vẫn bật đèn sáng trưng, tiếng "ken két" do giày bóng rổ cạ vào sàn tạo ra, Tôn Miên Miên đi dọc trên hành lang hướng về phía phòng thay đồ nam.

Lúc cô đi ngang qua một căn phòng có dán bảng "phòng chứa đồ, không phận sự miễn vào" thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh mở chốt, cánh cửa nhanh chóng mở ra.

Có một cánh tay kéo cô vào trong phòng.

Cô chưa kịp phản ứng đã bị người nào đó đè vào tường.

Sở Phong cười khúc khích, cúi đầu xuống gần cô.

Tôn Miên Miên lập tức nhắm hai mắt lại.

Bỗng nhiên anh đánh nhẹ vào mặt cô, ngứa ngứa.

Một hồi lâu sau, anh vẫn chưa hôn cô.

Tôn Miên Miên khẽ mở một mắt ra, cô nhìn thấy Sở Phong đang dùng ngón trỏ quẹt quẹt môi mình, anh cười gian nói "Không phải cậu bảo muốn hôn tớ à?"

Vừa dứt lời, đôi môi ẩm ẩm mềm mềm của cô liền áp vào môi anh.

Đây là lần đầu tiên bạn gái nhỏ chủ động nha ~

Mấy giây sau đó, Sở Phong mở mắt ra.

Da của cô trắng như sữa, ở khoảng cách gần như vậy, anh có thể thấy rõ chỗ mí mắt có vài mạch máu xanh xanh. Xem ra cô rất hồi hộp, hai mắt nhắm tịt, hàng mi dài hơi run.

Cả người cứng đờ dựa vào cửa, còn không dám nâng tay lên ôm anh nữa.

Đột nhiên phía bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng cười đùa.

Chắc là hết tiết thể dục rồi nên các bạn nam đang đi đến phòng thay đồ ngay bên cạnh.

Giọng của Lư Tiêu Hàn lớn nhất "Các cậu có cảm thấy anh Phong kinh khủng không? Mỗi lần chơi bóng mà có cậu ấy thì auto biến thành bình bông làm cảnh, không làm gì cũng thẳng."

Khương Hạo lên tiếng phụ họa "Mặc dù cảm giác khi giành chiến thắng rất thích nhưng mà tớ muốn tự mình trải nghiệm quá trình đến sự chiến thắng đó hơn, nếu cùng anh Phong chơi bóng thì chả có cảm nhận gì cả... Đến mức chơi xong mà tớ còn chẳng thấy mệt chút nào."

"Mặc dù có hơi kỳ nhưng tớ nghĩ lần sau tại mình chơi thì đừng rủ cậu ấy nữa."

"Ừ, tớ bỏ một phiếu đồng ý."

Cách cánh cửa mỏng manh, giọng nói của bọn họ truyền vào tai hai người rõ mồn một. Trong nháy mắt, tim Tôn Miên Miên đập thành thịch, sống lưng cứng đờ.

Tôn Miên Miên mở mắt ra, định kết thúc nụ hôn này nhưng không, Sở Phong nâng cằm cô, bắt cô ngẩng đầu lên.

Ngay sau đó, nụ hôn của anh rơi xuống môi cô một lần nữa.

Hung hãn, thấm thiết.

Tôn Miên Miên mở to mắt.

Không thể tin được nhìn chằm chằm vào người con trai đang nhắm chặt mắt hôn mình.

"Đừng", cùi chỏ của cô đụng vào cánh cửa sau lưng.

Sở Phong dừng lại, dùng chóp mũi đụng vào chóp mũi của cô, hạ giọng nói "Bạn gái, cậu thích cảm giác kích thích như này à?"

Tôn Miên Miên định mở miệng phản bác rằng cô không muốn, chỉ là lúc hôn thì bọn họ tình cờ đi ngang qua thôi.

Nhưng Sở Phong không cho cô cơ hội giải thích " Vậy tớ đành phải chiều cậu một chút thôi. "

Anh lại cúi xuống hôn cô.

*

Đạo này Tôn Miên Miên bị hai môn lý - hóa hành cho chết đi sống lại. Trong giờ học thậm chí là giờ nghỉ trưa, cô liên tục đến chỗ Quy Tuấn hoặc là lớp phó học tập - Trần Cẩm Nguyên để hỏi bài, đôi khi có quá nhiều người làm cô phải xếp hàng đợi đến lượt mình nữa cơ.

Sở Phong cảm thấy mình bị bạn gái bỏ rơi rồi...

Lúc Tôn Miên Miên ôm quyển bài tập định qua chỗ Quy Tuấn thì bị Sở Phong giật quyển vở lại, anh hỏi " Cậu không hiểu câu nào? "

" Há? " Tôn Miên Miên tròn tròn mắt.

" Cậu không hiểu đề nào? " Sở Phong đảo mắt " Tớ giảng cho cậu. "

Tôn Miên Miên "... "

Cậu giảng!? Cậu có biết không mà đòi giảng... Mặc dù thi giữa kỳ lên được 200 hạng nhưng mà điểm trung bình của anh vẫn chưa đạt tiêu chuẩn của một học sinh khá. Giảng em gái* nhà cậu!

* Miên Miên hiền lành của chúng ta đang chửi tục =))))

" Cậu đừng phá. " Giọng Tôn Miên Miên giống như đang dỗ một đứa bé không biết điều, cô móc trong túi áo ra một cây kẹo mút rồi để lên bàn anh " Cậu ngồi đây ôn lại mấy kiến thức cơ bản đi, chút tớ về sửa cho. "

Nói xong, Tôn Miên Miên nhanh chóng chạy lại chỗ Quy Tuấn, ngoan ngoãn xếp hàng đợi đến lượt mình.

Sở Phong "... "

Bạn gái anh không thèm tin anh dù chỉ một chút...

Con tim này đau quá...

Sở Phong nắm tóc, gục đầu xuống khẽ cười. Trong vòng mười năm qua, đây là lần đầu tiên anh ý thức được mang trên mình vỏ bọc học tra nặng nề cỡ nào, bây giờ nói mình biết làm bài cũng chả ai tin...

Lúc còn bé, ai ai gặp đều phải khen anh sao còn nhỏ mà thông minh thế. Nếu không phải năm đó tai nạn kia bất ngờ xảy ra thì bây giờ anh cũng không như vậy.

Lúc bảy tuổi, bác sĩ bảo Sở Phong bị rối loạn căng thẳng, cả một năm sau đó anh không mở miệng nói lời nào thì làm sao đi học được. Lúc đó, Sở Thanh Phong hầu như từ chối hết tất cả công việc được đưa đến, bốn ba đưa anh đi khắp nơi gặp bác sĩ tâm lý, thậm chí ông còn bắt Sở Hâm Hồng, vợ chồng Sở Hâm dọn ra khỏi nhà để tạo cho anh một không gian yên tĩnh, bình tâm trở lại.

Ông ngoại, bà ngoại cùng bác Tống Trí Viễn ngày nào cũng đến chơi, nói chuyện cùng Sở Phong.

Anh cũng dần dần hồi phục.

Nhưng tảng đá đè nặng vẫn nằm yên không nhúc nhích trong lòng anh.

Vào những đêm khuya khoắt, anh thường giật mình thức dậy, cả người mồ hôi đầm đìa. Anh rất áy náy, hay tự trách mình không xứng đáng có được những thứ ở hiện tại. Bố mẹ và anh cả bởi vì anh mà mất, làm sao anh có thể tiếp tục sống vui vẻ trên thế giới này mà xem như chưa có chuyện gì xảy ra được? Nếu như không phải tại anh thì người anh trai tốt nghiệp trung học cơ sở trong một ngôi trường hàng đầu thế giới bây giờ nhất định sẽ rất ưu tú. Nếu vụ tai nạn không xảy ra thì có lẽ bây giờ anh ấy đã quay về, giúp bố và ông nội quản lý tập đoàn Sang Thế.

Cuộc sống như một tù nhân bị nhốt trong tù, cả người vết thương chồng chất, không có hy vọng được thả ra. Anh bắt đầu thử những phương pháp tiêu cực và cực đoan nhất, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng để giải tỏa.

Sở Thanh Phong rất đau buồn với dáng vẻ suy sụp không vụt dậy nổi tinh thần của anh, ngược lại, Tống Trí Viễn nói có thể đây là một cách hay để bảo vệ bản thân khi mình chưa đủ tuổi và sức lực để đứng lên chống trả.

So với một đứa cháu ưu tú thì làm một thằng công tử ăn chơi sa đọa, thành tích hạng bét sẽ làm cho Sở Hâm và Sở Hâm Hồng mất cảnh giác.

Bây giờ đã có chứng cứ nhưng nó chưa đủ thuyết phục để chứng minh vụ việc năm đó không phải là tai nạn bất ngờ.

Mà anh, cũng đã đủ mười tám tuổi rồi.

Sở Phong ngẩng đầu nhìn Quy Tuấn đang "tận tụy" giảng bài cho Tôn Miên Miên.

Hóa ra còn phải chuẩn bị cho kỳ thi đại học sắp tới, nếu không, đến bạn gái còn không giữ được.

Trong lớp chia thành 5- 7 nhóm nhỏ xì xầm bàn tán, bởi vì thầy Ngô không cấm nên bọn họ thảo luận khá náo nhiệt. Bất quá, kỳ thi gần đến rồi nên hiếm khi thấy mọi người nói chuyện học tập nhiều hơn nói chuyện phiếm với nhau. Mọi người còn tạo một group chat online để tiện học hành, trao đổi.

【Lớp phó học tập - Trần Cẩm Nguyên: Giờ làm đề tiếng Anh, ai làm xong đầu sẽ được mọi người gọi baba, có ai học chung không?】

【Lớp trưởng - Quy Tuấn: Tớ, tớ nay có nhiều con trai lắm đây hehe.】

【Thường dân - Dương Thiên Nhất: Ứng】

【Thường dân - Đồng Trí: Ứng nhé】

【Ủy ban hóa học - Trương Hân: Tớ nữa!】

【Ủy ban Anh Văn - Mã Triệu Dương: Ứng nha】

【Ủy ban thể dục - Lư Tiêu Hàn: Tớ biết tại sao tớ lại thi rớt rồi, hóa ra nhiều người giỏi thể này còn đắm đuối vào học, quyết định rồi, cho tớ ứng luôn】

【Thường dân - Khương Hạo: Bé Hàn cute của tôi ơi, lớp trưởng với mấy người đại diện môn người ta học hành nghiêm túc, cậu hờ ra phát là rủ mọi người chơi game, ai mà học được】

Lư Tiêu Hàn lập tức gửi đến một tấm ảnh, trên bàn học thật sự có một quyển sách tiếng Anh.

【Thường dân - Khương Hạo: Mẹ nó, bé Hàn của tớ, nếu bị hack nick thì nói một tiếng, anh em luôn ở đây giúp cậu mà】

【Ủy ban thể dục - Lư Tiêu Hàn: Lượn, lượn ngay đi, đừng ở đây quấy rầy việc học của tớ】

【Thường dân - Khương Hạo: Không có, không có, bình thường học hành buổi sáng không phải style của cậu, tớ có chút không tin nổi】

【Ủy ban thể dục - Lư Tiêu Hàn: Aida, ai mà chẳng phải thay đổi, bỏ tớ bảo nếu lần này thi điểm thấp thì học kỳ tới sẽ không cho một đồng nào nữa. Tất cả cũng vì mưu sinh cả thôi! Tớ đang suy nghĩ có nên giả vờ làm một học sinh ham học trước mặt bố mẹ nhưng vì không có thiên phú nên học cỡ nào vẫn dốt, có thể bọn họ sẽ hạ thủ lưu tình.】

【Điện trở của dây dẫn là điện trở suất của vật liệu của dây dẫn nhân với chiều dài của dây dẫn chia cho diện tích mặt cắt của dây dẫn: Bé Hàn rất thông minh mà!】

Mọi người:....

Ai đây? Giữa đêm khuya khoắt mà đọc được công thức tính điện trở, đáng sợ quá...

Mới vừa rồi group chat trong QQ cực kỳ náo nhiệt mà bây giờ không ai lên tiếng, bầu không khí có chút quỷ dị, cuối cùng vẫn là Khương Hạo phá vỡ sự trầm mặc.

【Thường dân - Khương Hạo: Mạn phép cho tớ hỏi đại danh của vị huynh đài đây, tên của cậu chói mắt quá =)))】

【Điện trở của dây dẫn là điện trở suất của vật liệu của dây dẫn nhân với chiều dài của dây dẫn chia cho diện tích mặt cắt của dây dẫn: Sở baba của người đây mà không nhận ra à!】

【Ủy ban thể dục - Lư Tiêu Hàn: Con, con mẹ nó!!! Hóa ra là Sở Phong. Đang yên đang lành đặt cái tên làm tớ giật cả mình, nổi da gà rồi đây này】

【Thường dân - Khương Hạo: Không đúng! Anh Phong, cậu đang định làm gì đây?】

【Điện trở của dây dẫn là điện trở suất của vật liệu của dây dẫn nhân với chiều dài của dây dẫn chia cho diện tích mặt cắt của dây dẫn: Học chứ làm gì!? Không phải lúc này các cậu hẹn nhau học tiếng Anh à? Tớ tham gia nữa. Gần đây tớ rất hứng thú với học tập, giờ vẫn chưa buồn ngủ lắm, tớ cảm thấy lần thi này tớ có thể vọt lên trời với tốc độ ánh sáng.】

【Thường dân - Khương Hạo: Chắc chắn chắc, lần trước đứng hạng 756 toàn trường làm vị huynh đài đây lú rồi à? Đây không còn là Anh Phong mà tôi quen nữa. Tien thể, cho ta hỏi người định dùng tốc độ ánh sáng vọt lên bao nhiêu tên đấy vị đại ca?】

【Điện trở của dây dẫn là điện trở suất của vật liệu của dây dẫn nhân với chiều dài của dây dẫn chia cho diện tích mặt cắt của dây dẫn: Không cần nhiều, hmmm, chỉ cần lên được 755 hạng là oke rồi】

Đang hạng 756 mà đòi lên tận 755 hạng... con mẹ nó là hạng nhất toàn trường!?

Mọi người:.... x2

【 Thường dân - Khương Hạo: Cáo từ huynh, ta đi ngủ... 】

【 Ủy ban thể dục - Lư Tiêu Hàn: Ahaha làm bài làm bài thôi, làm bài có thể khiến cho tớ hớn hờ vui mừng 】

Sở Phong ngồi trước bàn học, đèn đọc sách bật sáng trưng, trên bàn đặt vài đề toán đã giải xong. Câu hỏi nâng cao cuối cùng còn giải bằng 3 cách khác nhau, hoàn toàn chính xác.

Quá kiêu ngạo!

Lúc làm bài tập về nhà do thầy cô trong trường giao, nhất là mấy môn tự nhiên, mấy môn đó đối với Sở Phong cực kỳ đơn giản, lướt mắt đọc đề một phát đã biết câu trả lời.

Theo thường lệ, bài thi cho toàn thành phố sẽ không quá khó. Các kiến thức cơ bản sẽ nằm ở bài đầu tiên, các câu hỏi trung bình và hơi khó sẽ nằm ở bài hai, cuối cùng, các câu hỏi nâng cao mở rộng sẽ nằm ở bài cuối cùng.

Vì vậy, anh phải chú ý mấy câu mở rộng và bài đọc của môn văn.

Mới vừa rồi bảo thi đứng hạng nhất không phải đùa, anh cảm thấy mình có thể làm được.

Tôn Miên Miên không hay thức khuya, vì thức khuya da sẽ xấu. So với đi ngủ lúc ba giờ và dậy lúc ba giờ thì cô thà chọn về sau hơn là về trước.

Chiếc chăn bông dành riêng cho mùa đông rất dài. Tôn Miên Miên quấn mình như con tằm trong cái chăn, cầm điện thoại lướt QQ.

Thấy bạn trai đổi tên nick thành lý thuyết ôn vật lý làm cô rất vui, cô gửi cho anh một cái sticker vỗ đầu.

Lúc cuối cùng, cô thấy bạn nam nhà mình chả nói gì nhiều, anh chỉ bảo " không cần quá nhiều, chỉ cần lên 755 hạng là được ", cô hơi buồn cười, gửi cho anh một cái sticker tên " mau tỉnh dậy đi ".

Quả nhiên trên thế giới chả ai là hoàn hảo cả, có thể bạn trai mình giỏi mọi thứ nhưng có tật hay khoe khoang.

Tác giả có điều muốn nói:

Bé Miên Miên: Một đứa trẻ ngoan sẽ không khoác lác!

Bé Sở Phong: Không, tớ không có mà!

Kanalz: Bật mí xú là từ lúc anh nhà nâng cấp học thần thì chỉ cần 1 chương, duy nhất 1 chương anh í đã chiếm được thiện cảm của cô vợ - tức là Tôn Á Vân đấy các bạn =>) Anh bạo lắm cơ, cô vợ với em vợ nằm phòng kế bên nhưng dám lên vào phòng chị nhà ngay sát vách để cưỡng hôn ngay trong đêm khuya thanh vắng =>)

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Edit: Kanalz

Trên đại lộ Hoa Viên, trung tâm thành phố Nam Thành có một câu lạc bộ phụ nữ, tòa nhà hình chữ U xa hoa. Một chiếc SUV đen tuyền nhanh chóng lái vào bãi đỗ xe, rất nhanh sau đó, từ ghế lái có một người thanh niên trẻ tuổi mang đôi giày da sáng bóng bước xuống.

Anh ta rất quen thuộc với nơi này, nhanh chóng rẽ vào lối đến thang máy dành riêng cho hội viên VIP, dùng vân tay quét cửa thang máy.

Ngay sau đó, thang máy dừng ở lầu ba.

Hành lang được trải một tấm thảm nhung dài cực kỳ yên tĩnh, hai bên tường treo mấy bức tranh nổi tiếng được vẽ bằng sơn dầu, màu sắc rực rỡ.

Bốn bề tĩnh lặng, người đàn ông đi đến căn phòng cuối cùng ở hành lang, đẩy cửa bước vào.

Không giống các phòng khác, phòng này rất lớn. Ánh sáng mờ mờ ảo ảo, mùi trầm hương thoang thoảng, bắt mắt nhất chính là chiếc giường kingsize ở giữa.

Một người phụ nữ xinh đẹp nằm nghiêng trên cái giường ấy.

Nghe thấy tiếng động, cô ấy mở mắt, chậm rãi bò lại chỗ người đàn ông.

"Bác Minh" Người phụ nữ ghen ngào gọi tên anh ta.

Tần Bác Minh ngồi ở mép giường, dang tay kéo người phụ nữ vào lòng "Anh Anh, hôm đó em sợ lắm đúng không?"

Liều Phương Anh khẽ nấc, gật đầu nói "Em sợ gần chết, tim đập muốn văng ra ngoài."

Tần Bác Minh nhẹ vỗ vai cô ấy "Không sao không sao, thằng bé không có chuyện gì là được rồi, sau này cho con ăn em nhớ cẩn thận một chút. Cũng may nó không bị dị ứng với cái gì khác ngoài đậu phộng."

Liều Phương Anh nắm lấy vai Tần Bác Minh, bất an nói "Em biết rồi, em sẽ cẩn thận. Nhưng mà, liệu Sở Hâm có nghi ngờ không? Hôm qua ông ta hỏi em là trong gia đình em có ai có tiền sử dị ứng với đậu phộng không?"

Tần Bác Minh nắm tay cô ấy "Không sao đâu, em đừng lo lắng quá. Sở Hâm không biết anh bị dị ứng với đậu phộng."

Liều Phương Anh khẽ thở dài, cô ấy sửa lại mái tóc rối bù trên ngực, liếc mắt đưa tình nhìn Tần Bác Minh, giọng nũng nịu "Từ lúc sinh thằng bé đến giờ đã qua bao lâu rồi anh không cùng người ta gặp riêng."

Tần Bác Minh hôn nhẹ vào môi Liều Phương Anh "Nơi này là câu lạc bộ dành cho phụ nữ, một mình anh đàn ông cứ ra vô sẽ làm người khác chú ý."

Anh ta nói, ngón tay linh hoạt cời từng món đồ trên người Liều Phương Anh, vừa hôn sâu vừa rù rì vào tai Liều Phương Anh "Em yên tâm, chỉ cần chăm sóc con trai thật tốt thì đời này em sẽ được sống như chim hoàng yến, giàu sang xa hoa."

"Anh cho rằng em gả vào Sở gia là vì tiền à? Nếu Sở Hâm biết Sở Úc không phải là con trai ruột của ông ta thì ông ta có trăm phương ngàn kế làm em biến mất."

"Rồi rồi, anh biết là em yêu anh, ngoan, anh cũng yêu em bảo bối..."

Rất nhanh, trong phòng phát ra tiếng làm người ta đỏ mặt, tim đập.

*

Tiết tự học cuối cùng trước khi đến kỳ thi đã kết thúc, mọi người đang sắp xếp bàn ghế cách ra xa nhau để làm phòng thi. Vì ngồi ở bàn cuối nên không có vật cản, Tôn Miên Miên vèo một phát đã xong.

Cô ngồi xồm xuống dọn dẹp học bàn, lúc dọn gần xong cô mới phát hiện ra rằng, đồ của cô và Sở Phong lẫn lộn hết cả lên. Nói chính xác thì, tất cả những gì cô không tìm thấy đều nằm gọn gọn trong học bàn của Sở Phong.

Bảy tám cây bút bi hình dạng hoạt hình, hai cuốn sổ nhỏ màu hồng, một bộ thước đo góc và bạch khăn giấy ướt vô dụng... Cô ngửa đầu lên nhìn anh, hỏi "Cậu là chó con à? Thấy cái gì cũng tha về ổ giấu đi thế này?"

Sở Phong cũng ngồi xuống, ghé sát vào tai cô nói "Nhưng thứ tớ muốn giấu đi nhất vẫn là cậu."

Không muốn ai nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng đáng yêu của cô.

Mình anh thấy là được rồi.

Tôn Miên Miên phục Sở Phong thật sự! Bình thường cả nhõng cả nhõng mà lâu lâu lại nói được câu thả thính khiến cô không cường nổi!

Cô đỏ mặt, giả vờ bình tĩnh "Đây là cậu tự nói hay là lại lên Baidu tra cách thả thính hử?"

Sở Phong lắc đầu "Câu đó là cảm xúc thật của tớ 100% nha!"

Nói xong, anh nhích lại gần cô hơn, thấp giọng hỏi "Bạn gái này, nếu tớ lên thêm 100 hạng thì phần thưởng nữa sẽ là gì?"

Chỉ "nữa" bị anh nhấn mạnh.

Tôn Miên Miên lúng túng, cô cuộn cuốn sách trên tay đánh nhẹ vào đầu anh "Sở Phong, cậu có thể làm một người đàn ông đích thực được không!?"

Sau đó cô đứng lên, phồng má nhìn anh.

Cặp mắt đào hoa của Sở Phong cong cong, anh ngẩng đầu nhìn cô, cười nói "Bạn gái này, đây có xem là bạo lực gia đình không nhỉ? "

Tôn Miên Miên xấu hổ, cô néo tay anh một cái.

Người này lúc mặc quần áo trông gầy gò thế thôi chứ lúc néo vào cứng thấy mò! Néo mãi không được bao nhiêu mà tay cô lại bị đau nữa chứ.

*

Sáng thứ hai hôm sau, lúc cách giờ thi còn có năm phút, Sở Phong một tay rút vào túi, lưng thưng bước vào thi.

Lần thi giữa kỳ trước Sở Phong đứng thứ 756 nên vẫn thi ở phòng dành cho bọn học tra.

Chưa bắt đầu làm bài, mặc dù sách vở vứt đồng trên bàn nhưng cũng không ai thèm liếc một cái, mỗi người mỗi việc mà nhảm lảm. Tiếng chuông reng lên, giám thi đứng trên bục bắt đầu truyền đề thi xuống.

Lúc Sở Phong nhận được đề cũng không vội, anh theo thói quen liếc từ đầu đến cuối sau đó mới cầm bút lên bắt đầu làm bài.

Lúc anh làm xong hết tất cả liếc nhìn đồng hồ thấy còn hơn nửa tiếng nữa mới kết thúc môn thi. Nếu nộp bài trước thì Sở Phong phải ra khỏi phòng thi, lúc sau còn phải thi sinh học nữa, ra khỏi phòng cũng chả biết làm gì thế nên anh đóng nắp bút lại, gục xuống bàn ngủ.

Mấy cậu bạn phía sau đang vất óc suy nghĩ, người cầm bút người cắn móng tay, bọn họ liếc thấy lão đại Sở Phong đã gục xuống ngủ rồi.

Nhớ hồi đó vị này từng vẽ bậy lên bài thi văn làm Diệt Tuyệt sư thái tức đến mức phải uống thuốc an thần, cậu ấy tò mò chồm lên liếc vào bài của Sở Phong.

Sở Phong để tờ giấy thi ngay trên mặt bàn, không che chắn gì cả. Cậu ấy nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy chỗ nào giống như thiên hạ đồn, rõ ràng là Sở Phong làm bài rất nghiêm túc, trình bày sạch đẹp, bố cục rõ ràng, từ trên xuống dưới chỉ chút chữ cơ mà?

Môn thi thứ hai là sinh học, vẫn là cậu bạn lúc nãy, cậu ấy thấy lão đại làm bài rất nhanh, múa bút thành văn luôn!!! Sở Phong chăm chú làm bài, thời gian mới qua một nửa đã làm xong.

Sau đó, Sở Phong nhanh chóng nộp bài rồi chạy ra ngoài.

Cậu bạn "..., Đây là mắc tiểu ư? Có lẽ là lão đại chịu không nổi nữa, muốn vào nhà vệ sinh nên mới làm nhanh như vậy! "

Sở Phong vẫn chưa biết mình bị người ta phán là mắc tiểu không nhịn nổi, anh từ phòng thi đi thẳng lên lầu ba vào canteen, nhanh nhẹn gọi món ăn. Nào là sườn xào chua ngọt, cá kho dưa, cá hấp,... gọi một lèo sáu món, đều chua chua ngọt ngọt theo khẩu vị của Tôn Miên Miên. Suy nghĩ một chút, hôm nay thời tiết se se lạnh như này mà ăn một bát canh bò Hồ Tây ấm ấm thì tuyệt cú mèo!

Tôn Miên Miên bước ra từ phòng thi, cô cầm điện thoại nhìn tin nhắn của Sở Phong, nở nụ cười ngọt ngào.

Lý Mộc Ca đang so đáp án với Tôn Miên Miên thấy vậy thì thờ dài... Cả buổi sáng đã bị bài thi hành đến chết đi sống lại mà bây giờ còn phải chịu đựng nỗi câu lương này! Tôi hỏi mọi người một chút, chó độc thân thì không có quyền lên tiếng à!?

Lúc các cô đến canteen, Lư Tiểu Hân và Khương Hạo đều đã đến rồi, bọn họ đang cầm thực đơn gọi món. Thấy Lý Mộc Ca đến, Khương Hạo vẫy vẫy tay "Chị Mộc Ca, cậu có ăn thịt kho tàu với canh bí không để tớ gọi luôn nè. "

" Ừ. " Lý Mộc Ca ngồi xuống bàn, liếc qua một lượt, chắc chắn, toàn là mấy món ngọt ngọt theo khẩu vị của chị họ cô.

Tôn Miên Miên ngồi xuống, nhận đôi đũa Sở Phong đưa cho, hỏi " Cậu nộp bài sớm à? "

Sở Phong gấp cho cô miếng sườn xào chua ngọt " Cậu yên tâm, tớ làm bài xong mới nộp, không bỏ trống câu nào hết. Buổi trưa không được nghỉ nhiều, cậu mau ăn đi! "

Khương Hạo vỗ vỗ vai Sở Phong " Hôm nay tâm trạng của anh Phong có vẻ tốt nhỉ. "

Sở Phong thần nhiên nói " Đương nhiên, điểm trung bình của Anh Hoa năm nay sẽ được tớt cái thiện lên một tầng cao mới. "

Khương Hạo "... " Tớ tin con mắt cậu nhé, chưa gì đã bắt đầu mơ giữa ban ngày rồi. Muốn đứng hạng nhất toàn trường dễ như cậu nói à? Hai học bá lớp mình là Quy Tuấn và Trần Cẩm Nguyên, hai người luôn đứng trong top 5 lớp mà người ta còn chưa dám đảm bảo sẽ đứng nhất kia kia! Năm người họ luôn cạnh tranh khốc liệt, điểm chỉ lệch nhau có 1 - 2 thôi.

Cũng không biết Sở Phong lấy sự tự tin đâu ra nữa, nghĩ một chút thì chắc bây giờ chỉ có tạt xô nước đá vào người anh Phong mới làm cậu ấy tỉnh ra...

Lúc bọn họ đang ăn giữa chừng, điện thoại của Sở Phong để trên bàn rung lên, Tôn Miên Miên liếc nhìn qua, thấy anh để là " Bác. "

Nghĩ đến cái gì đó, Tôn Miên Miên dừng đưa lại, Sở Phong bên cạnh đã đứng lên nhìn cô với vẻ mặt như mọi ngày " Tớ đi nhận điện thoại đã nhé. "

Tôn Miên Miên gật đầu.

Nhìn bóng lưng anh biến mất ở cầu thang, Tôn Miên Miên đặt đưa xuống. Lần trước Sở Phong đột ngột xin nghỉ, mặc dù lúc trở về không nói cho cô biết tại sao nhưng cô nhớ anh nói là đi nước ngoài với bác một chuyến.

Lần này, lại là bác.

Mùa đông ở Nam Thành vừa lạnh vừa ẩm, Sở Phong đứng dưới một cây Mộc Lan, lông mày rũ xuống.

" Dạ, ngày mai nữa là con thi xong rồi ạ. " Anh nói qua điện thoại.

" Con thật sự muốn thể hiện thực lực trước kế hoạch à? Bác thấy con nên đợi đến kỳ thi đại học năm sau sẽ tốt hơn, bây giờ thì có chút phiền phức đấy. " Tổng Trì Viễn khuyên nhủ.

" Bác, con đã mười tám tuổi rồi, không còn là đứa trẻ nữa, con nghĩ nếu bây giờ hành động thì bọn họ sẽ bất an, càng nóng nảy càng dễ mắc sai lầm, đây sẽ là cơ hội tốt cho chúng ta đứng sau giật dây. "

" Được rồi, con trưởng thành rồi, có suy nghĩ của riêng mình, bất kể con làm gì bác đều sẽ ủng hộ con. À còn một chuyện nữa, quả thật là Sở Hâm Hồng cầu kết với Kim Chí Dương nhưng mà bọn họ rất cẩn thận, bác phải điều tra tận hai tháng mới tìm ra được bằng chứng. Bác đã cho người xét nghiệm mẫu tóc của Sở Úc và Tần Bắc Minh, hai ngày nữa sẽ có kết quả. Thật ra thì bác đoán tận 90% Sở Úc là con trai của Tần Bắc Minh. "

" Cực khổ cho bác rồi, chúng ta cứ đợi xem kết quả như nào đã, nói trước bước không qua. "

Nợ máu phải trả máu, Sở Phong không giống như mấy người họ. Anh sẽ không dễ dàng giết một ai đó chỉ vì lợi ích của bản thân, càng không buộc tội người khác chỉ dựa vào suy đoán.

Cái anh muốn là bằng chứng.

Lúc Tôn Miên Miên đi đến, cô nhìn thấy Sở Phong đứng dưới một gốc cây, đưa lưng lại với mình, bóng dáng cô độc.

Lòng cô bỗng nhiên như bị cây kim chích vào vậy, đau nhói.

Nghe được tiếng bước chân, Sở Phong quay người lại, thấy cô, vẻ mặt như chưa có chuyện gì xảy ra, anh mỉm cười " Cậu đến đây làm gì? Hai ngày nay phải chú ý sức khỏe, không được giảm cân mà ăn ít lại đâu. Đồ ăn không hợp khẩu vị của cậu à? Cậu có thể gọi món khác. "

Tôn Miên Miên lắc đầu " Không phải, mấy món cậu gọi đều là món tớ thích. Chỉ là tớ muốn ra đây với cậu thôi. "

Khóe môi Sở Phong cong lên, bây giờ anh cực kỳ muốn nắm tay cô, ôm cô vào lòng.

" Vậy chúng ta vào trong thôi. "

" Ừ. "

Hai người sánh vai nhau quay lại canteen, lúc đến khúc cua ở cầu thang, Tôn Miên Miên nhanh nhẹn nắm bàn tay hơi lạnh của anh lại, nắm thật chặt.

" Bạn trai, cố lên nhé. "

Cô không nói lý do tại sao lại cố lên nhưng Sở Phong hiểu.

Anh đưa tay xoa đầu cô gái nhỏ " Được, chúng ta cùng nhau cố lên. "

*

Sau khi xử lý xong sáu môn trong hai ngày, bầu không khí trong lớp vui như Tết vậy. Tranh thủ mấy ngày chưa có kết quả, mọi người cùng nhau xả hết mình trước khi bước vào địa ngục mang tên " điểm số. ".

Khuong Hạo và Lư Tiêu Hân đã bàn kế hoạch chơi đầu đêm.

" Các đồng chí, các chiến hữu của tôi ơi, chúng ta đi xả đi. Đêm nay không say không về! " Khuong Hạo đứng trên ghế giơ tay hô to.

Trong lớp không ít người lên tiếng hưởng ứng.

" Tớ đi tớ đi! Đợi có điểm chắc chắn tớ lại phải lao đầu vào lớp bỏ túc học điên cuồng. "

" Tớ cũng đi! Tớ muốn hưởng thụ sự tự do trước khi bước vào học kỳ mới! "

" Tớ với, có điểm tớ bị trăm rồi không đi được nữa đâu nên giờ tranh thủ. "

Khương Hạo thấy vậy bèn nhìn về phía Quy Tuấn hô to " Lốp trường, hay là tụi mình tổ chức liên hoan đi? Cả học kỳ chưa tổ chức buổi tụ tập nào rồi. "

" Ý hay đấy bạn eiii. "

" Lốp trường, liên hoan! Lốp trường, liên hoan! Lốp trường, liên hoan! " Lư Tiêu Hàn dẫn đầu đội quân, đập bàn một cái.

Vì vậy, Quy Tuấn bèn thuận theo số đông, cậu ấy đi tìm thầy Ngô. Thầy Ngô thông cảm cho bọn họ cả năm học hành cực khổ, ông hào phóng vung tay đồng ý liền, chẳng qua lại lải nhải vấn đề an toàn cả mười năm phút.

Cuối cùng, mọi người quyết định đến nhà Khương Hạo. Vừa vận phi thủy bất lưu ngoại nhân điền*, có thể tiết kiệm chi phí, ra đó cũng tiện đường.

* phi thủy bất lưu ngoại nhân điền: đây là một câu thành ngữ bên Trung có nghĩa là Phân tốt không bón ruộng người ngoài/ Nước sông màu mỡ không nên chảy vào ruộng người khác. Đại loại thì mọi người đến nhà Khương Hạo là lựa chọn tốt nhất, đỡ phải tốn tiền thuê phòng karaoke, giao thông thuận lợi nè. Không đến kéo bạn Hạo lại dắt gái về nhà =))))

Đầu tiên mọi người phải về nhà trước một chuyến để cất hành lý.

Tôn Miên Miên đeo cặp trên lưng, cô đứng lên nói " Tớ đi trước nhé. "

Sở Phong hát cảm " Nhớ chú ý an toàn, buổi tối có cần tớ đến đón không? "

" Không cần đâu, tớ đi tàu điện ngầm với Mặc Ca cho tiện. "

" Vậy được rồi. "

Tôn Miên Miên nhắc ghế để lên bàn, lúc cô quay người, nhân cơ hội có cái bàn che lại nên Sở Phong ngoắc ngón út của cô.

Bắt quả đang trong lớp, anh chỉ dám cầm một xú rồi lại buông ra.

Tôn Miên Miên cười " Tớ nay gặp. "

Sở Phong về ký túc xá thu dọn hành lý, đang dọn thì điện thoại reo lên.

Anh ần nghe.

Trong điện thoại truyền đến giọng của Lôi ca " Bé Phong, tớ nay đi đánh quyền với anh không? Lâu rồi chưa thấy cậu, đúng lúc cuối tuần, thế nào? Đi thả lỏng chứ? "

Sở Phong lập tức từ chối " Không được. "

Giọng của Lôi ca trầm xuống " Cậu thi cuối kỳ xong rồi mà? Có việc bận hay là trong nhà lại xảy ra chuyện?"

" Bận " Sở Phong đứng lên dựa vào bàn học " Em đưa bạn gái đi chơi. "

Lôi ca "... " Tại sao? Tại sao vậy mọi người. Tôi tôn thương quá, ngoài hai mươi tuổi mà vẫn chưa có bạn gái nữa! Thua cả thằng nhóc này!!!

Tác giả có điều muốn nói:

Bé Sở Phong: Tớ nay sẽ chơi trò cảm giác mạnh hơn với bạn gái hehe.

Lôi ca: Hả?????

Kanalz: Sorry các nàng nay ra trễ huhu. Có người tò tính với Miên Miên nhà ta, mọi người có đoán được là ai không nè ^^

Bạn đang đọc truyện *Có Chắp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kanalz

Ui hôm qua nhà tớ có việc nên không đăng được, xin lỗi các bạn nhiều nhé. Nay đăng mai đăng bù chương hôm qua nhe. Có nhiều bạn đoán ghê thật ấy =))))

Mùa xuân đang đến gần, đường phố xung quanh đã tràn ngập không khí ngày Tết, đèn Led của các cửa hàng bên đường lóe sáng, màn hình bên ngoài các tòa nhà cao ốc cũng quảng cáo lễ hội mừng xuân, thỉnh thoảng lại vang lên bài hát chúc Tết.

Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca đi xuống tàu điện ngầm, liếc mắt thấy Sở Phong đứng bên kia vạch an toàn, anh mặc cái áo choàng cashmere dài màu đen. Anh dứt một tay vào túi quần, tay còn lại đưa lên vẫy vẫy hai cô, nở nụ cười dịu dàng.

Lý Mộc Ca hít một hơi dài, lắp bắp nói " Ôi mẹ ơi, cậu ấy tỏa sáng y như mấy anh chàng diễn viên chính trong phim Hàn Quốc ấy! "

Tôn Miên Miên cũng cười, cô bước đến " Cậu đợi lâu chưa? Có lạnh lắm không? "

Sở Phong xoa đầu cô " Không lâu lắm, tớ muốn gặp cậu sớm một chút ấy mà. "

Các cậu mới tách nhau ra đưa đầy ba tiếng đầu đấy! Lý Mộc Ca lúng túng ho khan, cô giơ tay lên " Cái kia... sắp đến giờ hẹn với mọi người rồi, hay là tớ đi trước, các cậu ở đây " từ từ " đi sau nhé? "

" Không cần đâu. "

" Được. "

Tôn Miên Miên quay đầu qua nhìn Sở Phong, anh lại nói " Thôi được rồi, tụi mình đi chung. "

Thật ra thì anh muốn đi riêng với cô hơn nhưng mà tình hình trước mắt chưa cần nói thì Sở Phong đã thấy Tôn Miên Miên chắc chắn không đồng ý rồi..

Ba người đi song song, Tôn Miên Miên đi ở giữa. Đi được vài bước, cô đưa tay qua bên cạnh, cẩn thận đụng vào mu bàn tay của Sở Phong, thấy anh không có phản ứng gì, cô lập tức nắm chặt lấy tay của anh, nắm ngón tay đan vào nhau.

Tay của anh hơi lạnh.

*

Khương Hạo cố tình để hai cái ghế sofa ở giữa nhà, mọi người tụm lại ngồi một chỗ, cực kỳ náo nhiệt. Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca ngồi cùng với mấy bạn nữ hay chơi chung.

Bạn học Khương Hạo của chúng ta rất hào phóng, bạn ấy tặng cho các bạn nữ trong lớp mỗi người một phần tuyết giáp tiềm ẩn đủ sữa tươi, Tôn Miên Miên cảm ơn từ tốn ăn.

Bởi vì không thể ngồi cạnh nhau nên ánh mắt của Sở Phong lâu lâu vẫn phải liếc qua nhìn cô gái nhỏ.

Lúc này đôi môi đỏ mọng của cô trơn bóng, bởi vì ăn đồ ngọt nên ngoài khóe môi dính kem, cô đưa lưỡi ra liếm nhẹ sau đó lại nhanh chóng rút vào.

Bỗng nhiên Sở Phong cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, anh cầm lon bia lên hớp một ngụm, sau khi uống xong, không những cảm giác đó không hết mà còn bùng lên mãnh liệt hơn.

Anh dứt khoát đứng lên, ra khỏi nhà, tìm một chỗ mát mẻ để " bình tĩnh " lại.

Nhớ hồi sinh nhật của Khương Hạo, sau khi ăn uống no say, mọi người kéo nhau lên tầng tụ năm tụ bảy, người thì chơi bài, người chơi phi tiêu, vô cùng náo nhiệt.

Thấy chỗ bên cạnh bị lún xuống, Tôn Miên Miên quay đầu, lên tiếng chào hỏi " Lớp trưởng. "

Là lớp trưởng, Quy Tuấn không thể tránh khỏi màn mời rượu của mấy bạn nam khác, bây giờ mặt cậu ấy đỏ bừng nhưng ánh mắt vẫn sáng rực, cậu mỉm cười " Cậu gọi tên tớ là được rồi. Ừm, cậu có thể ra ngoài nói chuyện với tớ một chút không? "

Trong nhà mở nhạc ồn ào, quả thật không phải là lựa chọn tốt để nói chuyện, hmmm, thật ra thì Tôn Miên Miên cũng đoán được đại khái Quy Tuấn muốn nói gì rồi, cô gật đầu " Được thôi. "

Đứng ngoài hành lang, khuôn mặt của Quy Tuấn so với vừa rồi còn đỏ hơn, cậu ấy lấy hết dũng khí nói " Sang năm tớ muốn đến thủ đô để học đại học, ngành tài chính. "

Quy Tuấn cao khoảng 1m78, da trắng nõn, thanh tú, đáng vẻ nhìn vào tràn đầy cảm giác học thức.

Tôn Miên Miên chớp mắt, thuận theo chủ đề của cậu ấy mà đáp lại " Rất tốt, tớ nghĩ với thành tích này của cậu thì chọn một trường nào đó ở thủ đô cũng không phải là vấn đề nhĩ. "

Quy Tuấn vừa nghe đã hiểu ý của Tôn Miên Miên, cậu ấy không để ý đến sự xấu hổ nữa, lấy hết can đảm nói " Thật ra thì gia đình muốn tớ ở lại Nam Thành để học đại học hơn nhưng tớ nghĩ thể nào học xong cấp ba cậu cũng sẽ quay về thủ đô vì vậy tớ mới đăng ký nguyện vọng ở đây. Bạn Tôn Miên Miên, tớ, tớ thích cậu! "

Nói xong, cậu ấy nín thở nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của cô.

Tôn Miên Miên ngẩng đầu lên, ánh mắt áy náy " Quy Tuấn, cậu là một người rất tốt, xuất sắc trong mọi mặt, tớ cảm ơn sự thẳng thắn của cậu. "

Ánh mắt sáng rực của Quy Tuấn bỗng trầm xuống, cậu ấy cười khổ, nhỏ nhẹ nói " Vậy là cậu từ chối tớ à? "

" Tớ rất xin lỗi cậu. "

Quy Tuấn xoay người dựa vào tường " Vậy cậu có thể nói cho tớ biết tại sao không? Tớ không tốt à? Mặc dù chết tớ vẫn muốn biết vì sao. "

Tôn Miên Miên xua tay " Không phải đâu, cậu rất tốt, chẳng qua là... " Trong đầu cô xuất hiện một người, khoe môi trong vô thức nhếch lên, hai lúm đồng tiền ngọt ngào hiện ra.

" Tớ đã có người tớ thích, cực kỳ thích. "

Thật ra thì, Tôn Miên Miên có thể nói đại một lý do nào đó để trả lời Quy Tuấn nhưng khi vừa nghĩ đến Sở Phong thì bỗng nhiên " không tự chủ " được mà nói ra...

Quy Tuấn là một người rất tinh tế, lúc cô nhắc đến người cô thích, ánh mắt cùng khuôn mặt hiện lên niềm hạnh phúc rất rõ ràng, không tài nào che dấu nổi. Cậu ấy không muốn hiểu cũng phải hiểu rằng... cô dành rất nhiều tình cảm cho người đó.

Không phải mình không đủ tốt mà là cô đã có người thương, không thể cứ cố chấp mà tổn thương cả đôi bên.

Mặc dù mình có tốt hơn nữa thì mãi mãi vẫn không phải là người cô thích.

Quy Tuấn gật đầu một cái " Tớ hiểu rồi, rất cảm ơn cậu. "

Nãy giờ không thấy Sở Phong đâu, nhìn Quy Tuấn đi vào nhà, Tôn Miên Miên bèn lấy điện thoại ra nhắn tin cho Sở Phong. Vừa gửi đi, cô ngẩng đầu lên, thấy cuối hành lang có một bóng dáng quen thuộc.

Anh đứng đó, đáng vẻ lười biếng đút hai tay vào túi quần, mặt không có cảm xúc nhìn cô, không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Tôn Miên Miên sững sốt, cô đi đến, buột miệng nói " Cậu nghe tớ giải thích, mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu! "

Lúc đóng phim điện ảnh và phim truyền hình, Tôn Miên Miên cảm thấy câu này là câu vô dụng nhất nhưng lúc nào cũng phải xuất hiện, không một thì cũng là hai lần.

Không nghĩ đến, cô cũng có một ngày nói ra câu này.

Vừa nói ra, Tôn Miên Miên cảm thấy mình như mấy thằng tra nam trong phim ấy, ăn xong mặc quần bỏ chạy...

Cô cứ suy nghĩ cho đến khi bị Sở Phong lôi vào góc cầu thang.

" Cậu nghe tớ nói đã... ưm "

Sở Phong không cho cô nói nữa, dùng môi mình phủ kín môi cô.

Khác với những nụ hôn nhẹ nhàng mon tron như mọi khi, lần này anh hôn rất mạnh bạo, không một chút khách khí nào, hừ, chả biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Tôn Miên Miên nắm chặt vai anh, cái áo cashmere mềm mại bị cô làm cho nhăn nhúm lại.

Cuối cùng, lúc cô sắp hết không khí, chân mềm nhũn, cả người suýt nữa thì tụt xuống anh mới chịu buông ra.

Bởi vì lúc nãy đứng khá xa mà Sở Phong cũng không thính lắm, anh chỉ có thể nhìn mặt đoán xem hai người đang " tâm sự " cái gì thôi. Có lẽ là Quy Tuấn nói cái gì đó rồi bị Tôn Miên Miên từ chối.

Anh đưa tay quệt lên đôi môi đỏ mọng của cô gái " Cậu ta tỏ tình với cậu? Cậu từ chối như nào? Hà? "

Tôn Miên Miên biết người này đôi khi rất nhỏ nhen trong chuyện tình cảm thế nên cô chủ động dựa vào lòng anh, cọ cọ cổ anh, hít một hơi dài, giọng mềm mại " Sở Phong, "

" Bạn trai. "

" Tớ nói với cậu ấy là tớ có người tớ thích rồi. "

Sở Phong áp cằm vào má của cô, khóe môi cong cong.

*

Hai ngày này, lớp học cực kỳ sôi nổi, nhất là buổi tối hôm trước khi quay về trường, mọi người đều đang thảo luận kết quả thi.

Lúc Tôn Miên Miên vừa tắm xong, cô để tóc ướt đi ra tìm khăn và máy sấy, thấy điện thoại để trên bàn rung ầm ầm lên thông báo của QQ.

Cô cầm lên xem, toàn bộ đều là tin nhắn trong group lớp.

Suy nghĩ một chút, cô quyết định gọi điện thoại cho Sở Phong.

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh " Bạn gái, cậu đang làm gì vậy? "

Tôn Miên Miên đi chân trần bước lên tắm thử lồng trước gương, vô cùng thành thật nói " Vừa mới tắm xong, đang lau tóc. "

Sở Phong "... "

Vừa mới tắm xong, đang lau tóc.

Anh tưởng tượng cảnh đó.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng dịu dàng chiếu xuyên qua tấm rèm cửa mỏng, cô gái mặc một chiếc đầm ngủ tinh xảo, ngồi trên giường nhẹ nhàng lau tóc.

Lúc cô nghiêng người, xương quai xanh ưu mỹ lộ ra, từ cái cổ trắng nõn thon dài đi lên là cái cằm mềm mại, gò má bởi vì vừa mới tắm xong mà đỏ ửng, đôi mắt to tròn ngập nước nhìn anh.

Như một nàng tiên giáng trần.

Tôn Miên Miên đợi một chút, thấy đầu bên kia vẫn không nói gì. Cô nghi ngờ bật màn hình lên xem, cuộc gọi vẫn chưa bị tắt, mấy con số đếm thời gian vẫn chậm rãi tăng lên.

" Bạn trai? "

Thật ra thì... Sở Phong cũng chả khác gì Tôn Miên Miên là mấy, mỗi lần nghe thấy giọng cô anh cũng ngửa ngáy hết cả người, chả có tí sức " đề kháng " nào đối với giọng nói mềm mại của cô. Suyt nữa thì anh chịu không nổi mà tắt điện thoại rồi, yét hầu ở cổ trượt lên trượt xuống, anh cất giọng khàn khàn " Bạn gái, nửa đêm nửa hôm mà nóng thế này, cậu vô trách nhiệm quá! "

Tôn Miên Miên "... tớ đã làm gì cậu đâu? "

Sở Phong thờ dài " Cũng không tự mình biết mình vừa chọc vào cái gì nữa, aida nóng quá! Cậu chịu trách nhiệm đi. "

" Cậu, cậu lại suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy, cậu... " Tôn Miên Miên đã hiểu, cô đỏ mặt, không nói được nữa.

Biết rõ bạn gái nhà mình hay đỏ mặt, anh còn cố tình hỏi " Lại đỏ mặt đúng không hử? "

" Không có. "

Sở Phong cười trêu cô " Cậu cứ hay đỏ mặt như vậy sau này sao tớ bắt nạt cậu được. "

Hai chữ " bắt nạt " được anh nhấn mạnh, giọng điệu cứ như mấy thằng lưu manh chuyên đi khi dễ con gái nhà lành ấy.

Tôn Miên Miên giận đến mức cực kỳ muốn tắt máy " Không biết xấu hổ, cậu mà như vậy nữa là tớ tắt máy, không nói chuyện với cậu nữa đâu. "

" Được rồi được rồi, tớ không biết xấu hổ, tớ không nói nữa, giờ nói chuyện nghiêm túc nè. Hôm nay cậu làm gì? " Sở Phong không dám trêu cô nữa, cô mà giận thì chết.

" Cũng không làm gì cả, sáng ngủ bù cho tối hôm qua, buổi trưa đi mua sắm với dì và Mộc Ca, chiều thì chơi một số trò chơi nhảm nhảm ấy mà. "

"Trò gì?" Sở Phong phát hiện mặc dù chỉ là mấy thói quen ngày thường nhằm chán thôi nhưng khi thảo luận nó cùng bạn gái lại rất vui.

Kanalz: Yêu nhau vào nó thế đấy các cô ạ, chán không kia chứ =))

" Là một game online rất nổi tiếng gần đây, hai ngày nay ngày nào Mộc Ca cũng vừa chơi vừa chửi. Đồ Họa rất tốt nhưng tớ không thích lắm, cứ cảm thấy nam chính cặn bã sao sao ấy, gặp người nào cũng đùa giỡn tình cảm của người ta mà cuối cùng lại có kết HE. "

Sở Phong nhăn mày, khó chịu nói " Cậu có người bạn trai siêu cấp đẹp trai thế này mà lại đi chơi game tình cảm á? Hơn nữa, tớ cũng không cặn bã mỗi bên một em, chắc chắn cũng sẽ có kết HE hehe. "

Tôn Miên Miên cố ý cãi lại " Cả một đời người dài như vậy, làm sao cậu chắc chắn tương lai sẽ không trở thành một thằng cặn bã? "

Sở Phong suy nghĩ một chút lại nói " Vậy thì cậu sống cùng tớ đến cuối đời đi, lúc đó có thể đập nấp bình luận rồi. "

Tôn Miên Miên nhỏ giọng hừ " Ai muốn cùng cậu sống đến cuối đời chứ, ở đó mà mơ. "

Hai bạn nhỏ trò chuyện một lúc sau mới cúp điện thoại. Lốp vẫn nhắn tin ầm ầm, cô bấm vào xem thử, hóa ra là thầy Ngô, nhân vật nghìn năm mới lên mạng một lần mà hôm nay lại lên, thầy chỉ gửi vồn vẹn một tệp tin, bấm vào xem, là bảng điểm..

【 Chủ nhiệm - Thầy Ngô:【 Bảng điểm 】

Mọi người trong lớp lập tức nhắn tin than thở.

【 Ủy ban thể dục - Lư Tiêu Hân: Tớ không nhìn nữa! Tớ không nhìn nữa!Tớ không nhìn nữa! 】

【 Thường dân - Mã Hiên: Thầy! Thật ra tụi con chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà! Thầy không thể để ngày mai nói ra sự thật tàn khốc à.】

【 Thường dân - Khương Hạo: Nam nhân dám đối mặt với hiện thực, để tớ xem cho hahaha...Con con con con mẹ nó...Các đồng chí mau vào xem đi, có phải tớ ngủ mơ không... 】

Cả lớp không một ai lên tiếng nữa.

Lặng yên.

Dường như tất cả mọi người đều ngủ quên lúc bấm vào ảnh ấy.

Tôn Miên Miên bèn phải bấm vào xem thử có chuyện gì.

Lúc tệp được phóng đại ngay trước mắt, cô cũng phải ngây ra...

Vị trí đầu tiên, không phải là Quy Tuấn cũng không phải là Trần Cẩm Nguyên, ngạc nhiên hơn... là Sở Phong.

Lúc nhìn kỹ điểm các môn và tổng điểm của anh, Tôn Miên Miên khó lòng nhìn được, cắn răng nói " Sở Phong, tên lừa gạt, khôn kiếp, tra nam, đồ cặn bã, đồ chân gà!!! "

Tác giả có điều muốn nói:

Bé Phong quỳ xuống đất cầu xin sự tha thứ.

Bé Miên Miên khoanh tay đứng yên tại chỗ: Mình giận rồi, cái loại không dỗ được ấy.

Món tuyệt giáp tiếm đu đủ sữa tươi đây các bạn nhé

□

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tôn Miên Miên cầm ly nước trống không, cô đứng lên ra mở cửa, thấy Lý Mộc Ca đang đứng ngoài, cô ấy cầm điện thoại, tay còn lại đưa lên định gõ cửa, kinh ngạc nói " Cậu nhìn tin nhắn thầy Ngô gửi vào group lớp chưa? Tớ đang ngủ mơ hay gì mà thấy Phong thần thi đứng nhất lớp. Chuyện này quá là mơ hồ! "

Tôn Miên Miên mặt không thay đổi gật đầu một cái " Tớ thấy rồi. "

" 737 đó... cái kết quả này, hầu như là đạt điểm tuyệt đối tất cả các môn! "

" Lần này mới là học kỳ 1 thôi đó, tụi mình còn chưa bắt đầu trận chiến thật sự! "

" Mẹ ơi, chỉ có một đêm mà từ học tra thành học thần... Sao làm được hay vậy!!! "

" 737 điểm, quá đáng sợ... "

" Tớ có vài người bạn học ở Nhất Trung và Thực Nghiệm, thành tích cũng rất tốt. Lớp chuyên của bọn họ người được cao nhất cũng chỉ có 725 và 711 điểm. Tớ cảm thấy rất có thể lần này Phong thần không những nhất lớp nhất trường mà còn nhất thành phố đấy! "

Lý Mộc Ca vừa kinh ngạc vừa hưng phấn ngồi chat trong group lớp, lúc ngẩng mặt lên mới phát hiện Tôn Miên Miên có gì không đúng lắm " Cậu bị gì thế? "

Tôn Miên Miên hít sâu một hơi " Không sao hết, tớ đi lấy nước đây. "

Lý Mộc Ca nhìn bóng lưng của cô, cảm thấy cứ kỳ kỳ sao ấy. Cái khí thế ngút trời đó chả giống đi rót nước chút nào, giống đi đánh người hơn ấy.

Bỗng nhiên Lý Mộc Ca " a " một tiếng, hình như cô ấy biết tại sao Tôn Miên Miên lại như vậy rồi. Tất cả mọi người đều nghĩ Sở Phong là một thằng học tra chính hiệu, bao gồm cả Tôn Miên Miên - bạn gái của Sở Phong. Vì thế nên lần thi cuối kỳ này Tôn Miên Miên rất nghiêm túc giúp Sở Phong học, chạy đôn chạy đáo tìm tài liệu... Cuối cùng, cái người được dạy thi tận 737 điểm, hạng nhất toàn trường, còn người dạy chỉ đứng top lớp...

Đây không phải là cú lừa thế kỷ à?

Ai mà không ghen cho được, thi tốt như vậy cơ mà? Tính lại từ hồi thi giữa kỳ đến lúc thi cuối kỳ chưa đến hai tháng rưỡi, làm gì có ai trong thời gian ngắn mà cải thiện điểm số được như vậy.

Nếu nói Sở Phong là Sao Văn Khúc* giáng trần cũng không quá...

* Sao Văn Khúc: mình cũng không biết giải thích sao nhưng nó giống kiểu tướng mệnh, tử vi ấy. Ai có Văn Khúc ở mệnh sẽ có khuôn mặt thanh tú, đẹp. Văn Khúc chỉ sự thông minh, sáng sủa, là người học cao, tài rộng, hiểu biết nhiều.

Đương nhiên vẫn còn một khả năng khác, có thể Sở Phong là người rất thông minh nhưng vì lý do gì đó mà anh phải giấu tài năng của mình đi?

Lý Mộc Ca cảm thấy trường hợp sau có khả quan hơn, nhưng mà, tại sao Sở Phong lại không nói cho bạn gái biết, trơ mắt nhìn bạn gái đôn đáo lo lắng chỉ vì điểm số của bản thân, đây là chơi Tôn Miên Miên một vở rồi.

Nếu sự thật đúng là như vậy thì Lý Mộc Ca rất đồng tình với Tôn Miên Miên, đánh một trận thật đã đời, cái loại bạn trai kiểu này ngựa đòn đây mà!

*

Thứ hai quay về trường, thầy cô sẽ phát điểm và bài tập về nhà.

Lúc Lý Mộc Ca và Tôn Miên Miên đến nơi, hơn một nửa lớp đã đến rồi. Bọn họ ngay cả cặp sách còn không để xuống, cứ thế tụ năm tụ bảy bàn tán vụ " học thần " ngày hôm qua.

" Hồi sáng lúc tớ đang ngồi ăn sáng, mẹ tớ hỏi đã có điểm chưa thế nên tớ đưa điện thoại cho mẹ. Lúc đó mẹ tớ chỉ tên của Phong thần, hỏi đây là ai, nhìn tên lạ quá, chưa bao giờ xuất hiện trong 10 người đầu mà sao lần này đứng nhất, tớ mới nói với mẹ đây là Sở Phong lớp tụi mình, lần trước cậu ấy đứng hạng 756, cái là mẹ tớ không nói được gì trong 5 phút... "

" Tớ cảm thấy mình có mất như mù, thiên tài gần ngay trước mắt mà đến giờ mới biết... "

" Lần trước á, tớ thi chung phòng với Sở Phong, ngồi ngay sau cậu ấy luôn. Lúc thi toán cậu ấy làm có bảy mươi phút là xong hết, không cần kiểm tra lại, cứ thế mà gục xuống bàn ngủ. Lúc đó tớ cứ nghĩ cậu ấy không biết làm ai ngờ người ta không những biết mà còn làm xong cả bài siêu khó trong vòng có nhiều đó thời gian! "

" Mẹ nó, này chắc không phải người mà là quỷ rồi, sợ vl. "

" Chắc Sở Phong của chúng ta bị ai đánh tráo rồi... "

*

Tôn Miên Miên nhìn xuống chỗ của hai người, Sở Phong vẫn chưa đến.

Cô cảm thấy mình thật con mẹ nó ngu quá, chỉ thiếu mức viết cái bảng " tôi rất ngu " treo trên người thôi. Cứ mỗi lần có giờ nghỉ hay thậm chí là hy sinh giấc ngủ của mình để tóm tắt kiến thức lại cho Sở Phong, sợ anh tự ái nên lúc nào cũng dỗ ngọt để anh học.

Kết quả... người ta thi được 737 điểm

Còn mình? Có 596 điểm!

Cứ nghĩ là học tra.

Ai ngờ người ta là học thần đây...

Kanalz: bonus cho các cô nhé:

Học tra: không học gì, học cho có.

Học bá: Chăm học, điểm cao.

Học thần: Không học cái qq gì điểm cũng cao:)

Vứt cặp lên bàn, Tôn Miên Miên vừa mới ngồi xuống thì Khương Hạo liền quay lại với quãng thâm trên đôi mắt " Chuyện gì vậy? Tớ mất ngủ cả đêm, đến giờ đầu vẫn còn ong ong. Nữ thần, anh Phong bị gì vậy? Không lẽ trước khi đi thi bị sét đánh nên thông minh bất ngờ? "

Tôn Miên Miên nhếch mép " Có lẽ cậu ấy bị Sao Văn Khúc nhìn trúng, bám vào người. "

Khương Hạo chưa bao giờ thấy Tôn Miên Miên cười như vậy, cậu ấy rùng mình một cái.

Lúc này, Sở Phong và thầy Ngô, một trước một sau bước vào lớp.

Bị ba mươi chín cặp mắt sáng như đèn pha chia vào người nhưng Sở Phong vẫn rất bình tĩnh, mặt còn buồn ngủ ngáp một cái nữa chứ... Anh đi thẳng về chỗ, nhìn Tôn Miên Miên " Chào buổi sáng. "

Tôn Miên Miên nhìn thẳng thầy Ngô đứng trên bục, không thèm liếc anh một cái nào.

Sở Phong sờ sờ mũi, nghiêm túc ngồi lại, không dám nói nữa.

Thầy Ngô đứng trên bục, nghiêm túc nhìn phiếu điểm sau đó lại nhìn Sở Phong, ông vô cùng cảm động! Ông đã có hai mươi năm đèn sách trong trường nhưng chưa bao giờ gặp trường nào nó như trường hợp này cả, lúc này ông vừa nói chuyện với Sở Phong trong phòng giáo vụ. Trừ ông, thầy hiệu trưởng lẫn thầy hiệu phó đều có mặt đầy đủ.

Không ai nghi ngờ kết quả của Sở Phong cả.

Nói lại nếu bây giờ có ai nghi ngờ cũng chả tìm được bằng chứng gì cho là anh nhìn bài bạn khác cả. Trong phòng thi đó chả có ai giỏi, không có ai có thể giúp Sở Phong gian lận được.

Với lại, kỳ thi lần này được tổ chức toàn thành phố, tính bảo mật của bài thi tương đối cao, giống như bảo mật đề thi trung học phổ thông quốc gia vậy, không thể nói đề bị lộ trước được.

Mọi người đều rất tò mò, làm sao đứa nhỏ này lại thi được 737 điểm! So với hạng nhì toàn thành phố cao hơn tận 10 điểm, khoảng cách rất an toàn, kéo ra một kỷ lục rất khó đạt được đối với các bạn khác.

Nhưng mà Sở Phong cũng không giải thích bất cứ thứ gì, các thầy cô cũng không tiện lắm nếu cứ mặt dày hỏi mãi nên thôi đành cho qua mặc dù rất hiếu kỳ, thầy Quách hiệu trưởng vỗ vai anh " Thôi không sao hết, lần này con thi rất tốt, lần sau cứ tiếp tục phấn đấu nhé. Thầy sẽ gọi điện báo tin cho ông nội con, chắc chắn ông sẽ rất vui. Tất cả mọi người giải tán, ai về lớp nào. "

Thầy Ngô ho khan một tiếng, bắt đầu đọc điểm.

" Lần này độ khó của đề thi trên mức trung bình, bao quát kiến thức của cả học kỳ. Nói tóm lại, thành tích của các con cũng không lệch lắm với dự đoán của thầy. Hôm qua các con nhìn như thế nào thì hôm nay như thế ấy, bạn học Sở Phong lớp chúng ta có tổng thành tích là 737 điểm, đứng đầu trường, đồng thời đứng đầu thành phố. "

Mặc dù đã biết trước nhưng khi được nghe chính miệng thầy Ngô nói ra mọi người vẫn có chút không tin nổi.

Thầy Ngô bỏ bảng điểm xuống, vỗ tay.

Cả lớp yên tĩnh mấy giây, các bạn học sau đó cũng đưa tay lên "bóp bóp" vỗ theo thầy Ngô.

"Anh Phong đệ nhất! Không hổ là Sở Phong, nước đi này quá bá đạo!" Khương Hạo đứng lên vỗ mạnh vào mặt bàn, quay đầu xuống cười nói, vui như cậu ấy mới là người thi được 737 điểm vậy.

Sở Phong vẫn là bộ dáng cà nhõng như mọi ngày, hất cằm "Đương nhiên, chuyện nhỏ thôi."

Tôn Miên Miên vẫn không thèm để ý đến anh chút nào.

Cô muốn tranh thủ làm bài tập về nhà một chút. Thầy cô các môn xuống tay không chút thương xót, mỗi môn đều có một cuốn đề lớn.

Tôn Miên Miên bỏ tất cả vào cặp, kéo khóa lên. Thầy Ngô dặn dò một chút về vấn đề an toàn của kỳ nghỉ sau đó ra khỏi lớp.

Sở Phong nhanh tay kéo dây cặp của cô lại.

"Nghe tớ giải thích đã."

Thế sao không chịu giải thích ngay từ đầu? Bọn họ ngồi cùng bàn, từ thứ hai đến thứ sáu đều gặp nhau, so với người nhà còn gặp nhiều hơn. Thử nói không có cơ hội xem?

Tôn Miên Miên đứng yên, cô không quay đầu lại, chỉ nói "Bây giờ tớ không muốn nói gì với cậu cả."

"Chuyện dài lắm, trước đó tớ chưa sẵn sàng để nói với cậu, tớ biết cậu đang rất giận nhưng mà..." Sở Phong còn chưa nói xong thì điện thoại trong túi đã vang lên, người gọi là Sở Thanh Phong.

Tôn Miên Miên nhân cơ hội, không chút chần chừ gì mà hất mạnh tay ra, nhanh chóng chạy khỏi lớp.

Sở Phong đỡ trán, thờ dãi, buồn bã trả lời điện thoại "Ông nội... ông đang ở cổng trước à? Được rồi, con biết, sẽ ra ngay."

Như thường lệ, ngoài đường kẹt cứng xe đến đưa đón học sinh. Trong cả đồng xe, có một chiếc Maybach 62S bảng số vàng vô cùng nổi bật.

Sở Phong đeo cặp trên vai, hai tay đút vào túi đi đến. Người tài xế mặc đồng phục riêng đeo bao trắng bước xuống, khom người mở cửa cho anh.

Sở Thanh Phong mặc một bộ âu phục xanh đậm, ngồi trong xe híp mắt cười vỗ vai anh "Ôi quả cháu trai của tôi, con giỏi quá."

Lúc nhận được điện thoại của thầy Quách hiệu trưởng, ông lão không nói nên lời, lập tức hoãn tất cả các công việc của buổi chiều chỉ để đích thân đi đón cháu trai.

Ông biết Sở Phong rất thông minh, cũng biết mười năm qua anh sống trong áp lực và sự tự trách, không vui vẻ gì.

Ông không ép buộc anh, ông đợi, đợi một ngày Sở Phong tự mình thoát ra khỏi bóng ma tâm lý.

Không nghĩ ngày này lại đến đột ngột như vậy.

Sở Phong cứ như bị ai nhập vào vậy, chỉ sau một đêm mà tỉnh táo lại.

Ông làm sao không vui được "Buổi tối ông bảo các cô chú về nhà, tổ chức cho con một bữa tiệc ăn mừng nhỏ nhé, thấy thế nào?"

"Sao cũng được ạ." Sở Phong thờ ơ gật đầu một cái. Hai tháng nay, anh quan sát thấy Sở Hâm và Sở Hâm Hồng có khả năng kiềm chế cảm xúc rất tốt, ngón tay của anh nhanh chóng gõ cái gì đó trên màn hình.

Đánh xong một hàng chữ, cân nhắc chút xíu lại xóa đi.

Lại đánh một hàng chữ nữa, cảm thấy không hay lắm, tiếp tục xóa đi.

Cứ lặp lại như vậy mãi nhưng một hồi sau vẫn không thấy bấm gửi đi.

Chiếc xe đi chậm chậm trong dòng xe cộ tấp nập.

Hành vi bất thường của Sở Phong bị Sở Thanh Phong tình ý phát hiện ra, ai lại có thể khiến thằng cháu trai bất cần đời của ông bối rối thế này đây?

Sở Thanh Phong bèn thử hỏi khéo xem là ai "Con nhắn tin cho ai vậy? Bạn học à?"

Sở Phong dạ một tiếng.

"Bạn học nữ?"

Sở Phong soạn xong tin nhắn, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt long lanh lấp lánh của ông nội mình, gật đầu một cái "Đúng rồi ạ, bạn gái, con lỡ chọc cho bạn ấy giận rồi, bây giờ đang đau đầu không biết phải dỗ như nào. "

Thật sự là bạn gái kìa!

Mặc dù nét mặt Sở Thanh Phong không thay đổi nhưng trong lòng đã gợn sóng rồi. Hai năm trước, ông sợ Sở Phong chơi với đám bạn kia học theo thói xấu nên phải người theo dõi. Kết quả là Sở Phong có chơi thân với đám người kia ra sao, lẫn lộn cỡ nào cũng giữ mình cực kỳ trong sạch, không đụng đến một cô gái nào, dù chỉ là một ngón tay.

Ông cứ nghĩ rằng cháu trai nhà mình còn ngây thơ trong sáng, dậy thì muộn, chưa hiểu chuyện trai gái.

Ai ngờ hôm nay lại bảo có bạn gái!?

Sở Thanh Phong là người có suy nghĩ hiện đại, cháu trai nhà ông đang trong tuổi dậy thì nổi loạn, dĩ nhiên sẽ hứng thú với chuyện tình cảm nam nữ. Ông không phản đối, ông chỉ tò mò bạn nữ nào có thể làm tăng bằng nghìn năm này tan chảy.

Dựa vào trực giác, Sở Thanh Phong cảm thấy sự thay đổi của cháu trai mình không thể thoát khỏi liên can với cô gái kia, ông không nhịn được hỏi " Cô gái kia là ai? Học lớp mấy? Gia đình có mấy người?... "

Sở Phong cắt lời ông " Ông nội, ông hỏi về gia đình người ta làm gì. Con thích cô ấy thì liên quan gì đến bố mẹ cô ấy. "

Lúc anh nhắc về Tôn Miên Miên, đôi mắt không thể giấu đi tia dịu dàng.

Sở Thanh Phong dĩ nhiên nhìn thấy " Được rồi, ông không hỏi nữa. Con gái thường rất nhạy cảm, dễ nổi giận, bản thân là đàn ông con phải nhường nhịn, bao dung người ta. Nếu con tính toán với người mà con thích, thắng cũng chẳng vinh dự gì, ngược lại sẽ làm người ta cảm thấy con là người hẹp hòi. "

Sở Phong nhướn mày " Ông nội, ông không phản đối ạ? "

Sở Thanh Phong đưa tay cốc vào đầu Sở Phong " Con xem ông là ông già cổ lỗ sĩ đấy à? Ông luôn hy vọng mọi điều tốt đẹp sẽ đến với con, con phải thật hạnh phúc chứ. "

Cùng lúc đó, Tôn Miên Miên cũng ngồi trên xe về nhà. Cô cầm điện thoại đang mở ứng dụng QQ, cô đang mở giao diện nhắn tin của mình với Sở Phong, thấy dòng " đang soạn tin " cứ hiện lên hiện xuống.

Đôi môi đang mím chặt của cô từ từ buông lỏng xuống.

Tác giả có điều muốn nói: Quyết tâm là một con người ngọt ngào, nói không với sân si thì tôi sẽ không đưa tình tiết ngược tâm máu chó như gia đình ngăn cấm, trường bối ngăn cấm khiến hai bạn nhỏ phải chia cắt, mười năm sau mới được gặp lại, bla bla... Loại tình tiết này tuyệt đối sẽ không xuất hiện!

Kanalz: Tôi tin là các nàng chưa ngủ =))))

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Edit: Kanalz

Trong phòng khách rộng lớn của Sở gia, Sở Thanh Phong đang ngồi nói chuyện cùng Tống Trí Viễn, giọng ông lão tràn đầy kiêu hãnh và tự hào " 737 điểm, đứng đầu toàn thành phố. Lúc thầy Quách gọi điện báo tin, tôi rất kinh ngạc. Đứa nhỏ này hồi còn bé rất thông minh, không ủng hộ công tôi vẫn tin tưởng đợi nó, chỉ cần nó cố gắng, không việc gì có thể làm khó được nó.

Tống Trí Viễn haha cười nói " Hồ phụ vô khuyến tử*, thằng bé giống hệt Hâm Thao, con còn nhớ hồi bé Hâm Thao thi gì cũng toàn đứng hạng nhất. "

* Tớ search nhưng không có nghĩa sát, đại loại là nói Sở Phong đúng là em của Sở Hâm Thao, Hâm Thao giỏi thì Sở Phong cũng vậy.

Sở Thanh Phong gật đầu, nói " Đúng rồi, thằng bé Hâm Thao... "

Sở Phong lười biếng ngồi dựa vào ghế sofa, anh nhìn sắc mặt đen thui của Sở Hâm, nhếch miệng cười.

Hiếm khi thấy ông lão vui như vậy, gặp ai cũng phải khen Sở Phong một hai câu. Ngoại trừ Sở Hâm Hồng, vợ chồng Sở Hâm, đến cả mẹ của Điền Bá cũng không tha.

Khó khăn lắm Sở Hâm mới đợi được đến lúc Sở Thanh Phong nhắc đến con trai mình, ông ta nhanh chóng bế Sở Úc đang bò cách đó không xa trở về thăm, trên tay cầm đồ chơi dụ thẳng bé nằm im.

Sở Thanh Phong nhìn đứa cháu trai lười biếng nằm ườn trên thảm, miệng chảy nước bọt, đôi tay trắng trẻo mềm mại đang nghịch hoa văn của cái thảm, quay qua cười nói với Sở Phong " Hai đứa đúng là anh em, trẻ con khi nhỏ hở ra là bò mà hai đứa đứa nào cũng lười bò như nhau. "

Sở Hâm "... "

Tổng Trì Viễn buồn cười nhìn Sở Hâm, báo cáo kết quả giám định DNA đã có rồi, quả nhiên Sở Úc là con trai của Tần Bác Minh. Không biết một ngày nào đó Sở Hâm phát hiện thằng bé không phải con trai ruột của mình sẽ có biểu hiện gì, sau đó lại sốc một lần nữa khi biết đối tượng cảm sùng của vợ mình lại là cháu trai của mình.

Bị chị ruột, cháu trai cùng người vợ chung chăn chung gối phản bội, lại còn kết hợp lừa mình lâu như thế, khẳng định sẽ phát điên lên.

Cả một đại gia đình đầy rẫy mưu mô cùng nhau ngồi ăn một bữa cơm, sau khi tiễn Tổng Trì Viễn về, Sở Phong đi thẳng ra gara để xe.

*

Tôn Á Vân là người phụ nữ rất tâm lý, hiểu rõ cảm giác của hai cô công chúa nhà mình. Lúc Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca được nghỉ đông, bà không giống những người khác đăng ký một đồng lớp học thêm mà ngược lại dẫn hai cô đi mua sắm, Spa, đi bơi,... Chăm ngôn của bà là học hành phải đi đôi với vui chơi, phải thư giãn thả lỏng đầu óc mới có thể học tập tốt được.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, sau khi đón hai chị em, ba người lái xe đi thẳng ra khu nghỉ dưỡng suối nước nóng ở ngoại ô thành phố.

Khu nghỉ dưỡng năm sao có bốn bể xung quanh đều là núi và nước, tính cả khu vui chơi thì thiết kế tổng thể rất lớn. Resort có cả chục bể suối nước nóng lớn nhỏ, trong nhà hay ngoài trời đều có, sương mù mờ mờ ảo ảo bay khắp nơi, cứ như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Cần nhắc đến thân phận của Tôn Miên Miên, sợ cô bị người khác phát hiện. Tôn Á Vân đặt riêng một ngôi nhà hai tầng có bể tắm. Nếu đứng ở ban công đẩy cửa sổ ra, trước mặt là núi non thơ mộng hùng vĩ.

Lý Mộc Ca và Tôn Miên Miên chơi rất vui, nếu không phải Tôn Á Vân sợ hai người ngâm mình lâu quá bị đau đầu thì cả hai chẳng có ai muốn ra.

Buổi tối, sau khi tắm rửa sửa soạn xong, Tôn Miên Miên mặc bộ đồ ngủ, thất thần ngồi trên giường. Buổi sáng lúc vào QQ, cô thấy Sở Phong cứ soạn tin rồi lại xóa đi, cô lập tức mềm lòng. Nhưng đợi cả ngày nay rồi mà chả thấy anh nhắn tin hay gọi cho cô một cuộc nào, Tôn Miên Miên có hơi giận rồi đấy.

Cái người này!

Cô tức giận ôm cái gối cắn mạnh, tưởng tượng như đang cắn ai đó.

Lúc này, điện thoại để trên bàn bỗng rung lên, trong căn phòng yên tĩnh thì tiếng " ting " phát ra cực kỳ rõ ràng.

Tôn Miên Miên vút cái gối qua một bên, nhào qua cầm điện thoại lên.

Là một tin nhắn ngắn, chỉ có ba chữ 【 Ra ban công 】

Cộc lốc, đến dấu chấm câu còn không có.

Tôn Miên Miên ngậy người nhìn điện thoại, sợ sệt bước xuống giường, đi đến ban công. Cô cẩn môi từ từ kéo rèm cửa ra, cách tấm cửa kính, Sở Phong đứng đó.

Nếu như anh không nhắn tin qua thì chắc chắn cô đã hét toáng lên rồi, tự nhiên có người đứng thù lù ngoài cửa như vậy ai mà không sợ chứ.

Nén sự ngạc nhiên trong lòng xuống, Tôn Miên Miên mở khóa kéo cửa ra.

Sở Phong nhanh chóng lách người đi vào, tay trái đang giấu sau lưng cầm một bó hoa hồng vàng nhỏ. Khá bắt mắt lắm, chỉ có vài bông nhưng cũng đủ làm người ta chú ý.

" Xin lỗi cậu. " Anh nói

Hơi lạnh trên người anh làm cô rùng mình, mặc dù mùa đông sắp qua, thời tiết đang dần dần ấm lại nhưng đầu xuân vẫn hơi ẩm. Mới vừa mở cửa ra thì gió lạnh đã ủa vào làm cô run cầm cập lên.

Cô im lặng nhận lấy bó hoa, rũ mi nhỏ giọng hỏi " Sao cậu biết tớ ở đây hay vậy? "

" Không phải buổi chiều cậu vừa đăng ảnh lên Weibo à? Hơn nữa khách sạn này là do một người bạn của bác tớ quản lý, hỏi một chút là biết ngay ấy mà. "

Giọng nói của Sở Phong nhỏ nhẹ mang theo một chút ủy khuất, là một con thanh khổng, làm sao cô chịu được!!!

" Làm sao cậu trèo lên được? Có biết đây là tầng hai không? Thấp nhất cũng phải 6m đấy! "

Tôn Miên Miên vừa lo lắng vừa tức giận.

Người này đã đầu quyền anh, đua xe không nói, bây giờ còn muốn làm superman vượt nóc băng tường à!?

" Tớ muốn gặp cậu, muốn xin lỗi cậu, giải thích với cậu. "

Sở Phong chậm rãi nâng tay lên định xoa đầu Tôn Miên Miên nhưng lại bị cô quay đầu qua một bên né tránh, gương mặt trùng anh như con mèo nhỏ xù lông.

" Tại sao bây giờ cậu mới chịu giải thích? Lúc trước khi đến kỳ thi có nhiều thời gian như vậy sao cậu không nói? Cậu ngồi nhìn tớ ngày đêm đắm đuối vào ôn tập cho cậu, có phải cậu cảm thấy chơi đùa tớ như vậy rất vui không? "

Tôn Á Văn và Lý Mộc Ca ở ngay phòng bên cạnh, cô không dám nói lớn tiếng, chỉ có thể hạ giọng chất vấn anh, trong giọng nói có chút tức giận.

Mặc dù tính Tôn Miên Miên rất lạnh, cô có thể bỏ qua mọi lỗi nhỏ của mọi người nhưng không có nghĩa là cô không biết giận. Ngược lại, bình thường cô không giận vậy thôi chứ đã đến lúc giận thật rồi sẽ rất khó đỡ.

Sở Phong xoa xoa lỗ tai của cô, mím môi, trầm giọng nói " Tớ không dám nói. "

" Cậu sợ nói ra rồi tớ sẽ nhào vào đánh chết cậu à? "

Sở Phong lắc đầu " Lần này là lỗi của tớ, cậu có thể đánh tớ, mắng tớ, làm gì cũng được. Tớ chỉ sợ nói ra rồi cậu sẽ bỏ rơi tớ mà chạy mất, không cần tớ nữa. "

Tôn Miên Miên giật mình.

Sở Phong cúi đầu xuống " Từ lúc bố mẹ và anh trai tớ xảy ra chuyện, trong vòng mười năm qua tớ luôn suy nghĩ, nếu lúc đó tớ không um sùm đòi họ về đón sinh nhật thì có lẽ mọi chuyện đã khác, tai nạn sẽ không xảy ra, bọn họ vẫn sẽ còn sống... Nhưng đáng tiếc trên đời không tồn tại hai chữ " nếu như ", không có thuốc hồi hận. Bọn họ đã không còn trên thế giới này chỉ vì một cuộc gọi mê neo của tớ thì làm sao tớ - một thằng thủ phạm hại chết bọn họ lại có thể tiếp tục sống thanh thản, hưởng thụ được chứ. "

Tôn Miên Miên hiểu nỗi đau của anh.

Giọng nói của Sở Phong lạnh như băng đâm thẳng vào trái tim cô.

Không ngờ, sự thật bị che giấu lại là vết thương được anh chôn cất trong lòng bấy lâu nay, có phải hay không lần này cô lại đâm vào, khiến nó rỉ máu. Bỗng nhiên cô rất đau lòng, vội vàng nâng tay che miệng anh lại " Được rồi được rồi, tớ không giận, không giận nữa, cậu đừng nói. "

Sở Phong ngẩng đầu lên nhìn cô toét miệng cười. Lần này Tôn Miên Miên không ngại ngần gì nữa, cô lấy tay anh áp vào mặt mình.

Kanalz: Anh nhà có chiều khổ nhục kể ghê quá các nàng ơi =))))))

Con mèo xù lông lúc này đã nguôi giận, bây giờ nó đang tìm kiếm sự an ủi từ anh.

Một tay của mèo con cầm hoa, tay còn lại kéo tay của Sở Phong xuống, quay đầu sang một bên hôn nhẹ vào lòng bàn tay anh.

Động tác này của cô khiến tảng băng trong lòng Sở Phong vỡ vụn, anh bật cười.

" Tớ đã sống trong bóng tối cho đến khi gặp được cậu. " Anh nói.

" Cậu xinh đẹp giỏi giang như vậy, với ánh hào quang chỉ có riêng ở cậu làm cho cả triệu người thích cậu, ví dụ như Quy Tuấn. "

" Lúc cậu thảo luận, hỏi bài cậu ấy, nói chuyện, tươi cười với cậu ấy, tớ sẽ ghen, tớ không vui. "

Sở Phong áp tay vào khuôn mặt mịn màng của cô gái nhỏ " Tớ muốn cậu chỉ nhìn mỗi tớ, duy nhất tớ thôi, không phải là tớ thì không ai được ngắm nhìn vẻ ngoài yếu đuối của cậu. Tớ muốn nói cho cậu biết rằng, tớ không phải là một đứa học dốt, tớ có thể giải tất cả những đề khó hộ cậu, cho nên, cậu không cần hỏi bài ai hết, cũng không cần cười với ai ngoài tớ hết. "

Vừa nói, anh vừa cười tự giễu " Nhưng mà tớ đã mang về ngoài học tra mười năm nay rồi, chắc chẳng có ai tin tớ có thể trở thành người đứng đầu đâu. "

Tôn Miên Miên chủ động đang tay nhào vào lồng ngực Sở Phong.

Quanh quần nơi chớp mũi là mùi gỗ tuyết tùng thân thuộc.

Cô khịt mũi, hốc mắt uơn ướt.

Tiếng tim đập của chàng trai ấy qua lớp áo mỏng vẫn vững vàng bên tai, từng chút, từng chút một. Trong nháy mắt, Tôn Miên Miên cảm thấy tim của cả hai đang đập chung một nhịp.

Bịch bịch bịch...

Rất chặt chẽ khăng khít.

Tiếng cười trầm thấp của Sở Phong vang lên trên đỉnh đầu, giọng nói trầm lặng yên ổn "Đau lòng cho tớ à? "

Tôn Miên Miên gật đầu " Hừ, đau lòng cho cậu đấy. "

Sở Phong vẫn cười " Thật à? "

Tôn Miên Miên " Giả đấy. "

Làm sao có thể không đau lòng được.

Cô biết gia đình của anh không được yên ổn, biết anh phải chịu đựng rất nhiều thứ nhưng cô không biết anh kiên cường chịu đựng những thứ ấy nhiều như nào.

Chàng thiếu niên năm mười bảy tuổi có thể vì một trận đấu bóng rổ mà nhiệt huyết sôi trào, có thể vì vài ván game mà thức cả đêm, học sống học chết chỉ để vào được một ngôi trường tốt.

Nhưng Sở Phong không như vậy.

Tôn Miên Miên từng cho rằng Sở Phong là người không sợ trời, không sợ đất, khoe khoang lại kiêu ngạo, cả người tỏa hào quang chói mắt. Nhưng hóa ra, bên trong lớp vẻ ngoài vững chắc ấy lại là một tâm hồn đầy hối hận, khổ sở, như con thú bị nhốt vào lồng, vùng vẫy trong vô vọng. Đồng thời còn phải kiên cường, tự mình đối phó với những chiêu trò, âm mưu đầy thủ đoạn của chính người cô, người chủ ruột thịt của mình.

Cô không sợ sự chiếm hữu của anh, thậm chí còn có chút thích thú đối với cảm giác ấy nữa.

Chắc mình bị điên rồi.

Karalz: Chị không bị điên mà chị bị M nặng chị oi ==))

Cô khịt mũi, đưa tay lên lau khôe mắt đỏ hoe, véo eo anh một cái " Nếu sau này còn lừa tớ nữa thì tớ đánh chết cậu đấy. "

Sở Phong bị đau hít sâu một hơi, giọng nói trầm thấp biến thái thủ thi vào tai cô " Thật ra thì, tớ thích cậu véo chỗ khác hơn. "

Tôn Miên Miên ngẩn ra, mất một lúc lâu sau cô mới hiểu ý của Sở Phong, cô thẹn thùng, nâng đầu gối định đá lên.

Sở Phong nhanh tay lẹ mắt né sang một bên " Bạn gái, có những chỗ không thể tùy tiện đá như vậy đâu, đá hỏng rồi tương lai người khổ chỉ có cậu thôi. "

Tôn Miên Miên cảm thấy mặt mình như cái ấm trà rồi, cả người nóng bừng bừng. Cô cuộn tròn bàn tay nhỏ nhắn thành cái nắm đấm, đập anh một cái.

Sở Phong đứng im cho Tôn Miên Miên đánh mấy cái hả giận, anh bước chân lên ép cô lùi về sau hai bước. Ngay lúc lưng cô sắp đụng vào bức tường thì anh đưa tay lót vào sau.

Sau đó, Sở Phong đưa chân chặn cô lại, hai tay giữ chặt lưng cô.

Giữa nam và nữ dĩ nhiên sẽ có chênh lệch về sức lực, huống chi Sở Phong còn đi đánh quyền anh, luyện tập sức khỏe từ lúc còn nhỏ xíu. Anh chỉ cần dùng một chút lực đã có thể ép chặt Tôn Miên Miên vào tường.

Đèn tường màu vàng nhạt chiếu vào đôi mắt đào hoa đẹp của anh, như những ngôi sao nhỏ lấp lánh.

" Bạn gái oi, tớ muốn hôn cậu quá. "

Tôn Miên Miên cũng muốn.

Chưa đợi cô kịp trả lời thì anh đã áp môi mình xuống môi cô.

Căn bản thì anh chỉ định thông báo cho cô biết trước chuẩn bị tinh thần thôi chứ giờ cô có trả lời không muốn cũng sẽ bị ép hôn...

Nhưng làm sao bây giờ, cô thích anh quá!

Anh làm gì cũng thích!

Cô không giãy giụa, ngoan ngoãn đứng yên cho anh hôn.

Cảm giác được sự phối hợp của Tôn Miên Miên, động tác của Sở Phong ngày càng bá đạo, vừa bá đạo lại vừa ôn nhu.

Cô gái nhỏ của anh ở đó, luôn nghe theo anh, phối hợp với anh, đặt cảm giác của anh lên trên hết.

Trên thế gian mờ mịt này, hàng vạn người bước qua anh nhưng chỉ có cô dừng lại, đưa tay ra, nhìn anh mỉm cười.

Cô nhìn thấy sự yếu đuối, vô lý của anh, thấy anh cố chấp, tâm tình u ám nhưng cô vẫn ở đó đưa tay về phía anh. Dùng sự dịu dàng của mình để xua tan bóng tối trong anh, từ từ dẫn dắt anh ra ánh sáng.

Làm sao lại có người đáng yêu như vậy chứ!

Người như vậy lại là bạn gái của anh!

Như vậy là quá đủ rồi.

Tác giả có điều muốn nói: Chương tiếp sẽ là màn bé Phong nhà chúng ta Vs với cô Tôn Á Vân. Chính thức gặp phụ huynh. (#^. ^#)

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Kanalz

Mấy bạn xem anh nhà dẻo mềm gây ấn tượng với cô vợ này =)))

Tôn Miên Miên thấp thỏm mở khóa cửa, cô thò đầu ra ngoài quan sát hai bên.

Đã mười rưỡi rồi, cả nhà đều rất yên tĩnh không một tiếng động, có lẽ Tôn Á Vân và Lý Mộc Ca chơi cả ngày mệt nên đã ngủ trước rồi.

Sở Phong đứng sau lưng nhìn Tôn Miên Miên cười, anh bắt chước hành động của cô, nhìn đông nhìn tây sau đó chỉ về một hướng, nhỏ giọng thì thầm vào tai cô "Hợp thổ hợp thổ, theo tớ thấy thì hướng ba giờ và chín giờ khá an toàn đấy. "

Tôn Miên Miên lườm anh một cái.

Cô như vậy là vì ai hả?

Nửa đêm nửa hôm đột nhiên có một thằng con trai từ trong phòng cô bước ra, không chỉ thế mà còn lên vào bằng cách trèo cửa sổ. Bị Lý Mộc Ca phát hiện còn không sao chứ xui bị Tôn Á Vân phát hiện thì cô biết giải thích như nào.

Không lẽ lại nói: Cô, con không cố ý giấu giếm trai trong phòng đâu nhưng cậu ấy là bạn trai của con nên chịu thôi.

Sau đó ấn tượng của Tôn Á Vân về Sở Phong sẽ bị trừ thành số âm vô cực, nói không chừng bà ấy lại cầm dép phang thẳng vào đầu đuôi anh đi đấy chứ.

Tôn Miên Miên hít sâu một hơi, rón rén đi sát vào tường, lấy tay trái ngoắc ngoắc ý bảo anh đi theo.

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép gây ra tiếng động thì chắc Sở Phong đã bật cười ngả nghiêng.

Anh phối hợp ngoan ngoãn theo sau cô, hai người họ ra khỏi phòng ngủ bước xuống lầu, từ phòng khách ra cửa. Anh đưa tay lên rất tự nhiên mà vén

mái tóc dài hơi rối của cô ra " Bộ đồ ngủ rất đẹp. "

Y hệt như tưởng tượng của anh vào lần trước, váy ngủ màu trắng bằng lụa, viền áo và cổ được thêu bằng ren tinh xảo, chiếc váy vừa dài đến bắp chân.

Vừa ngây thơ vừa quyến rũ.

Cảm giác được ánh mắt rực lửa của Sở Phong đang nhìn chằm chằm vào mình, Tôn Miên Miên có hơi ngại, đầu ngón chân của cô co quắp trong chiếc dép bông mềm mại.

Cô đặt hai tay lên bụng Sở Phong, đẩy anh ra ngoài.

Sở Phong đứng ngoài cửa, tay của Tôn Miên Miên cầm tay nắm cửa, cô chớp chớp đôi mắt to tròn, vẫy tay với anh " Cậu mau về đi. "

Đã khuya rồi, Sở Phong không định lái xe cả đêm về thành phố thế nên anh cũng đặt một phòng ở đây.

Anh gật đầu một cái, định mở miệng trả lời thì nghe thấy giọng của một người phụ nữ tầm tuổi trung niên từ trên lầu truyền xuống " Miên Miên, con đang nói chuyện với ai vậy? "

Tôn Miên Miên giật mình, cô không suy nghĩ gì vội vàng đóng cánh cửa lại.

" Rầm " một cái, cánh cửa đóng lại ngay trước mặt Sở Phong.

Tôn Á Vân cầm ly nước từ trên lầu bước xuống, bà đang khoác chiếc áo lông dê bên ngoài bộ đồ ngủ " Ai vậy con? "

Tôn Miên Miên xoay người, cô đi lại chỗ Tôn Á Vân, ôm lấy cánh tay bà " Là nhân viên phục vụ ạ, người ta gõ cửa bảo có người phản ánh phòng không có nước nóng, con nghĩ chắc chú ấy nhầm phòng rồi, chúng ta không báo hỏng gì cả. Sao cô còn chưa ngủ ạ? "

Tôn Á Vân không nghi ngờ gì " Thật ra cô ngủ rồi nhưng cổ họng khô khô, có lẽ là đồ ăn buổi tối hơi mặn, cô xuống lấy nước. Còn con? Sao con chưa ngủ đi? "

" Con định xem TV một lát nhưng ai ngờ vừa xuống đã nghe thấy tiếng chuông cửa "

" Vậy à, con đừng xem muộn quá nhé, đi ngủ sớm một chút. Con gái mà thức khuya da sẽ bị xấu, dễ nổi mụn lắm đấy. "

" Con biết rồi ạ, cô ngủ ngon nhé. "

Nhìn Tôn Á Vân đi lên lầu, Tôn Miên Miên thở phào nhẹ nhõm.

Aaaaaaa, cô không còn là một đứa trẻ ngoan không biết nói dối nữa rồi!!!

*

Sáng hôm sau, Tôn Miên Miên bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô úp mặt vào cái gối, mơ mơ màng màng cầm điện thoại lên liếc qua một chút " Sao cậu dậy sớm thế. "

Đây là lần đầu tiên Sở Phong được nghe giọng cô lúc cô vừa ngủ dậy.

Nhẹ nhàng, khàn khàn, đa số là giọng mũi, cứ như tiếng mèo con nhỏ kêu ầy.

Anh cười " Bạn gái, đi ăn sáng chung nhé? "

Tôn Miên Miên cầm điện thoại, mở mắt ngồi dậy, kéo dài giọng " Được... nha "

Khách sạn có buffet miễn phí vào buổi sáng, tự nhiên có đồ miễn phí ai ngu mà không ăn. Cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sửa soạn một chút. Lúc vừa mở cửa ra vừa vận gặp Tôn Á Vân đứng ngoài.

Đầu óc dần dần của Tôn Miên Miên cuối cùng cũng nhớ ra, cô đến đây cùng cô và một người em họ chứ không phải đi hẹn hò riêng với Sở Phong!

Bởi vì là ngày trong tuần nên khách sạn không có nhiều khách lắm, dĩ nhiên phòng ăn cũng vậy. Tuy nhiên bữa sáng vẫn rất phong phú, món khô món nước, đồ ăn Trung Quốc và đồ ăn nước ngoài, các loại nước trái cây đều có đủ.

Trước khi Tôn Miên Miên đi lấy thức ăn, cô nhắn tin cho Sở Phong 【Tớ đến chung với cô đó nha.】

Sở Phong 【 Ừ, không sao hết.】

Bụng đã thức ăn, hai cô cháu tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Vừa mới ăn được vài miếng thì có một giọng nói nhẹ nhàng lịch sự từ trên đỉnh đầu truyền xuống " Cô Lý."

Tôn Á Vân ngược đầu lên, nhìn thấy nhị thiếu của Sở gia có hơi sững sờ một chút.

Sở Phong vẫn cúi người lễ phép " Chào buổi sáng cô Lý, trùng hợp quá ạ. "

Anh không nhìn Tôn Miên Miên, tầm mắt đặt hết vào người Tôn Á Vân.

Tôn Á Vân hơi ngạc nhiên, bình thường Lý gia và Sở gia rất ít hợp tác về chuyện làm ăn nên bà cũng không thân quen với Sở Phong lắm, trong ấn tượng của bà thì Sở Phong chính là đứa cháu được Sở gia nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. A, không đúng, tiểu thiếu gia này là bạn cùng bàn với Miên Miên nhà bà, nhớ lần họp phụ huynh trước bà còn ngồi cạnh Điền Bá - quản gia của Sở gia.

" Sở... " Tôn Á Vân có hơi luống cuống, bà không biết phải xưng hô như thế nào cho đúng, kêu hẳn tên người ta thì có chút vô duyên, gọi là Sở Nhị thiếu gia thì giống như đang nhỉnh hót.

Sở Phong hiểu ý liền tiếp lời " Cô Lý, gọi con Tiểu Phong là được rồi ạ, ở nhà ai cũng kêu con như vậy hết. "

" Tiểu Phong, con cũng đến tắm suối nước nóng à? " Không biết tại sao nhưng Tôn Á Vân cảm thấy không đúng lắm, gọi như vậy quá thân cận đi?

" Đúng ạ, tối hôm qua con đến đây một mình. " Sở Phong trả lời.

Là một người mẹ, Tôn Á Vân nghiêm túc suy nghĩ về hoàn cảnh của Sở Phong. Thật đáng thương, bố mẹ cùng anh cả đều mất sớm, ông nội tuổi tác đã lớn rồi nên chỉ có thể đến suối nước nóng một mình.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt bà trở nên chân thành hơn rất nhiều " Con có muốn ngồi ăn sáng chung với tụi cô không? Đừng có ngại, dù sao thì con và Miên Miên cũng là bạn cùng bàn mà. "

Sở Phong " bèn " đặt đĩa thức ăn xuống bàn, nói một câu " A, vậy con không khách sáo nữa ạ. ", sau đó kéo ghế ra ngồi xuống.

Ngày hôm qua Lý Mộc Ca đã kể vụ Sở Phong từ một đứa học tra thành học thần, một phát liền thi đứng đầu thành phố cho Tôn Á Vân nghe.

" Cô nghe nói hồi cuối kỳ con thi rất tốt, chắc ông ở nhà vui lắm đúng không. "

" Đúng rồi ạ, hôm qua ông còn tổ chức cho con buổi tiệc ăn mừng đấy. "

" Con ngồi cạnh Miên Miên nhà cô, sau này có gì khó khăn thì con nhớ giúp đỡ con bé nhé. "

Lúc này Sở Phong mới dám quang minh chính đại nhìn thẳng vào Tôn Miên Miên đang ngồi đối diện, cô cúi thấp đầu ăn sáng " Vâng, dĩ nhiên rồi ạ, bạn cùng bàn tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau chứ. "

Nói đến đây, anh khẽ dùng chân đá nhẹ vào đầu gối của cô.

Tôn Miên Miên dừng lại một chút, mặt không thay đổi thò tay xuống dưới bàn véo anh một cái.

Sở Phong khẽ " a " một tiếng, thấy Tôn Á Vân nhìn qua, anh thay đổi 360 độ, nghiêm mặt giải thích " Con cắn vào lưỡi ạ. "

" Con ăn từ từ thôi, không cần vội. " Tôn Á Vân nhìn vào đĩa thức ăn của anh " Aida, con là con trai đang tuổi ăn tuổi lớn mà sao ăn ít thế, ăn nhiều lên một chút. "

Sở Phong nở nụ cười " Bình thường con ăn cũng rất nhiều nhưng tại hôm qua ngủ hơi muộn, sáng nay dậy sớm nên không có cảm giác ngon miệng ấy ạ. "

Tôn Á Vân nghĩ Sở Phong đến muộn, tắm suối nước nóng đến khuya nên cũng không hỏi gì nữa, bà quay đầu qua Tôn Miên Miên " Miên Miên, con muốn ăn trái cây gì? Để cô đi lấy luôn cho. "

Tôn Miên Miên còn chưa kịp lên tiếng thì Sở Phong đã đứng dậy " Hai người muốn ăn gì để con đi lấy luôn cho. "

Tôn Á Vân vẫn còn hơi khách khí với anh " Thôi không cần đâu, con ngồi ăn đi kéo thức ăn nguội hết không ngon đâu. "

" Không sao, được phục vụ các quý cô là vinh hạnh của con. " Sở Phong vô cùng thành khẩn mà nói.

Đi đến chỗ để trái cây, Tôn Á Vân đặt đĩa xuống, nhỏ giọng nói " Đứa nhỏ này chả có đáng vẻ kiêu ngạo phách lối của một thiếu gia chút nào cả. Miên Miên, ở trường nó có như này không? "

" Vâng ạ, bình thường cậu ấy ở trường cũng rất hòa đồng, nói chung là bình dị gần gũi được với bạn bè. "

" Vậy thì rất hiếm có ai được như cậu ấy đấy, lễ phép, lịch sự, nhã nhặn, học hành cũng giỏi nữa chứ. Không thể cứ ngồi ở nhà nghe đồn, phải ra tiếp xúc thật mới biết được. Mặc dù thời buổi bây giờ ai ra ngoài cũng phải đeo bộ mặt giả tạo gây ấn tượng với người khác nhưng trong thâm tâm vẫn là tính cách thật, người biết nhìn sẽ nhìn ra được. Nói chung cô khá hài lòng với cậu bé này đấy. "

Thật ra trong lòng Tôn Miên Miên rất chắc chắn Sở Phong có bản lĩnh này, lúc anh cố tình thể hiện mọi thứ hoàn hảo thì không ai có thể từ chối cả. Vừa

đẹp trai vừa học giỏi, thân hình cao ráo mạnh mẽ, quá tốt rồi còn gì.

Quả là một cậu bé đầy mưu mô.

Chỉ sau một buổi ăn sáng thôi mà Sở Phong đã có thể trò chuyện vui vẻ cùng Tôn Á Văn. Một người là " Tiểu Phong ", một người là " Cô Tôn ", giọng điệu nghe hết phần thân thiết, cứ như đã quen nhau lâu lắm rồi ấy.

Khu nghỉ dưỡng cách thành phố hơn một giờ đường đi nên sau khi ăn cơm trưa xong ba người bọn liền chuẩn bị đồ đạc đi về. Nhắn tin báo cho Sở Phong xong Tôn Miên Miên cũng đi thu dọn đồ đạc.

Người ngủ đến trưa mới chịu dậy - Lý Mộc Ca thông thả gặm trái táo đi vào, tay cầm cục sạc điện thoại " Trả cậu nè. "

Tôn Miên Miên nhận lấy nhét vào túi xách " Hôm qua cậu chơi đến mấy giờ mới chịu ngủ vậy? "

" Cũng không quá muộn, từ lúc được nghỉ tớ cảm thấy thần kinh căng thẳng được thả lỏng không ít, tớ nghĩ tớ có thể ngủ 20 tiếng một ngày đấy. Hey, hoa này đâu ra đây? " Lý Mộc Ca đảo mắt qua thấy mấy bông hồng màu vàng được Tôn Miên Miên cắm trong ly thủy tinh.

Chưa đợi Tôn Miên Miên liên tiếng thì Lý Mộc Ca đã " ồ " một tiếng thật thâm thúy " Chẳng trách mẹ kể hồi sáng đi ăn sáng đụng phải Phong thần, hóa ra là người ta vượt ngàn dặm xa xôi đến đây xin lỗi cậu. "

Tôn Miên Miên đỏ mặt, cô đẩy nhẹ vào vai Lý Mộc Ca.

Lý Mộc Ca cười hi hi nói " Chị họ của em ơi, sao em cảm thấy chị bị Phong thần nhai nuốt không còn một miếng xương vậy. Người ta mới vừa xin lỗi đã ngay lập tức tha thứ, chắc chắc cái này quá mất giá rồi. Đáng lẽ cậu phải để Phong thần chạy theo xin lỗi " vợ " mấy ngày liên tục chứ. "

Tôn Miên Miên nhéo lỗ mũi cô em họ tinh ranh của mình " Cậu xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá rồi đấy, miễn cậu ấy không chạm vào giới hạn của tớ, biết hối lỗi thì tớ tha thôi. "

" Hừ, đó là cậu chiều Phong thần quá thôi. " Lý Mộc Ca ném lời tào vào thùng rác, đi ra cửa " Chắc chắn đúng là tình yêu tuổi trẻ mà, mệt mỏi quá đi mất. Khi nào tớ mới có bạn trai để không bị đồng câu lương của các cậu tra tấn đây! "

Lúc trả phòng, bọn họ lại " tình cò " gặp Sở Phong một lần nữa, anh đang nói chuyện với quản lý khách sạn. Sở Phong khoác một cái áo len xám xanh bên ngoài, cúc áo bên trong dính sát vào yết hầu, trông vô cùng thư sinh.

Anh lười biếng dựa vào cái bàn được làm bằng đá cẩm thạch, đôi chân dài chồng lên nhau.

Giống như là có thần giao cách cảm, Sở Phong quay đầu về phía cửa ngay lúc Tôn Miên Miên đang nhìn anh, đôi mắt đào hoa trĩu mến bắt gặp ánh mắt màu hổ phách của cô.

Thấy bọn họ đi đến, Sở Phong nói vài câu với quản lý khách sạn sau đó đi đến chỗ của ba người, chào hỏi Tôn Á Văn " Cô Tôn, thật trùng hợp, cô cũng định trả nhà à? "

" Đúng vậy, cô định về bây giờ nếu không để đến chiều sẽ bị tắc đường. " Tôn Á Văn nhìn anh cười ôn hòa.

Lý Mộc Ca chọc tay Tôn Miên Miên, nói nhỏ " Vô xảo bất thành thư*, ăn cơm cũng gấp, trả phòng cũng gấp, cậu nói xem sao lại khéo như vậy? Khéo như vậy hả? "

* Vô xảo bất thành thư: chỉ sự "trùng hợp một cách kỳ lạ",

Tôn Miên Miên đưa tay lên eo gãi gãi vài cái liền nghe Lý Mộc Ca cười haha nói " Thật là trùng hợp quá đi mà. "

Sau khi trả phòng, Sở Phong lại một lần nữa hào phóng giúp bọn họ xách hành lý ra xe, nói hành lý cho sang vậy thôi chứ thật ra cũng chỉ là cái vali nhỏ 20 inches " Con cũng định đến bãi đỗ xe, chúng ta cùng đi đi. "

Tôn Á Văn ngạc nhiên hỏi " Con có bằng lái à? "

" Dạ vâng, con vừa mới thi lấy bằng hồi hè. " Sở Phong ấn thang máy đi xuống.

Lúc này Tôn Á Văn mới nhớ cậu bé này đi học muộn, vừa tròn 18 tuổi.

Lúc tạm biệt Sở Phong, Tôn Á Văn cực kỳ nhiệt tình mời mọc anh " Con là bạn học của Miên Miên lẫn Mộc Ca, lúc nào có thời gian rảnh thì đến nhà cô chơi, đầu bếp nhà cô làm mấy món Trung ngon lắm đấy. "

Tuy chỉ là khách sáo nhưng trong lòng Tôn Á Văn thật sự thích cậu bé này, vừa lễ phép vừa ngoan ngoãn, đáng đáp cũng đẹp mắt.

Sở Phong liếc nhìn Tôn Miên Miên, cười cười đáp ứng.

Lúc xe nổ máy chạy đi, Tôn Miên Miên quay đầu nhìn ra phía sau.

Anh mặc cái áo màu đen, dáng đứng thẳng tắp, theo thói quen đút tay vào túi nhìn bọn họ rời khỏi.

Tôn Miên Miên ngồi thẳng lưng.

Rất nhanh sau đó, điện thoại rung lên, là tin nhắn của Sở Phong gửi đến【 Hôm nay thấy tớ biểu hiện tốt không? 】

Mặc dù là câu hỏi nghi vấn nhưng Tôn Miên Miên có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt đắc ý khi nhận câu này của anh.

Tôn Miên Miên nhếch môi cười, quyết định khen anh 【 Bạn trai tớ hôm nay tỏa sáng chói cả mắt, cảm giác cả mặt đất đều đang rung động bởi vẻ ngoan ngoãn bất thường của cậu. 】

Tác giả có điều muốn nói:

Haha bé Phong đã vượt ải của phụ huynh rồi.

Kanalz: Từ lúc đầu truyện đến giờ tôi chưa bao giờ thấy anh nhà lễ phép vâng vâng dạ dạ như thế này đâu các cô ạ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit: Kanalz

Tết âm lịch đang đến gần, Lý Uẩn Sóng đưa bố mẹ của ông đến nhà thăm. Người xưa hay nói có một người già trong nhà đã rất quý báu, nếu có hai người sẽ càng đông vui. Đêm ba mươi, cả gia đình quây quần bên nhau vừa ăn một bữa cơm sum vầy vừa xem chương trình đón xuân được phát trên TV.

Group lớp trên QQ cũng rất náo nhiệt, đợi tất cả mọi người online đầy đủ, Thầy Ngô phát bao lì xì đỏ đầu tiên, một lúc sau cả lớp đã nháo nhào lên tranh giành lì xì.

Tối nay Tôn Miên Miên khá xui xẻo, ngoại trừ bao lì xì 20 tệ của thầy Ngô thì cô chỉ lấy được có 1 hoặc 2 tệ, thậm chí là một hai xu... Trong lớp có mấy thần tài ví dụ như là Sở Phong và Khương Hạo, mỗi bao được phát phải có giá trị từ 200 tệ trở lên.

Ngược lại Lý Mộc Ca ngồi cạnh cô rất may mắn, mới có nửa tiếng mà cô ấy đã cướp về được tận hơn 1900 tệ.

Lại có thêm một bao lì xì nhấp nháy, cô ấn vào, thấy màn hình hiện ra số 0,03. Tôn Miên Miên cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình đã bị tổn thương rồi.

" Tối nay nữ thần may mắn không ưa tớ à? "

Lý Mộc Ca cười haha " Không sao hết, chút tí chia cho cậu một nửa. "

Tin nhắn của hai người được mọi người chú ý đến.

【 Thường dân - Khương Hạo: Nữ thần bị sao thế? Nãy giờ hơn nửa tiếng rồi mà mới lấy được có 30 tệ à. 】

【 Ủy ban thể dục - Lư Tiêu Hàn: Tớ cứ nghĩ tối nay mình lấy được có mỗi 48 tệ đã là thảm nhất rồi ai ngờ đâu còn có nữ thần giành vị trí hạng bét với tôi. Haha, thời hoàng kim đã đến, các thường dân đến đây đỡ trầm dậy nào.】

【 Tôn Miên Miên: QAQ 】

Sau đó mọi người lại tiếp tục tranh lì xì, Tôn Miên Miên không thêm chơi nữa, cô vói tay lại giỏ cái cây lấy một trái việt quất ăn thử. Lúc này, điện thoại trên đùi rung lên, là Sở Phong gửi bao lì xì trong tin nhắn riêng cho cô.

Chú thích ghi 【 Bạn gái, đừng buồn, tớ chuyển hết số còn lại cho cậu. 】

Tổng số tiền là 1666.83 tệ.

Lý Mộc Ca nghiêng người qua lấy quả cam, cô ấy liếc vào điện thoại của Tôn Miên Miên, nhìn người gửi, số tiền và lời nhắn, cô chắc chắn nói " Xem ra chút tở không cần ăn sủi cảo giao thừa nữa, bắt thức ăn cho chó này đủ no rồi. "

Tôn Miên Miên cười ngằm thừa nhận.

*

Sau vài ngày nghỉ Tết ngắn ngủi, bọn họ quay về trường bắt đầu chiến đấu bước vào học kỳ 2.

Vừa vào lớp, Tôn Miên Miên thấy đa số các bạn học đều đang cặm cụi làm bài tập với quầng thâm mắt như con gấu trúc.

Sở Phong đến sớm hơn cô, anh đã lau chùi bàn ghế sạch sẽ cả rồi. Tôn Miên Miên ngồi xuống, cái mũ áo khoác bị ai đó kéo " Chào buổi sáng. "

Cô lấy trong cặp ra một cái túi màu xanh bạc hà được buộc ngay ngắn, đẩy nó qua " Chào buổi sáng, cho cậu cái này nè. "

Sở Phong không nghĩ đến ngay ngày đầu tiên trở lại trường đã được cô tặng quà, trong lòng hơi kích động " Cái gì vậy? "

Anh mở túi ra, bên trong là bánh quy đủ các loại mùi vị.

" Hôm qua tớ nướng với cô, ăn cũng tạm được. "

" Cố tình dành phần cho tớ à? " Sở Phong bắt chéo chân, trên miệng nở nụ cười.

Tôn Miên Miên nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ " Ủ, nếu không thì sao? "

Nụ cười trên môi Sở Phong càng rực rỡ, anh lấy cái bánh vị chocolate ra, bỏ vào miệng " Ăn ngon. "

Khương Hạo đang cặm cụi vào làm bài tập, cậu ấy cảm tò đề vật lý quay xuống " Anh Phong cứu mạng! "

Sở Phong mở cặp lấy quyển vở đưa cho Khương Hạo, thấy Khương Hạo định bóc bánh quy, anh móc ba bốn tờ ra, dùng vở bài tập gõ vào tay cậu ấy " Muốn ăn thì tự đi mua mà ăn đi. "

Khương Hạo la lên một tiếng, có chút buồn bực, bình thường nhớ Sở Phong hào phóng lắm mà! Hôm nay bị sao thế này!? Ăn có một cái bánh quy cũng không cho, hừ.

Chỉ thấy Sở Phong " âu yếm " ôm bịch bánh quy vào lòng như bảo vệ con trai, mắt nhìn Tôn Miên Miên nói " Bạn gái tớ khéo thật. "

Khương Hạo "... "

Lão từ đây không thiếu vài cái bánh quy nhé, lão từ chỉ thiếu bạn gái nướng bánh quy cho thôi!!!

Con mẹ nó.

*

Đi học lại chưa được bao lâu thì các kỳ kiểm tra lớn nhỏ rồi rít thi nhau kéo nhau đến. Đầu tiên là bài kiểm tra 15 phút của các môn.

Sau khi kiểm tra xong môn đầu tiên là toán, cả lớp mới bắt đầu mở mang tầm mắt: thế nào mới gọi là một học thần chính hiệu.

Hóa ra Sở Phong, một học sinh đại diện cho " học tra " lại mới là điển hình cho hai chữ " học thần ", đúng là thiên phú trời sinh. Tốc độ giải bài tập cùng với bài kiểm tra nhanh như bật hack vậy!!!

Thời gian làm bài mới trôi qua một nửa thôi mà cả lớp đã nghe tiếng kéo ghế phát ra từ đằng sau, một bóng người cao gầy uể oải lười biếng bước lên bục nộp bài sau đó trở về chỗ nằm sắp ra ngủ.

Ngay cả những học bá như Quy Tuấn và Trần Cẩm Nguyên cũng rơi vào tình trạng thiếu tự tin trầm trọng..

—— Tại sao lại có người làm xong bài nhanh đến vậy!?

—— Cái loại học sinh học giỏi đến mức biến thái...

—— Hay là tôi ngu quá vậy?

Sự nghi ngờ năng lực bản thân của mọi người đã vọt lên đến đỉnh điểm trong môn kiểm tra tiếp theo.

Trừ môn văn ra thì hầu hết tất cả các môn còn lại Sở Phong đều nộp bài trước thời gian.

Mấy bạn hời đó hay đứng top cũng bắt đầu nóng lòng, bí mật cạnh tranh khốc liệt.

Nhưng lúc làm xong bài kiểm tra, không thể nào không phục.

Loại tốc độ như bật hack này chẳng khác nào dội cho bọn họ một gáo nước lạnh, để lại cho không ít học bá sắp sửa có bóng ma tâm lý. Ánh mắt mọi người nhìn Sở Phong từ khó tin chuyển qua thuyết phục, từ thuyết phục chuyển qua ngưỡng mộ và cuối cùng, từ ngưỡng mộ chuyển qua sợ hãi.

Đối với những tâm tư suy nghĩ của các bạn học, Sở Phong không quan tâm lắm. Nếu đã quyết định công khai mà trong khi anh còn có năng lực này thì tại sao có thể đứng nhất lại không đứng nhất?

Điều duy nhất khiến anh lo lắng là dạo gần đây quan hệ giữa anh và cô bạn gai nhỏ bé mềm mại có vẻ hơi sa sút...

Không còn bánh quy tình yêu thì không nói nhưng chỉ cần anh đụng chạm nhẹ gì vào Tôn Miên Miên là cô sẽ không chút lưu tình đánh hoặc đá anh một cái.

Cứ như còn mèo nhỏ xù lông ấy.

Sở Phong khó hiểu, anh có chọc gì cô đâu nhỉ.

Hôm nay, lúc ăn trưa bỗng nhiên Khương Hạo nói "Haiz tội nghiệp nữ thần quá, mọi người đã như vậy mà nữ thần còn phải ngồi cạnh cậu, nếu là tớ chắc tự kỷ quá."

Rốt cuộc Sở Phong cũng hiểu được một chút, hóa ra thành tích tốt quá cũng là một loại tội.

Nhưng mà điểm của cô cũng đâu có tệ đâu!?

Tiết cuối cùng của buổi chiều là tiếng Anh, giáo viên bộ môn của bọn họ xin nghỉ sinh con một tuần. Người dạy thế là một nữ giáo viên trẻ tuổi có tính tình đôn hậu, giảng bài rất dịu dàng, dịu dàng đến mức díp cả mắt lại.

Vừa vào lớp mới có mười phút mà Sở Phong đã uể oải nằm gục xuống bàn, mi mắt rũ xuống, nhìn giống như chỉ cần mười giây nữa thôi anh sẽ ngủ mất.

Tôn Miên Miên dùng cây bút chọc chọc vào anh.

"Hả? " mắt Sở Phong díp lại khẽ động đậy, anh mở mắt ra.

"Cậu có cách nào để tan học sớm một chút không? "

Sở Phong không nghĩ đến có một ngày mình lại nghe câu này phát ra từ miệng cô gái nhỏ, con buồn ngủ liền bốc hơi không còn một chút "Cậu muốn làm gì? Còn tiết tự học buổi tối thì sao? "

Tôn Miên Miên rũ mắt xuống, cô cầm cây bút chặt đến mức đầu ngón tay trắng bệch ra "Hôm nay là buổi công chiếu bộ phim cuối cùng của bố tớ trước khi ông mất, tớ nghĩ là tớ không thể đợi đến cuối tuần được."

Lúc Tôn Hi Niên đang quay dở bộ phim vào tháng năm thì đột ngột qua đời. Lúc đó bộ phim đã khởi quay được một nửa, cái chết đột ngột của ông đã giáng một cú ảnh hưởng lớn đến đoàn phim, nguồn vốn đầu tư đã bàn bạc lúc đầu cũng không cánh mà bay mất. Ngay lúc mọi người hoang mang, hoảng sợ nghĩ rằng đoàn phim sắp phải giải tán thì nam chính là Giang Kiên lại bất ngờ mang số tiền lớn đến đầu tư vào bộ phim, hơn nữa cậu ấy còn mời phó đạo diễn là Tiêu Khôn lên làm đạo diễn để có thể hoàn thành xong bộ phim một cách hoàn chỉnh.

Mười tháng sau, cuối cùng bộ phim cũng được đóng máy, công chiếu ra.

Sở Phong không một chút do dự liền đồng ý với cô "Được rồi, trước tiên cậu cứ đến văn phòng nói thầy Ngô là cậu bị bệnh, xin nghỉ chiều nay."

Sau khi học xong tiết tiếng Anh, Tôn Miên Miên quay về ký túc xá.

Cô lục tung cả cái túi mới thấy được một hộp phấn nền sắp hết hạn, cô thoa một lớp mỏng lên má và môi để che đi màu hồng vốn có, trông ốm yếu hơn một chút.

Chuẩn bị xong hết cô mới bắt đầu "yếu ớt" lết từng bước đến phòng giáo viên.

Đúng như dự đoán, sắc mặt kém sắc do phấn nền của cô làm thầy Ngô sợ hết hồn, vừa mới nói xin nghỉ tiết tự học buổi tối thôi mà thầy đã ngay lập tức đồng ý.

Sau khi học kỳ 1 kết thúc, Tôn Miên Miên không hề gây ra một chút rắc rối nào, thành tích học tập cũng rất ổn mà lại còn khá nhiệt tình giúp đỡ bạn bè nên ấn tượng của thầy Ngô về cô rất tốt, thậm chí thầy ấy còn đề nghị tự mình đưa cô đến phòng y tế.

Tôn Miên Miên sợ thót tim, suýt quên mất là mình đang diễn, cô nhanh chóng nói với thầy rằng cô không sốt, chỉ hơi đau đầu một chút nên muốn ngủ.

"Vậy được rồi, con về phòng nghỉ ngơi nhé, đừng quên ăn cơm tối đấy." Nói xong, thầy ấy còn vô cùng lo lắng mà đưa cho cô mấy viên kẹo trái cây.

Tôn Miên Miên liên tục gật đầu cảm ơn thầy, ra khỏi phòng giáo viên, cô đi một đoạn dài nữa mới dám lau đi phần trên mặt mình.

Sở Phong đứng đợi cô ở sân thể dục, dắt cô đi cũng phải nửa vòng sân trường sau đó mới dừng lại ở một góc tường hẻo lánh.

" Đây là góc chết, camera không quay đến được đâu, cứ yên tâm tui mình sẽ không bị phát hiện. "

Nói xong, Sở Phong ngồi xuống, vỗ vỗ đùi mình, ý nói Tôn Miên Miên leo lên. Giúp cô leo lên tường xong, Sở Phong mới bắt đầu show skill, nhanh nhẹn leo lên tường sau đó nhảy ra tiếp đất một cách đẹp mắt.

Tường rào này cao cũng cỡ 2m chứ không ít đâu, Tôn Miên Miên ngồi ở trên nhìn xuống, cô không dám nhảy. Sở Phong đưa tay về phía cô " Đừng sợ, cứ nhảy xuống đi tó sẽ đỡ cậu. "

Đã là tháng ba, Nam Thành ẩm áp trở lại. Chàng thiếu niên không mặc áo gió, khoác bộ đồng phục học sinh trắng tinh, anh vén tay áo lên đến cùi trỏ, lộ ra cánh tay gầy gò vững chắc.

" Nếu cậu sợ thì cứ nhắm mắt lại, không sao cả. "

Tôn Miên Miên nhắm chặt mắt lại, quyết định mặc kệ số phận, buông lỏng tay nhảy xuống.

Một giây kế tiếp, có một vòng tay vững vàng ôm cô vào trong ngực.

Chóp mũi quanh quẩn mũi gỗ quen thuộc.

" Mở mắt ra đi, không sao rồi. "

Sở Phong ôm chặt eo Tôn Miên Miên không buông, trong cái tư thế ái muội này mà nói chuyện với cô, giọng nói anh phả vào lỗ tai khiến cô hơi ngửa.

Sở Phong đưa cô luồn lách qua mấy con ngõ một cách thuận thực, cuối cùng anh dừng lại trước một cửa hàng sửa chữa oto cách trường không xa, cao giọng hét " Thần Từ. "

Người bên trong đáp lại, Thần Từ nhanh chóng bước ra, cậu ấy đeo mũ lưỡi trai lệch, chỉ mặc mỗi cái áo sát nách màu đen.

Thần Từ ném chìa khóa xe ra, Sở Phong giơ tay lên bắt được.

Cầm chìa khóa, Sở Phong đi đến nhà xe, duỗi chân chống lên mặt đất ngồi lên xe, anh đưa cho cô một cái mũ bảo hiểm, mình đội cái khác " Ở đây không dễ đón taxi, tàu điện ngầm thì có quá nhiều người với lại bây giờ đang là giờ cao điểm, đâu đâu cũng tắc đường, chỉ có đi xe máy mới là lựa chọn nhanh nhất. "

Tôn Miên Miên không phản đối, cô đã đặt vé phim trước rồi với lại cô phải về trước khi ký túc xá đóng cửa, thời gian rất eo hẹp.

Đây không còn là lần đầu tiên Tôn Miên Miên đi xe máy nữa, sau khi lên xe, cô chủ động ôm chặt lấy Sở Phong.

Hai người ngồi sát vào nhau.

Tựa như còn có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương.

Lúc bọn họ đến rạp chỉ còn cách thời gian chiếu cỡ năm phút.

Sở Phong để Tôn Miên Miên đi lấy vé, anh đi mua đồ ăn. Hai người vẫn chưa ăn uống gì, vốn là định mua bánh mì kẹp thịt nhưng xếp hàng đông quá nên thôi, anh bèn đi mua thức ăn nhanh cùng trà sữa.

" Cậu ăn một chút đi. "

" Cảm ơn cậu. " Tôn Miên Miên từ tốn ăn, lúc cô vừa ăn xong thì đúng lúc rạp cũng tắt đèn chuẩn bị chiếu phim.

Sở Phong từ đầu đến cuối đều chăm chú nhìn cô, thấy cô ăn xong thì nét mặt giãn ra không ít.

Anh nhìn chăm chăm như vậy làm sao cô không có cảm giác được, Tôn Miên Miên quay qua cười với Sở Phong " Tớ không sao, cậu đừng nhìn tớ mãi như vậy chứ. "

Sở Phong lấy bịch khăn giấy từ trong túi ra, đau lòng xoa đầu cô " Muốn khóc thì cứ khóc đi, nếu cậu cảm thấy xấu hổ thì sau hôm nay tớ sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà tớ cảm thấy bây giờ cậu đã có bạn trai ở bên cạnh rồi, cậu có thể dựa vào bạn trai mà khóc, bạn trai sẽ dùng áo lau nước mắt cho cậu. Cậu làm gì với tớ cũng được, tớ đều chấp nhận. "

" Cậu phiền ghê vậy đó. " Quả thật Tôn Miên Miên rất buồn, Tôn Hi Niên đã qua đời gần một năm rồi nhưng cô vẫn không thể nào quên được.

Mà lúc này, chàng trai bên cạnh lại nói như vậy làm mất cô dâng lên một tầng nước mắt. Miệng thì nói phiền nhưng lại dựa vào vai Sở Phong, nước mắt từ từ chảy xuống.

Chương 49

Edit: Kanalz

Bộ phim tên《 Ngày Mai 》lấy bối cảnh vào những năm 80, kể về quá trình và những biến cố của một nhóm bạn học sinh sắp tốt nghiệp đại học, chuẩn bị bước vào đường đời.

Không giống với motif đô thị tình cảm hiện nay, bộ phim mang thông điệp và ý nghĩa mạnh mẽ đằng sau những tấm lưng kiên cường của nhóm bạn. Vì đây là bộ phim cuối cùng của đạo diễn Tôn Hi Niên nên phòng chiếu phim chật kín người. Có những người lớn trung niên 40 đến 50 tuổi, cũng có những bạn trẻ 20 tuổi. Tiết tấu của bộ phim diễn ra rất nhanh, không rườm rà kéo dài thời gian như các phim khác.

Từ trước đến giờ Sở Phong chưa bao giờ xem mấy loại phim kiểu này mà hôm nay anh lại kiên nhẫn ngồi đây xem hết bộ phim kéo dài 126 phút.

Không phải vì đây là bộ phim do bố của bạn gái làm đạo diễn mà chính anh cảm thấy cốt truyện khá hay, muốn xem thôi.

Lúc kết thúc, trên màn ảnh lớn xuất hiện dòng chữ " Đây là bộ phim dành tặng cho cố đạo diễn nổi tiếng Tôn Hi Niên, cảm ơn ông rất nhiều. " Lúc đó, anh cảm thấy tay mình bỗng bị nắm chặt vào.

Ánh đèn sáng lên, khán giả người người tấp nập rời đi.

Cô gái nhỏ im lặng ngồi đó, cúi thấp đầu, bả vai run run.

Sở Phong ngồi xuống, nhìn cô từ phía dưới lên.

" Tách ", một giọt nước mắt nóng lăn dài trên khuôn mặt Tôn Miên Miên, rơi vào khóe môi anh.

Rất nóng.

Anh đưa lưỡi ra liếm thử giọt nước ẩm ướt ngay môi, mặn mặn chát chát. Anh nghiêng người về phía trước, ôm chặt cô vào lòng, giọng nói nhẹ nhàng, lặp lại liên tục, ôn nhu như nước.

" Bảo bối, cậu còn có tớ mà. "

" Tớ sẽ luôn ở bên cậu, có được hay không? "

Tôn Miên Miên thấp giọng kêu anh, âm mũi rất nặng, giọng nói run run.

" Sở Phong. "

" Ừ, tớ ở đây. "

Tôn Miên Miên đưa tay lên ôm chặt lấy cổ anh. Ngón tay siết mạnh vào chiếc áo sơ mi trắng của Sở Phong, tạo thành những nếp nhăn.

" Sở Phong. "

" Tớ ở đây. "

" Sở Phong. "

" Tớ ở đây. "

*

Lúc về, bọn họ dọc theo đường Hoàn Hải ven biển, mặc dù là đường vòng nhưng ít xe và đèn đỏ hơn, so với con đường trong thành phố thì đi như vậy sẽ nhanh hơn.

Vạt áo bị gió thổi bay phấp phới, chớp mũi thoáng thoáng mùi mặn mà ẩm ướt của gió biển. Tôn Miên Miên dựa đầu vào bờ vai của Sở Phong, cảm giác

rất bình yên. Cô bây giờ rất lệ thuộc vào anh, không quan tâm đi đâu, chỉ cần đi với anh thì nơi đâu cũng được.

Trả xe máy cho Thần Từ xong, hai người họ tay trong tay đi về trường, qua một cửa hàng tiện lợi, Sở Phong đi vào mua nước.

Tôn Miên Miên đứng bên lề đường, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

" Chú Tiêu, chú khỏe không ạ? Con là Tôn Miên Miên đây. "

" A ra là Miên Miên, con dạo này sao rồi? Đã quen với Nam Thành chưa? Lớp 12 học tập có áp lực quá không con? 《 Ngày Mai 》 đã được công chiếu trên rạp phim toàn quốc rồi đó con, nếu có thời gian đến xem thử nhé. Chú quay nốt bộ phim với tâm trạng cực nặng nề, bỏ con đi đột ngột, tiếc quá. "

" Chú Tiêu, con mới xem xong 《 Ngày Mai 》，vừa ra khỏi rạp chiếu phim. Con gọi điện để cảm ơn chú ạ, cảm ơn chú đã cố gắng hoàn thành xong tác phẩm cuối cùng, đồng thời của là tâm huyết của bố con ạ. "

" Ui con nói vậy là như nào, chú với bố con làm việc đồng hành với nhau cũng đã chục năm nay rồi. Chú xem bố con là người bạn tốt nhất, chú đâu thể nào trơ mắt nhìn đoàn phim giải tán được. "

" Sao vậy được à, dù gì đi nữa con cũng rất cảm ơn chú. Con không làm phiền chú nữa ạ, chắc quay xong bộ phim chú có nhiều việc phải xử lý lắm. "

" Haha được rồi Miên Miên, quả thật là có hơi nhiều việc một tí. Con không phải lẻ loi một mình đâu, có gì cứ gọi điện tìm chú, chú với bố con là bạn thân, xem như là nhìn con lớn lên, nếu có gì khó khăn không cần ngại, alo gọi điện chú đến liền nha con. "

" Được ạ, con cảm ơn chú Tiêu, hẹn gặp lại chú. "

Giọng nói trong veo của cô gái biến mất, Tiêu Khôn nhìn màn hình điện thoại, khóe môi nhếch lên.

Lần này bộ phim được phát hành, với tư cách là đạo diễn, Tiêu Khôn cực kỳ muốn tham gia các buổi phỏng vấn để lăng xê. Ông từ phòng nghỉ đi ra, tiếp nhận câu hỏi của phóng viên.

Phóng viên: Đầu tiên, tôi xin chúc mừng đạo diễn Tiêu Khôn, doanh thu của bộ phim 《 Ngày Mai 》 đã vượt qua 100 triệu chỉ trong ngày đầu tiên công chiếu, xin hỏi việc này có nằm trong dự tính của ông không?

Tiêu Khôn: Cảm ơn, kết quả doanh thu này vượt quá mức mong đợi của chúng tôi nhưng nó cũng nằm trong dự tính.

Phóng viên: Hôm nay tôi đã phỏng vấn một số người vừa xem xong bộ phim. Họ nói diễn biến từ đầu đến cuối khá mạch lạc, không bị đứt đoạn, nhìn vào không tin là đã có hai người đạo diễn quay phim này.

Tiêu Khôn: Tôi quen Hi Niên đã hơn hai mươi năm rồi, hợp tác với nhau mười tám năm, chúng tôi là đôi bạn hợp tác khá hòa hợp trong công việc lẫn cuộc sống, anh ấy là người bạn tốt nhất của tôi. Bạn tốt qua đời tôi cũng buồn lắm chứ, tôi chỉ có thể vận dụng hết tất cả sức lực của mình để hoàn thành tâm nguyện của anh ấy.

Nói đến khúc cuối, giọng ông nghẹn lại.

Phóng viên: Quả thật đạo diễn Tôn đột nhiên qua đời là sự mất mát rất lớn của làng giải trí, có người nói ông là phiên bản thứ hai của đạo diễn Tôn, ông suy nghĩ về việc này thế nào?

Bàn tay để dưới bàn của Tiêu Khôn cuộn chặt lại, ông tùy tiện nói " Những thành tựu của đạo diễn Tôn khó ai có thể đạt được, mười tám năm này tôi vẫn đi theo sát bước chân của ông ấy, tôi sẽ cố gắng sản xuất ra những bộ phim hay cho mọi người.

Bên này, Tôn Miên Miên đang gọi cho nam chính của bộ phim.

Lúc Sở Phong đi ra, anh thấy cô gái nhỏ đang đứng quay lưng về phía mình. Lòng mi rù xuống, đôi môi chúm chím.

Nhìn thôi cũng nhũn cả lòng.

Anh đi lại gần.

" Dạ, may là có anh Kiên nếu không đoàn phim chắc chắn phải giải tán vì không có vốn đầu tư... Haha được rồi, em không cảm ơn nữa. Em thấy kỹ năng diễn xuất của anh tốt lên rất nhiều đấy, từ ánh mắt đến cử chỉ... Thật không ạ? Vậy em chúc anh trước vậy, muốn làm đại ngôn của ông ấy cũng khá khó đấy... Em thi học kỳ được 596 điểm... Cho em quà ư? Là gì vậy ạ. "

Sở Phong đứng cách cô 1m, Tôn Miên Miên ngược mắt lên nhìn anh cười một cái sau đó lại cúi đầu nói chuyện điện thoại.

Thật ra thì bình thường cô gái nhỏ của anh rất thích cười, khi cô cười hai bên má xuất hiện lúm đồng tiền rất dễ thương, nhìn một cái cũng thấy vui lây.

Chỉ là bây giờ cô cười còn rục rờ hơn cả mặt trời...

Có thể thấy cô khá thân với đối phương.

Sở Phong rũ mắt đi đến, không quan tâm cô vẫn còn nói chuyện điện thoại, anh hung hăng hôn một cái thật mạnh vào má cô.

Tôn Miên Miên mở to hai mắt, cô lùi về sau, không chú ý dưới chân nên vấp phải cái vỉa hè, mắt thấy người sắp ngã xuống, Sở Phong nhanh tay đỡ cô lại, kéo cô dựa sát vào ngực mình.

"Cẩn thận một chút." Sở Phong nhắc nhở.

Giang Kiên đang nói chuyện với cô ở đầu bên kia bỗng nhiên nghe được một giọng nam.

Giọng nói trầm trầm, có vẻ đang đứng rất gần, giống như là anh ấy đang nói chuyện với người đó chứ không phải Tôn Miên Miên nữa, nghe rõ mồn một mà.

Giờ này mà cô bé còn ở chung một chỗ với người khác phái!?

Giang Kiên có chút lo lắng "Miên Miên, em không sao chứ?"

Tôn Miên Miên vội vàng nói "Không sao không sao ạ, em bất cẩn vấp phải cục đá bên đường."

Không giải thích giọng nam trầm thấp kia từ đâu ra a~

Đã trải sự đời nhiều năm, Giang Kiên không hỏi cũng biết, anh ấy cười dịu dàng dặn dò cô mấy câu.

Có Sở Quấy Rối Phong ở bên cạnh thì làm sao nói chuyện điện thoại được nữa!? Cô trả lời lại Giang Kiên sau đó cúp máy. Tôn Miên Miên nhón chân lên cắn vào môi Sở Phong một cái xem như trả thù.

Sở Phong liếm liếm môi dưới chỗ bị cắn, anh đưa cây kẹo hồ lô vừa mua ban nãy cho cô.

"A... Lâu lắm rồi tớ chưa ăn kẹo hồ lô." Tôn Miên Miên cúi đầu cắn một miếng "Cậu đi mua có chai nước mà sao lâu vậy?"

"Nhân viên trong tiệm cà phê nhảm thế, cô ấy cả cái thẻ hai chiều, tớ đứng đợi người ta trả lại tiền." Sở Phong nhìn má của cô gái nhỏ đã phồng lên vì viên kẹo hồ lô "Ăn ngon không?"

"Ừm, ngon lắm!" Tôn Miên Miên đưa cây kẹo đến miệng Sở Phong "Cậu ăn thử đi."

Sở Phong lắc đầu.

Lúc Tôn Miên Miên lấy cây kẹo về cắn một miếng, Sở Phong đột ngột cúi xuống giành lấy.

Bốn cánh môi chạm vào nhau.

Quả hồ lô rất lớn mà miệng cô khá bé nên đường dính đầy trên môi cô, lúc Sở Phong cúi xuống ăn quả hồ lô đồng thời cũng cạo luôn đường trên môi cô.

Tôn Miên Miên tròn to mắt, chưa phản ứng kịp với hành vi vừa rồi của Sở Phong

Sở Phong cười cười xoa đầu cô.

"Sao đứng hình luôn rồi?"

Tôn Miên Miên bĩu môi, cô đá hòn đá trên đường ra xa "Cậu nói đây là lần đầu tiên yêu đương mà sao biết cách tán tỉnh trên chộc người khác vậy?"

Sở Phong "... "

Anh cong ngón tay cốc đầu bạn gái một cái "Cái đầu nhỏ xú mà suốt ngày suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy hả?"

Tôn Miên Miên đánh tay anh "Aida ai biết đâu lỡ cậu tay phải ôm tót, tay trái ôm một em gái nhỏ ngoan ngoãn nào đó thì sao!? Haiz, tớ gà vậy làm sao phát hiện ra được."

Kinh nghiệm đối phó với con gái của Sở Phong hầu như là bằng không, anh không thể hiểu tại sao bọn con gái lại có cái suy nghĩ ghê ghớm đến vậy!?

Anh nắm tay cô đặt vào ngực trái của mình, vị trí trái tim vẫn đang nhịp nhàng đập từng tiếng "Không có em gái nào cả, chỉ có cậu, cho đến bây giờ vẫn chỉ có cậu, cậu là người duy nhất."

Tôn Miên Miên nháy mắt, khoe môi cong lên hết cỡ thì lại nghe Sở Phong nói "Không có cậu thì tớ cũng không có được kinh nghiệm như ngày hôm nay."

Tôn Miên Miên "Tớ cũng có kinh nghiệm gì đâu!?"

" Không phải vừa rồi cậu mở miệng ra một là anh Kiên, hai cũng là anh Kiên, kêu ngọt ngào thế còn gì nữa? Tớ nghĩ cậu chỉ có mỗi anh Phong ai ngờ đâu còn có một anh Kiên nữa! "

Tôn Miên Miên "... "

Sở Phong không định bỏ qua cho cô, anh rũ mắt cúi thấp xuống, hơi thở đan quện vào nhau " Đúng không? Có vẻ cậu khá thân thiết với anh ta nhỉ? Nói chuyện có chút xiu mà miệng cười tới tận mang tai. "

Giọng anh có chút trầm, nghe ra mười phần chèn ép.

Có điều Tôn Miên Miên không sợ chút nào, cô nở nụ cười " Anh ghen à anh trai? "

Con người màu nâu nhạt hồ phách, cứ như có thể ánh ra tia nước vậy. Cô cười rất ngọt ngào, trong giọng nói mềm mại còn có vẻ nũng nịu.

" Thiếu tự tin quá đó anh trai. "

" Sao lại đi so sánh như vậy, anh ấy không giống cậu mà ~ "

Mỗi lần cô nói cô sẽ nhón lên mỗ vào môi anh một cái. Vừa nghịch ngợm như tiểu hồ ly vừa ngây thơ một cách vô lương tâm.

Sở Phong đứng nghe mà miệng đắng lưỡi khô, cả người bốc hỏa. Anh đứng thẳng dậy, hít một hơi thật sâu, che nửa khuôn mặt, cảnh cáo mà gọi cả họ lẫn tên của cô gái nhỏ.

Thật ra Tôn Miên Miên cũng khá ngại, cô bị anh gọi tên liền ngoan ngoãn đứng xuống ăn kẹo hồ lô.

Hai người đi đường cũ về trường, chút lại phải về cái bờ tường kia nữa.

Gió đêm thổi nhẹ, mái tóc bay bay cạ vào mặt ngựa ngựa.

" Người vừa rồi tớ gọi tên là Giang Kiên, nam chính bộ phim 《 Ngày Mai 》. Anh ấy trở thành người trẻ nhất trong vòng mấy năm qua nhận được giải nam phụ xuất sắc nhất lúc đóng bộ phim 《 Kén Rê 》, mà đạo diễn của bộ phim ấy là bố tớ. Quan hệ của anh ấy và bố tớ là thầy - trò, đồng thời cũng là bạn, hay đến nhà tớ chơi lắm. Tớ cũng rất thân với anh ấy tại vì bà của anh ấy là chị em với bà ngoại của tớ, bọn tớ có quan hệ máu mủ. "

Mặc dù có hơi lòng vòng nhưng Sở Phong lập tức hiểu ý chính trong lời nói của cô. Hóa ra Giang Kiên và Tôn Miên Miên là anh em họ!

Giải thích xong, cô chủ động nắm tay Sở Phong " Sở Phong, tớ định thi vào đại học điện ảnh. "

" Ngành diễn viên? " Thật ra Tôn Miên Miên thi vào đại học điện ảnh cũng không làm Sở Phong bất ngờ lắm, dù sao Tôn Miên Miên cũng đóng phim từ lúc bé xiu mà, bố cô còn là đạo diễn nổi tiếng, đã có điều kiện rồi thì cứ bắt lấy thôi.

" Không, tớ muốn thi ngành đạo diễn. Vậy nên lớp 12 tớ phải về lại thủ đô để tham gia tập huấn, cho đến khi kỳ thi kết thúc tớ mới về được. "

Sở Phong dừng bước " Vậy chúng ta phải " chuyển nhà " à? "

Tác giả có điều muốn nói:

Bé Phong: Từ chối! Tôi không muốn đến thành phố lạ đâu.

Bé Miên Miên: Đừng lo, chương tiếp theo tớ sẽ gói cậu lại đi cỡ mấy thời gian nhé (Chúng ta sắp phải tạm biệt cấp ba rồi đó)

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Tháng mười hai đang đến gần, thời tiết ở thủ đô càng ngày càng lạnh. Cây cối bên đường đều trơ trụi lá ngoại trừ cây tùng xanh tốt quanh năm nhẹ nhàng đón gió.

Vào cuối tháng, không khí của lễ Noel và Tết Nguyên Đán dày đặc khắp thành phố. Từ lúc Tôn Miên Miên về thủ đô tham gia tập huấn để chuẩn bị cho kỳ sát hạch thi mỗi ngày cô sẽ cùng Sở Phong nói chuyện điện thoại hoặc gọi video. Dù vậy nhưng cô vẫn rất nhớ anh!

Đáng tiếc kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán có 3 ngày nhưng cô và Sở Phong chỉ được nghỉ học mỗi một ngày. Đối với một học sinh lớp 12 mà nói thì được nghỉ một ngày đã là quá quý báu rồi nhưng đối với một người đã xa trường lớp 4 tháng như cô thì chưa đủ.

Tôn Miên Miên có xem vé máy bay trước đó rồi, từ thủ đô về Nam Thành ít nhất cũng phải ba tiếng, chạy qua chạy lại đến nơi cũng bảy giờ tối, thời gian còn dư lại chỉ đủ cho bọn họ ăn chung một bữa cơm...

Vội lại cô sợ lúc gặp Sở Phong lại lưu luyến không muốn đi.

Vì vậy, cô không về nữa...

Sau khi hoàn thành tiết học cuối cùng vào đêm ngày 31, Tôn Miên Miên đi thẳng đến siêu thị mua khá nhiều đồ ăn nhẹ và đồ ăn vặt. Cô định cả ngày mừng một sẽ làm tổ trong nhà xem TV.

Siêu thị rất đông, lúc tính tiền phải xếp một hàng dài ơi là dài, lúc xong xuôi hết cũng đã 7 giờ.

" Ting " một tiếng, cửa thang máy mở ra. Tôn Miên Miên dồn đồ qua xách bằng tay trái, cô đứng trước nhà bấm mật khẩu.

Túi đồ rất nặng, siết tay cô đau hết cả lên. Ngay lúc cô chuẩn bị bấm số cuối thì bất thành linh bị ai đó đứng đằng sau bịt miệng lại, dùng tay kéo cô vào lòng ngực người đó.

Trong đầu Tôn Miên Miên nổ tung một cái, thôi chết cha rồi, không phải là tên biến thái bắt cóc giết người chôn xác đấy chứ!?

Tiểu khu này của cô có tính an toàn rất cao, một tầng có hai hộ gia đình, xây đối diện với thang máy. Hơn nửa một tháng trước, lúc cô đang đứng đợi thang máy thì bất ngờ đụng phải đôi vợ chồng già ở đối diện, bọn họ vừa kéo hành lý vừa cười nói với cô rằng bọn họ sẽ vào Nam ăn Tết, đầu xuân mới về.

Cô sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, vài giây sau mới tiêu hóa được tình hình hiện tại, liều mạng giãy giụa, túi đồ trên tay cô rơi xuống, mấy quả cam lăn lông lốc trên nền gạch đá.

Ngay lúc đó, cô nghe thấy một giọng nam quen thuộc vang lên bên tai mình " Bạn gái, sau nhiều tháng không gặp mà em đã không nhận ra anh nữa rồi à? "

Giọng nói trầm thấp tùy tiện lười biếng thủ thỉ bên tai.

Tôn Miên Miên sửng sốt, cô không giãy giụa nữa.

Hơi thở của anh lạnh lạnh, giống như một trận tuyết rơi rất lớn bị gió thổi qua, quét sạch tất cả mọi thứ trong rừng thông yên tĩnh.

Người đáng lẽ ra bây giờ không nên xuất hiện thì xuất hiện một cách bất thành linh như từ trên trời rơi xuống.

Trái tim của Tôn Miên Miên đập rất nhanh, cô không rõ là vì lúc này bị sợ hay là đang vui mừng nữa.

Cô nhéo vào mu bàn tay của Sở Phong, đôi chân mềm nhũn dựa cả vào người anh, hít một hơi thật sâu " Sở Phong? "

Sở Phong khẽ cười một tiếng " Bất ngờ chưa, ngạc nhiên chưa, vui chưa? Không nghĩ đến chứ gì. "

Bất ngờ vui mừng cái rắm, ngạc nhiên cái rắm!

Nói sợ còn tạm được chứ vui khi gì...

Người ta hay nói con trai và con gái đến từ hai hành tinh khác nhau, bây giờ Tôn Miên Miên đã tin câu nói này rồi.

Sở Phong buông tay ra, Tôn Miên Miên xoay người lại, trên môi anh nở nụ cười thật tươi " Có muốn một cái ôm đoàn tụ không nào? "

Tôn Miên Miên cũng cười nhưng bất quá không phải là nụ cười vui mừng, cô nghẹn ngào nhìn anh, Sở Phong sợ hết hồn " Em... "

Mới nói được có một chữ thì anh đã thấy cô gái nhỏ lao về phía mình, gờ nắm đấm đánh liên tục vào người anh.

" Anh có biết vừa rồi em sợ muốn chết không hả? Sao anh chơi ác thế aaaaaa. "

Sở Phong lớn đến chừng này, dĩ nhiên về phương diện đánh nhau không thua ai cả nhưng bây giờ người đang đánh là bạn gái của anh, cô bạn gái đã bốn tháng rồi chưa được gặp.

Không được đánh lại! phải yêu thương cô nhưng hành lang không lớn để tránh, giữ tay cô lại thì sợ cô đau.

Vì thế, vị Sở thiếu gia ngày nào cũng ngẩng cao đầu hiên ngang chỉ có thể cúi xuống bế cô lên.

Trong nháy mắt Tôn Miên Miên bị Sở Phong vác trên vai, dầm dẫm vài cái cũng không có tác dụng gì nên đành thôi.

Sở Phong cứ như đi cướp dâu ấy, sau khi bắt được người về thì lại không thương tiếc ném cô lên ghế sofa. Anh dễ dàng cố định được tay chân của cô gái nhỏ, vô cùng thông thả đè cô dưới người mình.

Anh làm mặt vô tội cười nói " Hiểu lầm hiểu lầm cả thôi, anh chỉ muốn cho em một bất ngờ. Bây giờ động thủ không phải là một cách hay để giải quyết vấn đề, chỉ bằng tự mình vui vẻ trò chuyện với nhau, hôn mười phút cũng được. "

" Hôn cái đầu anh. "

" Chắc chắn, hôm nay bảo bối cáu kinh thế. "

" Anh nặng chết đi được, ngồi dậy mau cho em! "

Sở Phong buông tay cô ra, anh ngồi thẳng dậy.

Thật ra thì ngay từ lúc vừa nhìn thấy Tôn Miên Miên, Sở Phong đã muốn đè cô ra hôn cho đã nhưng anh chỉ có thể kiềm chế lại.

Vội lại vừa nãy dọa cô sợ, dù gì bọn họ cũng gặp nhau sau bốn tháng rồi, từ từ hôn cũng được.

Vì thế, Sở Phong tiếp tục nói chuyện đề tài, than khổ cho cô bớt giận " Một quá! Lúc anh đi đã hết vé khoang hạng nhất, chỉ có thể đi khoang phổ thông đến gặp em đây, còn không đủ chỗ để duỗi thẳng chân ra đấy! Lúc lên máy bay, tiếp viên thông báo bên này đang có tuyết rơi, có thể sẽ đến trễ hơn dự kiến ai ngờ đầu lại hạ cánh đúng giờ. "

Tôn Miên Miên ngồi dậy, cô ngồi lên đùi anh.

Một giây kế tiếp.

Đôi môi mềm mại dán vào môi anh.

Yết hầu ở cổ của Sở Phong động dậy, tiếng tim đập quanh quẩn bên tai, thậm chí anh còn hồi hộp hơn lần đầu tiên bọn họ hôn nhau, quên cả nhắm mắt lại.

Tôn Miên Miên cũng chậm rãi mở đôi mắt ngập nước ra, giọng mũi nhẹ nhàng nói " Không phải anh nói muốn hôn mười phút à? "

Sở Phong mấp máy môi nói gì đó, Tôn Miên Miên bị cuốn vào đôi mắt sâu thẳm của anh nên không để ý lắm, chỉ có thể mơ hồ nhìn khẩu hình để đoán, hình như anh nói " yêu tình! "

Sự thật chứng minh, quả thật không nên đùa giỡn với cảm thụ đội lốt người!

Tôn Miên Miên dựa vào ghế, nắm lấy tay ghế, tay còn lại xoa xoa môi mình " Tại sao anh cắn em? Anh là chó à? "

Sở Phong vừa đau lòng lại vừa chột dạ.

Anh cẩn thận nắm đôi tay của cô gái nhỏ, ôn nhu mềm mại nói " Cho anh xem một chút. "

Bây giờ cả môi lẫn đầu lưỡi của Tôn Miên Miên đều tê hết cả lên, trong miệng còn có mùi máu tanh nhàn nhạt, không biết bị anh cắn trầy ở đâu, mắng thì không nổi, cô chỉ có thể lườm anh một cái.

Cái lườm này của Tôn Miên Miên không có tác dụng gì với Sở Phong cả, bởi vì sao hả? Bởi vì lúc này gò má đỏ ửng của cô phồng lên, chả khác nào con cá vàng phồng má haha.

Sở Phong nhìn cô cười lấy lòng.

Lúc này Tôn Miên Miên mới nhớ đến một thứ " Anh trốn tiết đúng không? "

Sở Phong " ừ " một tiếng " Buổi chiều có hai tiết vật lý, anh không muốn nhìn thấy thầy Trần, cái mặt ông ta nhìn anh cứ như kiểu anh nợ ông ta 8 triệu không bằng ấy. Vì vậy nên anh xin thầy Ngô nghỉ đến đây với em nè bảo bối. "

" Thầy Ngô đồng ý á? "

" Anh nói nhà có việc với lại còn đảm bảo với thầy là cuối kỳ anh sẽ thi đứng đầu toàn thành phố thế nên thầy cho anh nghỉ luôn. "

Tôn Miên Miên "... " Là học thần thì hay lắm à? Thôi được, chấp nhận sự thật.

Sở Phong nắm tay cô đặt lên môi mình hôn một cái " Anh rất nhớ em, nhớ em muốn chết. "

Tôn Miên Miên chủ động dựa vào người anh, gò má đụng vào cổ anh, cảm nhận được mạch đập vững chắc.

" Em cũng nhớ anh. "

Bây giờ cả nhà đều có hơi thở và mùi của anh, thật tốt.

Hai người ôm nhau một lúc lâu, đến khi dạ dày kháng nghị Tôn Miên Miên mới " a u " một tiếng, cô nhớ ra đồ ăn lúc này mình mua vẫn còn nằm rải rác ngoài hành lang...

Sở Phong vỗ vỗ lưng cô, đứng lên " Em ngồi đây đi để anh ra lấy cho. "

Túi đồ mua trong siêu thị vương vãi khắp nơi, cũng hên là không có mấy đồ vật dễ vỡ như trứng. Sở Phong nhặt từng quả cam một bỏ vào túi.

Lúc mở cửa ra, anh thấy có cái con gì nhỏ nhỏ được Tôn Miên Miên ôm trong ngực.

Là một con mèo màu xanh trắng.

Khuôn mặt tròn vo, phần lông màu xanh từ trên mắt tách ra hai bên như chữ bát (八), lỗ mũi, miệng và phần bụng của nó đều màu trắng.

" Đây là Hoa Hoa à? " Sở Phong xách túi đồ về phòng bếp, anh vừa đi vừa hỏi.

" Chính nó đó. " Tôn Miên Miên ôm con mèo đi sau anh. Nhà cô ở ngay bên cạnh đại học điện ảnh, lớp tập huấn cũng rất gần nên khá thuận lợi cho việc học. Lúc Tĩnh Mỹ cũng thi vào đại học điện ảnh, khoa diễn xuất vì vậy mấy tháng nay cô ấy đều đến đây ở kè, hai người làm bạn với nhau trong căn nhà trống trải này. Hên một cái là hôm nay cô ấy phải về thăm bà ngoại, vừa kết thúc lớp học đã đi rồi chứ không thì Sở Phong không được làm càn như vậy đâu.

Hoa Hoa rất dính người, nó cứ dụi dụi vào ngực Tôn Miên Miên, lấy tay khều khều làm nũng. Tôn Miên Miên bị nó chọc nhột, cô vừa cười vừa nói với nó " Mày ở trong phòng cả ngày không chịu ra, lại gây chuyện phá phách rồi đứng không? Đói rồi à? Đợi tao đi lấy đồ ăn cho mày nha. "

Nói xong, cô nhét Hoa Hoa vào ngực Sở Phong, quay người đi lấy thức ăn cho nó.

Lúc Tôn Miên Miên đem khay thức ăn ra, cô phát hiện Sở Phong đang cầm hai tay của Hoa Hoa giờ lên, nó giãy giụa hai chân loạn xạ, so với vẻ ngoan ngoãn lúc nằm trong lòng cô khác hoàn toàn.

Tôn Miên Miên "... "

" Như này là như nào vậy? " Thấy cô đi đến, Hoa Hoa ngước lên nhìn cô, ánh mắt long lanh vô tội cầu cứu.

Tôn Miên Miên bế Hoa Hoa từ tay Sở Phong ra, nó lập tức cọ cọ đầu vào ngực cô, đáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Sở Phong nhìn chằm chằm móng vuốt của con mèo, lông mày nhướng cao, giọng nói rít ra từ kẽ răng " Nó là đực à? "

" Đúng rồi. "

Tôn Miên Miên để Hoa Hoa xuống đất, thấy nó ăn rồi mới ngước lên nhìn Sở Phong " Sao vậy? "

Sở Phong cũng ngồi xồm xuống " Anh cứ nghĩ nó giống cái. "

Tôn Miên Miên buồn cười nhìn anh " Bởi tên nó là Hoa Hoa à? Anh không cảm thấy cái tên này rất đáng yêu sao? "

Sở Phong "... Không cảm thấy. "

Tôn Miên Miên vừa tan lớp đã vội vàng đi siêu thị, lúc đầu cô định nấu một bát mì ăn tạm nhưng bây giờ xem ra phải nấu hai bát rồi. Vị thiếu gia nhà cô chê đồ ăn trên máy bay không ngon, không động vào dù chỉ là một chút thế nên nhịn đói từ trưa đến giờ.

Hên là cô mua khá nhiều đồ ăn đấy.

Tôn Miên Miên nấu một nồi nước lớn, cô đổ một ít nước tương, dầu mè, dầu và hành lá, đợi đến khi nào sôi cô bỏ ba quả trứng luộc vào.

Cô múc vào bát Sở Phong hai quả sau đó lấy đĩa bỏ thịt bò và rau xào ra, ba món đơn giản.

Ánh đèn trong phòng ăn dịu nhẹ, trong không khí tràn ngập mùi thơm của thức ăn, trước mặt là người con gái mình thích, Sở Phong cảm thấy không uống công mình chịu khổ ngồi máy bay đến đây, hết sức ý nghĩa! Chỉ cần ở cùng Tôn Miên Miên, cho dù đang làm gì hay điều đó cực kỳ tầm thường thì anh cũng thấy lòng mình bình yên đến lạ.

Vị thiếu gia của chúng ta ăn sạch sẽ một bát mì lớn, sau khi bọn họ đã ăn xong, anh chủ động đi rửa bát.

Tôn Miên Miên cắt hai quả cam, cô dùng nĩa xiên một miếng đưa vào miệng anh. Sở Phong há miệng ăn, đặt chiếc đĩa cuối cùng lên giá, rút khăn giấy lau tay, anh quay người đứng dựa vào bồn rửa " Bây giờ anh ngoan như vậy, tối nay em có thể nào " thu nạp " anh không? "

Tôn Miên Miên dừng động tác một chút. Sau một hồi tiêu hóa, cô mới nhận ra đây là vấn đề lớn đây.

Tối nay cho Sở Phong ngủ ở đâu?

Mặc dù lần trước có một lần cô cho anh ngủ qua đêm ở nhà mình rồi nhưng hôm đó là tại vì tâm trạng anh không tốt lắm, cho nên không giống nhau.

Cho anh ở khách sạn? Không phải là không tiện lắm, khách sạn vẫn có đầy đủ tiện nghi. Cho anh ở nhà? Chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó còn về chuyện gì sẽ xảy ra thì cô vẫn chưa hình dung được.

Nhìn vẻ mặt rối rắm của cô gái nhỏ, Sở Phong bật cười, anh xoa đầu cô " Thôi, lát nữa anh sẽ đi, gần tiểu khu này của em có một khách sạn, chút anh ra đó ở tạm một đêm là được. "

Cách kinh doanh của khách sạn kia chả khác nhà nghỉ là mấy, chi phí cũng khá rẻ, 398 nhân dân tệ một đêm. Đến cái nhà vệ sinh của Sở gia còn lớn hơn phòng ngủ ở đó! Làm sao cô có thể để người bạn trai yêu quý của mình vượt xa nghìn dặm chỉ để gặp phải cô lẻ loi ngủ ở đó...

" Anh ngủ ở nhà em đi. " Tôn Miên Miên không do dự nữa " Bây giờ em đi dọn dẹp phòng khách cho anh, anh có mang đồ đi thay không đây? "

" Cho anh ở lại thật à? Anh sợ nửa đêm em mộng du bò lên giường của anh thì khổ. "

" Vậy thì anh nhớ chốt cửa lại, nhân tiện kéo thêm cái bàn chắn lại cho đỡ sợ nhé. " Tôn Miên Miên lườm anh.

Sở Phong cười, chậm rãi đi theo sau.

Tôn Miên Miên vào phòng mình lấy khăn trải giường cùng bao gối mới đưa cho anh.

Là cái chăn bông mềm mại màu hoa anh đào nhạt, trên đó in hình đủ thứ con vật. Ngoài ra, chiếc ga trải giường và bao gối vẫn còn thơm mùi nước giặt sạch sẽ.

Sau khi dọn dẹp phòng cho anh xong, Tôn Miên Miên đi tìm đồ vệ sinh cá nhân cho anh. Lúc cô từ phòng đi ra thì Sở Phong đã tắm xong, anh đang lười biếng dựa vào ghế sofa xem TV.

Mà Hoa Hoa thì đang ngồi trên chiếc thảm trải sàn, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm Sở Phong, cái đầu nhỏ ngẩng cao đề phòng cảnh giác.

Sở Phong hoàn toàn không quan tâm gì đến nó.

Tôn Miên Miên cảm thấy một người một mèo này trời sinh không hợp, cô đi đến ngồi cạnh Sở Phong.

Lúc Sở Phong vừa mới nâng tay lên định kéo người vào lòng thì cái bóng xanh trắng đó liền nhảy lên dụi vào lòng Tôn Miên Miên, vô cùng phá đám chen giữa hai người.

Đầu Hoa Hoa dựa vào ngực Tôn Miên Miên, rất đặc ý meo meo hai tiếng.

Sở Phong "... " này quá bất công đi!? Cái con quỷ mèo đần độn này.

Anh nâng cằm Tôn Miên Miên lên, hôn vào môi cô.

Một nụ hôn nhẹ nhàng, lướt qua như chuồn chuồn nước. Tôn Miên Miên chớp chớp mắt, cô thấy Sở Phong cười cười, xấu xa nhìn Hoa Hoa " Cô ấy là của tao. "

Hoa Hoa meo meo mấy tiếng, nâng bàn chân lên đá vào người Sở Phong.

Sở Phong lại hôn Tôn Miên Miên.

Hoa Hoa lại nâng chân lên dùng sức đá vào người anh.

.....

Lần này Sở Phong liên tục hôn Tôn Miên Miên mấy cái.

Hoa Hoa không chịu nữa, nó nhảy ra khỏi vòng ôm của Tôn Miên Miên, đồng đánh đi về phía phòng ngủ.

Sau khi ngồi chứng kiến toàn bộ quá trình người v.s mèo, Tôn Miên Miên hỏi " Anh có cảm thấy ầu trĩ không? "

Người vừa đuổi được kẻ thứ ba phá đám kia đi - Sở Phong, anh cười đắc ý, ôm Tôn Miên Miên vào lòng " Anh chỉ muốn hôn em thôi mà. "

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Edit: Kanalz

Sáng sớm hôm sau.

Tôn Miên Miên mơ màng tỉnh dậy, cô không hiểu tại sao mình ngủ có một đêm mà cứ như tối hôm qua vừa đi chuyển gạch ấy, toàn thân đau nhức.

Cô xoay xoay cổ, phát hiện mình không nằm trên giường, không ngủ trên gối mà nằm trên đùi Sở Phong!

Hai người quấn lấy nhau ngủ trên ghế sofa cả một đêm..

Mặc dù cái ghế khá rộng, làm bằng da mềm mại nhưng làm sao có thể so sánh được với cái giường 2m!? Bồn căn phòng ấm áp đang đợi nhưng không vào ngủ, thay vào đó lại chen chúc nhau trên cái ghế sofa.

Tình huống quái quỷ gì thế này?

Tôn Miên Miên đắm chiều nhớ lại, cô nhớ là hai người vừa xem TV vừa nói chuyện, đang nói thì cô ngủ quên mất. Chắc chắn là Sở Phong ngủ sau cô, tại sao anh không bế cô vào phòng rồi sau đó về phòng mình ngủ cho thoải mái nhỉ?

Có lẽ anh muốn dành nhiều thời gian bên cô hơn. Dù sao thì chiều nay anh phải về Nam Thành rồi, cũng phải ít nhất hai tháng nữa mới được gặp nhau.

Sở Phong vẫn còn đang ngủ, cái chăn màu xám đậm đắp ngay eo, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp đều đều, có vẻ ngủ rất say.

Tôn Miên Miên nhẹ nhàng để chân xuống đất, cẩn thận ngồi dậy.

Buổi sáng mùa đông se lạnh, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi qua khe hở của rèm cửa sổ, giống như cây bút của họa sĩ, khắc họa rõ ràng từng đường nét trên mặt Sở Phong. Đuôi mắt dài hẹp, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, đường quai hàm sắc xảo, cương nghị.

Ví như bức tranh sơn dầu, không chỗ nào không hoàn hảo.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào một bên mi mắt của anh, ánh lên màu nâu nhạt, nhìn rất mềm mại dịu dàng. Nó khiến cho anh nhìn rất khác với vẻ bề ngoài thường ngày, bất kể là cả những cả những hay là kiểu ngạo gì đó đều không còn, lúc này anh như một đứa con nít vô hại, không làm được gì.

Tôn Miên Miên kéo chăn lên cho anh, đang định đứng dậy thì bất ngờ cổ tay bị nắm lại.

Sở Phong híp mắt, giọng mang vẻ buồn ngủ, trầm thấp gọi cảm "Dậy rồi? "

"Ừ, anh về phòng ngủ đi, em đi chợ mua đồ ăn. "

" Không muốn. "

Sở Phong bất ngờ dùng lực kéo tay cô xuống, Tôn Miên Miên không phản ứng kịp nhào người vào lòng anh.

" Ngủ với anh một chút " Sở Phong ôm chặt cô như con bạch tuột, sợ cô chạy mất.

Mặt Tôn Miên Miên đỏ lên.

Cô giãy giụa muốn đứng lên " Không được, em phải.. "

Sở Phong không nói nhiều, hôn lấy môi cô. Anh quay người, che tia nắng chiếu vào phòng sau đó nắm tay của Tôn Miên Miên vòng qua eo mình, nếu người ta không biết mà nhìn vô thì tư thế này giống cô đang chủ động ôm hôn anh.

Sau khi làm xong hết mọi thứ, Sở Phong ôm cô chặt hơn, hài lòng nhắm mắt lại.

Tôn Miên Miên "... "

Quá bá đạo!

Kịch tính nhỉ, hôn môi vào buổi sáng khi chưa đánh răng!

Tôn Miên Miên định đợi Sở Phong ngủ thì cô sẽ nhẹ nhàng rời đi nhưng ai ngờ cô cũng ngủ quên mất.

Đợi đến lúc hai người tỉnh lại thì mặt trời đã lên được một nửa rồi.

Chuyến bay của Sở Phong vào lúc 7 giờ 30 tối nay, nhà họ Tôn cách sân bay hơi xa nên bọn họ không thể cà rề cà rề lưu luyến nhau nữa.

Vì vậy, Tôn Miên Miên đặt đại một con vịt quay ăn tạm, sau khi ăn xong, hai người ra khỏi nhà, bắt đầu đến sân bay.

Tôn Miên Miên đeo một cái khăn quàng cổ Cashmere màu xanh đậm, chiếc khăn rất dài và to, cô cuốn thành nhiều vòng, che đi miệng lẫn mũi, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt to tròn.

Nhìn từng đợt gió lạnh Đông Bắc thổi phà phà vào cái cổ để trần của Sở Phong, Tôn Miên Miên đau lòng kéo anh vào một cửa hàng mua khăn choàng cổ.

Anh có một khuôn mặt dễ nhìn, da còn trắng nữa chứ. Khăn màu nào cũng hợp với anh... Bây giờ nhắm mắt chọn đại cho Sở Phong đeo cũng hợp nữa.

Tôn Miên Miên cầm chiếc khăn màu xám tro và một chiếc màu đen so sánh, cô đang cân nhắc xem cái nào đẹp hơn thì Sở Phong đứng bên cạnh với đại một cái màu xanh đậm "Lấy đại cái này đi, đeo khăn cặp."

Lúc thanh toán, Tôn Miên Miên lấy điện thoại bật wechat lên để người ta quét mã, Sở Phong nhếch môi cười. Anh cất chiếc điện thoại vừa mới móc trong túi ra, vui vẻ nhìn bạn gái mua khăn choàng cho mình.

Nhưng mà...

"Tại sao em lại lưu tên anh là "Big Chicken 1999"? "

Tôn Miên Miên cảm tò hóa đơn, cô quay đầu lại nhìn Sở Phong "Ai khoác trên mình bộ dạng học tra lừa em? Là ai lúc mới gặp mặt lần thứ hai đã nói "Tiểu thư à, áo của tôi sắp bị cô kéo rách rồi, chiếc áo này của tôi được làm từ năm 1999 đấy." "

Sở Phong "... "

Sau khi ra khỏi trung tâm thương mại, hai người họ tình cảm ôm ấp nhau chạy xe trên đường. Khi trời quá lạnh, hai người sẽ dừng lại ở một quán cafe nhỏ nào đó nghỉ ngơi chút xíu sau đó lại tiếp tục lên đường.

Mùa Đông ở miền Bắc và miền Nam khác nhau hoàn toàn. Ở Nam Thành rất hiếm khi có tuyết, nếu có tuyết thì cũng là mưa đi kèm với tuyết, cái loại mà vừa rơi xuống đã tan mất áy.

Cho nên, đêm hôm qua lúc tuyết rơi, Sở Phong cứ như người bạn nhỏ tò mò ngồi chồm hổm ngoài sân nặn tuyết, chơi cực kỳ vui.

Lúc này, điện thoại trong túi của anh vang lên, là Khương Hạo gọi video đến. Sở Phong bấm nhận, hai khuôn mặt chen chúc nhau của Lư Tiêu Hàn và Khương Hạo lập tức xuất hiện trên màn ảnh.

Sở Phong "chắc " một tiếng " Hai cậu ngày càng nhiều chuyện nhỉ? "

Khương Hạo cười hì hì nói " Anh Phong, Tết Nguyên Đán vui về. "

Sau đó, giọng nói oang oang của Lư Tiêu Hàn liền phát lên " Anh Phong, chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử. "

Sở Phong "... Con mẹ nó hai cậu có bệnh à? "

" Không phải không phải không phải. " Khương Hạo vội vàng giải thích " Buổi chiều hôm qua cậu cúp không thèm đi học, tớ với bé Hàn nghĩ chắc cậu lại chạy đến thủ đô thăm nữ thần. Đoán thôi ai ngờ đúng thật, đúng rồi anh Phong, nữ thần, nữ thần đâu? Cậu quay nữ thần cho tụi tớ xem một chút! "

Tôn Miên Miên lại gằn, cười với bọn họ " Lâu rồi không gặp, chúc hai cậu Tết Nguyên Đán vui về nhé. "

Mấy tháng không gặp rồi nhưng Khương Hạo và Lư Tiêu Hàn vẫn nhiệt tình với cô như trước, vô cùng hào hứng tán gẫu chuyện học tập ví dụ như ngày nào cũng có nhiều bài tập đến phát ngán, đa số là không thể nào làm xong đúng thời hạn, một tuần bảy ngày nhưng chỉ được nghỉ mỗi nửa ngày, còn chưa được đến một ngày, căn bản không có thời gian về nhà ăn bữa cơm gia đình luôn. Lớp 12 quả thật là quãng thời gian hành hạ học sinh về cả thể xác lẫn tinh thần.

Nói xong câu cuối, Khương Hạo quay camera ra chỗ khác, cậu ấy nhỏ đồ ăn xuống nền " Gần đây canteen còn có cái món gì tên " Thanh Bắc ", đã khó ăn không nói đi lại còn mắc nữa chứ. Bỏ ra mấy chục nhân dân tệ mà suất ăn chỉ có mỗi ba miếng thịt kho chua ngọt. Vậy mà đại ngốc ngồi cạnh tớ một tuần ăn ba bốn lần, đúng là nhiều tiền không biết tiêu đi đâu. "

Lư Tiêu Hàn gãi gãi đầu, đột nhiên cậu ấy nói " Tớ cũng muốn học đại học ở Bắc Đại. "

Khương Hạo đánh Lư Tiêu Hàn một cái " Bắc Đại cái đầu cậu, cậu thì chỉ có đi Big Đại thôi. "

Tôn Miên Miên bị hai bạn dõ hơi này chọc cười đau cả bụng.

Tất cuộc gọi, Tôn Miên Miên đôi tay lạnh cóng của Sở Phong bỏ vào túi mình " Anh định thi vào đó à? "

Đây là lần đầu tiên Tôn Miên Miên hỏi Sở Phong về vấn đề này.

Cô phải về thủ đô học đại học điện ảnh, dĩ nhiên trong lòng cũng hy vọng Sở Phong học ở thủ đô với mình. Không cần cùng trường, chỉ cần cùng một thành phố.

Nhưng cô biết, Sở Phong là người Nam Thành, gia nghiệp của gia đình anh cũng ở đó. Đặc biệt, sau vụ tai nạn kia, anh là người đàn ông duy nhất đến tuổi thừa kế tập đoàn Sang Thế, không thể rời khỏi Nam Thành.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô hơi buồn...

Bình thường khi yêu xa ít có cặp đôi nào lâu bền, không phải là tình cảm không đủ vững chắc mà là khoảng cách địa lý chia cắt.

Khoảng khắc em cần nhất anh lại không thể có mặt.

Vui, buồn, giận, tủi thân... Anh cũng không có mặt, thậm chí còn không biết.

Nghĩ đến đây, Tôn Miên Miên cúi thấp đầu, cô theo thói quen dùng mũi giày đá cục đá ven đường ra xa.

" Hai hôm trước thầy Ngô cũng hỏi anh về vấn đề này. Ý của thầy đại loại là với số điểm và năng lực hiện tại của anh thì thi vào Thanh Hoa hay Bắc Đại cũng không phải là vấn đề nhưng mà mỗi trường đều sẽ có thể mạnh riêng về một chuyên ngành nào đó, thầy ấy hy vọng anh có thể xét tình hình chuyên ngành trước mắt của mình mà chọn trường đại học. "

Chuyên ngành? Vậy anh chắc sẽ học tài chính, kinh tế hoặc là quản lý, dù sao thì anh cũng phải thừa kế tập đoàn Sang Thế mà.

Có lẽ ước mơ của anh là trở thành một người bác sĩ, lập trình viên hoặc có thể là nghiên cứu viên về khoa học kỹ thuật. Nếu bố mẹ và anh trai vẫn còn, Sở Phong có thể tự quyết định cuộc đời mình nhưng bây giờ... e là không thể.

Có quá nhiều những cặp mắt sắt bén chia về anh trong bóng tối, bây giờ kể cả có muốn hay không muốn anh vẫn phải đứng lên, tiếp tục chiến đấu. Bây giờ, ở Nam Thành là sự lựa chọn tốt nhất của Sở Phong.

Hơn nữa ở Nam Thành, chuyên ngành quản lý và kinh tế rất tốt, được xếp vào những thành phố đào tạo ra các nhân tài về quản lý và kinh doanh.

Tôn Miên Miên gật đầu một cái, định nói gì đó nhưng cô lại nghe Sở Phong nói tiếp " Nhưng mà đối với anh thì mấy cái đó không quan trọng lắm, quan trọng là học ở đâu để gần em một chút. "

Tôn Miên Miên dừng lại, cô ngẩng mặt lên, nghi hoặc nói " Anh muốn học ở Thủ Đô? "

Sở Phong nhún mày " Dĩ nhiên, phải ở gần em chứ, đây là điều kiện duy nhất để chọn trường của anh. Sao em lại kinh ngạc vậy? "

" Em, em nghĩ anh sẽ ở lại Nam Thành, dù sao... "

Tôn Miên Miên còn chưa nói hết đã bị một ngón trỏ dè lên môi mình, Sở Phong giả vờ tức giận nói " Không phải là em lại muốn yêu xa với anh nữa à? Em có biết trong mấy tháng nay anh phải gồng mình kiềm chế đủ lắm không? "

Tôn Miên Miên cảm thấy mình rất may mắn, vốn là một cô bé ngoan ít khi khóc nhưng bây giờ lại cảm thấy mắt cay cay.

Cả đời dài như vậy sẽ gặp qua rất nhiều người. Sẽ có những người dừng lại trò chuyện với cô một chút sau đó mỗi người một ngã, đường ai nấy đi, không bao giờ gặp lại.

Từ sau khi bỏ qua đời, Tôn Miên Miên đã suy nghĩ rất tiêu cực, có lẽ sẽ cực kỳ khó để cô có thể tìm được một người đồng ý ở bên mình mãi mãi.

May mắn thay, cô gặp Sở Phong.

Môi Tôn Miên Miên cong lên nhưng rót nước lại rơi xuống.

Sở Phong ngăn ra, anh đưa tay ôm mặt cô, luống ca luống cuống lau đi những giọt nước mắt của cô " Rốt cuộc là em bị sao thế? Ai dám khi dễ em à? "

Mặc dù Tôn Miên Miên cũng yếu ớt nhưng cô là một cô gái bên ngoài mềm mỏng bên trong mạnh mẽ. Dù là tình huống gì đi nữa cô cũng sẽ đứng thẳng lưng, đối mặt với nó.

Nhưng bây giờ...

Tôn Miên Miên lắc đầu, nụ cười nơi khóe môi tươi hơn " Sở Phong, cuộc đời này có thể gặp được anh là may mắn của em. "

Sở Phong sững sờ một giây, anh cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Nước mắt vừa mặn vừa đắng hòa chung vào với hương thơm dịu nhẹ của cô gái, trở thành một mùi hương rung động đến trái tim anh, khắc cốt ghi tâm cả đời.

" Ngốc à, rồi bỏ em là điều sẽ không bao giờ xảy ra trong từ điển của anh. "

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 52

Khoa đạo diễn của học viện điện ảnh ở thủ đô nổi tiếng rất khó để có thể thi vào.

Không chỉ đơn giản là học bài, nắm chắc các kỹ năng và tự tin là dễ dàng thi vào được đâu.

Phim là sự kết hợp hoàn hảo giữa nghệ thuật nghe nhìn và nghệ thuật tự sự. Để có thể trở thành một đạo diễn, một nhà làm phim thành công thì ngoài sự hiểu biết uyên thâm uyên bác về văn học, bạn phải có năng lực đánh giá và quan sát phi thường, năng lực tổ chức và diễn tả cũng phải đủ tiêu chuẩn.

Thi khảo sát lần này cũng dựa vào những tiêu chuẩn trên để đánh giá, tổng cộng có tất cả là 4 lần thi. Và dĩ nhiên, qua mỗi vòng thi sẽ có học sinh bị loại, càng vào trong thi số lượng bị loại càng ngày càng nhiều.

Đêm trước hôm thi, Tôn Miên Miên đăng nhập vào acc weibo được chứng nhận dấu xanh mà mình bỏ quên đã lâu.

——@ Tôn Miên Miên: Bài thi ngày mai, cố lên nào!

Bài cuối cùng mà cô đăng là bài cảm ơn tất cả mọi người đã quan tâm và động viên cô vượt qua cú shock do Tôn Hi Niên đột ngột qua đời.

Đã qua một năm chín tháng rồi.

Thời gian trôi qua nhanh thật.

Mặc dù đến bây giờ vẫn cảm thấy rất buồn nhưng nỗi trống trải trong lòng đang từ từ được lấp đầy.

Cô để điện thoại xuống bàn, con buồn ngủ đã kéo đến rồi.

Mấy phút sau, điện thoại để trên bàn rung ầm ầm lên.

Tôn Miên Miên nhanh chóng mở mắt, cô ngồi bật dậy cầm điện thoại lên " Em cứ nghĩ là anh không gọi, em đang định đi ngủ đây. "

Cô không phát hiện ra trong giọng nói của mình có chút ủy khuất.

Sở Phong khẽ cười " Anh vừa học xong tiết cuối cùng nhưng lại bị thầy Ngô gọi đến phòng giáo viên, em đợi này giờ sốt ruột lắm à? "

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học của lớp 12, hồi trưa Lý Mộc Ca đã gọi điện kể cho cô rồi. Cô ấy chúc cô thi thuận lợi, còn phàn nàn tận 10 phút nói rằng nhà trường chỉ cho học sinh lớp 12 nghỉ xuân có một tuần.

Tôn Miên Miên " ừ " một tiếng " Nghe được giọng của anh rồi thấy đỡ hơn một chút. "

Lúc này, Tôn Á Văn có gọi cho Tôn Miên Miên, bà nói cô không cần căng thẳng, chỉ là một kỳ thi, thả lỏng một chút mới có được kết quả tốt nhưng khi nghe giọng Tôn Á Văn còn căng thẳng hơn cô thì ngược lại cô mới là người an ủi bà...

Nhưng bây giờ, nghe được giọng nói của Sở Phong, Tôn Miên Miên cảm thấy con thuyền lênh đênh trôi giữa biển xanh mênh mông của mình cuối cùng cũng nhìn thấy bờ.

Sở Phong hôn cô qua điện thoại " Ngoan nào, hai tuần nữa là chúng ta được gặp nhau rồi. "

" Vâng. "

Bọn họ trò chuyện với nhau một lúc nữa mới cúp máy, Tôn Miên Miên nằm trên giường lăn qua lộn lại ngủ quên lúc nào không biết.

Một giấc ngủ rất ngon, không mộng mị.

Sáng sớm thứ hai hôm sau, lúc ăn sáng chung với Tịnh Mỹ, Tôn Miên Miên lấy điện thoại ra vào weibo, cô phát hiện bài weibo hôm qua mình đăng đã vượt quá mười nghìn bình luận, tất cả đều cổ vũ cho cô.

Cô cảm thấy yên tâm hơn, mọi người ai cũng quan tâm cổ vũ cho cô cơ mà.

Năm nay khoa đào tạo đạo diễn tuyển 500 người nhưng tính đến hiện nay đã có gần 60.000 thí sinh đăng ký, mức độ cạnh tranh khốc liệt đến mức nào không cần tả chắc các bạn cũng biết. Ví dụ như khoa diễn viên kế bên, trong 200 người chỉ có 1 người may mắn được chọn.

Lúc Tịnh Mỹ cũng là ngôi sao nhí thế hệ thứ hai như cô, bố cô ấy là một đạo diễn có tiếng tăm trong nghề, mẹ tên Tô Di Niên là diễn viên lâu năm, từng giành được rất nhiều giải thưởng lớn nhỏ trong và ngoài nước. Ngoại hình của Lúc Tịnh Mỹ dĩ nhiên là không chê vào đâu được, những cái gì tốt đẹp của bố mẹ đều truyền hết qua cho cô ấy, hơn nữa Tịnh Mỹ còn có một lượng fan đông đảo đứng sau chờ đợi ngày cô ấy chính thức ra mắt.

Như những ngày bình thường khác, hôm nay Tôn Miên Miên không trang điểm. Cô cột tóc đuôi ngựa, ăn mặc giản dị như những thí sinh khác.

Nhưng hai cô bé vẫn bị một người phóng viên đứng bên kia đường nhận ra, người đó nhanh chóng chạy lại hỏi vài câu đơn giản.

Có rất nhiều học huynh học tỷ đứng ở cổng trường hướng dẫn các thí sinh, Tôn Miên Miên nhìn thấy có một đám người fan của cô đang đứng đó, họ cầm bảng có ghi câu " Miên Miên cố lên! "

Hiện giờ đang là giữa tháng ba nên mấy ngày nay thời tiết cực kỳ lạnh, các cô gái ấy không biết đã đợi bao lâu rồi, có mấy người mặt mũi đỏ ửng cả lên.

Tôn Miên Miên đi đến, bọn họ vui mừng ngay lập tức bao vây cô ở giữa, tất cả đều nở nụ cười chúc cô thi tốt.

Tôn Miên Miên gật đầu cười, cô kiên nhẫn đáp lại từng người một cuối cùng nói một câu " Cảm ơn tất cả mọi người đã dành thời gian của mình để đến đây chúc em thi tốt, mọi người về sớm một chút, trời đang rất lạnh. "

Cô vừa nói vừa lấy một chút kẹo âm hòng trong túi ra đưa họ.

Các cô gái sắp bị sự cung chiều của Tôn Miên Miên mà bật khóc rồi, họ vội vàng nói " Miên Miên, không còn sớm nữa đâu, em mau vào đi, nhớ thi thật tốt nhé, mọi người đợi tin tốt từ em! "

Vừa lúc, Lúc Tịnh Mỹ ở phía bên kia cũng mới tạm biệt với fan của cô ấy xong, hai người tay trong tay bước vào trường.

Cùng ngày, một đoạn phỏng vấn Tôn Miên Miên được đăng lên mạng.

—— Nữ thần, cố lên nhé! Em phải vượt qua kỳ thi một cách thuận lợi đấy!

—— Đã năm năm rồi mà cô ấy vẫn là nữ thần số một trong lòng tôi, nguyện không thay đổi!

—— Aaaaaa, đứng gần ống kính như vậy mà tôi vẫn không thấy một chút son phấn nào trên mặt cô ấy, giá trị nhan sắc của nữ thần phải nói đỉnh của đỉnh luôn ấy.

—— Giọng nói của nữ thần ngọt quá! Tôi muốn hôn cô ấy!

—— Không cho phép hôn vợ tôi!

—— Ê lâu trên nói bậy cái gì vậy? Đó là vợ tôi.

Những lời Tôn Miên Miên nói lúc vào thi cũng bị đăng lên weibo, hỏi về ai thì dĩ nhiên là mấy cô gái hồi sáng được tiếp xúc với cô đăng lên rồi.

—— Tôi là fan của em gái này nhé, em ấy cung fan quá aaa.

—— Tính cách của Tôn Miên Miên rất tốt luôn ấy! Khi nói chuyện, cô ấy sẽ nhìn thẳng vào mắt bạn mà mỉm cười, cười như rót mật vào tim!!! Trời ơi tôi thích cô ấy quá, thích quá phải làm sao bây giờ?

—— Cô nàng còn đưa kẹo cho tôi, cô ấy dẫn tôi trên đường về phải cẩn thận một chút, giọng cực kỳ dễ nghe luôn! Với một con thanh khổng như tôi thì nếu không phải đang đứng trước mặt nữ thần tôi sẽ nằm xuống lăn vài vòng quá.

—— Đợi Tôn Miên Miên nhập học chắc tôi cũng phải ra rạp xem phim của cô ấy quá!

—— Nhưng mà tôi vẫn thắc mắc tại sao Miên Miên lại chọn khoa đạo diễn, có thể sau này chúng ta sẽ không bao giờ thấy cô ấy trên màn ảnh nữa.

—— Chắc là nổi nghiệp bố.

—— Thật tội cho Miên Miên của chúng ta, nhỏ như vậy mà không có bố.

.....

*

Cuộc thi bao gồm vòng loại, vòng một, vòng hai, vòng ba và vòng bốn. Trong đó, vòng bốn là khó nhất với tổng thời gian thi là ba ngày. Ngày cuối cùng là thi phần trình bày báo cáo của mình, có thể nói phần thi này là điểm nhấn của toàn bộ cuộc thi.

Tôn Miên Miên hoàn thành kỳ thi khá suôn sẻ, trong phần thi cuối cùng cô còn là người thông thả nhất kia mà.

Cô đã đặt vé máy bay về Nam Thành ngay sau hôm kỳ thi kết thúc.

Lúc Tôn Miên Miên về đến Nam Thành vừa đứng vào buổi chiều chủ nhật, Tôn Á Văn và Lý Mộc Ca đích thân lái xe đến sân bay đón cô về.

Trong mấy tháng ở thủ đô luyện tập chuẩn bị cho kỳ thi, mỗi tháng Tôn Á Văn sẽ bay ra thăm cô một lần nhưng Lý Mộc Ca thì không được, dù gì cũng đã lớp 12, vì vậy đã rất lâu rồi cô và Lý Mộc Ca không được gặp nhau.

Tôn Á Văn lái xe, hai cô bé ngồi ở đằng sau.

Lý Mộc Ca uể oải ôm lấy cánh tay của Tôn Miên Miên " Aaaa, mấy tháng nay tớ mệt gần chết, ngày nào cũng dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó, nào là kiểm tra 15 phút, kiểm tra 1 tiết kiểm tra giữa học kỳ ừn ừn thì nhau kéo đến... Một tuần chỉ được nghỉ mỗi nửa ngày chủ nhật vì vậy đa số các bạn học đều chọn ở lại trường... Có thể tớ không làm được huhu. "

" À đúng rồi, tớ thấy mọi người kể từ hôm tranh lì xì đến giờ chưa nói với nhau câu nào trên group lớp. "

" Đúng rồi, bây giờ ai mà còn tâm trạng chơi điện thoại nữa, đến cả thánh lười Khương Hạo còn hận tại sao mỗi ngày lại không có 48 tiếng. Quy Tuấn, Trần Cẩm Nguyên thì khỏi nói, quàng mắt còn thâm hơn cả con gấu trúc nữa, mỗi ngày chỉ ngủ có 4 đến 5 tiếng, liều mạng học như điên ấy. "

Sau bữa tối, mọi người trò chuyện với nhau một lúc rồi Tôn Miên Miên lên phòng thu dọn đồ đạc. Bắt đầu từ ngày mai cô sẽ dồn hết chú ý cho kỳ thi tuyển sinh đại học.

Với thành tích hiện tại của Tôn Miên Miên thì về cơ bản sẽ không có vấn đề gì nếu cô phát huy bình thường nhưng cô vẫn muốn đốc sức cho kỳ thi tuyển sinh giống mọi người để nhiều năm sau nhớ lại vẫn có kỷ ức vui vẻ, nhưng năm tháng liều mạng học tập.

Sau khi thu dọn hành lý xong xuôi, cô vào phòng ngâm nước ấm một chút. Lúc sau ra, cô không mở đèn mà nằm ườn lên giường nhắm mắt lại.

Lúc máy bay hạ cánh cô có gọi cho Sở Phong nhưng bây giờ cô lại nhớ anh rồi, muốn biết anh đang làm gì, muốn nghe giọng nói của anh.

Ngày mai là được gặp anh rồi.

Ngày mai mới được gặp anh lận.

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì điện thoại của cô vang lên.

Tôn Miên Miên nhanh chóng ngồi dậy cầm điện thoại lên.

" Sở Phong? " Vừa lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Miên Miên đã tươi cười, trong giọng nói không tự chủ được có chút hưng phấn.

" Ủ, em đang làm gì vậy? " Đầu bên kia có vẻ như Sở Phong đang đứng ngoài đường, trong giọng nói của anh xen lẫn tiếng gió.

" Đang nhớ anh. " Tôn Miên Miên thành thật khai báo.

" Nhớ nhiều không? "

" Nhiều, cực kỳ nhiều luôn! "

" Vậy em có thể đi ra không? Anh đang đứng dưới nhà em. "

Tôn Miên Miên " a " một tiếng, để chân trần nhảy xuống giường, cô chạy lại cửa sổ nhìn xuống dưới.

Chiếc xe Pagani đen tuyền quen thuộc đang lặng lẽ đậu ngay gần bên cạnh mấy bụi cây được tỉa tót cẩn thận. Sở Phong mặc áo khoác đậm màu, lười biếng dựa vào đầu xe nhìn Tôn Miên Miên, anh cầm điện thoại quơ quơ về phía cô.

Cả người anh chìm trong bóng tối, không nhìn rõ ngũ quan nhưng Tôn Miên Miên cảm nhận được Sở Phong đang cười.

Người giúp việc của Lý gia luôn làm việc có quy định và giờ giấc, cô rón rén bước xuống lầu, quả thật cả căn nhà rộng lớn chỉ còn lại mấy ánh đèn lấp lóe trên tường.

Tôn Miên Miên nắm chặt áo khoác, cô nhẹ nhàng mở chốt cửa đi ra ngoài, sau khi ra được vườn cô chạy như bay lại chỗ Sở Phong, ánh mắt nhìn anh sáng rực.

So với mùa đông ở thủ đô thì cuối tháng hai ở Nam Thành thời tiết đã dần dần ngênh đón sắc xuân với những chồi non mới nhú, nụ hoa e thẹn từ từ nở ra, ba chùm rồi bốn chùm cùng nhau đón gió xuân.

Chẳng qua là bây giờ đã khá khuya, trời se se lạnh, đặc trưng của đầu xuân năm mới.

Sở Phong kéo tay Tôn Miên Miên qua xem có lạnh không, anh kéo cô lên xe.

Ngồi trong xe, Tôn Miên Miên rất muốn bình tĩnh lại, kiềm chế một chút nhưng cơ mặt không nghe theo chỉ thị của cô nữa rồi, khóe miệng và đuôi mắt không tự chủ được mà cong lên, nhìn anh chăm chăm.

"Sao anh lại đến vậy?"

Sở Phong đưa tay vén mái tóc của cô ra sau tai, để lộ ra cái lúm đồng tiền đáng yêu "Anh sợ em nhớ anh."

Tôn Miên Miên cố ý bĩu môi "Vậy anh không nhớ em chứ gì?"

"Nhớ."

"Nhiều không?"

Sở Phong khẽ cười, cho cô gái nhỏ một câu trả lời "So với em nhớ anh thì anh nhớ em nhiều hơn một chút."

Tôn Miên Miên rút cuộc cũng hài lòng.

Sở Phong cười nheo mắt cô.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người họ cảm thấy nếu mắt của người kia là cực S của nam châm thì người này sẽ là cực N, hút nhau vào là không muốn rời đi chút nào.

"Bạn trai, thật sự rất nhớ anh." Tôn Miên Miên đưa tay ôm cổ Sở Phong, cô như con mèo nhỏ liên tục cạ cạ mặt vào cổ anh.

Trái tim Sở Phong tan chảy.

Anh ôm cô đặt lên trên đùi mình.

"Bạn gái, anh không muốn chúng ta phải tách nhau ra như vậy nữa đâu." Giọng anh khàn khàn, đôi môi mỏng hôn từ lông mày, đôi mắt, cánh mũi rồi cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ hồng của cô.

Hơi thở mùi tuyết tùng quen thuộc từ từ tràn ngập khắp người cô, thậm chí ngay cả lỗ chân lông dường như cũng mang mùi này.

Tôn Miên Miên cảm thấy có chút không chịu nổi.

Sở Phong rất kiên nhẫn, anh chỉ mân mê nhẹ nhàng cánh môi của cô gái nhỏ, một hồi lâu sau vẫn không có bước tiếp theo.

Không có nụ hôn như mong đợi, Tôn Miên Miên kháng nghị khẽ hừ nhẹ một tiếng bằng giọng mũi. Đôi mắt đẹp long lanh nước khó hiểu nhìn Sở Phong.

Hai mắt Sở Phong tối sầm, anh nhẹ giọng hỏi "Muốn anh hôn à?"

Tôn Miên Miên cảm thấy mình rất không có tiền đồ mà vội vàng trả lời "Muốn!"

Sở Phong khẽ cười, anh lại hôn một cái lên môi cô, nụ hôn như chuồn chuồn, nhẹ chạm một chút lại rời ra.

Tôn Miên Miên cảm thấy chưa đủ.

"Nói cho anh biết, em yêu anh nhiều như nào hửm?"

Tôn Miên Miên bị hành hạ sắp chết rồi, cô hạ giọng gấp gáp nói "Yêu anh, chỉ yêu anh, yêu anh nhất. Anh, mau hôn em đi."

Nhận được câu trả lời vừa ý lại bị chữ "anh" của cô làm hưng phấn, Sở Phong không kiềm chế nữa, anh mạnh mẽ hôn xuống, một nụ hôn sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Sau khi được đích thân trải nghiệm qua thì Tôn Miên Miên cảm thấy hôn môi là một trong những việc tuyệt vời nhất trên thế giới.

Đôi khi ngôn ngữ không thể diễn tả được tình cảm sâu nặng dành cho một người là như thế nào.

Nhưng một nụ hôn thì có thể

Sở Phong là bạn trai của cô.

Bọn họ nhớ nhưng lẫn nhau.

Tôn Miên Miên thật sự rất rất thích Sở Phong.

Hôm nay Tôn Miên Miên cứ như mèo con nhỏ bị kích thích ấy, lúc đầu là do Sở Phong chủ động mà bây giờ thì ngược lại, anh mới là người bị hôn tê hết cả môi đây này.

Tiếng cười trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu Tôn Miên Miên " Sau mấy tháng thì em đã học được cách cắn người rồi đấy à? "

Trên môi lại bị cô cắn vào.

Sở Phong dung túng cô gái nhỏ, anh phối hợp theo ý cô.

Thậm chí còn cúi xuống tai cô, khàn giọng nói " Ngoan, cắn mạnh hơn một chút, anh chịu được. "

Tôn Miên Miên lại dùng lực cắn mạnh hơn một chút, Sở Phong ôn nhu ôn cơ thể mềm mại như không xương của cô gái nhỏ vào lòng, thỏa mãn thở ra.

*

Hôm sau đến trường Tôn Miên Miên mới hiểu được cảm giác địa ngục mà Lý Mộc Ca nói là gì.

Cuốn lịch dày treo trên bảng đen đã bị xé hết hơn một nửa, thời gian đếm ngược đến kỳ thi đại học từ ba con số chỉ còn hai số. Mặc dù rất mệt mỏi nhưng mọi người trong lớp vẫn cố hết sức, sách vở chất chồng chất đống trên bàn, thảo nào Lý Mộc Ca cứ than khóc mãi.

Tôn Miên Miên biết thế nào ngày này cũng đến nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, vừa về lớp đã lập tức nhào vào ôn đống bài tập điền cả đầu.

Trong tiết tự học, cô cầm quyển đề vật lý đưa qua hỏi Sở Phong " Bài này làm sao? "

Sở Phong dùng bút, cầm quyển đề liếc qua một chút, khoe môi nhếch lên, lập tức cười hi hi nói " Bài này có nhiều cách giải lắm, em thông minh lắm mà, thử động não suy nghĩ xiu anh xem nào? "

Tôn Miên Miên liếc nhìn anh, làm bộ đưa tay giật quyển đề về " Trả đây, em đi hỏi người khác. "

Sở Phong thờ dài, nắm bàn tay nhỏ bé của cô lại " Được rồi được rồi, anh đây sẽ giảng cho em cách dễ hiểu nhất..

Đùa thì đùa vậy thôi nhưng lúc giảng bài Sở Phong lại rất nghiêm túc, ý nói rõ ràng ngắn gọn súc tích, anh còn cố ý nói chậm một chút, lúc nói xong hết còn liếc nhìn cô " Em hiểu không? "

Thấy Tôn Miên Miên gật đầu anh còn " yêu thương " tìm cho cô mấy bài tương tự.

Ngồi làm được một lúc, cô cảm thấy người bên cạnh luôn nhìn mình bằng con mắt có lửa vậy, cô xấu hổ nhéo chân anh " Đừng nhìn nữa, làm bài đi "

Sở Phong có chút bất mãn thờ dài, anh lâm bâm " Bài tập vật lý không đẹp trai bằng anh đâu hừ. "

Tôn Miên Miên im lặng cong môi.

Chàng thiếu niên ngồi trong góc khuất lười biếng cầm bút, vẽ mặt vừa lãnh đạm vừa chăm chú.

Anh giải bài rất nhanh, gần như chỉ cần liếc mắt một cái là suy nghĩ ra cách giải, đặt bút thành văn. Đôi khi cũng sẽ có những bài làm khó anh nhưng Sở Phong chỉ cần ngồi hai ba phút đã làm được sau đó còn nhếch môi lên, đáng vẻ mười phần tự tin.

Các giáo viên cũng cho anh bài tập khác với các bạn trong lớp, dựa vào trình độ của anh mà ra đề riêng. Tất cả đều là những bài mang độ khó cực cao. Tôn Miên Miên có liếc qua bài tập của Sở Phong rồi, lé mắt luôn ấy, cho cô một ngày cô cũng không suy nghĩ ra cách giải.

Tôn Miên Miên phát hiện khi Sở Phong tập trung vào làm cái gì đó thì cả cơ thể anh tỏa ra một sức hấp dẫn khiến người ta không dời mắt nổi.

Sở Phong giải xong đề cuối cùng, anh đặt bút xuống, xoay người qua hỏi cô " Sao vậy? "

" Không có gì. " Tôn Miên Miên tập chung sự chú ý lại vào bài, lặp lại câu lúc nãy của anh " Đề vật lý không hấp dẫn bằng anh. "

Sở Phong nhướn mày, vui vẻ cười.

Anh lấy một cuốn sổ màu đen từ trong cặp sách ra đẩy qua cho cô " Xem một chút đi. "

Tôn Miên Miên có chút thắc mắc đưa tay cầm quyển sổ lên, cô mở ra xem qua một lượt. Trong đó đều là mấy công thức ít được dạy nhưng đôi khi sẽ cho bấy học sinh trong đề thi đại học và một số dạng câu hỏi khá khó về lý thuyết tổng hợp. Tất cả đều được Sở Phong gộp chung lại một quyển sổ, anh còn giải ra ngắn gọn dễ hiểu.

Lý thuyết của Tôn Miên Miên cũng chỉ ở tầm trung bình, không biết phải học gì. Bây giờ đối với cô thì quyển sổ này có giá trị khá lớn đấy.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên một học bá như Sở Phong phải ngồi note lại những kiến thức " cơ bản " đối với anh, nhắc lại là đối với anh. Có lẽ Sở Phong cũng mất khá nhiều công sức.

Cô đóng quyển sổ lại, nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng với anh.

Sở Phong lắc lắc đầu tỏ ý không hài lòng, anh nhích lại gần, thì thầm vào tai cô " Như vậy không đủ chân thành, em phải đổi gì với anh chứ. "

" Đổi gì bây giờ? "

Sở Phong cười híp mắt, anh xấu xa chậm rãi nói " Lấy, thân, báo, đáp, thế nào? "

Anh cứ nghĩ Tôn Miên Miên sẽ đỏ mặt rồi quay qua trừng anh như con mèo nhỏ rồi nói " Cút "

Ai ngờ cô vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, cầm bút lên, nhìn chằm chằm vào vở, bình thản thốt ra một câu " Của anh cả mà. "

Sở Phong bị câu nói này của cô chọc ngứa hết cả người.

Anh không chịu được nữa rồi.

Tại sao trên thế giới này lại có một cô gái làm anh yêu đến thấu cả tim gan thế này!

Anh cuộn tròn bàn tay, nắm chặt. Cố gắng hết sức mới kìm chế được cảm giác xúc động muốn ôm cô vào lòng hôn một trận.

*

Trong những ngày cuối cùng ôn tập căng thẳng, nói chậm cũng chậm, mỗi ngày đều giải đề, kiểm tra 15, 1 tiết đều đều, nói nhanh cũng nhanh, lâu lâu đang làm ngược nhìn ra cửa sổ thì mùa xuân đã đi mất, những tòa nhà và sự phồn hoa của thành phố bị ánh mặt trời chiếu rọi, báo hiệu một mùa hè sắp đến cũng đồng nghĩa với việc thời gian đến kỳ thi đại học đang dần rút ngắn lại.

Thầy Ngô đứng trên bục giảng, trong tay cầm bài kiểm tra liên tục lải nhải " Bảng xếp hạng khá tốt, lần thi này lớp chúng ta đã rất nỗ lực, thành tích tốt hơn trước rất nhiều, thậm chí còn tốt hơn so với dự kiến. Chúng ta phải tin tưởng vào bản thân... "

Năm phút sau, Khương Hạo đặt tay lên tim mình, thờ hỏn hển nói " Thầy, con xin thầy đừng nói nữa về việc thi đại học nữa, tim con sắp ngừng đập rồi đây này. Thầy nói cái gì vui vẻ một chút đi chứ. "

Tâm trạng thầy Ngô rất tốt, ông cười nói " Vậy được rồi, không nói nữa. Thầy sẽ đọc từ hạng nhất xuống nhé. Kỳ thi thử lần này trường chúng ta có một bạn lọt vào top 5 cao nhất thành phố. Không cần nói chắc lớp cũng biết rồi nhỉ, chính là Sở Phong với tổng điểm là 739, đứng đầu thành phố. "

"... "

Cả lớp cực kỳ bình tĩnh.

Thực lực của Sở Phong kinh khủng như nào thì trong một năm qua họ cũng đã được thấy rồi. Mỗi lần thi xong đọc điểm đều cao đến mức làm cho người ta phải khiếp sợ, căn bản không phải là người mà là quái vật rồi.

Con người vốn là vậy, khoảng cách càng lớn thì khả năng ghen ghét càng ít vì bọn họ hiểu rõ, có học ngày học đêm cũng không bằng. Cuối cùng, mọi người chỉ có thể tâm phục khẩu phục.

*

Dưới chân núi Phụng Minh có một sân golf, do môi trường và không khí xung quang rất tốt nên nó đã trở thành những địa điểm thường xuyên lui tới của những nhà giàu tại Nam Thành.

Sở Hâm là hội viên VIP ở đây, nếu thời tiết không mưa thì mỗi thứ bảy ông ta đều đến đây. Ngoại trừ thú vui để xả stress thì nơi đây cũng là nơi ông ta bàn việc với đối tác.

"Giững càng già càng cay, chút trình độ này của em làm sao so sánh được với anh." Sờ Hâm cầm lấy cây gậy của caddie* đưa cho, lau lau đầu gậy.

caddie: là những người được thuê để kéo, bảo quản những bao đựng gậy đánh golf cho khách chơi golf trên sân.

Mười năm trước, tập đoàn Sang Thế tập trung vào mảng khoa học kỹ thuật, dựa trên công nghệ để đổi mới, chiến lược toàn cầu hóa. Lúc đó Sờ Thanh Phong đánh liều đứng lên phát ra tiếng nói của mình sau đó thu vào được gần 40 tỷ vốn đầu tư.

Để duy trì sự phát triển bền vững cho tập đoàn do đó điều kiện chuyển nhượng của Sờ Thanh Phong hết sức hà khắc, không phải có tiền là được. Một ví dụ điển hình là sau khi cổ phiếu được thông qua thì thời gian chốt không được vượt quá 36 tháng.

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi nhuận, thiên hạ nhón nháo cũng là vì lợi nhuận. Các thương nhân luôn luôn là người được hưởng nhiều lợi nhuận nhất và cũng là người dễ dàng trục lợi vì bản thân, họ không thể chuyển cả chục tỷ trong thời gian ba năm được. Điều này đã làm các nhà đầu tư khá do dự. Nhất là khi gia đình gia đình bố mẹ của Sờ Phong xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, vụ tai nạn mang lại cho Sờ gia một vết thương tàn khốc, đồng thời cũng khiến kinh tế của tập đoàn xuống dốc không phanh.

Kỹ năng quản lý của Sờ Thanh Phong rất tốt, có thể kéo vệt được dậy cả một tập đoàn nhưng bây giờ ông đã già, vấn đề là tương lai ai sẽ thay thế ông thừa kế tập đoàn.

Cuối cùng, Phạm Anh Thành - người đàn ông dưới trướng tập đoàn Tinh Thành ném ra một cành ô liu, ông ta dùng 40 tỷ, thuận lợi nuốt về 9% cổ phiếu của Sang Thế, trở thành cổ đông lớn thứ hai sau Sờ Thanh Phong.

Thời điểm đó, rất nhiều ngoài cuộc đứng xem trò vui, chờ đợi Phạm Anh Thành bước vào vòng xoáy kinh tế của tập đoàn Sang Thế.

Mười năm xong, Sờ Thanh Phong cùng Phạm Anh Thành song kiếm hợp bích cùng nhau đưa tập đoàn Sang Thế lên đỉnh cao sự nghiệp, con đường kinh tế phát triển thuận lợi, các doanh nghiệp dưới trướng tập đoàn mọc ra như nấm.

Phạm Anh Thành nhỏ hơn Sờ Thanh Phong mười tuổi. Nếu có thể đạt được sự công nhận của Sờ Thanh Phong thì rất có thể Phạm Anh Thành sẽ là người thừa hưởng vị trí của Sờ Thanh Phong.

Cho nên, sau khi biết Phạm Anh Thành yêu thích đánh golf Sờ Hâm liền nhanh cơ hội nhờ vào môn thể thao này để tiếp cận ông.

Chỉ tiếc, Phạm Anh Thành là một con cáo già, khi nói chuyện với ông ta không thể nào nói vào chuyện công việc được, chỉ cần nói liên quan vào một xíu sẽ bị Phạm Anh Thành ngay lập tức xua tay mà nói "Người khác đến đây để bàn chuyện làm ăn còn tôi thì khác, tôi đến đây 100% chỉ để giải trí. Cậu nhìn mà xem, 18 lỗ, sông nước hữu tình, không có môn thể thao nào có thể ngắm cảnh đẹp đến như vậy đâu. Đẹp chuyện công việc qua một bên đi, chúng ta chơi tiếp."

Sau khi chơi xong, Sờ Hâm đưa Phạm Anh Thành ra xe, sau khi thấy ông lên xe đi mất, Sờ Hâm đứng sau lón giọng chửi "Cái lão cáo già, một chút lợi ích cũng không moi được từ hần ta."

"Hello Hâm Hòa, thật là trùng hợp." Sau lưng ông ta bỗng nhiên truyền đến một giọng nam quen thuộc.

Sờ Hâm xoay người lại, thấy rõ người đang bước đến, ông ta nở nụ cười giả tạo "Trí Viễn, cậu cũng đến chơi golf à?"

Tổng Trí Viễn mặc một bộ quần áo thể thao bình thường, ông đứng tán gẫu vài câu với Sờ Hâm.

Thì ra xe của Tổng Trí Viễn bị hỏng, ông đang đợi người đến đón, Sờ Hâm hào phóng xua tay "Đội tài xế làm gì cho mệt, lên xe đi, tôi tiễn cậu một đoạn."

Tổng Trí Viễn không từ chối "Cung kính không bằng tuân lệnh, aida quả thật hôm nay cũng khá nóng, mới có tháng năm thôi mà đứng ngoài trời có chút xíu tôi đã đổ mồ hôi đầm đìa."

Cả hai gia đình Tổng gia và Sờ gia đã chơi với nhau rất lâu đời thế nên Sờ Hâm, Sờ Hâm Thao và Tổng Trí Viễn cũng tính là thanh mai trúc mã.

Nhưng từ sau khi Sờ Hâm Thao qua đời thì quan hệ của bọn họ cũng có chút tế nhị, bây giờ gặp khách sáo nói với nhau vài câu cũng xem như niềm tình cũ mà thôi.

Vì vậy bây giờ ngồi chung một chiếc xe cũng chả có chủ đề gì để nói chuyện, cùng lắm là một chủ đề vòng qua vòng lại.

Vừa ra khỏi sân golf thì điện thoại của Tổng Trí Viễn reo lên, thì ra là vợ của ông - Nghiêm Thâm vừa đi spa về gọi có gì tiện đường tạt qua đón bà.

Tổng Trí Viễn không nói gì ngay lập tức đồng ý.

Sờ Hâm nghe vậy liền bảo tài xế lái xe về tiệm spa đó, cười nói "Tôi nói Trí Viễn này, đã nhiều năm như thế rồi mà cậu vẫn nghe lời chị dâu nhỉ, nói một phát là làm theo ngay."

Ý nói như kiểu Tổng Trí Viễn sợ vợ, chỉ cần vợ nói một phát là vâng vâng dạ dạ, chả khác nào thằng tài xế.

Tổng Trí Viễn mặc kệ mà còn tự hào nói " Đây là tôi yêu vợ chứ không phải là sợ vợ. Dù gì người ta cũng là đại tiểu thư con nhà danh giá mà bỏ tất cả gả cho tôi, bằng lòng sinh con đẻ cái cho tôi thì chiều một chút có sao đâu mà haha. "

Kẻ đối vợ như thay quần áo, tìm tình nhân như uống nước - Sở Hàm cười nói " Cậu đúng là không biết hưởng thụ mà. "

Tổng Trí Viễn cũng cười, ông không nói gì nữa.

Trùng hợp, tiệm spa mà vợ của Tổng Trí Viễn là tiệm do Sở Hàm Hồng làm bà chủ.

Nhìn bóng Tổng Trí Viễn biến mất trong thang máy, Sở Hàm nhếch môi cười chế giễu. Ông ta đang định bảo tài xế quay xe đi về thì cửa thang máy lại mở ra một lần nữa. Là một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Ông ta không những quen mà còn rất quen.

Người đàn ông là cháu trai - Tần Bác Minh, người phụ nữ là vợ ông - Liễu Phương Anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

EDIT: Karalz

Nhưng mà nhìn Tần Bác Minh và Liễu Phương Anh, Sở Hàm cũng không cảm thấy có gì sai sai cả.

Đây là câu lạc bộ phụ nữ, spa do chị mình mở thì con trai của chị mình đến đây khảo sát tình hình không có gì lạ cả.

Mà vợ của mình lâu lâu đến đây chăm sóc sắc đẹp ủng hộ người một nhà cũng không lạ nốt.

Nhưng mà Liễu Phương Anh và Tần Bác Minh có hơi lạ, bọn họ cứ như hai người xa lạ không quen nhau đường ai nấy đi.

Cái này có hơi kỳ...

Hai người họ tuổi tác cách nhau không nhiều lắm, lúc ở nhà mà đụng mặt. Vì tránh để mọi người nghi ngờ nên Liễu Phương Anh tỏ ra hết sức bình thường, ngược lại Tần Bác Minh mở miệng ra một câu là mợ, hai câu cũng là mợ nghe cực kỳ nịnh nọt.

Thế mà sao hôm nay thái độ của bọn họ lại khác như vậy nhỉ?

Nhìn hai người họ mỗi người một xe rời đi, Sở Hàm ngồi trong xe suy nghĩ một hồi lâu mới kêu tài xế lái xe.

*

Từ lúc đến tháng năm, thời gian cứ như trôi qua nhanh hơn rất nhiều.

Còn 30 ngày, 20 ngày, 10 ngày, 5 ngày.

Rút cuộc kỳ thi đại học cũng đã đến.

Tôn Miên Miên cứ nghĩ rằng cô sẽ khản trương, sợ hãi không ngủ được nhưng ai ngờ tối hôm trước kỳ thi lại ngủ rất ngon. Lý Mộc Ca cũng rất tự tin ngồi vào bàn thông thả từ tốn ăn sáng, ngược lại, Tôn Á Văn lại lo lắng cho hai cô bé. Trước khi ra khỏi nhà, bà liên tục dặn dò hỏi han xem hai người họ đã mang chứng minh thư và giấy báo dự thi đi chưa.

Những lời động viên, khích lệ của các bậc phụ huynh, dải băng đỏ treo ở cổng trường ghi " Thi đại học bách chiến bách thắng. " cùng với con đường trải dài nhà từ nhà đến trường mà bọn họ đã đi trong suốt ba năm cấp ba đã trở thành một ký ức đẹp để được bọn họ cất gọn ngăn nắp trong tuổi thơ của mình.

Sau khi thi xong môn cuối cùng là tiếng Anh, từ phòng thi bước ra, Lý Mộc Ca ôm chặt lấy cô đỡ khóc đỡ cười " Vậy là xong rồi à? Thật sự xong rồi đúng không? Vậy mà tớ có thể chịu được đến tận hôm nay, tớ cứ nghĩ mình chết chắc aaaaaa! "

Tôn Miên Miên buồn cười vỗ vỗ lưng cô nàng. Ánh mắt cô quét qua đám đông reo hò ầm ĩ, rất nhanh sau đó cô đã thấy được được bóng hình mình muốn tìm.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đồng thời bật cười.

Bên cạnh sân thể dục có một con đường mòn rất vắng người, cuối đường là những tán cây xum xuê xanh mướt, có một vài cây cổ thụ cao vùn vút vươn cành lá soi mát cả một góc trời, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu rọi qua kẽ hở của tán cây.

Tôn Miên Miên định lên tiếng thì eo đã bị ai đó bắt lấy. Trong nháy mắt, Sở Phong đã kéo cô đến dựa vào thân cây.

Hai tay của Sở Phong chống lên thân cây, công kích Tôn Miên Miên từ bốn phía, cô hoàn toàn bị nhốt trong vòng tay của anh.

Mùi tuyết tùng quen thuộc xộc vào mũi cô một cách tự nhiên cùng với hơi thở độc nhất vô nhị chỉ có trên người anh.

Sở Phong nâng cằm cô lên, mặc dù chỗ này ánh sáng chiếu vào không đủ để nhìn thấy mặt anh nhưng Tôn Miên Miên vẫn cảm nhận được ánh mắt như lửa đốt nhìn loạn trên mặt mình. Sau một hồi đấu tranh tâm lý, Sở Phong quyết định hôn vào môi cô.

Chóp mũi của anh gần như là đụng vào chóp mũi của cô.

" Anh làm sao vậy? uhm.. "

Gương mặt tuần tú ngay trước mặt đột nhiên cúi xuống.

Sở Phong dùng môi bịt kín lời nói của cô.

" Thật ra thì anh biết nơi này không thích hợp nhưng mà anh không chịu được. " Hai cánh môi cọ xát vào nhau, toàn bộ hơi thở lúc anh nói ra câu này đều tràn vào miệng cô.

Tôn Miên Miên bị hôn không nói nên lời, cô ở thế bị động mà đón nhận nụ hôn không mấy ôn nhu này của Sở Phong.

Cảm thấy đầu lưỡi có chút đau, cô mở mắt ra nhìn chằm chằm vào hàng mi của chàng thiếu niên trước mặt, trên mí mắt của anh có một ít mạch máu xanh xanh nhỏ nhỏ.

Một lát sau, hình như anh cũng cảm nhận được ánh mắt của cô mà từ từ mở mắt ra.

Tôn Miên Miên nghiêng đầu, lùi ra sau, trong hơi thở vẫn hơi dồn dập " Đau! "

Sở Phong biết vừa rồi mình không kiềm chế được đã cắn Tôn Miên Miên một cái nhưng khi nhìn thấy ánh mắt óng ánh tia nước, gò má ửng hồng của cô vẫn không thể nào chịu nổi.

Sở Phong nhích lại gần, trầm giọng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi môi bị anh ma sát đỏ bừng kia " Anh chưa hôn đủ, hôn lại một lần nữa được không? "

Tôn Miên Miên nhìn bộ dạng của anh như con chó nhỏ chờ nhủ nhân cho ăn liền mềm lòng " Vậy anh không được cắn nữa đâu đó. "

" Không cắn, không cắn nữa. " Sở Phong mở miệng với giọng nói chắc nịch rằng anh sẽ không cắn 100%

Không biết đã qua bao lâu, đằng sau thân cây cổ thụ lại truyền đến hai giọng nói ép nhỏ hết mức.

" A, sao anh lại véo em? "

" Anh xong chưa!?! "

" Chưa xong, hôn cả đời cũng không đủ. "

"... "

Lúc này, bên ngoài cổng trường Anh Hoa, Lư Tiêu Hàn ngó nghiêng xung quanh " Anh Phong đi đâu mất tiêu rồi? Điện thoại không nghe, tin nhắn cũng không trả lời. Kỳ ghê, chúng ta đã bàn tối nay không say không về rồi mà! "

Khương Hạo xoa xoa cằm, bộ dạng trầm ngâm suy nghĩ, cậu ấy lấy điện thoại ra " Thôi để tớ nhắn địa chỉ cho cậu ấy rồi chúng ta đi trước, kệ cậu ấy lúc nào đến thì đến. "

" Không đợi thật à? "

" Ừ không đợi nữa, tớ nghĩ là bây giờ cậu ấy có thứ ngon hơn, cao cấp hơn để chơi rồi. "

Lư Tiêu Hàn "???"

*

Cùng với tiếng động cơ khởi động gầm rú, chiếc moto đen tuyền lao thẳng vào đường hầm. Bây giờ đã hơn mười giờ đêm, xe cộ trong hầm rất ít, ánh đèn đường màu cam ảm áp chiếu vào mũ bảo hiểm, cứ như hoàng hôn ngay trên đỉnh đầu ấy.

Tôn Miên Miên gần gũi tựa vào lưng Sở Phong, hai tay ôm chặt eo anh.

Cảm nhận được hô hấp vững chãi của anh, mùi hương của anh, nhiệt độ của anh.

Tôn Miên Miên thấy trái tim của như tấm gió xuân ấy.

Trung Quốc rộng lớn như vậy với dân số hơn một tỉ người. Hai năm trước, lúc bỏ cô mất, cô đã vượt ba nghìn cây số trở về Nam Thành, cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ gặp ai ở đây, chuyện gì sẽ xảy ra.

Bây giờ ngẫm lại, cô cảm thấy duyên phận giữa mình và Sở Phong thật khó tin.

Nó cứ như thiên sơn vạn thủy* vậy, bất cứ điều gì xảy ra đi chăng nữa thì đi đến cuối đường cũng gặp lại nhau, nhất định phải ở chung một chỗ.

* Thiên sơn vạn thủy: Nói người đi rất xa, qua nhiều núi nhiều sông. (Wiktionary)

Từ xa xa đã nhìn thấy biệt thự của Lý gia sừng sững đứng đó, tốc độ xe dần dần chậm lại.

Lúc xe máy dừng lại hẳn, Tôn Miên Miên cởi mũ bảo hiểm ra, vuốt thẳng lại mái tóc hơi bù xù vì bị gió thổi. Sở Phong lấy điện thoại mở lên, trong nháy mắt, tin nhắn của Lư Tiêu Hàn và Khương Hạo thi nhau chuyển đến.

Mấy cái đầu thì không có gì cả, chỉ hỏi là anh đang ở đâu, có đến không nhưng mấy cái sau chắc chắn là họ đã uống nhiều rồi, năm sáu cái đầu là tin nhắn thoại. Sở Phong mở cái cuối cùng ra, trong điện thoại liên vang lên tiếng kêu ca khóc lóc mắng anh của Lư Tiêu Hàn.

" Anh Phong, cậu có tới không thì bảo? Tớ thật sự không nghĩ cậu là người như vậy, tớ biết nữ thần là bảo bối của cậu, là tiểu tởm của cậu nhưng cậu cũng không thể nào trọng sắc khinh bạn như vậy được huhu..!! Chúng ta là anh em cũng phải mười năm nay rồi, ngay cả khi cậu mặc quần lót xỏ chân nào vào trước, trên chân có bao nhiêu nốt ruồi tớ đều biết mà cậu nói bỏ là bỏ vậy à? "

Tôn Miên Miên "... "

Sở Phong "... Cậu ấy nói bậy bạ đó, anh không có nốt ruồi. "

Tôn Miên Miên "... "

Cô vén tóc ra sau tai " Lát anh đi với bọn họ à? "

" Ừ, ngày mốt anh phải đến công ty thực tập rồi, không có nhiều thời gian nên bọn họ rủ nhau tụ tập nốt hôm nay. "

Tôn Miên Miên gật đầu một cái, cô nghiêm mặt dặn dò anh " Bây giờ muộn lắm rồi, anh phải cẩn thận. Uống say rồi thì không được lái xe, tuyệt đối không được uống rượu với mấy người lộn xộn. "

Nghe được câu cuối, lòng mày Sở Phong khẽ nhếch lên, lười biếng hỏi " Mấy người lộn xộn là người nào? "

Tôn Miên Miên đưa mắt trừng anh " Các anh đều là thiếu gia công tử nhà giàu, không phải sẽ là bên phải một em, bên trái một em hầu rượu à! "

Sở Phong bật cười, đưa tay xoa xoa đầu cô " Tại sao suốt ngày em đều có ấy cái suy nghĩ này vậy haha, bọn anh đều rất sạch sẽ, cực kỳ tự giác, yên tâm đi, tuyệt đối không đụng vào mấy người đó. "

Không cần nói cũng biết, gia đình Khương Hạo và Lư Tiêu Hàn rất nghiêm khắc, mà sao thì tính cách của hai cậu ấy cũng không như vậy.

Sở Phong nâng mặt cô gái nhỏ lên, giọng nói ôn nhu " Nhưng mà anh là người đã có vợ, muốn hầu rượu cũng phải là lão bà xinh đẹp của anh hầu anh chứ. "

Tôn Miên Miên bị anh chọc cho ngượng chín mặt " Anh đừng có mà lưu manh, ai là vợ anh? " Cô nói xong liền đẩy tay anh ra, xoay người chạy lạch bạch vào nhà.

Đóng cửa lại, Tôn Miên Miên trấn định trái tim đang đập thình thịch của mình, sau khi nghe được tiếng động cơ vang lên ngoài cửa, môi cô khẽ nhếch lên.

Đồng hồ con lắc trong phòng khách vẫn lặng lẽ tích tắc từng giây, kim đồng hồ điểm 10 giờ 45 phút. Tôn Miên Miên thay giày thay dép rồi lặng lẽ đi lên lầu, cô nắm tay chốt cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong phòng có luồng sáng truyền ra.

" Cô ạ? "

Tôn Miên Miên ngạc nhiên nhìn Tôn Á Văn đang ngồi trên cái ghế nhỏ trước cửa sổ.

" Về rồi à? " Tôn Á Văn để quyển sách trong tay xuống, về mặt bà bình thần không phân biệt đang vui hay đang giận.

" Dạ... Sao cô còn chưa ngủ ạ? "

Tôn Á Văn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng Tôn Miên Miên rất hồi hộp, chuông cảnh báo vang lên liên tục, phòng của cô ở hướng Bắc, có thể nhìn ra trước cửa chính.

" Cô, con... "

" Bạn nam lúc nãy đưa con về là Sở Phong đúng không? "

" Vâng. "

" Hai đứa có quan hệ tình cảm đúng không? "

" Vâng ạ. "

Bình thường Tôn Á Văn rất ít khi nghiêm như vậy làm Tôn Miên Miên có chút khấn trương, nhưng cô sẽ không phủ nhận quan hệ giữa mình và Sở Phong, chỉ vừa tưởng tượng đã thấy tội anh.

Hai cô cháu mặt đối mặt một hồi lâu, Tôn Miên Miên chủ động đi lại ôm tay Tôn Á Văn " Cô, con xin lỗi. "

" Thích nó à? "

" Vâng, thích ạ, cực kỳ cực kỳ thích cậu ấy. "

" Con có biết tình cảnh gia đình của nó không? "

" Biết một chút ạ. "

Tôn Á Văn thở dài, nhớ lại năm trước lúc đi suối nước nóng có một cuộc gặp " vô tình ", lúc đó bà đã nghi 80% là hai đứa bé đang ở cùng một chỗ.

Thật ra thì cũng xem như là không bất ngờ lắm, một đứa bé xuất chúng hơn người như vậy thì ai mà không thích.

Tôn Á Văn nhìn Tôn Miên Miên bằng ánh mắt triu mến " Đòi người mấy ai sống được trăm năm, gặp được người mà trùng hợp người ta cũng thích mình cũng không dễ dàng gì. Cô không phản đối tình yêu của tụi con nhưng chuyện gia đình bọn họ rất phức tạp, cô sợ nếu con bị cuốn vào đó sẽ khổ con thôi. "

Tôn Miên Miên cay cay sống mũi, gục đầu vào vai Tôn Á Văn, nũng nịu gọi bà " Cô. "

Tôn Á Văn cười cười vỗ vào vai cô một cái " Con muốn làm gì cô cũng sẽ ủng hộ con. Không cần sợ, sau lưng con còn có cô, đừng, em gái với ông anh trai to đầu cơ mà. "

Sáng hôm sau, hai ông cháu Sở cùng nhau ngồi trò chuyện trong vườn kính, Sở Thanh Phong đang tưới một chậu hoa cao cỡ 18cm.

" Chuyện mà ông nói với con đấy, thật sự không suy nghĩ đến một chút à? "

Sở Phong ngồi trên ghế, xoa xoa huyết thái dương. Tối qua bọn họ uống đến tận rạng sáng mới về nhà, đến giờ anh vẫn còn hơi mệt. Anh duỗi hai chân ra trước, cười mỉm cười " Ông ơi, lúc nãy con đã nói rồi mà, con thật sự không muốn đi du học. "

Nghe vậy, Sở Thanh Phong bỏ cây kiềm xuống, ông lấy khăn lau tay, bắt đầu nói " Là vì cô bạn gái nhỏ của con à? Ông cho con đi du học chứ có bắt con chia tay với nó đâu. Nếu lúc con về đã đến tuổi kết hôn thì ông sẽ lập tức chuẩn bị, tuyệt đối không chậm trễ. "

" Không được ạ. " Sở Phong dứt khoát từ chối " Con không thể tách ra khỏi cô ấy, đừng nói là ba bốn năm, ba bốn tháng con đã chịu không nổi rồi. "

Sở Thanh Phong nhíu mày nhìn anh " Bình thường bọn trẻ yêu đương ông thấy đa số toàn là bọn con gái dính lấy người ta, tại sao con lại ngược lại với số đông vậy? "

Sở Phong mặt dày mà cười cười, anh cũng không biết tại sao, đại loại là giữ không buông được.

Đến bây giờ Sở Thanh Phong vẫn không thể hiểu nổi đứa cháu trai này, ông thở dài đầy bất lực.

Sở Phong nở nụ cười bình tĩnh, đứng lên như chân sai vặt mà chạy lại chỗ Sở Thanh Phong đám lưng cho ông " Con nói ông này, hồi đó ông cũng có đi du học đâu mà bây giờ trải qua bao nhiêu sóng gió, ông vẫn sùng sững đứng đó phát triển tập đoàn vững chắc mà. "

" Thằng nhóc! "

Sở Thanh Phong khiêm tốn quát Sở Phong một cái, định nói gì đó thì quản gia Điền Bá cầm điện thoại đi vào " Lão gia, Tàn trợ lý gọi ông ạ. "

Sở Thanh Phong cầm điện thoại lên.

" Chủ tịch, Lâm Song, người phát ngôn của tập đoàn chúng ta bị cảnh sát bắt quả tan đang tụ tập đông người dùng ma túy, tàn trữ lượng lớn ma túy trong nhà riêng. Bốn giờ sáng nay vừa bị bắt đi. "

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kanalz

Trụ sở chính của tập đoàn nằm từ tầng 45 - 66 của tòa nhà Sang Thế với tổng chiều cao là 530m. Tòa nhà là bước ngoặt lớn của Nam Thành.

Mười giờ sáng, cuộc họp khẩn cấp của ban lãnh đạo tập đoàn được tổ chức trong phòng họp.

Sở Thanh Phong uy nghiêm ngồi đầu bàn, Sở Hâm Hồng và Sở Hâm lần lượt ngồi ở bên trái và một người chưa bao giờ xuất hiện là Sở Phong được ngồi ngay bên phải của ông.

Ngay khi Sở Phong vừa bước vào đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Lúc này Sở Thanh Phong khẽ mỉm cười, đưa tay nhận tập tài liệu thư ký đưa cho.

Trợ lý Tàn nhanh nhẹn báo cáo lại sự việc của Lâm Song cho ông " Thưa chủ tịch, cậu ta tên Lâm Song, năm nay 34 tuổi, lần đầu ra mắt với tư cách là một ca sĩ. Ngay khi vừa mới ra mắt cậu ấy đã ngay lập tức bộc lộ khả năng của mình, trong vòng mười năm qua đã viết ra không ít những bản nhạc nổi tiếng. Cuối tháng 11 năm ngoái, tập đoàn chúng ta chính thức ký hợp đồng để Lâm Song là người phát ngôn cho lĩnh vực đồ gia dụng Sang Thế. "

" Bởi vì hành vi của cậu ta quá lộ liễu cùng với số lượng ma túy tàn trữ rất lớn nên Lâm Song đã bị cảnh sát trực thuộc thủ đô bắt tại nhà vào lúc 4:03 phút sáng nay. "

" Ngoài ra vào lúc 6:00 sáng nay, một tài khoản mạng xã hội rất có tiếng trong giới giải trí tung ra thông tin rằng tất cả tác phẩm âm nhạc có tên Lâm Song đều do người khác viết. Có một người viết lời nhạc trong nhóm của cậu ta tung ra bằng chứng rõ ràng. "

" Vụ việc Lâm Song nghiện ma túy và tàn trữ ma túy đã được đài truyền hình quốc gia phát lên bản tin sáng nay. Hiện tại các bộ phận quan hệ công chúng và các bộ phận liên quan đến việc này của tập đoàn đang ra sức giải quyết vấn đề, bọn họ đang cố gắng giảm thiểu tối đa những tác động bất lợi và tổn thất do việc này mang lại. Kế hoạch của bộ phận quan hệ công chúng đều ở trong tập tài liệu đây ạ. "

Sở Thanh Phong đặt tài liệu xuống bàn, ông chấp hai tay để lên bàn " Giá cổ phiếu sáng nay thì sao? "

Trợ lý Tàn " Lúc vừa bắt đầu phiên giao dịch đã sụt 3,5%, đến nay đã tổn thất hơn 29 tỷ. "

Cả phòng im lặng như tờ.

" Bây giờ có nói gì cũng chậm rồi, sáng nay đài truyền hình quốc gia vừa gọi điện báo cho tôi vì vụ việc của Lâm Song, quảng cáo dài 25 giây về máy điều hòa của tập đoàn Sang Thế sẽ không được phát nữa. Dự án quảng cáo này tập đoàn đã bỏ ra tận 220 triệu để hoàn thành, bây giờ đồ sông đồ biển hết. " Người vừa lên tiếng là một người đàn ông trung niên mặc bộ vest nâu sẫm cùng với cái bụng phệ của ông ta, tên Tạ Khánh Niên, ông là một trong mười cổ đông lớn nhất của tập đoàn Sang Thế.

Sở Hâm ho khan một tiếng " Tôi nghĩ nhiệm vụ cấp bách nhất của chúng ta bây giờ là phải thay đổi gấp người phát ngôn khác. "

Tạ Khánh Niên " Nào có đơn giản như vậy? Mặc dù thời buổi bây giờ có rất nhiều minh tinh rất nổi tiếng nhưng trong thời gian ngắn như vậy rất khó để có thể tìm được một người phù hợp với hình tượng của tập đoàn. Hơn nữa, sự việc của Lâm Song lớn như vậy đã ảnh hưởng xấu không ít thì nhiều đến hình ảnh thương hiệu, không phải cứ nói là khôi phục lại được danh tiếng. " Nói đến đây, ông ta nhìn về phía Sở Hâm Hồng " Là tổng giám đốc về mảng đồ gia dụng của tập đoàn, tôi yêu cầu cô một lời giải thích thỏa đáng. "

Hôm nay Sở Hâm Hồng trang điểm rất đậm, mặc dù vậy nhưng lớp phấn nền dày cộm kia vẫn không che đi được quầng thâm đen dưới mắt bà ta " Là

tổng giám đốc dĩ nhiên tôi không thể trốn tránh được. Nhưng trong vụ việc chúng ta cũng là nạn nhân, tôi đề xuất nên dẫn dắt dư luận, nói cho bọn họ hiểu rằng không phải từ lúc trở thành người phát ngôn của tập đoàn Sang Thế mới bắt đầu hút, cậu ta đã nghiện ma túy rất lâu, hơn nữa... "

Tạ Khánh Niên không khách khí ngắt lời bà " Hâm Hồng, cô không thể trốn tránh sự thật rồi bỏ qua nó. Việc của Lâm Song sẽ được bộ phận quan hệ công chúng giải quyết ổn thỏa. Bây giờ tôi chỉ yêu cầu cô giải thích vì sao lúc đề cử người phát ngôn có tận ba người nhưng tại sao cô lại lựa bỏ qua ý kiến của mọi người, bỏ qua nghệ sĩ của Đức Nghệ Song Hình, bỏ qua ngôi sao thể thao vừa vô địch thế giới mà lựa chọn Lâm Song? "

Hàng mi thanh tú của Sở Hâm Hồng cau lại " Tạ đồng, ý ông là sao? Lâm Song là sự lựa chọn của công ty sau khi thỏa luận, đây cũng không phải là quyết định của riêng tôi. Hơn nữa cứ tôi là như tôi muốn làm tổn hại đến lợi ích của công ty ấy, vụ việc của Lâm Song đến tận rạng sáng nay tôi cũng mới biết mà. "

Tạ Khánh Niên hừ bằng giọng mũi " Thật sao? Sự việc như nào thì e là chỉ có mỗi trong lòng cô rõ nhất thôi. "

Sau khi nghe đoạn đối thoại không rõ ràng giữa hai người, ánh mắt của mọi người trong phòng đều dừng lại trên người Sở Hâm Hồng.

" Ông đừng có mà ngậm máu phun người! " Sở Hâm Hồng đập bàn, bà ta nói với giọng tức giận " Nếu là lỗi của tôi thì tôi sẽ nhận nhưng nếu không phải lỗi của tôi mà sao ông cứ ở đó nói mấy thứ cáo buộc vô nghĩa cho tôi? "

Tạ Khánh Niên ung dung ngồi đó, ông ngoắc tay với thư ký, lấy ra một cái ổ cứng di động, rất nhanh sau đó trên tường hiện ra một vài hình ảnh.

Địa điểm của những bức ảnh được chụp không giống nhau, có bãi đỗ xe, có nhà hàng, có biệt thự. Nhưng nhân vật chính của mỗi bức hình đều là một cặp nam nữ, từ đầu đến cuối không thay đổi. Khoảng cách và tư thế của bọn họ nhìn rất dây dưa ái muội. Nếu đã là người có mắt thì nhìn vào sẽ ra ngay vấn đề.

Sở Hâm Hồng không tin nổi trừng to mắt, bởi vì cặp nam nữ trong hình kia không ai khác mà chính là bà ta cùng với Lâm Song.

Tạ Khánh Niên " Mọi người ở đây đều biết, em rể của tôi là người lẫn lộn trong vòng giải trí lâu năm, nó quen rất nhiều " chó săn ". Sáng nay thằng bé vừa gọi điện báo tin cho tôi rằng có người muốn đăng chuyện đời tư của Lâm Song lên mạng, trong đó có dính dáng đến Hâm Hồng. Lúc đó tôi lập tức nhờ nó ngăn người kia lại, hơn nữa tôi còn mua lại đồng video và số ảnh đó. "

" Tôi làm như thế bởi vì tôi cũng là một trong những thành viên chủ chốt của tập đoàn Sang Thế, phải cùng tập đoàn đồng cam cộng khổ. "

" Thời gian chụp mấy tấm ảnh này là tháng sáu năm ngoái. Mọi người thử tưởng tượng một chút đi, bây giờ chuyện của Lâm Song đã loạn như vậy rồi mà bây giờ những bức ảnh này bị tung ra thì cổ phiếu của tập đoàn không chỉ giảm mỗi 3% không đâu. "

" Mặc dù thị trường tăng trưởng của mảng đồ gia dụng không bị giảm bao nhiêu, đây cũng không phải là nguồn thu thập tài chính chính của tập đoàn nhưng thời buổi công nghệ hiện đại, khả năng truyền miệng rất tốt vì vậy chúng ta mới phải có những chính sách quảng cáo trên mạng xã hội. Đó là lý do tập đoàn luôn đầu tư vào tìm ra những nghệ, ca sĩ hot nhất hiện nay nhưng bây giờ... "

" Tôi hy vọng Hâm Hồng, người hiện tại đang nắm giữ chức vị tổng giám đốc đồ gia dụng cho mọi người ở đây một câu trả lời. Ngoài ra, tôi cũng hy vọng tập đoàn cần thận hơn trong việc bổ nhiệm quản lý cấp cao trong công ty. Dĩ nhiên năng lực rất cần thiết nhưng chúng ta cần những người lấy việc công làm trọng hơn. "

Cả hội đồng quản trị khi nghe đến câu này đều hiểu được ẩn ý sâu xa của Tạ Khánh Niên. Ông đang muốn nói rằng Sở Hâm Hồng không xứng đáng giữ chức vụ giám đốc, tập đoàn nên thay người.

Nhưng mà điều này cũng dễ hiểu thôi, mới sáng nay vì sự việc của Lâm Song mà bọn họ cảm thấy túi tiền của mình đã teo lại không ít. Bây giờ lại còn chuyện Lâm Song được làm người phát ngôn bởi vì có quan hệ nam nữ không trong sáng với Sở Hâm Hồng.

Vì liên quan đến lợi ích của mình, các người khác cũng rồi rít phụ họa " Đúng đúng, tôi cũng đồng ý với ý kiến của Tạ đồng. "

" Tôi cũng đồng ý. "

" Tôi cũng vậy. "

Trước mặt nhiều cổ đông lớn của công ty như vậy mà bị làm nhục, Sở Hâm Hồng rất giận, sắc mặt của bà ta tái mét, trong ánh mắt có một tia tàn ác lóe lên, bà ta chỉ thẳng vào Tạ Khánh Niên mà hét to " Tạ Khánh Niên, anh... "

" Đủ rồi. " Sở Thanh Phong ném tập tài liệu trên tay xuống bàn, ông nặng nề nói " Sở Hâm Hồng bị cách chức giám đốc, vị trí giám đốc của tập đoàn con đồ gia dụng tạm thời sẽ do Sở Hâm quản lý. Buổi họp hôm nay đến đây là kết thúc. "

*

Trong thư phòng của Tổng gia, Sở Phong nhàn hạ ngồi trên cái ghế làm bằng gỗ Cẩm Lai. Tổng Trì Viễn ngồi đối diện anh, ông đang dùng bộ ấm làm bằng đất sét để pha trà, động tác cẩn thận từng li từng tí.

Hơi nước bốc lên từ ấm, mùi thơm của trà bay quanh quần khắp phòng.

Sở Phong bưng cốc trà nhỏ nhỏ, anh nhấp thử một ngụm.

" Thấy sao? " Tống Trí Viễn hỏi với vẻ mặt đầy mong đợi.

" Mùi rất thơm và êm dịu, còn những thứ khác con chưa nếm ra được. " Sở Phong trả lời thật lòng.

Tống Trí Viễn sáng khoái cười ra tiếng, ông cầm cốc trà của mình một hơi uống cạn " Con có thể ngửi được mùi hương như vậy đã tốt lắm rồi, chả bù cho thằng nhóc Tống Phóng nhà bác. "

" Ngày mai anh họ bay sẽ về Nam Thành đúng không ạ? "

" Đúng rồi, nếu không phải là tiệc sinh nhật của bà ngoại thì bác cá là đoàn phim sẽ không thả nó ra dễ dàng vậy đâu. Ngày nào bác gái của con cũng than trời than đất với bác đây, nói là gia đình có thằng con trai mà nó lại đi vào làng giải trí thì như tát nước ra ngoài, cả năm chỉ gặp được vài lần. Còn không thân bằng Cát Tường với Như Ý nữa.

Cát Tường và Như Ý là hai con chó Corgi.

Sở Phong cười cười.

Là con trai duy nhất của gia đình, chắc chắn Tống Phóng sẽ phải quay về thừa kế công việc kinh doanh của dòng họ trong tương lai. Vì vậy, Tống Trí Viễn dung túng cho anh ấy rong chơi thoải mái trong vòng mấy năm nay.

Tống Trí Viễn " Vậy là Sở Hâm liên thủ với Tạ Khánh Niên để loại trừ Sở Hâm Hồng à? "

Sở Phong gạt đầu một cái, mấy ngón tay trắng nõn vuốt vuốt cốc trà.

Tống Trí Viễn " Nói thật, lần này bác phải nhìn Sở Hâm với cặp mắt khác xưa đây. Bác cứ nghĩ sau khi biết Sở Úc không phải con trai ruột của mình thì Sở Hâm sẽ làm ầm ầm lên náo loạn một thời gian. Ai ngờ đầu lần này ông ta lại có thể bình tĩnh nhìn xuống, hơn nữa còn lập mưu tính kế Sở Hâm Hồng cẩn thận từng li từng tí như vậy nữa chứ, có thể nói đây là nhát dao chí mạng luôn ấy. Theo con thì tiếp theo ông ta sẽ làm gì? "

Sở Phong giọng đều đều không nhanh không chậm " Con nghĩ Sở Hâm sẽ tạm thời ngừng việc tính kế với con, bây giờ ông ta hận Sở Hâm Hồng thấu xương, nhất định sẽ cắn vào trong tận xương tủy để Sở Hâm Hồng không còn cơ hội trở mình. Vài ngày nữa là buổi tiệc đính hôn của Tần Bác Minh rồi, có lẽ ông ta sẽ nói ra sự thật trong hôm đó. Cho nên lúc này, ông ta sẽ không chủ động công kích con, có khi còn đi lấy lòng không nên. "

Tống Trí Viễn thoải mái dựa lưng vào ghế, khóe môi nhếch lên nụ cười châm biếm " Bộ ngựa bắt ve hoàng tước tại hậu, việc bây giờ của chúng ta là ngồi ăn bánh uống trà nhìn chó cắn nhau. "

* Bộ ngựa bắt ve hoàng tước tại hậu: ý nói người ngu định làm việc gì sẽ bị người khác lợi dụng chờ cơ hội hãm hại.

*

Mấy ngày nay Tôn Miên Miên quay về căn nhà cũ, có rất nhiều đồ vật kỷ niệm ở đây, cô muốn dọn dẹp lại một chút.

Ăn cơm tối, rửa bát xong, Tôn Miên Miên ra vườn tưới nước cho hoa. Gió chiều nhẹ thổi bay đi cơn nóng nực cả ngày. Cô vừa tưới nước vừa ngâm nga hát, trong đầu vẫn đang suy nghĩ tin tức hôm nay thấy được trong điện thoại và TV.

Cả ngày hôm nay Sở Phong cũng không gọi điện cho cô, không biết anh đang ăn tối hay còn bận việc.

Suy nghĩ thất thần một lúc sau nhìn lại thấy cây hoa bị tưới nhiều nước sắp chết úng, Tôn Miên Miên a lên một tiếng, vội vàng tắt nước.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa.

Nhìn trong camera hiện lên bóng hình quen thuộc, Tôn Miên Miên chạy ra mở cửa.

Sở Phong đang đứng ngoài cửa.

Hôm nay anh mặc một cái áo sơ mi trắng, để mở hai nút áo. Nghe được tiếng mở cửa, sự lạnh lùng trên khuôn mặt ngay lập tức biến mất.

Tôn Miên Miên né người cho anh vào " Em đang suy nghĩ xem giờ này anh đã tan làm chưa thì anh bấm chuông, cái này có được gọi là thân giao cách cảm không nhỉ? "

" Anh ăn tối chưa? "

" Lúc nãy em vừa nấu một nồi canh sườn với ngô, mướp tươi và táo bẹ. Khá là ngon, anh có muốn thử không? "

" Hôm nay em dọn lại nhà tình cờ tìm được một con búp bê hồi nhỏ rất thích. Mộc Ca luôn luôn bảo em quá tiết kiệm, dùng cái gì gần hư rồi cũng không vứt đi, cái này giữ lại, cái kia cũng giữ lại thế nên hôm nay là lần đầu tiên em vứt đi nhiều đồ như vậy đó! "

Cô gái nhỏ mặc một cái áo thun rộng thùng thình, tóc được búi lên. Cô đứng đó nói chuyện với anh về những gì cô làm hôm nay.

Sở Phong nghe cô nói một hồi, hàng lông mày nhíu chặt bỗng thả lỏng.

Anh đưa tay ra ôm cô vào lòng, mạnh mẽ hôn xuống.

Vừa hung hăng lại vừa dịu dàng.

Hơi thở nam tính bất chợt kéo đến, hung hăng hôn cô, không thể nào tránh được luôn ấy.

Bóng của hai người được ánh nắng chiều hoàng hôn hắt xuống mặt đất không một kẻ hở.

Chó Corgi đây nha anh em

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Edit: Kanalz

Tôn Miên Miên hâm nóng lại canh, cô định rang chút cơm còn dư lúc nãy.

Sở Phong cứ như cái đuôi nhỏ vậy, cô đi đến đâu là anh đến đó, Tôn Miên Miên cố tình chìa một ngón tay ra đâm vào lưng anh " Nóng chết đi được! Anh ra phòng khách ngồi đợi đi. "

Sở Phong lắc lắc đầu " Không. "

Tôn Miên Miên hết cách đành phải đưa cho anh hai quả trứng cùng một nắm hành " Vậy anh chiên trứng đi, nhớ rắc hành nhuyễn ra nhé. "

" Được. "

Hai người phối hợp rất ăn ý, chỉ một lúc sau mùi thức ăn thơm ngon đã bay khắp nhà. Tôn Miên Miên bung canh cùng cơm rang lên bàn, cô rót ly nước, ngồi bên cạnh nhìn anh.

Sở Phong ăn cơm rất điềm tĩnh, động tác ưu nhã đẹp mắt.

Đợi anh ăn xong Tôn Miên Miên mới lên tiếng " Hôm nay em thấy thời sự đưa tin... vẫn ổn chứ ạ? "

" Em đừng lo, tập đoàn Sang Thế có nền tảng khá vững chắc hướng chi lần này chỉ bị tổn thất về ngành gia dụng một chút, bị bọn họ tấn công như vậy cũng không có vấn đề gì quá lớn. " Sở Phong nắm lấy tay của Tôn Miên Miên, anh lướt từ đầu ngón tay xuống dưới, ánh mắt mang ý cười.

Tôn Miên Miên tinh ý nghe hiểu ra hai từ " bọn họ ", chẳng lẽ lần tổn thất này còn có gián điệp trong công ty à? Nhưng nhìn Sở Phong có vẻ không muốn nói nhiều, cô cũng không hỏi nữa.

*

Phải mất tận hai ngày Tôn Miên Miên mới dọn dẹp xong, cô thư giãn tận hưởng những ngày cuối cùng được tự do ngủ muộn dậy muộn này.

Nhưng chỉ được vài ngày mà thôi. Từ lúc tuyển sinh đại học đến lúc tựu trường vào tháng 9 có tận 3 tháng để nghỉ. Cô không muốn lãng phí tận ba tháng chỉ để ăn và ngủ.

Năm xưa, lúc đầu Tôn Hi Niên làm việc cho một xưởng phim thuộc quyền sở hữu của nhà nước trong mấy năm đầu sau đó ông mới ký hợp đồng với tập đoàn giải trí có sức ảnh hưởng lớn nhất thủ đô thời đó —— Truyền thông Tinh Diệu.

Sau khi ký hợp đồng với Tinh Diệu, Tôn Hi Niên đã làm tổng cộng mười một bộ phim điện ảnh và truyền hình, tất cả đều lời rất to. Nói Tôn Hi Niên một tay che cả nửa Tinh Diệu thì hơi khoa trương nhưng chắc chắn ông đã góp sức vào một phần ba sự thành công như bây giờ của Tinh Diệu.

Tôn Hi Niên còn rất nhiệt tình trong việc làm công ích, ông thường xuyên tặng quà và tạo điều kiện cho những trẻ em không được đến trường, trẻ em bị bệnh tim bẩm sinh ở vùng nghèo khó dưới danh nghĩa của mình. Ngay cả như vậy nhưng khi mất ông chuyển hết tất cả tiền dưới danh nghĩa của mình cho Tôn Miên Miên gồm tiền ngân hàng, cổ phiếu, quỹ, bất động sản, đồ sưu tầm,... tổng lại cũng 9 chữ số. Đủ cho cô tiêu cả đời.

Tuy nhiên, cô không muốn ngồi không hưởng thụ số tiền mà bố vất vả kiếm ra.

Cô muốn quay phim

Cô muốn tự mình kiếm ra tiền.

Cô muốn hoàn thành tâm nguyện của Tôn Hi Niên.

Nhưng vấn đề là bây giờ cô vẫn chưa tìm được công ty nào phù hợp để ký hợp đồng, chẳng có một chút tài nguyên nào trong tay. Lúc ở thủ đô chuẩn bị cho cuộc thi thật ra cũng có mấy công ty tìm cô muốn bàn về chuyện ký hợp đồng nhưng cuối cùng xem lại cô vẫn thấy những công ty ấy không phù hợp với mình.

Nhưng bốn năm đại học cô vẫn phải lấy việc học làm trọng, Tôn Miên Miên sẽ không vì chuyện quay phim mà làm trễ nải việc học. Một số công ty muốn xem cô như cái " cây hái tiền ", nhất định khi hợp tác sẽ sắp xếp cho một đồng công việc, lại có một số công ty muốn cô thay đổi cách sống và về bề ngoài, chuyên tâm làm việc, không bị ảnh hưởng bởi hình tượng " mối tình quốc dân ".

Đang ngẩn người thì điện thoại di động trên bàn rung lên.

Tôn Miên Miên mở lên, giao diện tin nhắn lập tức ting ting thêm một lần nữa.

Sở Phong gửi cho cô hai tấm hình【 Để hình nền với lại ảnh nền cuộc trò chuyện. 】

Một tấm là ảnh Sở Phong mặc một cái quần tây được may vừa vặn tinh xảo cùng với chiếc áo sơ mi trắng ngà bị mở một nút. Chiếc cà vạt được anh nói ra, tự do buông lỏng xuống.

Nhìn về phía ông kính cười lười biếng.

Không phải ngay ngắn, không phải khắt khe, cũng không phải nhã nhặn.

Có một chút gợi cảm nam tính, giống mấy anh bad boy ấy.

Tấm còn lại là lúc anh quần áo phẳng phiu nghiêm túc, cà vạt thắt nghiêm túc, cổ áo cài cao vừa vặn chạm vào yết hầu.

Mái tóc đen nhánh được chải gọn gàng chia bảy ba, nhưng thứ hấp dẫn chết người không phải là cái đấy mà là trên sóng mũi cao thẳng đeo một cái gọng kính vàng chống ánh sáng xanh cơ!

Hình ảnh nhìn nghiêm túc cấm dục cực kỳ! Ngay cả khi không cười đều, Tôn Miên Miên vẫn cảm nhận được khuôn mặt ấy lộ ra sự ôn nhu và một chút... gọi là cảm thú.

Ôi!!!!!!

Tôn Miên Miên vẫn luôn cảm thấy bạn trai của mình là một đại soái ca nhưng trong lúc cô không để ý, sự đẹp ấy lại lên một tầm cao mới. Nói đơn giản ra thì liếc mắt một cái là có thể câu hồn mấy cô gái.

Mặc dù là một bộ quần áo nhưng chỉ cần sửa soạn lại một chút, thắt cà vạt đàng hoàng, đeo thêm một cái mắt kính là trở thành hai hình tượng khác nhau hoàn toàn.

A! Nhưng hình tượng nào cũng làm chết người hết!!!

Chịu đựng cảm giác muốn chảy máu mũi xuống, Tôn Miên Miên đặt hai tấm ảnh làm ảnh nền thật luôn.

Cảm thú mặc áo hoodie gửi cho bạn một tin nhắn 【 Tối nay đi ăn chung nha? 】

【 Ok 】

【 Thấy ảnh như nào? Anh trai em đẹp trai không? 】

【 Đẹp trai nha. 】

【 Đẹp trai cỡ nào? 】

【 Cỡ siêu cấp vũ trụ. 】

*

Buổi tối, Sở Phong đến đón Tôn Miên Miên, lúc anh đến cô đang mang giày. Bởi vì Sở Phong bảo sẽ dẫn cô đến một nhà hàng rất sang trọng, rất nổi tiếng nên Tôn Miên Miên cố tình diện một chiếc đầm trắng tinh, phần vai áo trễ xuống, chỗ eo được bó vào làm tôn dáng của người mặc. Bên dưới chiếc đầm là những đường bo tròn làm lộ ra đôi chân thon gọn trắng muốt.

Sở Phong nhìn thấy, anh gằn giọng " Sao em không mặc quần jean như mọi ngày? "

" Tại sao vậy? Em mặc cái này nhìn khó coi lắm à? " Tôn Miên Miên ngẩng người.

" Váy rất đẹp, chẳng qua lại... " Sở Phong định nói gì đó nhưng lại thôi.

Nhưng đáng tiếc, cô gái nhỏ của anh hiểu lầm " Ý anh muốn nói là váy đẹp nhưng người mặc không đẹp chứ gì? "

Mất công cô chuẩn bị tận một tiếng mà lại bị nhận xét như vậy. Tôn Miên Miên giận dữ đẩy Sở Phong ra, tự ý đi ra ngoài " Em vẫn mặc đấy thì sao nào? Em nguyện ý xấu xí. "

Lúc lên xe cô vẫn còn vì giận mà thở mạnh, quay đầu ra cửa sổ không thèm chú ý đến Sở Phong.

Bình thường chả có cô bé nào muốn bị người khác chê xấu, huống chi người đó còn là bạn trai của mình.

Hơn nữa cô thấy rất xinh mà? Xấu chỗ nào đâu hả? Xấu chỗ nào?

Bỗng nhiên một bên má bị cái đó chọc vào, nhẹ nhàng.

" Vừa rồi anh định nói váy đẹp, người cũng rất đẹp nhưng chỉ là anh không muốn người ngoài thấy em như thế này. "

Cô rất xinh, xinh đến mức làm lòng người điên đảo.

Nhìn Tôn Miên Miên như vậy thực sự Sở Phong muốn mang cô giấu đi để không ai có thể nhìn thấy cô nữa.

Tôn Miên Miên xoay đầu lại " bóp " một phát vỗ vào mặt Sở Phong, đẩy anh ra " Nếu suy nghĩ này của anh mà được đăng lên mạng thì có mà bị người ta chửi chết. "

Sở Phong còn mặt dày cầm tay cô lên hôn một cái rồi mới khởi động cho xe chạy.

*

Phòng ăn của nhà hàng được thiết kế theo kiểu cách khu vườn của các nhà quý tộc vào những năm 90, rất trang nhã và yên tĩnh. Một vài khóm hoa súng lưa thưa trôi trên mặt nước dưới hồ Thái Hồ, gió đêm thổi nhẹ mang theo một ít hương hoa Sơn Thảo thoang thoảng làm thư giãn đầu óc.

Sở Phong kéo tay cô " nhà hàng này ăn rất ngon, những món ăn của họ đều có một công thức riêng nhưng điểm trừ là cách trưng bày thành phẩm hơi xa một chút. "

Đầy cửa phòng ăn đã được Sở Phong đặt trước, Tôn Miên Miên thấy trong phòng đã có một người đàn ông trẻ tuổi đợi sẵn ở đó.

Người này có một bộ râu và mái tóc rất dài, anh ta đang gọi món bằng máy tính bảng.

Nghe thấy tiếng động anh ta ngẩng đầu lên, khuôn mặt lộ ra rất rõ ràng.

Tôn Miên Miên ngạc nhiên chớp chớp mắt, người này cô biết. Đây không phải là một ca sĩ kim diễn viên nổi tiếng nhất nhì trong giới showbiz hay sao. Trời ơi đây là đàn anh Tống Phóng đó.

Tống Phóng quan sát bọn họ từ trên xuống dưới rồi dừng mắt ở hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, anh ấy chắc chắn vài tiếng " Trời ơi, anh cứ tưởng là cậu sẽ phải độc thân đến tận năm ba mươi tuổi mới chịu tìm bạn gái đấy. "

Giọng nói rất quen thuộc.

" Anh lớn hơn em mà đến giờ vẫn còn chưa có bạn gái, anh nên thấy tự buồn bã cho bản thân mà tìm bạn gái đi chứ haha. " Sở Phong nói xong, anh chính thức giới thiệu hai người họ với nhau " Đây là anh họ của anh, Tống Phóng, còn đây là Tôn Miên Miên bạn gái của em. Lúc anh ấy ra mắt thì anh nghĩ anh ấy phải gọi em là tiền bối đấy. "

Tôn Miên Miên đóng phim sớm hơn Tống Phóng vài năm.

Tống Phóng giả vờ không vui, anh ấy lấy tay dấm vào ngực Sở Phong sau đó nở nụ cười thật tươi trên mặt và đưa tay ra " Chào em anh tên là Tống Phóng. Tiểu Phong nói đúng anh nên gọi em là tiền bối. "

Cô xấu hổ trả lời " Không không ạ, anh Tống, để anh gọi em là tiền bối thì em không dám đâu ạ. Em vào nghề sớm hơn chẳng qua là nhờ vào bố em

cùng với lượng người hâm mộ thời à. Mà anh bây giờ cũng có tám mươi triệu Fan, về kỹ năng hát lẫn nhảy của anh đều tuyệt vời. Bây giờ nếu xét về thành tích thì anh vẫn tốt hơn em rất nhiều. "

Tổng Phóng hơi nhướn mày, anh nghe nói cô gái nhỏ này mới 18 tuổi, cô ấy đã sớm nổi tiếng từ khi còn nhỏ, lượng fan hâm mộ cũng rất đông. Anh cứ nghĩ rằng cô ấy sẽ kêu ngoạ lắm chứ ai ngờ đâu nói chuyện cũng khá là khiêm tốn đấy.

Cô gọi anh một tiếng anh Tổng có lẽ là vì quan hệ hiện tại với Sở Phong, kêu như vậy cũng có thể là tôn trọng. Nói chung cách xưng hô rất sáng suốt, trong nháy mắt đã có thể kéo gần khoảng cách.

Nụ cười trên mặt Tổng Phóng càng thêm chân thành "Được, nếu em đã gọi anh một tiếng anh Tổng thì sau này nếu thắng tiêu từ thời này dám khi dễ em, em chỉ cần nói với anh một tiếng anh sẽ đứng ra bảo vệ em. "

Tôn Miên Miên quay qua nhìn Sở Phong, thấy anh cũng đang nhìn mình cô nháy mắt nở nụ cười ngọt ngào " Không đâu ạ anh ấy đối xử với em rất tốt. "

Tổng Phóng: " Anh đã gọi một số hải sản đặc trưng của nhà hàng rồi đấy, các em muốn ăn gì thì gọi nhanh lên anh đói sắp chết rồi. " Sau đó Tổng Phóng gấp lấy thức ăn nóng hổi đã được phục vụ bung lên trước. Anh ấy lấy khăn lau tay " Sau khi phải ăn cơm hộp trên sa mạc Gobi liên tiếp trong ba tháng, anh cảm thấy mình gần như là mất vị giác rồi. Trời ơi về nhà thật là tốt. "

Sở Phong đưa máy tính bảng cho Tôn Miên Miên " Anh ăn sao cũng được, em xem một chút đi. Nhà hàng này ngoại trừ hải sản ra thì món cay Tứ Xuyên họ làm cũng rất ngon. Không phải em muốn ăn cá hấp sao? "

Nhìn gương mặt ôn nhu và giọng nói dịu dàng của Sở Phong, Tổng Phóng nhướn mày.

Đưa em họ luôn luôn lạnh lùng với con gái vậy mà khi nói chuyện yêu đương lại dịu dàng thế này đây ư!?

Eo ôi, đồng com chó này anh ấy ăn không nổi.

Tổng Phóng lại nhìn Tôn Miên Miên, mặc dù cả hai đều ở trong giới showbiz nhưng cô nàng này lại tập trung vào mảng diễn xuất cùng đóng phim truyền hình còn bản thân Tổng Phóng thì bước vào ngành diễn xuất nhờ vào các chương trình âm nhạc. Một người thiên về điện ảnh, một người thiên về âm nhạc. Vốn chẳng có liên quan gì đến nhau cả.

Nhưng xét về ngoại hình, tính cách và cách ăn nói của cô gái này thật sự rất tốt, rất hợp với công ty của mình.

Tổng Phóng lẫn lộn trong giới này cũng đã nhiều năm, gặp qua vô số người. Anh ấy tự tin rằng mắt nhìn người của mình cũng không tệ đâu.

Tôn Miên Miên có một khuôn mặt dài, rất ăn ảnh. Đường nét trên khuôn mặt rất thanh tú, Không sắc sảo, không mạnh mẽ uy quyền mà nhìn vào làm cho người ta có cảm giác dễ thương rất muốn bảo vệ.

Điều quan trọng nhất là khuôn mặt này của cô gái rất ấn tượng, khi nhìn vào sẽ làm cho người ta in sâu hình ảnh của cô trong đầu, rất khó phai.

Theo như nhận xét của anh thì khuôn mặt này của Tôn Miên Miên trong vòng 10 năm tới sẽ đẹp lên rất nhiều. Mặc dù bây giờ đường nét trên khuôn mặt vẫn còn khá trẻ con, đôi má phúng phính nhưng Tổng Phóng chắc chắn rằng chỉ trong vòng hai đến ba năm nữa thôi, nhan sắc này sẽ lên đến đỉnh cao.

Dù gì đi nữa thì cũng là hồng nhan đấy.

Có lẽ đây là thứ mà người đời thường gọi là nhan sắc trời sinh.

Ngay cả khi Tôn Miên Miên ngồi đại xuống thì cô cũng không bị gù lưng, tư thế ngồi rất đẹp, cô luôn giữ vai và cổ thẳng đứng. Khi cô trò chuyện cùng một người nào khác, đôi mắt tròn xoe ấy sẽ rất chăm chú nhìn vào người này làm người ta có cảm giác mình được đối phương tôn trọng. Chắc chắn đây là điều cô được dạy rất kỹ.

Tổng Phóng âm thầm gật đầu tán thưởng.

Năm ngoái, anh ấy đã thành lập một cái studio của riêng mình. Đến thời điểm hiện tại đã có bảy thành viên, bao gồm năm nam và hai nữ.

Dựa vào tình hình hiện tại, anh nhận xét rằng năm cậu nam rất có ý chí chiến đấu, nhiệt huyết sôi sục nhưng hai cô gái vẫn còn rất nhát, vẫn chỉ là nghệ sĩ tuyến 18.

Thật ra là Tổng phóng rất bận nhưng bởi vì lần này là tiệc sinh nhật 70 tuổi của bà nội nên anh ấy đặc biệt xin nghỉ để trở về Nam Thành. Anh thở dài như một ông cụ " Đúng là đồ ăn ở quê nhà vẫn ngon nhất. "

Sở Phong gỡ xương xong rồi bỏ miếng cá vào bát của Tô Miên Miên, anh rút giấy lau tay " Bộ phim của em khi nào thì đóng máy? "

" Chắc là còn 7 hoặc 8 ngày nữa thôi, tại vì sắp đóng máy nên đạo diễn mới cho em về. Đạo gần đây bận đến mức thời gian ngủ còn không có đủ thì anh nghĩ sao mà đạo diễn cho em về dễ như vậy được. "

Tổng Phóng nhìn sang Tôn Miên Miên " Em gái, con người anh rất tò mò, anh sẽ không chịu ngồi im một chỗ mà không hỏi gì đâu. Em có thể cho anh hỏi một câu được không? "

Tôn Miên Miên vì một tiếng kêu " em gái " của Tống Phóng mà đỏ mặt " A, vâng ạ, anh Tùng anh cứ hỏi đi ạ. "

" Em vẫn còn ý định quay phim tiếp đúng không? Em đã ký hợp đồng với công ty nào chưa? "

Cô đặt đĩa xuống, trả lời thật " Em vẫn có ý định quay phim tiếp ạ. Nhưng mà đến thời điểm hiện tại thì vẫn chưa ký hợp đồng với công ty nào hết. Thật ra là dạo gần đây em cũng có cân nhắc nhưng mà vẫn chưa thấy công ty nào phù hợp với bản thân ạ. "

" Em biết anh mở studio mà đúng không? Em có muốn cân nhắc một chút về nó không? "

" Anh Tống, tháng chín này em bắt đầu nhập học rồi ạ, em nghỉ sau khi nhập học thì em sẽ phải tập trung vào việc học hành. Thời gian rảnh duy nhất của em là vào các ngày cuối tuần, kỳ nghỉ đông và nghỉ hè. "

Tống Phóng trầm ngâm một hồi " Thật ra thì chuyện này cũng không khó giải quyết lắm đâu. So với một người mới vào nghề thì em hơn hẳn nè, em đã có người hâm mộ riêng, tác phẩm của riêng em. Thật ra thì theo châm ngôn của anh là một bộ phim chúng ta cần chất lượng chứ không phải số lượng, một năm em có thể ra một đến hai bộ cũng được, anh không cần nhiều đâu. "

" Nếu nói trắng ra thì hiện tại studio của anh đã có hai nghệ sĩ nữ không tồi, bọn họ chỉ hơi nhát thôi nhưng anh tin rằng trong tương lai họ sẽ nổi tiếng. Với lại anh cũng đã bỏ ra không ít tiền để thuê người đại diện cho nghệ sĩ, người đại diện cho công ty của anh hiện tại thì trong quá khứ cô ấy đã đào tạo ra được một ảnh đế và hai ảnh hậu, Chính là Kim Nhu đấy em biết không? Hai ngày trước chị Nhu ấy còn nói là nếu công việc trong công ty còn nhàn rồi như thế này thì chạy về nhà chăm con còn hơn. "

" Nếu em gia nhập studio của anh đồng nghĩa với việc em sẽ được chị Kim Nhu dẫn dắt. Anh sẽ dành những tài nguyên tốt nhất cho em và đảm bảo rằng em sẽ có một sự tự do nhất định, không bị kiểm soát quá nhiều. "

Tống Phóng nói với vẻ mặt rất chân thành.

Quả thật là Tôn Miên Miên có chút lung lay nhưng cô vẫn chưa vội quyết định. Cô từ chối khéo léo bằng cách nói rằng cô sẽ về nhà suy nghĩ kỹ hơn.

Tống Phóng cũng thoải mái " Được rồi, nếu đã suy nghĩ kỹ thì cứ gọi điện cho anh nhé. "

" Nhất định ạ. "

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit: Kanalz

Buổi tối ở Nam Thành rất náo nhiệt, thành phố lên đèn sáng rực.

Lúc xe dừng đèn đỏ, Sở Phong quay người qua, lười biếng nhìn Tôn Miên Miên " Làm gì mà nhìn anh mãi thế? "

" Tối nay anh có ý hẹn anh Tống Phóng ra để gặp em đúng không? " Tôn Miên Miên cũng quay người, nhìn thẳng vào mắt Sở Phong, giọng nói chắc nịch.

Đèn xanh hiện lên, Sở Phong nghiêm túc đập chân ga " Em bảo em vẫn muốn tiếp tục quay phim thì anh nghĩ ký hợp đồng với một công ty nào đó sẽ lợi cho em. Với lại Tống Phóng là anh họ của anh, nếu có yêu cầu gì thì em cứ nói thẳng, không phải ngại. "

" Bình thường em mặc váy như này anh đã làm âm âm lên rồi mà giờ anh còn giúp em ký hợp đồng nữa à? Có thể trong lúc quay phim sẽ không tránh khỏi mấy vụ như sờ mó với lại hôn đầu á nha. "

Sở Phong cảm vô lăng bằng một tay, hai mắt hơi híp lại. Giọng nói vừa cứng chiều lại vừa bất lực " Chỉ cần em vui là được. "

Chỉ cần là điều em thích thì cho dù anh không nguyện ý cũng sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng em

Đây là người đàn ông của cô đó nha.

Xe dừng trước cửa nhà Tôn Miên Miên, anh quay qua xoa đầu cô gái nhỏ " Vào đi, ngủ ngon nhé. "

Tôn Miên Miên ngồi ở ghế lái phụ chớp chớp mắt, có vẻ như cô đang do dự cái gì đó. Một lúc sau, Tôn Miên Miên đột nhiên đưa mặt qua hôn một cái vào mặt Sở Phong. Cô thì thầm nói cái gì đó rất nhỏ sau đó nhanh chóng rút người về, nói "ngủ ngon" rồi mở cửa xe.

Sở Phong bị câu nói kia của cô làm bất ngờ, sững người lại một chút sau đó mới phản ứng kéo tay của cô lại.

"Em vừa nói cái gì?"

Tôn Miên Miên đỏ mặt, làm sao mà cô dám nói lại lần hai!? Vấn đề là Sở Phong cũng không chịu buông tay cô ra.

Sở Phong mân mê môi cô, giọng mơ hồ dụ dỗ "Ngoan, nói lại lần nữa anh nghe nào."

Cảm nhận được hơi thở nóng rực quyến rũ của Sở Phong, đôi mắt trong veo của Tôn Miên Miên mờ mịt nước. Cô đưa đôi tay nhỏ bé lên vai định đẩy anh ra nhưng rất tiếc, cô tay yếu chân mềm còn gặp ngay lúc đang yếu thế.

"Ngoan nào, lặp lại cho anh một lần nữa thôi."

Một lúc lâu sau anh mới nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng nhỏ như muỗi kêu của cô gái "Em không quay cảnh hôn, đợi chúng ta tốt nghiệp... thì kết hôn."

Tại sao trên đời này lại có một cô gái có thể làm anh yêu đến chết đi sống lại như vậy cơ chứ!?

"Miên Miên"

"Miên Miên"

"Miên Miên"

Sở Phong nhắm mắt lại, chậm rãi gọi tên cô.

*

Hôm nay là ngày 12 tháng 6, theo như hoàng đạo thì hôm nay rất hợp để cưới xin.

Hôm nay là ngày đính hôn của Tần Bác Minh, đối tượng là Mục Văn, con gái cưng của Mục gia ở thành phố lân cận.

Sở Hàm Hồng chỉ có một đứa con trai duy nhất là Tần Bác Minh. Mặc dù bà ta bị Sở Thanh Phong bắt ở nhà tự kiểm điểm lại hành động của mình nhưng dĩ nhiên là bà ta sẽ không chấp nhận rồi. Bà ta là ai, là Sở Hàm Hồng - con người ưa sĩ diện. Thế nên từ sáng sớm bà ta đã dậy sửa soạn để đến bữa tiệc đính hôn.

Bữa tiệc được tổ chức long trọng tại một khách sạn 5 sao thuộc sở hữu của tập đoàn Sang Thế.

Khách mời của hai nhà trai nhà gái đã chiếm hơn 500 người.

*

Bộ phận quan hệ công chúng, bộ phận xây dựng thương hiệu và bộ phận quảng cáo của tập đoàn Sang Thế không phải để trưng. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, thông qua các thông tin tích cực khác nhau, vụ Lâm Song đã giảm thiệt hại đáng kể. Giá cổ phiếu mấy ngày nay cũng đã bình thường trở lại, tối hôm qua vừa mới lên được một ít.

Giống như Sở Thanh Phong, một đại tài phiệt của tập đoàn vậy, chắc chắn để có Sang Thế như ngày hôm nay thì ông đã phải trải qua bao nhiêu đắng cay và sóng gió của cuộc đời. Mặc dù sự việc của Lâm Song ảnh hưởng rất lớn nhưng nó vẫn chưa là một tấm bảng đủ lớn để có thể chặn lại được sự phát triển của tập đoàn.

Hơn nữa, Sở Thanh Phong vẫn còn ở đó mà.

Danh tiếng của ông nổi đến mức mà nhiều năm đã trôi qua như vậy mà trên thương trường mọi người vẫn nói "đi theo Sở Thanh Phong, vĩnh viễn không bao giờ thua." "con đường mà Sở Thanh Phong đi thì tuyệt đối sẽ không có cò ngáng đường."

Câu đầu tiên là do các công ty và người bạn cùng hợp tác với ông nói, câu thứ hai là do đối thủ cạnh tranh nói.

Vì vậy, trong buổi tiệc đính hôn, không những không vắng mặt mà bọn họ còn tươi cười chúc mừng.

Tần Bác Minh hôm nay rất vui. Mặc dù nói đây chỉ là cuộc hôn nhân thương mại nhưng trên người cô tiểu thư nhà họ Mục cần gì là sẽ có đó. Cần tướng mạo? Ok có, cần học thức cũng có học thức. Tính tình cô ấy lại còn ngoan ngoãn hiền dịu, tóm lại Tần Bác Minh rất hài lòng với vị hôn phu này.

Khúc nhạc du dương vang lên, một cặp cô dâu chú rể sóng vai nhau bước vào.

Cặp đôi này nam thanh nữ tú, kim đồng ngọc nữ nhìn vào cực kỳ hợp đôi.

Sở Hâm đứng ở dưới sân khấu, trên tay cầm một ly vang đỏ xã giao cùng khách. Nếu để ý kỹ sẽ thấy nụ cười trên mặt ông ta cực kỳ giả tạo. Đôi khi ông ta sẽ liếc nhìn Tần Bác Minh trên sân khấu với một ánh mắt ghen ghét.

Bỗng nhiên nhạc ngừng lại, mọi người khó hiểu cùng nhìn lên sân khấu. Trên sân khấu, màn hình led to ở đằng sau đang hiện lên dòng chữ " tiệc đính hôn: chú rể Tần Bác Minh cùng cô dâu Mục Văn " cùng với nền hoa màu hồng bỗng nhiên bị vụt tắt.

Một vài giây sau, màn hình đen thui hiện lên một bức ảnh được phóng to.

Hắn là bị ai đó phát lên.

Nhưng bất ngờ một cái là trong bức ảnh đó có một nam một nữ bước ra từ một phòng.

Mà nam chính của tấm ảnh đó lại là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay, chú rể Tần Bác Minh.

Người con gái cũng xinh đẹp, nhìn thì có vẻ chạc chạc tuổi Tần Bác Minh nhưng đáng tiếc người đó không phải Mục Văn.

Mà là...

Mợ của Tần Bác Minh! Người vợ thứ sáu của Sở Hâm, Liễu Phương Anh.

Toàn hội trường xôn xao.

Ngay sau đó là tiếng hai người trong ảnh nói chuyện cùng với những tiếng kêu làm người ta mặt đỏ tay run.

Sở Hâm Hồng cùng Tần Bác Minh cùng lúc gầm lên " Là ai? Là ai vậy? Tắt ngay cho tôi. "

" Bốp "

" Bốp "

Tiếng đầu tiên là do bố của Mục Văn tát vào mặt Tần Bác Minh.

Tiếng thứ hai là do Sở Hâm ở bên kia tát Liễu Phương Anh.

Sở Úc được cô bảo mẫu ôm đứng sát bên cạnh Liễu Phương Anh bị cái tát của Sở Hâm dọa cho khóc lớn.

Vốn là bữa tiệc đính hôn mà cuối cùng lại bị biến thành bữa tiệc ăn dưa theo quy mô lớn.

Gần 500 khách kể cả nhân viên của khách sạn đều bị quả dưa này làm cho sốc toàn tập. Hầu như tất cả mọi người đều quên mất phải phản ứng ra sao, ai ai cũng ngược mặt lên màn hình để nhìn mấy tấm ảnh thân mật của Tần Bác Minh và Liễu Phương Anh.

Trời ơi! Cháu trai lại chính tay đội mũ xanh cho chú mình... Chẳng lẽ trên đời này không con ai khác là phụ nữ ngoài Liễu Phương Anh à?

Cái tình tiết này nó cũng máu chó quá đi?

Sở Hâm Hồng tức điên lên, bà ta nóng giận bắt phục vụ vào phòng điều khiển ngắt điện TV.

Sở Thanh Phong vốn cực kỳ hài lòng với đứa con dâu này nhưng ai ngờ hôm nay được tận mắt thấy ông mới nhận ra. Đạo gần đây sức khỏe ông không được tốt lắm, khi nhìn thấy mấy tấm ảnh này liền cúi xuống ho khan.

Sở Phong đứng bên cạnh thấy vậy vội vàng lấy nước đưa cho Sở Thanh Phong.

Bố mẹ của Mục Văn giận đùng đùng kéo con gái đến trước mặt Tần Bác Minh không khách khí chút nào mà ném chiếc nhẫn đính hôn xuống, bỏ lại một câu " Chuyện này cậu chưa xong với tôi đâu! " Rồi kéo Mục Văn đi mất.

Lễ đính hôn không có cô dâu ngay lập tức náo nhiệt.

Mấy trăm người khách cũng dần dần rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại mấy người Sở gia.

*

Cùng lúc đó, Tôn Miên Miên và Lý Mộc Ca đang hưởng thụ vui vẻ trong một nhà hàng thịt nướng mà họ vừa tìm được trên mạng.

Lý Mộc Ca gấp một miếng thịt ba chỉ vừa nướng xong cho vào đĩa nước chấm, cô nàng chấm vài phát rồi đưa lên miệng ăn, híp mắt lại thỏa mãn nói " Nốt hôm nay thôi rồi ngày mai tớ sẽ đăng hoàng nghiêm túc mà giảm cân. "

Tôn Miên Miên cười cười trêu cô ấy " A, bánh ngọt ngon quá, trà sữa ngon quá, lẩu cũng hết sảy. Nếu mà trời nóng như vậy mà có một cây kem thì tuyệt cú mèo, nào là gà rán gà hấp, tất cả mấy thứ này ngày mai sẽ thuộc về một mình tớ hahahaha. "

" Aaaaa, lại chọc tớ à!? Tại sao trên đời này lại có loại người ăn mãi không mập như cậu vậy!?! Hic, tớ là loại chỉ cần hít không khí cũng mập nói chi ăn. " Lý Mộc Ca cảm là tia tó ném qua chỗ Tôn Miên Miên sau đó dùng ánh mắt ghen tị nhìn cô " Thôi thì tớ uống nước bù. "

Tôn Miên Miên cười lắc đầu " Tớ cũng không biết nữa. "

Sau khi ăn xong, lúc hai người đang cùng nhau đi dạo phố thì điện thoại của Tôn Miên Miên reo lên " Chào đi Tô ạ. "

Người gọi cho Tôn Miên Miên chính là mẹ của Lúc Tịnh Mỹ, anh hậu Tô Di Năm.

Tô Di Năm là người vốn thẳng tính, hai người hỏi han nhau vài câu thì bà liền lập tức vào ý chính " Miên Miên, con cũng biết năm nay đi nhận một bộ phim đúng không? Hai hôm trước, nữ diễn viên đóng nữ hai trong phim đi đang quay bị tai nạn, bác sĩ chuẩn đoán là bị gãy chân, xương sườn cũng tổn thương khá nặng nề. Quản lý của cô ấy hôm qua vừa gọi đến báo là trong vòng 3 đến 6 tháng tiếp theo cô ấy không thể nào quay phim được nữa. Cho nên hiện giờ thì vai nữ hai đang trống. "

" Đúng lúc đạo diễn bên đi đang rối rít tìm nữ hai cho bộ phim. Di thấy hình tượng của con rất hợp với vai diễn này, con có muốn thử một chút không? "

Đây là trường hợp gì thế này? Ngủ gật mà cũng có người đưa gỏi à?

Tôn Miên Miên không một chút do dự liền gật đầu đồng ý.

*

Nam Thành vào giữa tháng sáu, lúc này là sau 1 giờ trưa, nắng chói chang từ đỉnh đầu rơi xuống, bốn phía không có lấy một cơn gió.

Đã một tiếng trôi qua kể từ lúc Liễu Phương Anh và bảo mẫu đang bế Sở Úc bị nhốt ngoài cổng. Cậu bé Sở Úc vừa tròn một tuổi bị phơi nắng đến mức mặt đỏ phừng phừng. Từ nhỏ, bé đã được ăn sung mặc sướng nên đã bao giờ phải chịu khổ như vậy đâu. Sở Úc nóng đến mức khóc ré lên.

Bảo mẫu một tay cầm dù một tay bế Sở Úc dỗ cậu bé.

Liễu Phương Anh trông rất chật vật, trước mặt công chúng, Sở Hàm xuống tay tát cái tát kia không một chút lưu tình. Đau đến mức một nửa khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy đã sưng vù lên, lớp trang điểm tinh xảo cũng bị trôi gần hết. Cô ấy vừa khóc vừa ấn chuông cửa " Hàm, anh cho em vào đi, anh nghe em giải thích đi mà, chồng, chồng ơi... "

Nhưng đáng tiếc, cô ấy đã ở đây gần hai năm rồi, cô ấy biết cánh cửa sắt khép chặt kia sẽ không bao giờ mở ra nếu không có người điều khiển.

" Hàm, chồng ơi... " Liễu Phương Anh dựa vào tường từ từ trượt người xuống, khóc nhỏ hơn.

Đúng lúc này, từ bên trong vang lên tiếng bước chân. Nghe vậy, Liễu Phương Anh lập tức đứng lên nhìn vào trong.

Cánh cửa từ từ được mở ra, là di Lư, người phụ trách việc lau dọn trong biệt thự " Bà chủ, ông chủ cho phép bà vào ạ. "

Liễu Phương Anh nhanh chóng khịt mũi, bườ đi vài bước mới quay người lại bế Sở Úc đang khóc nức nở trong tay bảo mẫu rồi đi theo di Lư lên tầng hai.

" Hàm " Vừa vào phòng, hốc mắt Liễu Phương Anh đỏ bừng, cô ấy ôm Sở Úc quỳ xuống trước mặt Sở Hàm

Sở Hàm ngồi trên ghế sofa chán ghét nhìn cô ấy, mặc cho cô ấy đập đầu vang xin ra sao đi nữa. Ông ta đợi đến lúc Liễu Phương Anh đập đầu cả đầu mới lên tiếng " Giấy ly dị ở trên bàn, cô mau ký đi. Vì đây là cô tự phản bội, theo luật thì sau khi ly hôn một đồng cô cũng đừng hòng lấy được. "

" Không! Em không ký! Có chết cũng không ký! Em xin anh, tha cho em lần này thôi. Xem như anh nể mặt con đi... "

Bốp

Thêm một tiếng nữa, nửa bên mặt còn lại của Liễu Phương Anh cũng đỏ chót cả lên.

" Thứ đàn bà con gái kỹ nữ! " Sở Hàm nhả nước bọt, chỉ vào mặt Sở Úc " Cô tưởng tôi không biết thứ nghiệt chủng này là của ai à? Đừng có ở đó mà khóc than với tôi nữa. Ký nhanh rồi cút mau lên trước khi tôi điên lên. "

Vừa nói, Sở Hàm vừa đứng lên sửa lại vạt áo, có vẻ ông ta sắp phải đi đâu đó.

Liễu Phương Anh một mực tin vào phép màu rằng Sở Hàm sẽ không biết chuyện của Sở Úc. Bây giờ xem ra đã bị bại lộ rồi.

Có thể là trong hai năm qua làm Sở phu nhân sống trong nhung lụa sung sướng riết rồi nên Liễu Phương Anh không thể chấp nhận việc trở về cuộc sống trong quá khứ nữa. Cô ấy bỏ Sở Úc xuống thăm, ôm lấy chân Sở Hàm khóc lớn.

Sở Hâm cảm thấy phiền phức vô cùng, ông ta thẳng chân đá mạnh vào người Liễu Phương Anh.

Bởi vì người đàn bà này ông ta trở thành trò cười cho cả thành phố.

Mà người đội nón xanh lại chính là cháu trai ruột thịt. Ông ta chắc chắn rằng mọi người ngoài mặt thì vậy chứ trong lòng vẫn cười thầm.

Nghĩ đến đây, ông ta tức nổi gân xanh đầy trên trán, quay lại đá cho Liễu Phương Anh vài cái nữa.

Trong lúc ấy, bọn họ nghe thấy ở dưới lầu dì Lưu đang la lớn " Aaaaa, tam thiếu gia, tam thiếu gia đạt 120 điểm "

*

Buổi thử vai diễn ra vào buổi trưa thế nên Tôn Miên Miên đặt vé bay ra thủ đô vào sáng sớm thứ 2. Buổi tối hôm đó, Sở Phong đến ăn tối rồi tiễn cô luôn.

Vừa bước vào cửa, anh đã nhìn thấy cái vali dài tầm 12 inch đặt ở dưới đất.

Quần áo giày dép đã được sửa soạn xong hết. Tôn Miên Miên đang đứng cạnh bàn trang điểm để lấy dây sặc và mỹ phẩm.

" Hôm nay em nấu canh cá cà chua, đợi em chuẩn bị xong cái này là ăn được rồi. "

" Được. "

Sở Phong vừa rửa tay xong, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, anh thấy trên bàn có cái điện thoại di động đang đổ chuông " Miên Miên, điện thoại của em này. "

" Anh lấy hộ em đi, em đang trong bếp. "

" Được. "

Tôn Miên Miên đang đứng cắt hành trong bếp. Sở Phong đi vào, anh nhìn điện thoại hiện lên tên người gọi liền dùng ngón út trượt nút trả lời.

Nồi canh cá đang bốc khói nghi ngút, Tôn Miên Miên rắc hành lá vào bát thì nghe thấy giọng nói của một người con trai vang lên từ điện thoại " Miên Miên, bảo bối của anh, ngày mai mấy giờ thì em đáp máy bay để anh ra đón nào. "

Trong vô thức, Tôn Miên Miên ngẩng đầu lên nhìn Sở Phong. Sở Phong cũng cúi người xuống nhìn Tôn Miên Miên. Anh nhướn mày.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Edit: Kanalz

Tôn Miên Miên rút khăn giấy từ từ lau đi bàn tay ướt nhẹp của mình, cô cầm lấy điện thoại, thay vì giọng nói thường ngày dịu dàng mềm mỏng thì cô hét to " Lúc Tranh, em gọi ai là bảo bối thế. Lúc đầu chị định mua quà cho em mà bây giờ nghe em nói vậy, chả biết lớn nhỏ gì cả. Chị mang vứt quà vào thùng rác nhé. "

Điện thoại vẫn còn mở loa ngoài nên Sở Phong nghe rất rõ từ đầu đến cuối. Cậu bé lúc đầu gọi Tôn Miên Miên là bảo bối bây giờ vừa mở miệng một là " chị Miên Miên ", hai cũng là " chị Miên Miên ". Hình như bên cạnh cậu bé Lúc Tranh gì ấy còn có một cô gái, cô ấy đang cười rất lớn.

Sau đó, cậu bé lại hét lên " Sao chị đá em!? "

" Em cút nhanh lên cho chị, chị có chuyện muốn nói với Miên Miên bảo bối của em. Mau về phòng ngủ đi. "

Tôn Miên Miên tắt tiếng, bịt micro lại, cô nhón chân, kê sát vào tai Sở Phong " Người lúc nãy là em trai của bạn thân em. Mẹ của bọn họ là dì Tô, cái người giới thiệu cho em bộ phim này ấy. "

Sở Phong gật đầu. Trong lúc Tôn Miên Miên nói chuyện điện thoại, anh tranh thủ dọn canh cá cùng xà lách lên bàn, sau khi bày biện xong xuôi hết tất cả mọi thứ thì vừa lúc Tôn Miên Miên cũng nói chuyện xong.

Hai người đối mặt nhìn nhau mấy giây, Tôn Miên Miên dùng vẻ mặt bình thản và giọng nói mềm mại hỏi " Bạn trai, anh còn đang ghen đấy à? "

" Nhìn anh giống đang ghen lắm à? "

Tôn Miên Miên gạt đầu, không phải là ghen đâu mà là ghen lồng lộng lên đấy, mùa giấm chua bốc nồng nặc rồi kìa.

Sở Phong hừ một tiếng, đôi đũa trong tay bị anh nắm chặt đến mức kêu " cạch cạch " " Anh không.. "

Giọng nói của anh lập tức dừng lại.

Bởi vì dưới bàn có một bàn chân mềm mại đang cọ từ dưới chân lên đùi anh.

Miếng cá trắng muốt vừa gấp lên bị anh thả rơi xuống khăn trải bàn sạch sẽ.

Anh ngẩng đầu, mặt không thay đổi nhìn cô gái nhỏ " Em đang làm gì vậy? "

Tôn Miên Miên có một đôi mắt rất đẹp, mỗi lúc cô cười, đuôi mắt hơi nhếch lên rất dễ thương nhưng vào lúc này đối với Sở Phong thì nó là một cú cảm dỗ chí mạng.

" Dễ anh đó. "

" Bạn gái. " Giọng nói Sở Phong có chút chật vật.

" Hừm? " Tôn Miên Miên chậm rãi chớp mắt.

Sở Phong cảm thấy phụ nữ quả nhiên là một sinh vật cực kỳ đáng sợ.

Sở Phong không chịu nổi nữa, anh kéo ghế, đứng bật dậy.

Anh kéo cô gái nhỏ đang làm chuyện xấu xa xuống, đè cô vào tường.

Anh cúi người xuống gần cô, hơi thở cả hai quấn lấy nhau.

" Em nghĩ anh không có biện pháp gì để phạt em đúng không? "

Không đợi cô trả lời thì Sở Phong đã mạnh mẽ hôn xuống.

Nụ hôn lần này rất táo bạo, trước kia Sở Phong chưa bao giờ hôn cô như vậy. Tim Tôn Miên Miên đập thành thịch, cô biết lỗi kêu lên " Ừm... "

Đáng lẽ là cô nên im lặng, âm thanh mềm mại vừa rồi đủ để làm cho Sở Phong hóa thú...

Sở Phong chậm rãi nói với cô " Muộn rồi bé. "

Ngoài trời đang đổ mưa, hạt mưa tí tách cứ rơi không ngừng. Mùi ẩm ướt của đất trời xen lẫn hương thơm của cỏ cây thoang thoảng bay vào từ ô cửa sổ mở rộng.

Tôn Miên Miên nằm sấp trên giường, mặt đỏ như gấc, cô dùng hai tay che mặt lại, chỉ hận không thể vùi mình vào trong cái gối. Bây giờ cô rất xấu hổ, chả muốn gặp mặt ai nữa hết.

Sở Phong bật cười, gờ nhìn cô chả khác nào con chim cút đang xấu hổ.

Hết lần này đến lần khác bên cạnh cô đều vang lên tiếng cười trầm thấp của người đàn ông.

" Anh! Không được cười nữa aaaa " Tôn Miên Miên giận dữ hét lên.

" Được rồi, không cười, không cười nữa. "

Sở Phong xoa xoa đầu cô " Ngoan nào, em nằm như thế làm sao thở được. Theo anh thì chả có việc gì, chúng ta vẫn chưa làm thật mà sao em lại xấu hổ như vậy há. "

Tôn Miên Miên không trả lời, cô hung hăng đập anh vài cái cho anh im miệng.

Sở Phong dịu dàng cầm lấy bàn chân nhỏ bé của cô " Em đói bụng chưa? Cơm còn chưa ăn kìa. "

Không ai trả lời.

Nhìn cô gái nhỏ đang giả chết nằm trên giường, Sở Phong vừa thấy buồn cười vừa thấy dễ thương. Anh vuốt vuốt ngón tay của cô một lát rồi đứng lên " Anh đi rửa tay rồi hâm lại đồ ăn, một chút em nhớ rửa tay sạch sẽ rồi xuống ăn tối nhé. "

Nghe thấy tiếng bước chân của Sở Phong dần dần đi xa Tôn Miên Miên mới chịu bắt dậy, cô cầm cái gối ném về phía cửa.

Tên lưu manh này.

Rõ ràng là biết cô xấu hổ còn nhẫn nại là phải đi rửa tay.

Mẹ nó, anh học mấy cái thủ đoạn này ở đâu vậy.

Vừa đến chỗ cầu thang, điện thoại trong túi Sở Phong reo lên. Sở Phong mỉm cười vui vẻ nhận "Bác ạ? "

"Tiểu Phong, Sở Úc đi rồi..."

Sở Phong lập tức dừng chân "Vâng?... Đây là ý gì ạ? "

"Sở Úc chết rồi." Trong giọng nói của Tổng Trì Viễn mang sự nuối tiếc "Bác nghe nói buổi trưa Liễu Phương Anh khóc lóc một mực không chịu ly dị với Sở Hâm. Sở Hâm vì chuyện này à tức điên lên động thủ. Lúc đó, trong phòng chỉ có hai người họ và Sở Úc, trong lúc cãi nhau không để ý, Sở Úc tự mình bò ra ban công rồi ngã từ trên tầng xuống. Đến lúc bọn họ phát hiện đưa thẳng bé vào cấp cứu thì đã muộn."

Sở Phong nhất thời không nói nên lời.

Tổng Trì Viễn biết anh đang nghĩ gì.

Một mặt, Sở Úc là con riêng của Liễu Phương Anh cùng Tần Bác Minh. Đây chắc chắn là chìa khóa chí mạng để đánh vỡ liên minh của Sở Hâm Hồng và Sở Hâm. Khi bọn họ bị điều này cản trở, lục đục sẽ xảy ra. Điều này là một lợi thế đối với Sở Phong.

Mặt khác, Sở Úc chỉ là đứa bé chưa tròn một tuổi. Mặc dù Sở Phong lợi dụng nó nhưng không có ý định giết nó. Nhưng nói đi nói lại thì Sở Phong cũng là người đầu tiên nghi ngờ thân phận của Sở Úc rồi sau đó anh mới nhờ Tổng Trì Viễn sắp xếp buổi gặp mặt "vô tình" với Sở Hâm ở sân golf. Sau đó mới để cho Sở Hâm tự mình nhìn thấy mối quan hệ giữa Liễu Phương Anh và Tần Bác Minh, gieo trong lòng ông ta mầm mống của sự nghi ngờ.

Và quả nhiên, đúng theo dự đoán của bọn họ. Sở Hâm quay mặt với Sở Hâm Hồng, đầu tiên là lên nắm quyền giám đốc điều hành của bà ta rồi sau đó xáo trộn bữa tiệc đính hôn của Tần Bác Minh.

Tất cả điều này đều nằm trong kế hoạch của Sở Phong.

Nhưng Sở Úc chết rồi...

Tổng Trì Viễn thở dài "Tiểu Phong, Sở Úc xảy ra chuyện như vậy là ngoài ý muốn, không liên quan gì đến con cả, con không cần phải tự trách mình. Sự tồn tại của thằng bé là nỗi si nhục lớn nhất trên đời này của Sở Hâm, có khi sau khi xử lý xong mẹ con Sở Hâm Hồng thì Sở Hâm cũng sẽ không tha cho Sở Úc. Cầu mong cho thằng bé kiếp sau được đầu thai vào một gia đình tốt hơn, sống một cuộc sống đàng hoàng hạnh phúc."

"Vâng, con hiểu rồi ạ."

Đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ đằng sau vang lên, một giây sau đó đã có bàn tay nhỏ bé vòng qua eo Sở Phong.

Khuôn mặt ửng hồng của Tôn Miên Miên thân mật dựa vào bờ vai vững chắc của Sở Phong.

"Anh bị sao thế? Đang gọi điện với ai à? "

Sở Phong cầm tay của Tôn Miên Miên lên, anh cẩn thận men theo từng đường nét trên đó.

"Sở Úc xảy ra tai nạn ngoài ý muốn."

"Thằng bé bò, trong lúc không có ai để ý, nó ngã từ tầng 3 xuống."

"Thằng bé còn chưa tròn 1 tuổi."

"Anh nhớ hồi đây tháng anh vừa mới bế thằng bé."

Đồng tử của Tôn Miên Miên co lại.

Sở Phong chậm rãi quay người lại, anh dùng đôi mắt trống rỗng nhìn cô. Nuốt lại lời nói "là anh báo cho Sở Hâm biết rằng Sở Úc là con của Tần Bác Minh và Liễu Phương Anh."

Anh cảm thấy mình thật khổ nạn.

Anh không muốn để cho Tôn Miên Miên nhìn thấy mặt dơ bẩn này của mình.

" Anh... uhm "

Sở Phong dùng sức ôm chặt Tôn Miên Miên như thể muốn cô hòa làm một với mình.

Một nụ hôn sâu.

Tôn Miên Miên ngoan ngoãn đứng yên cho anh hôn.

Nụ hôn của anh cực kỳ mạnh mẽ và độc đoán nhưng Tôn Miên Miên cả nhận được bây giờ anh đang rất yếu đuối mỏng manh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Yêu Đường Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: Kanalz

Thứ hai hôm sau, chuyện đầu tiên mà Tôn Miên Miên làm khi vừa đáp máy bay là đến công ty của Tổng Phóng để ký hợp đồng.

Bộ phim mà Tổng Phóng đang quay cũng vừa đóng máy nên anh ấy đích thân đến chỗ được hẹn. Bên cạnh anh ấy có một người phụ nữ cỡ tuổi trung niên mặc đồ công sở, nhìn thì chắc cỡ bốn mươi tuổi. Đường nét trên khuôn mặt không quá lộ lầy nhưng nhìn rất có khí chất, một người phụ nữ mạnh mẽ.

Đây chắc hẳn là quản lý trong tương lai của cô, Đinh Nhu. Một người quản lý xuất sắc đã đào tạo ra hai ảnh hậu và một ảnh đế. Những người nổi tiếng có máu mặt trong giới đôi khi gặp còn phải nể mà gọi hai tiếng " chị Đinh ".

Tôn Miên Miên cảm giác được khi vừa vào cửa thì ánh mắt của Đinh Nhu đã nhìn chăm chăm vào cô như đang đánh giá một món hàng. Mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý kỹ nhưng khi bị nhìn như vậy vẫn có chút khó chịu.

Trên bàn làm việc đã bày ra ba bảng hợp đồng, gồm 2 bảng điều kiện và 1 bảng ký kết. Tôn Miên Miên đọc kỹ, hai yêu cầu của cô đã được Tổng Phóng thêm vào hợp đồng, những điều kiện khác cũng không có gì quá đáng vì vậy cô đặt bút ký tên.

Tổng Phóng đưa tay ra bắt tay cô, anh ấy nở nụ cười " Miên Miên, hợp tác vui vẻ. "

Tôn Miên Miên cũng cười " Vâng ạ, sau này em xin nhờ anh Tổng chị Đinh chỉ giáo nhiều hơn ạ. "

Sau đó Tổng Phóng ra ngoài gọi điện thoại, lúc anh ấy vào có hai người nữa cũng đi theo " Miên Miên, đây là trợ lý của em, bạn này tên là Kiều Y, bạn này là Quách Băng. Hai đứa nó sẽ dẫn em đi tham quan công ty. "

Tôn Miên Miên gật đầu " Vâng ạ. "

Sau khi đợi ba người đi ra ngoài, Tổng Phóng quay qua hỏi Đinh Nhu " Chị cảm thấy như nào? "

" Lúc đầu thì chị không xem trọng lắm. Người đi trà lạnh, người mới nhiều vô số kể, tài nguyên giành nhau cực kỳ khốc liệt. Vốn dĩ vòng giải trí đã như vậy rồi huống chi cô bé này chỉ có thể làm việc nhiều nhất là 4 đến 5 tháng một năm. Nếu có cơ hội mà không có thời gian thì cũng vô ích. "

" Nhưng mà lúc sau khi chị nhìn cô gái này thì lại muốn bắt chấp liệu thử một lần. Cô bé có người hâm mộ, có sự nổi tiếng nhất định và kỹ năng diễn xuất cũng không phải dạng tồi. Chỉ cần được sắp xếp công việc hợp lý, phù hợp với thời gian rảnh của cô bé thì độ nổi cũng sẽ không giảm bao nhiêu. "

Tổng Phóng gật đầu " Vâng ạ, buổi thử vai ngày mai là một cơ hội rất tốt, mạo muội làm phiền chị Đinh theo cô bé một chuyến nhé. "

" Đây vốn dĩ là công việc của tôi mà. "

Sáng sớm hôm sau, Tôn Miên Miên nhận điện thoại của chị Đinh báo cô xuống lầu. Cô bước lên một chiếc SUV màu xanh đậm, vừa lên xe thì Kiều Y lập tức đưa cho cô lon nước ép trái cây.

Năm nay Kiều Y 25 tuổi, vào nghề đến nay cũng đã được bốn năm. Trông ngoại hình nhỏ nhắn hiền lành thế thôi chứ trong công việc cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận. Một người khác là Quách Băng, cậu này vừa mới vào làm trong công ty không lâu lắm, công việc chủ yếu là giúp Kiều Y và là tài xế.

Tô Di Năm đã gửi kịch bản cho cô rồi nhưng vì thời gian khá gấp nên cô chỉ có 2 ngày để chuẩn bị.

Tôn Miên Miên vừa lên xe đã cảm kích bản lên nhìn. Kiều Y đã dùng bút màu đánh dấu những chỗ cần lưu ý lại cho Tôn Miên Miên, cô ấy nói " Đạo diễn của bộ phim này là người đã dành được giải đạo diễn xuất sắc nhất trong kỳ trao giải Golden Ling năm ngoái. Nhà đầu tư cho bộ phim là công ty giải trí Gia Gia khá nổi tiếng trong mấy năm gần đây. Mà bộ phim lần này còn mời ảnh hậu Tô Di Năm, người đã không đóng phim trong vòng mười năm, theo như chị tìm hiểu thì khi vừa có tin đồn bộ phim đã được dự luận rất chú ý, chỉ số quan tâm và đánh giá rất cao. "

Tôn Miên Miên gật đầu " Vậy nên nếu em giành được vai diễn lần này thì sẽ có một khởi đầu thuận lợi cho quá trình diễn xuất sau này. "

" Đúng " Kiều Y thấy cô bé đã hiểu ý mình rồi thế nên cũng không tiện quấy rầy nữa, cô ấy mở laptop ra bắt đầu làm việc.

Tôn Miên Miên rất thích đóng phim, mỗi vai diễn đối với cô mà nói thì đều lạ lẫm và mới mẻ. Thật ra thì có cơ hội thể hiện được cuộc đời và cảm xúc của một người cũng là trải nghiệm khá thú vị.

Bởi vì phim lấy bối cảnh thời xưa, nói chính xác là cổ trang nên khi vừa đến nơi Tôn Miên Miên đã bị lôi vào phòng hóa trang.

Bởi vì mấy ngày nay chuyên viên trang điểm đã trang điểm cho rất nhiều người đến thử vai nên có thể nói là khá điêu luyện.

Sau khi trang điểm làm tóc xong xuôi, Tôn Miên Miên mở mắt ra nhìn Đinh Nhu và Kiều Y sau đó lại liếc qua nhìn Quách Bằng. Đến cả thợ trang điểm cũng xúc động mà tán thưởng " Trời ơi đẹp quá đi mất! "

Bên ngoài phòng chờ có hai nữ diễn viên xấp xỉ tuổi của cô. Lúc thấy cô, hai người họ ngẩn ra, có vẻ là họ nhận ra được Tôn Miên Miên nhưng khi đến đây ai cũng là đối thủ, cộng thêm trước kia cũng không quen biết gì nhau, không ai bước lên làm quen hay chào hỏi. Vì vậy họ lại tiếp tục yên tĩnh xem kịch bản.

Nửa tiếng sau, nhân viên công tác ra ngoài gọi Tôn Miên Miên vào, Kiều Y vỗ vai cô " Đừng căng thẳng quá. "

Tôn Miên Miên gật đầu một cái, cô hít một hơi sâu, nở nụ cười thật tươi đẩy cánh cửa ra.

Căn phòng trống không, sau hai cái bàn có mấy người ngồi, ngồi ở giữa là một người phụ nữ trung niên tuổi tác tầm 45, bà ấy chỉ mặc đơn giản một cái áo phông và quần jean, mặt nhìn thẳng, nhìn khá nghiêm khắc.

Tôn Miên Miên đứng ở giữa phòng, cúi đầu chào rất thoải mái sau đó giới thiệu đơn giản về bản thân.

Tôn Miên Miên thử tổng cộng hai phân cảnh.

《 Cứu Trùng Thiên 》 là một bộ phim có đề tài lịch sử. Nữ chính Từ Vân Trinh là con gái duy nhất của An Viễn Hầu, xuất thân cao quý, cô nàng còn có hai người anh trai. Từ bé đã sống trong tình thương vô bờ bến của bố và hai anh trai.

Dòng họ nhà họ An đã có truyền thống canh giữ pháo đài biên giới của nước nhà từ bao thế hệ. Khi Từ Vân Trinh lên 13 tuổi, bố và anh cả đã anh dũng hy sinh vì nước trong trận đấu với người Tatar * ở phía Bắc.

Người Tatar: là tên gọi chung các bộ lạc hỗn hợp người Đột Quyết, Thanh Tạng và Mông Cổ, sống rải rác ở Bắc - Trung Á trước khi Đế Quốc Mông Cổ xuất hiện. (Wikipedia)

Để trả thù cho bố và anh trai, Từ Vân Trinh quyết định từ hôn với Hàn Văn Sữ, cháu trai út của Tề quốc công và đồng thời là thanh mai trúc mã lớn lên cùng cô ấy. Từ Vân Trinh tự nguyện vào cung để gả cho thái tử hơn mình mười tuổi làm trắc phi. Từ đó bắt đầu cuộc sống vừa yêu vừa hận của mình.

Tôn Miên Miên thử vai Từ Vân Trinh thời niên thiếu.

Đoạn thứ nhất là lễ mừng thọ của bà nội nàng Từ Vân Trinh. Lúc đó cô ấy lên đi gặp Hàn Văn Sữ. Mặc dù rất vui nhưng đôi mắt mà Từ Vân Trinh nhìn chàng trai vẫn hơi ngại ngùng, toát lên vẻ dễ thương vốn có của một cô gái nhỏ đang yêu.

Đoạn thứ hai là lúc Từ Vân Trinh phải đè nén nỗi khổ chôn sâu trong lòng mình, quyết tâm cứng rắn tìm đến trước cửa nhà của Hàn Văn Sữ, một đao cắt đứt đoạn tình cảm đang dang dở của họ.

Là một trong số ít đạo diễn nữ nổi tiếng ở Trung Quốc, Mạch Tĩnh thành công không chỉ vì tài hoa mà còn vì sự kén chọn của bà.

Tôn Miên Miên cứ nghĩ sau khi diễn phân cảnh xong phải về nhà đợi mấy ngày mới có thông báo ai ngờ lúc sau cô còn chưa tẩy trang xong thì Mạch Tĩnh đã đích thân đi đến quyết định vai diễn.

Một tuần nữa sẽ khai máy, vốn bình thường Mạch Tĩnh đã trăm công nghìn việc nay người đóng vai nữ hai lại bị tai nạn nên tính tình bà đạo gần đây rất nóng.

Nhưng vào lúc này tính tình của Mạch Tĩnh lại rất tốt " Em rất giỏi, từ về bề ngoài đến tính cách đều phù hợp với hình tượng Từ Vân Trinh, em lại còn nắm bắt tâm lý của nhân vật khá tốt. Rất mong được hợp tác với em.

Không ngờ năng suất làm việc của Mạch Tĩnh thật đáng kinh ngạc.

Đuôi mắt của Tôn Miên Miên khẽ nhếch " Em cũng rất vui khi được hợp tác với chị, em còn mong sẽ được chị chỉ giáo nhiều hơn cơ. "

Mạch Tĩnh bật cười.

Nếu đã được nhận rồi thì người của đoàn phim sẽ mang hợp đồng đến công ty. Tôn Miên Miên cũng không cần lo lắng gì thêm.

Sau khi lên xe, Quách Bằng, Kiều Y và Đinh Nhu cũng lần lượt chúc mừng cô đã thuận lợi giành được vai diễn về tay.

Đinh Nhu cười thoải mái nói " Mạch Tĩnh là người nổi tiếng vì tính cách kén chọn của cô ấy mà ngay từ lần đầu tiên em đã lọt vào mắt của cô ấy, rất tốt. "

Buổi chiều không có việc gì nên Đinh Nhu đưa Tôn Miên Miên về nhà để cô có nhiều thời gian để chuẩn bị kịch bản.

Sau khi về nhà, việc đầu tiên mà Tôn Miên Miên làm là gọi điện thoại cho Tô Di Năm để cảm ơn bà " Tại sao cô lại đề cử con mà không chọn Tĩnh Thu ả? "

" Nó bị bỏ bất đến đoàn làm phim giúp rồi mà haha. " Tô Di Năm cười vui vẻ " Hơn nữa cô thấy hình tượng của con phù hợp với nhân vật này hơn là Tĩnh Thu. Mặc dù đã mở cuộc casting mấy ngày nay rồi mà những người lọt vào mắt của Mạch Tĩnh không quá 20 người đâu. Quả nhiên mắt nhìn người của cô vẫn chưa kém mà. "

" Con cảm ơn cô đã đề cử ạ. "

" Không có gì đâu con, khi nào khai máy chúng ta sẽ gặp nhau nhé. "

Sau khi Tô Di Năm cúp máy, Tôn Miên Miên định gọi cho Sở Phong nhưng sợ anh đang làm việc hoặc đang họp nên nhắn tin cho anh 【 Bạn trai, em đi thử vai xong rồi!! 】

Trong câu chữ của cô lộ rõ niềm vui hân hoan.

Rất nhanh sau đó Sở Phong ở đầu bên kia đã gọi đến.

Tôn Miên Miên bắt điện thoại, cô đề lên tai " a " một tiếng.

" Bạn gái anh giỏi quá ta "

Giọng anh trầm thấp mang theo nụ cười nhẹ.

Tôn Miên Miên cười hi hi nói " Theo như em được biết thì không có dưới 20 người đến thử sức dành nhân vật này đó, lúc em đến vừa thử vai một cái là đạo diễn chọn liền luôn á. "

" Em còn phát hiện em mặc đồ cổ trang vô nhìn đẹp ơi là đẹp ơi hìhì. "

" Em là cô bé xinh đẹp trong bộ đồ cổ trang hìhì. "

" Mặc dù là vai phụ nhưng xuất hiện không dưới mười tập á "

Tôn Miên Miên thoải mái nói một tràng sau đó mới nhẹ nhàng gọi tên anh một tiếng.

" Sở Phong? "

" Hừm? "

" Mấy ngày nữa là em phải làm việc liên tục rồi, anh không có gì muốn nói với em à? "

Sở Phong im lặng một lúc, sau đó anh nhẹ nhàng nói " Đừng có nói chuyện với con trai nhiều quá. "

Tôn Miên Miên "... "

Đáng lẽ là hai người sắp phải tách nhau ra, ai ai cũng bận nên cô muốn nghe bạn trai nói gì đó ngon ngọt ai ngờ đâu...

" Trong đoàn làm phim có cả trăm người, nếu không là nữ thì cũng là nam. Anh nói con trai là ai? "

Sở Phong cười " Đợi khi nào có thời gian rảnh anh sẽ đi thăm em một chuyến. "

" Không cần đâu. " Tôn Miên Miên giả vờ giận dỗi nói " Bây giờ anh bận suốt ngày mà, ngày nào cũng có họp đồng mấy chục tỷ cần xử lý hết. "

Sở Phong thờ dãi, anh nghiêm giọng nói " Anh mới vào công ty không lâu, nói thật là còn chưa tiếp xúc mấy cái họp đồng chục tỷ như em nói đâu. " Anh dừng một chút " Bất quá em mới là người có họp đồng mấy trăm triệu đó. "

" Sao anh... " Tôn Miên Miên như bị kẹt lại, cô không nói nổi mấy chữ sau nữa.

Móa!

Ngay sau vừa kết thúc kỳ thi đại học thì người này bắt đầu làm phản với cô nè!!!

Biết cô đã hiểu, Sở Phong cười cười không trêu cô nữa " Một lát nữa có cuộc họp online, anh tắt chuẩn bị đây. Anh yêu em. "

Sau khi tắt điện thoại được mấy phút, mặt Tôn Miên Miên vẫn đỏ bừng nhưng trong lòng vẫn có chút ngọt ngào.

*

Chạng vạng tối, sau khi tan làm, Sở Phong như thường lệ ngồi ở băng ghế sau. Tài xế lái xe ra khỏi tầng hầm để xe của tập đoàn Sang Thế, đi được một đoạn thì người vệ sĩ ngồi cạnh tài xế nói " Nhị thiếu gia, chúng ta lại bị theo dõi. "

Sở Phong nhìn phong cảnh vút qua vùn vụt ngoài cửa sổ, lòng mảy mề động đây, ánh mắt sắc bén " Cứ như kế hoạch cũ mà triển. "

Anh lấy điện thoại ra vào giao diện của Wechat, nhìn cửa sổ tin nhắn, anh đánh một dòng chữ gì đó, suy nghĩ một hồi Sở Phong lại xóa đi. Anh tắt điện thoại nhắm mắt lại.

*

Bình thường lời thoại của phim cổ trang khó học hơn phim hiện đại, bạn phải chuẩn bị trước để hiểu ý nghĩa của lời thoại.

Hai ngày gần đây, Tôn Miên Miên như một trạch nữ ở lý trong nhà học lời thoại. Hôm trước Đinh Nhu vừa gọi điện cho cô nói bởi vì một số lý do nên thời gian khai máy sẽ lùi lại ba ngày.

Hôm nay, sau khi tắm xong, Tôn Miên Miên rót cho mình một cốc sữa nóng. Cô ngồi xếp bằng trong phòng làm việc, một tay cầm cốc sữa một tay cầm kịch bản. Bình thường cô luôn chuyên chú để tâm học lời thoại nhưng sao tối nay cô lại cảm thấy lòng lâng lâng, cứ như có việc gì xảy ra, Tôn Miên Miên cảm thấy rất bất an.

Cô lấy điện thoại vào Wechat sau đó vào cửa sổ chat của hai người lướt đọc một lần mới yên tâm ra màn hình chính vào tin tức.

Tiêu đề đầu tiên đập vào mắt cô là 【 Một chiếc xe oto hạng sang đã xảy ra vụ việc va chạm với xe bê tông ở đường Huân Hải, Nam Thành. Theo như xác định thì cả hai bên đều bị thương nặng. 】

Trong nháy mắt tim cô đập lờ nhịp.

Cô nhắc điện thoại gọi cho Sở Phong.

Điện thoại đổ chuông gần một phút nhưng đầu bên kia vẫn không có ai nhận. Vì vậy, cô gửi một tin nhắn thoại cho anh.

Đợi một lúc sau vẫn không có hồi âm.

Tôn Miên Miên đặt điện thoại lên bàn, cô nhìn chăm chăm vào cửa sổ chat giữa bọn họ.

Rất nhanh sau đó màn hình điện thoại tối lại.

Cô vừa uống sữa vừa thấp thỏm nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Cuối cùng điện thoại cũng chịu reo lên.

Tôn Miên Miên giật mình, chưa kịp nhìn xem ai gọi cô đã vội vàng nhấc máy.

" Alo? "

Đầu bên kia là giọng nói gấp gáp của Tôn Á Văn " Miên Miên, là cô đây. Sở.. Sở Phong xảy ra chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Yêu Dương Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.